CAMILLA

LÄCK

CRIME

Îmblânzitor de lei

Camilla Läckberg

Îmblânzitorul de lei

Traducere din suedeză de
Raluca Lungu

EDITURA TREI
2016

Camilla Läckberg
LEJONTÄMJAREN
2014

Lui Simon

Îmblânzitorul de lei

Calul adulmecă frica încă de dinainte ca fata să iasă din pădure. Călăreaţa trase de hăţuri şi îl împunse cu călcâiele, dar nu era nevoie. Legătura dintre ei era atât de strânsă, încât calul îi ghicise deja intenţia.

Tropăitul înăbuşit sparse tăcerea. Un strat subţire de zăpadă se aşternuse pe timpul nopţii şi calul ridica pudra albă cu copitele.

Fata nu alerga. Mergea clătinându-se, împleticit, cu braţele strânse în jurul corpului.

Călăreaţa strigă ceva. Un zgomot ascuţit, care-l făcu pe cal să simtă că era ceva în neregulă. Fata nu răspunse, ci continuă să meargă împleticit.

Se apropiară de ea, iar calul iuţi pasul. Mirosul puternic şi acru al fricii se amesteca acum cu altceva, ceva nedefinit şi atât de îngrozitor, încât calul îşi culcă urechile pe spate. Voia să se oprească, să se întoarcă şi să galopeze înapoi la adăpostul grajdului. Acela nu era un loc sigur.

Îi despărţea un drum. Era pustiu, iar zăpada proaspătă se aşternea ca o ceaţă tăcută de-a lungul asfaltului.

Fata continua să meargă spre ei. Era desculţă şi pielea înroşită de pe braţele şi picioarele ei goale contrasta cu albul dimprejur. Brazii acoperiţi cu zăpadă alcătuiau un fundal alb în spatele ei. Erau aproape acum, fiecare pe o parte a drumului, şi calul o auzi pe călăreaţă strigând din nou. Vocea îi părea familiară şi totuşi străină.

Deodată, fata se opri. Rămase în mijlocul drumului, cu zăpada învolburându-i-se în jurul gleznelor. Ochii ei aveau ceva straniu. Erau ca nişte găuri negre pe chipul alb.

O maşină apăru de nicăieri. Zgomotul frânelor sfâşie tăcerea, urmat de bufnitura unui corp aruncat la pământ. Călăreaţa smuci de hăţuri atât de tare, încât calul muşcă

zăbala şi se opri brusc. Cal şi călăreţ erau una şi aceeaşi fiinţă. Aşa fusese dresat.

Fata zăcea nemişcată pe asfalt, cu ochii ei stranii îndreptaţi spre cer.

Erica Falck se opri în faţa închisorii şi o privi pentru prima oară îndeaproape. La primele vizite, fusese atât de preocupată de întâlnirea pentru care venise, încât nu apucase să dea atenţie clădirii şi nici împrejurimilor. Însă avea nevoie de toate detaliile pentru momentul în care avea să înceapă cartea despre Laila Kowalska, femeia care-şi omorâse cu atâta brutalitate soţul, Vladek, cu mulţi ani înainte.

Se gândi cum să surprindă atmosfera clădirii care semăna cu un buncăr, cum să-şi facă cititorii să simtă pustiul şi dezolarea dinăuntrul ei. Închisoarea se afla la o jumătate de oră de mers cu maşina din Fjällbacka, într-un loc sălbăticit şi izolat, cu garduri de sârmă ghimpată, dar fără turnurile şi paznicii înarmaţi din filmele americane. Era o clădire funcţională, menită să facă un singur lucru: să ţină oamenii captivi.

Din afară, închisoarea părea să fie goală, însă Erica ştia că nu era deloc aşa. Tăierile de buget duseseră la o suprapopulare. Niciun politician din municipalitate nu era interesat să contribuie cu bani pentru construirea unei noi închisori şi să piardă cu ocazia aceea nişte voturi. Aşa că administraţia închisorii era nevoită să se descurce cu ce avea.

Frigul începu să i se strecoare prin haine şi Erica o porni înspre intrare. La recepţie, paznicul se uită cu lehamite la legitimaţia ei şi-i făcu semn din cap să treacă fără să-şi ridice privirea. O urmă apoi de-a lungul coridorului, în timp ce Erica se gândea la dimineaţa infernală pe care o avusese. De fapt, în ultimul timp toate dimineţile erau

astfel. Era puţin spus că gemenii ajunseseră la vârsta lui „nu”. Nu putea nicicum să-şi imagineze că Maja fusese atât de dificilă la doi ani, sau la oricare altă vârstă. Noel era cel mai rău dintre toţi. Fusese dintotdeauna cel mai activ dintre ei, dar Anton venea tare din urmă. Dacă Noel ţipa, ţipa şi Anton. Era de mirare că timpanele ei şi ale lui Patrick erau încă intacte dat fiind nivelul decibelilor de acasă.

Şi apoi, chinul îmbrăcatului cu haine de iarnă. Se mirosi discret la subsuoară. Începuse deja să răspândească un iz uşor de transpiraţie. După ce reuşise să-i îmbrace pe gemeni ca să-i ducă, împreună cu Maja, la grădiniţă, nu mai avusese timp să se schimbe. Nu că s-ar fi dus la vreo petrecere.

Mănunchiul de chei zornăi în timp ce paznicul descuie uşa şi o invită pe Erica în zona de vizitare. Părea cumva învechit că încă foloseau chei. Dar, evident, era mai simplu să faci rost de un cod de acces pentru o încuietoare electronică decât să furi o cheie, prin urmare poate nu era atât de ciudat că soluţiile vechi erau preferate celor moderne.

Laila stătea aşezată la singura masă din încăpere, întoarsă spre fereastră, iar soarele iernatic desena un halou în jurul creştetului ei blond. Zăbrelele de la fereastră aruncau pătrate de lumină pe podea, unde vălătucii de praf trădau faptul că încăperea nu era curăţată atât de des pe cât ar fi trebuit.

— Bună, spuse Erica şi se aşeză.

În realitate se întreba de ce Laila fusese de acord să se întâlnească din nou cu ea. Era a treia oară când se vedeau şi Erica nu ajunsese încă la nicio concluzie. Iniţial, Laila refuzase să o primească. Nu contase câte scrisori pline de rugăminţi trimisese Erica sau câte telefoane dăduse. Însă cu câteva luni în urmă, Laila se răzgândise brusc. Probabil

că vizita era o întrerupere bine-venită în viaţa monotonă din închisoare şi, atât timp cât Laila o primea, Erica avea să vină. De mult nu-şi mai dorise cu atâta ardoare să scrie despre cineva şi nu putea face asta fără ajutorul Lailei.

— Bună, Erica.

Laila o pironi cu privirea ei de un albastru-deschis. Când o întâlnise prima dată, femeia îi amintise Ericăi de câinii aceia care trag la sanie. După vizită, Erica se grăbise să caute numele rasei. Husky. Laila avea ochii unui husky siberian.

— De ce te mai vezi cu mine dacă nu vrei să vorbeşti despre incident?

Erica trecu direct la subiect. Apoi se îngrijoră că folosise un cuvânt atât de formal. Pentru Laila, ceea ce se întâmplase nu era un incident. Era o tragedie, ceva care continua să o chinuie.

Laila ridică din umeri.

— Nu primesc alte vizite, spuse ea, confirmând suspiciunile Ericăi.

Erica scoase din geantă mapa cu articole, fotografii şi notiţe.

— Încă nu mă dau bătută, spuse ea, şi lovi cu degetul în mapă.

— Ăsta e preţul pe care trebuie să-l plătesc pentru o oră de companie, remarcă Laila cu umor, umorul neaşteptat care o surprinsese pe Erica şi cu alte ocazii.

Zâmbetul obosit îi schimba cu totul trăsăturile feţei. Erica văzuse fotografii cu ea de dinainte de incident. Nu fusese frumoasă, ci drăguţă, într-un fel neobişnuit şi fascinant. Pe vremea aceea avea părul lung şi în cele mai multe fotografii apărea cu el lăsat liber şi periat drept. Acum era foarte scurt şi tuns uniform. Nu avea un stil anume, era doar o frizură băieţească, semn că Lailei nu-i mai păsa de mult cum arată. Şi de ce i-ar fi păsat? Nu mai

ieşise în lume de ani de zile. Pentru cine să se aranjeze aici, înăuntru? Pentru vizitatorii care nu mai veneau? Pentru ceilalţi deţinuţi? Pentru paznici?

— Pari obosită azi.

Laila continuă să o studieze pe Erica.

— Ai avut o dimineaţă grea?

— Azi o dimineaţă grea, ieri o seară grea şi probabil că urmează o după-amiază la fel. Dar aşa e când ai copii mici...

Erica oftă şi încercă să se relaxeze. Simţea şi ea cât de extenuată era după acea dimineaţă stresantă.

— Peter era întotdeauna atât de cuminte, spuse Laila şi ochii i se întunecară. Din câte îmi amintesc, n-a fost niciodată neascultător.

— Era tăcut din fire, aşa mi-ai spus data trecută.

— Da, la început am crezut că e ceva în neregulă cu el. Până la trei ani n-a scos o vorbă. Am vrut să-l duc la un specialist, dar Vladek a refuzat.

Pufni şi îşi încleştă mâinile fără să-şi dea seama.

— Ce s-a întâmplat când a împlinit trei ani?

— Într-o zi, a început să vorbească. Propoziţii complete. Vocabular bogat. Era un pic sâsâit, dar altfel era ca şi cum ar fi vorbit dintotdeauna. Ca şi cum anii de tăcere n-ar fi existat.

— Nu aţi primit nicio explicaţie?

— Nu, cine să ne-o dea? Vladek nu voia să ceară ajutorul nimănui. Spunea întotdeauna că străinii nu trebuie să se amestece în treburile familiei.

— De ce crezi că Peter a tăcut atâta vreme?

Laila se întoarse spre fereastră, iar lumina desenă din nou un halou în jurul capului ei cu tunsoare băieţească. Soarele nemilos îi scotea în evidenţă toate ridurile pe care anii i le imprimaseră pe chip. Părea o hartă a tuturor suferinţelor pe care le îndurase.

— Îşi dăduse seama că era mai bine să pară invizibil. Să nu facă gălăgie. Peter era un băiat isteţ.

— Şi Louise? A început să vorbească devreme?

Erica îşi ţinu respiraţia. Până atunci, Laila lăsase impresia că nu auzea întrebările care o priveau pe fiica ei.

Şi în ziua aceea era la fel.

— Lui Peter îi plăcea la nebunie să pună lucrurile în ordine. Voia ca totul să fie aranjat. Când era mic, construia din cuburi turnuri perfect drepte şi se întrista întotdeauna atât de tare când...

Laila se opri brusc.

Erica o văzu cum îşi încleştează maxilarul şi încercă să o convingă telepatic să continue, să destăinuie ceea ce ţinuse în ea cu atâta grijă. Însă momentul trecu. La fel ca la ultima vizită. Uneori părea că Laila stătea pe marginea unei prăpăstii şi-şi dorea, în adâncul sufletului, să se arunce în ea; părea gata să cadă, însă o forţă puternică o obliga să se întoarcă la adăpostul umbrelor.

Nu era nicio coincidenţă că Erica se gândise la umbre. Încă de la prima vizită avusese senzaţia că Laila arăta ca una. Ducea o viaţă paralelă cu cea pe care ar fi trebuit să o aibă, viaţa care dispăruse într-un ocean nesfârşit de întuneric în acea zi de demult.

— Simţi vreodată că eşti la un pas de a-ţi pierde firea cu băieţii? Că eşti pe cale să întreci acea limită invizibilă?

Laila părea sincer interesată de răspunsul Ericăi şi vocea ei avea o notă stăruitoare.

Nu era uşor să răspunzi la o asemenea întrebare. La un moment dat, toţi părinţii sunt pe punctul de a trece limita dintre ce e permis şi ce nu; şi Erica se oprise şi numărase până la zece în timp ce în minte croia tot felul de planuri care să pună capăt certurilor şi sâcâielii. Însă era o mare diferenţă între a simţi şi a acţiona. Aşa că Erica scutură din cap.

— N-aş putea niciodată să le fac rău.

Laila nu răspunse imediat. Doar o privi pe Erica cu ochii ei de un albastru-deschis. Dar în momentul în care paznicul bătu la uşă şi anunţă că ora de vizită se încheiase, Laila spuse încet, ţintuind-o în continuare cu privirea:

— Ţi se pare doar.

Erica se gândi la fotografiile din mapă şi se înfioră.

Tyra o ţesăla pe Fanta cu mişcări fluide. Ca de obicei, se simţea mai bine în compania cailor. De fapt, ar fi preferat să aibă grijă de Scirocco, dar Molly nu lăsa pe nimeni să-i ia locul. Era atât de nedrept. Doar pentru că părinţii ei erau proprietarii grajdului, Molly avea întotdeauna voie să facă tot ce-i trecea prin cap.

În schimb, Tyra chiar ţinea la Scirocco. Încă de prima dată când îl văzuse. O legătură pe care n-o mai avusese cu nimeni altcineva, om sau animal. Şi cu cine ar fi putut să o aibă? Cu mama? Sau Lasse? Doar gândul la Lasse o făcea s-o perie pe Fanta mai apăsat, însă iapa mare şi albă nu părea să aibă nimic împotrivă. Părea mai degrabă să-i placă foarte mult să fie periată şi fornăi în timp ce-şi ridica şi-şi lăsa capul în jos, ca şi cum ar fi făcut plecăciuni. O clipă, Tyra se gândi că semăna cu o invitaţie la dans şi zâmbi, mângâind-o pe Fanta pe botul cenuşiu.

— Şi tu eşti frumoasă, spuse fata, ca şi cum calul i-ar fi citit gândurile despre Scirocco.

Imediat însă se simţi vinovată. Îşi privi mâna care se odihnea pe botul Fantei şi-şi dădu seama cât de meschină era invidia ei.

— Ţi-e dor de Victoria, nu? şopti ea şi-şi lipi capul de gâtul calului.

Victoria, cea care o îngrijea pe Fanta. Victoria, cea care dispăruse de câteva luni. Victoria, cea care fusese – care

era – cea mai bună prietenă a ei.

— Şi mie mi-e dor de ea.

Tyra simţi coama moale a calului pe obraz, însă atingerea aceasta nu-i oferi consolarea la care sperase.

Ar fi trebuit să fie la ora de mate acum, dar de dimineaţă nu reuşise, ca în alte dăţi, să păstreze aparenţele şi să alunge tristeţea. Se prefăcuse că ia autobuzul şcolii, în schimb căutase alinare în grajd, singurul loc unde ar fi putut găsi aşa ceva. Adulţii nu înţelegeau nimic. Nu le păsa decât de propria nelinişte, de propria tristeţe.

Victoria era mai mult decât o bună prietenă. Era ca o soră. Se împrieteniseră la cataramă din prima zi de grădiniţă şi fuseseră nedespărţite de atunci. Îşi împărtăşiseră toate secretele. Sau poate că nu? Tyra nu mai ştia nici ea. Ceva se schimbase în lunile de dinainte ca Victoria să dispară. Ca şi cum un zid apăruse între ele. Tyra nu voise să o bată la cap. Se gândise că odată şi odată Victoria avea să-i povestească totul. Însă timpul se scursese şi Victoria dispăruse.

— Sigur se întoarce ea, îi spuse Fantei, însă în sinea ei se îndoia.

Chiar dacă nimeni nu o spunea, ştiau cu toţii că se întâmplase ceva grav. Victoria nu era genul de fată care să dispară de bunăvoie, dacă existau astfel de fete. Era fericită acolo şi îi lipsea cu desăvârşire simţul aventurii. Cel mai mult îi plăcea să stea acasă şi nu voia să meargă cu gaşca la Strömstad în weekenduri. Iar familia ei nu semăna deloc cu cea a Tyrei. Erau cu toţii foarte drăguţi, inclusiv fratele mai mare al Victoriei. O ajuta de multe ori pe sora lui şi o aducea la grajduri, chiar şi dimineaţa devreme. Tyrei îi plăcea întotdeauna la ei acasă. Simţea că face parte din familie. Ba uneori îşi dorise să fie de fapt familia ei. Una obişnuită, normală.

Fanta o împunse uşor. Câteva lacrimi stropiră botul iepei şi Tyra se şterse repede la ochi cu palma.

Deodată, auzi zgomote afară. Chiar şi Fanta păru să asculte, ciulind urechile şi smucindu-şi capul atât de brusc, încât o lovi pe Tyra în bărbie. Fata simţi un gust metalic de sânge în gură. Trase o înjurătură şi ieşi să vadă despre ce era vorba, apăsându-şi buza cu mâna.

Când deschise uşa grajdului, fu orbită de lumina soarelui, dar ochii i se obişnuiră imediat cu strălucirea şi putu să-l vadă pe Valiant intrând în galop în curte, cu Marta în şa. Marta smuci atât de tare de hăţuri, încât armăsarul aproape se ridică pe două picioare. Femeia strigă ceva. La început, Tyra nu auzi ce spunea, dar Marta continuă să ţipe. Într-un final, pricepu:

— Victoria! Am găsit-o pe Victoria!

Patrik Hedström stătea la biroul lui de la secţia de poliţie din Tanumshede şi se bucura de liniştea din jur. Îşi începuse ziua devreme, aşa că scăpase de îmbrăcat şi dus copiii la grădiniţă, lucru care devenise un adevărat chin de când gemenii se transformaseră din nişte bebeluşi drăgălaşi în nişte băieţei ce păreau Damien din filmul Omen. Nu pricepea cum doi omuleţi puteau să-i stoarcă de toate puterile. Momentul lui preferat era mai nou acela în care stătea lângă leagănele lor, seara, şi-i privea cum dorm. Abia atunci putea să simtă acea iubire pură şi atotcuprinzătoare, neîntinată de frustrarea care-l încerca uneori, când cei mici urlau: „NUUU VREAAAUUU!”

Cu Maja totul era mult mai simplu. Aşa de simplu încât uneori se simţea vinovat că atât el, cât şi Erica le dădeau atâta atenţie fraţilor ei mai mici. Adesea uitau de Maja. Era atât de cuminte şi îşi găsea mereu ceva de făcut de una singură, încât presupuneau că e fericită. În plus, pe cât era de mică, pe atât de bine se pricepea să-i liniştească pe

fraţii ei, chiar şi atunci când făceau câte o criză cumplită. Însă nu era corect faţă de ea, iar Patrik se hotărî ca în seara aceea să petreacă o oră cu Maja şi să-i citească poveşti.

Tocmai atunci sună telefonul. Patrik răspunse din reflex, cu gândul încă la Maja, dar îşi veni rapid în fire şi îşi îndreptă spatele.

— Poftim? În regulă, venim imediat.

Îşi aruncă haina pe el şi strigă pe hol:

— Gösta! Mellberg! Martin!

— Unde arde? mormăi Bertil Mellberg în timp ce ieşea, ca niciodată, primul din birou.

Fu urmat imediat de Martin Molin, Gösta Flygare şi Annika, secretara secţiei, care stătuse până atunci la recepţie, locul cel mai depărtat de biroul lui Patrik.

— Au găsit-o pe Victoria Hallberg. A lovit-o o maşină la intrarea dinspre est în Fjällbacka şi e deja în ambulanţă spre Uddevalla. Noi doi mergem într-acolo, Gösta.

— La dracu', făcu Gösta şi se grăbi înapoi în birou ca să-şi pună şi el haina.

Nimeni nu îndrăznea să iasă fără haine călduroase în iarna aceea, indiferent cât de gravă era situaţia.

— Martin, tu şi Bertil duceţi-vă la locul accidentului şi vorbiţi cu şoferul, continuă Patrik. Luaţi legătura şi cu criminaliştii şi rugaţi-i să vină şi ei acolo.

— Dar mult mai faci pe şeful azi, mormăi Mellberg. Păi, sigur, cum eu sunt de fapt şeful secţiei, e şi normal să mă duc la locul accidentului. Omul potrivit la locul potrivit.

Patrik oftă, dar nu spuse nimic. Cu Gösta pe urmele lui, se grăbi către una dintre cele două maşini de poliţie, se urcă în ea şi porni motorul.

Ce vreme oribilă, îşi spuse când maşina derapă la prima curbă. Nu îndrăznea să meargă cu viteza pe care şi-ar fi dorit-o. Începuse din nou să ningă şi nu voia să piardă

controlul volanului. Nervos, lovi cu pumnul în volan. Era abia ianuarie şi, cum iernile suedeze erau lungi, se putea aştepta la cel puţin încă două luni de vreme mizerabilă.

— Ia-o uşor, spuse Gösta, sprijinindu-se cu o mână de plafon. Ce-au spus la telefon?

Maşina derapă din nou şi bărbatul oftă.

— Mai nimic. Doar că a fost un accident auto şi că victima e Victoria. Avem şi un martor ocular care a recunoscut-o. Din păcate, se pare că e într-o stare critică şi avea şi alte răni de dinainte să fie lovită de maşină.

— Ce fel de răni?

— Nu ştiu, vedem când ajungem.

În mai puţin de o oră erau în faţa spitalului din Uddevalla şi parcau lângă intrare. Aproape că alergară la secţia de terapie intensivă şi acostară imediat un doctor pe care-l chema, potrivit ecusonului din piept, Strandberg.

— Ce bine că aţi venit. Fata urmează să intre imediat în operaţie, dar nu e sigur că va supravieţui. Am auzit că a dispărut de acasă şi împrejurările sunt de aşa natură încât am considerat că ar fi mai bine dacă aţi anunţa dumneavoastră familia. Presupun că aţi ţinut legătura cu ei, nu-i aşa?

Gösta dădu aprobator din cap.

— Îi sun acum.

— Aveţi vreo informaţie în legătură cu cele întâmplate? spuse Patrik.

— Nimic în afară de accidentul auto. Hemoragie internă gravă, ba chiar şi un traumatism cerebral a cărui severitate nu o cunoaştem încă. O vom ţine sedată o perioadă după operaţie pentru a evita leziunile cerebrale. Dacă supravieţuieşte, vreau să zic.

— Am înţeles că avea şi nişte răni pe care le căpătase înainte de accident.

— Da... zise Strandberg ezitând. Nu ştim exact cu ce

răni s-a ales în urma accidentului şi ce răni existau dinainte. Dar...

Doctorul păru să se concentreze, să caute formularea potrivită.

— Îi lipsesc ambii ochi. La fel şi limba.

— Lipsesc?

Patrik se uită la el întrebător şi zări cu coada ochiului expresia la fel de uimită a lui Gösta.

— Da, limba i-a fost tăiată, iar ochii i-au fost cumva... înlăturaţi.

Gösta îşi duse mâna la gură şi se înverzi la faţă.

Patrik înghiţi în sec. O clipă se întrebă dacă nu cumva era un coşmar din care avea să se trezească brusc. S-ar fi simţit uşurat că fusese un vis, s-ar fi întors pe cealaltă parte şi ar fi continuat să doarmă. Asta era însă realitatea. O realitate hidoasă.

— Cât timp credeţi că va dura operaţia?

Strandberg scutură din cap.

— Greu de zis. Cum spuneam, are hemoragie internă. Două, trei ore. Minimum. Puteţi aştepta aici, le zise şi făcu semn cu capul spre o sală de aşteptare spaţioasă.

— Atunci mă duc să telefonez familiei, spuse Gösta şi se îndepărtă pe coridor.

Patrik nu şi-ar fi dorit cu niciun chip să fie în locul lui. Bucuria iniţială şi uşurarea că Victoria fusese găsită avea să se transforme pe loc în aceeaşi disperare şi nelinişte cu care familia Hallberg trăise în ultimele patru luni.

Se aşeză pe un scaun tare de plastic şi imagini cu rănile Victoriei i se perindară prin faţa ochilor. Însă firul gândurilor îi fu întrerupt când o asistentă grăbită scoase capul pe uşă şi strigă după Strandberg. Patrik abia dacă avu timp să priceapă ce spune, că doctorul plecase deja din sala de aşteptare. Afară pe coridor, Gösta vorbea la telefon cu cineva din familia Victoriei. Întrebarea era ce

veste aveau să primească acum.

Ricky se uită încordat la mama lui care vorbea la telefon. Încercă să descifreze fiecare expresie, să audă fiecare cuvânt. Inima îi bubuia atât de tare în piept că abia putea să respire. Tatăl lui stătea alături şi Ricky îşi imagina că şi inima lui bătea la fel de tare. Timpul părea să stea în loc. Simţurile i se ascuţiseră ca prin minune. În timp ce întreaga lui atenţie era îndreptată spre conversaţie, auzea fiecare sunet din jur, simţea faţa de masă de muşama sub pumnii încleştaţi, firul de păr care îl gâdila la guler, podeaua acoperită cu linoleum de sub tălpi.

Poliţia o găsise pe Victoria. Înţeleseseră asta din clipa în care sunase telefonul. Mama lui recunoscuse numărul şi se grăbise să răspundă, iar Ricky şi tatăl lui se opriseră din mâncat în momentul în care mama întrebase: „Ce s-a întâmplat?”

Fără politeţuri, fără „bună ziua”, fără prezentări, aşa cum răspundea de obicei. În ultimul timp toate – formulele de politeţe, regulile sociale, ce era potrivit sau necesar – se transformaseră în ceva cu totul neînsemnat, ce ţinea de viaţa de dinainte de dispariţia Victoriei.

Vecini şi prieteni se perindaseră încontinuu pe la uşa lor, cu mâncare şi vorbe stângace, dar bine intenţionate. Însă nu rămăseseră prea multă vreme. Părinţii lui nu putuseră suporta întrebările, bunătatea, neliniştea şi simpatia din ochii tuturor. Şi nici uşurarea, întotdeauna aceeaşi uşurare, că nu erau în locul lor. Că fiii şi fiicele lor erau acasă, în siguranţă.

— Venim.

Mama lui încheie conversaţia şi puse cu grijă telefonul mobil pe marginea chiuvetei. Vechea chiuvetă din oţel. Ani la rând, mama îl bătuse la cap pe tatăl lui să o înlocuiască cu ceva mai modern, dar acesta mormăise că nu avea

niciun rost să schimbe ceva perfect funcţional. Iar mama lui nu insistase. Aducea doar vorba din când în când, în speranţa că tatăl său se va răzgândi brusc.

Ricky nu credea că mamei îi mai păsa de modelul chiuvetei. Ciudat cum totul îşi pierduse brusc sensul. Totul în afară de Victoria.

— Ce-au zis? întrebă tatăl său.

Se ridicase în picioare, dar Ricky rămăsese aşezat şi se holba în jos, la pumnii încleştaţi. Expresia mamei lui spunea făţiş că nu voiau să audă ce avea de zis.

— Au găsit-o. Dar e rănită grav şi e la spitalul din Uddevalla. Gösta a zis că trebuie să mergem acolo imediat. Mai multe nu ştiu.

Izbucni în lacrimi şi se clătină, ca şi cum picioarele n-o mai ascultau. În aceeaşi clipă, tatăl lui se aplecă să o prindă şi o mângâie pe păr, încercând să o liniştească, deşi el însuşi plângea.

— Trebuie să ne pregătim de plecare. Pune-ţi haina ca să ieşim imediat. Ricky, ajut-o pe mama cât pornesc eu maşina.

Ricky dădu din cap şi se duse la ea. Îşi puse palmele pe umerii ei şi o conduse spre hol. Îi dădu geaca de puf şi o ajută să se îmbrace aşa cum ajuţi un copil. O mână, apoi cealaltă, iar la final trase grijuliu fermoarul.

— Aşa, spuse băiatul şi aduse cizmele.

Se aşeză pe vine şi, un picior după celălalt, o încălţă cu ele. Apoi se îmbrăcă şi el, la repezeală, şi deschise uşa de la intrare. Auzi că tatăl lui pornise maşina şi îl văzu răzuind cu atâta furie geamurile, încât gerul desena un fel de nor în jurul lui, amestecându-se cu aburul respiraţiei.

— Iarnă nenorocită! urlă tatăl şi răzui atât de apăsat, încât fu de mirare că nu zgâriase deja parbrizul. Dracu’ s-o ia de iarnă nenorocită!

— Urcă-te în maşină, tată. Mă ocup eu de asta, zise

Ricky.

Luă racleta din mâna tatălui său după ce o aşează pe mama sa pe bancheta din spate. Tatăl îl ascultă fără să se opună. Îl lăsaseră dintotdeauna să creadă că el era cel care lua deciziile în familie. Toţi trei – Ricky, mama şi Victoria – se prefăceau, conform înţelegerii tacite dintre ei, că tatăl era cel care dădea ordinele, deşi ştiau cu toţii că era mult prea blând să facă aşa ceva. În schimb, mama lui Ricky era cea care se ocupase discret ca totul să fie aşa cum trebuia. Odată cu dispariţia Victoriei, toată energia se scursese din ea atât de năprasnic, încât Ricky se întreba uneori dacă acea hotărâre existase vreodată cu adevărat sau dacă mama lui fusese dintotdeauna acea femeie gârbovită şi demoralizată care stătea acum pe bancheta din spate cu privirea pierdută în zare. Însă pentru prima dată de foarte mult timp, ochii ei trădau şi altceva, un amestec de înflăcărare şi spaimă declanşat de convorbirea cu poliţia.

Ricky se aşează la volan. Era ciudat cum se umpluse golul din familie, cum îşi asumase răspunderea şi preluase rolul mamei. Ca şi cum ar fi posedat o forţă de care nici nu avea habar.

Victoria îi spunea mereu că semăna cu tăuraşul Ferdinand din desenele animate. Părea naiv şi împiedicat, dar, când era cazul, putea face faţă oricui. Se prefăcea de fiecare dată că vrea să-i dea una pentru că-l făcea „naiv” şi „mocăit”, dar în secret îi plăcea descrierea. Ar fi vrut el să fie tăuraşul Ferdinand. Doar că nu mai avea răgaz să miroasă florile. Ar fi putut face asta abia când se întorcea Victoria.

Lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji şi le şterse cu mâneca jachetei. Nu voise să se gândească nicio clipă că sora lui n-avea să se mai întoarcă acasă. Dacă ar fi făcut-o, totul s-ar fi dus de râpă.

Victoria fusese găsită. Însă nu ştiau încă ce îi aştepta la spital. În sinea lui, simţea că poate nici nu voiau să afle.

Helga Persson se uita pe geamul de la bucătărie. Puţin mai devreme o văzuse pe Marta intrând călare în curte într-un galop nebun, dar acum se făcuse linişte. Locuia de mult acolo şi priveliştea îi era familiară, chiar dacă se schimbase un pic de-a lungul anilor. Hambarele erau încă acolo, dar grajdul în care ţinuseră vacile pe care le îngrijise ea fusese dărâmat. Acum, spaţiul era ocupat de grajdul pentru cai pe care Jonas şi Marta îl construiseră pentru şcoala lor de călărie.

Se bucurase că fiul ei alesese să se aşeze la casa lui atât de aproape de ea, că erau vecini. Casele lor se găseau la mai puţin de o sută de metri una de cealaltă, şi pentru că deschisese acolo şi un cabinet veterinar, venea mai tot timpul pe la ea. Fiecare vizită îi făcea ziua un pic mai luminoasă şi chiar avea nevoie de asta.

— Helga! Heeelgaaa!

Se prefăcu că nu aude, de acolo de lângă chiuvetă unde era. Vocea lui Einar răsuna în fiecare ungher al casei, o învăluia şi o făcea să-şi încleştеze pumnii. Însă n-o mai încerca niciun dor de ducă. I-l distrusese el cu pumnii mulţi ani înainte. Chiar dacă acum era neajutorat şi depindea complet de ea, era incapabilă să plece. Nici măcar nu se mai gândea la asta. Unde s-ar fi dus?

— HEELGAAA!

Singura care mai păstra ceva din forţa lui de demult era vocea. Boala şi faptul că avea ambele picioare amputate pentru că-şi neglijase diabetul îi răpiseră forţa fizică. Dar vocea rămăsese la fel de tiranică. Îi zdrobea rezistenţa la fel de uşor cum o făcuseră ani de-a rândul pumnii. Amintirea loviturilor, a durerii provocate de o coastă ruptă sau de o vânătaie era atât de vie, încât doar faptul de a-i

auzi vocea o umplea de groază la gândul că data următoare n-avea să supravieţuiască.

Se îndreptă de spate, inspiră adânc şi strigă înapoi:

— Vin!

Urcă repede scările. Lui Einar nu-i plăcea să aştepte, niciodată nu-i plăcuse, dar Helga nu înţelegea de unde atâta grabă. Nu făcea decât să stea şi să se plângă de toate, de la vreme până la felul în care era guvernată ţara.

— Curge, zise el când Helga ajunse la etaj.

Nu-i răspunse. Îşi suflecă doar mânecile şi se duse la el ca să verifice cât de mare era paguba. Ştia că îi făcea plăcere. Nu o mai ţinea prizonieră cu forţa, ci cu o nevoie de a fi îngrijit pe care-ar fi trebuit să o aibă copiii pe care nu-i avusese niciodată, cei pe care el îi prăpădise cu pumnii. Doar unul supravieţuise, şi erau momente în care Helga se gândea că poate ar fi fost mai bine ca şi acela să fi dispărut într-un şuvoi roşu ţâşnind dintre picioarele ei. În acelaşi timp, nu ştia ce s-ar fi făcut dacă nu l-ar fi avut. Jonas era viaţa ei, lumea ei.

Einar avea dreptate. Punga de urină cursese. Cămaşa era udă şi murdară.

— De ce n-ai venit imediat? zise Einar. N-ai auzit că te strig? Doar n-ai altceva mai important de făcut.

Se holbă la ea cu ochii lui spălăciţi.

— Eram la baie. Am venit cât am putut de repede, răspunse şi-i desfăcu nasturii de la cămaşă.

Trase cu grijă de mâneci ca să o scoată fără să-l murdărească mai tare.

— Mor de frig.

— O să-ţi dau o altă cămaşă. Trebuie doar să te şterg, spuse Helga cât de răbdător putu.

— O să fac pneumonie.

— O să mă grăbesc. Nu cred că o să răceşti aşa repede.

— Aha, mai nou ai şi pregătire medicală. Te pomeneşti

că le ştii mai bine decât doctorii, ai?

Helga tăcu. Einar încerca doar să o scoată din sărite. Cel mai bine se simţea când o făcea să plângă, când se ruga de el şi-l implora să înceteze. Atunci îl cuprindea o linişte, o satisfacţie care-i făcea ochii să sclipească. Dar azi nu avea de gând să-i facă pe plac. În ultimul timp reuşea să evite asemenea scene. Lacrimile se uscaseră mai toate de-a lungul anilor.

Helga se duse să umple cu apă ligheanul din baia de lângă dormitor. Făcea toate gesturile mecanic. Umple ligheanul cu apă cu săpun, umezeşte cârpa, şterge corpul murdar, aduce o cămaşă curată. Bănuia că Einar umbla intenţionat la pungă. Helga vorbise cu doctorul lui, care-i spusese că nu avea cum să picure atât de des. Dar punga continua să curgă. Iar ea continua să şteargă.

— Apa e prea rece, zise Einar, tresărind în clipa în care cârpa îi atinse abdomenul.

— Mă duc să mai pun caldă.

Helga se ridică, se duse la baie, puse ligheanul sub robinet şi dădu drumul la apă caldă. Apoi se întoarse.

— Au! E prea fierbinte! Încerci să mă opăreşti, scorpie?

Einar ţipă atât de tare, încât femeia tresări. Însă nu spuse nimic. Ridică ligheanul din nou, îl cără afară din cameră, adăugă apă rece, se asigură că este doar puţin mai caldă decât temperatura corpului şi îl duse înapoi. De data aceasta Einar nu mai spuse nimic în clipa în care cârpa îi atinse pielea.

— Când vine Jonas? întrebă el în timp ce Helga storcea cârpa, iar apa se colora în maro-deschis.

— Nu ştiu. Lucrează. E la familia Andersson. Vaca lor stă să fete, dar viţelul nu e în poziţia bună.

— Trimite-l la mine când vine, spuse Einar şi închise ochii.

— Bine, zise Helga încet şi stoarse din nou cârpa.

Gösta îi văzu venind pe coridorul spitalului. Mergeau cu paşi grăbiţi şi trebui să reziste impulsului de a o lua la goană în direcţia opusă. Era conştient că puteau citi pe faţa lui vestea pe care aveau să o primească şi avea dreptate. În momentul în care Helena îi întâlni privirea, bâjbâi după braţul lui Markus şi se prăbuşi la pământ. Ţipătul ei reverberă pe coridor şi toate celelalte zgomote încetară.

Ricky rămase înmărmurit. Alb ca varul, se oprise în spatele mamei lui în timp ce Markus continuase să meargă. Gösta înghiţi cu greu şi se duse în întâmpinarea lor. Markus trecu pe lângă el cu privirea goală, ca şi cum nu pricepea, ca şi cum nu citise aceeaşi veste pe chipul lui Gösta ca soţia lui. Continuă să meargă de-a lungul coridorului, fără ţintă.

Gösta nu-l salută, ci se apropie de Helena şi o ridică cu grijă în picioare. Apoi o îmbrăţişă. Nu obişnuia să facă asta. Doar două persoane îi marcaseră viaţa: soţia lui, şi fetiţa care stătuse la ei o bucată de vreme când era mică şi pe care destinul, în felul lui misterios, i-o adusese din nou în cale. Aşa că nu-i era deloc uşor să îmbrăţişeze o femeie pe care nu o ştia decât de puţin timp. Însă de când dispăruse Victoria, Helena îl sunase în fiecare zi, când optimistă, când demoralizată, furioasă sau îndurerată, şi îl întrebase despre fiica ei. Nu-i putuse oferi decât mai multe întrebări şi griji. Iar acum îşi pierduse cu totul speranţa. Să o cuprindă cu braţele şi să o lase să plângă la pieptul lui era tot ce mai putea face pentru ea.

Gösta întâlni privirea lui Ricky pe deasupra capului Hélènei. Băiatul avea ceva cu totul special. El fusese cel care ţinuse familia Victoriei pe linia de plutire în lunile care trecuseră. Dar iată-l acolo, în faţa lui Gösta, alb la faţă şi cu ochii goi, trădându-şi vârsta fragedă. Iar Gösta ştia că

Ricky pierduse pentru totdeauna inocenţa ce le este dată doar copiilor, credinţa de nestrămutat că totul va fi bine.

— Putem să o vedem? întrebă Ricky încet.

Gösta simţi cum Helena înlemneşte. Aceasta se trase înapoi din îmbrăţişare, îşi şterse ochii şi nasul cu mâneca hainei şi se uită rugător la el.

Gösta fixă cu privirea un punct îndepărtat din spatele lor. Cum să le spună că mai bine n-o vedeau pe Victoria? Şi de ce.

Tot biroul era ticsit cu hârtii. Notiţe, post-ituri, articole din ziar, copii după fotografii. Părea să fie haosul de pe lume, dar Erica lucra aşa cel mai bine. Atunci când scria la o carte nouă voia să aibă la îndemână toate informaţiile, toate ideile deodată.

De data aceasta se întinsese probabil mai mult decât îi era plapuma. Avea atât de multe materiale şi detalii despre caz, însă doar din surse indirecte. Calitatea cărţii, abilitatea de a descrie cât mai bine cazul şi de a oferi răspunsuri la toate întrebările din jurul lui depindeau întotdeauna de existenţa unei surse primare. Până acum, reuşise de fiecare dată să găsească una. Uneori persoanele cu pricina fuseseră uşor de convins. Unele chiar doriseră să dea declaraţii pentru a capta atenţia mass-mediei şi a sta o vreme în lumina reflectoarelor. Dar alteori fusese nevoie de timp, trebuise să le convingă şi să le explice de ce voia să readucă trecutul la lumină şi cum avea de gând să le spună povestea. Într-un final, reuşea. Până acum. Nu ajungea nicăieri cu Laila. În timpul vizitelor se luptase să o convingă să vorbească pentru prima oară despre cele întâmplate, dar fără niciun rezultat. Laila era dornică să vorbească, însă nu despre asta.

Frustrată, Erica îşi puse picioarele pe birou şi se lăsă în voia gândurilor. Poate ar fi trebuit să o sune pe Anna.

Venea deseori cu idei bune şi perspective noi. Şi totuşi, Anna nu era ea însăşi. Trecuse prin atâtea în ultimul an şi suferinţa părea să nu se mai termine. O parte din ceea ce se întâmplase fusese din vina ei, era adevărat, însă Erica nu putea, totuşi, să o judece pe sora ei mai mică. Înţelegea de ce lucrurile luaseră turnura aceea. Întrebarea era dacă Dan avea să înţeleagă şi să o ierte vreodată. Erica se îndoia de asta. Îl ştia de mică, fuseseră chiar împreună în adolescenţă, şi ştia cât de încăpăţânat putea fi. Încăpăţânarea şi mândria, calităţile lui principale, n-aveau decât să-i pună beţe în roate. Iar rezultatul era că toată lumea era nefericită: Anna, Dan, copiii, da, chiar şi Erica. Îşi dorise ca sora ei să aibă în sfârşit parte de fericire în viaţă după tot calvarul pe care îl îndurase cu tatăl copiilor, Lucas.

Ce nedrept era, se gândi ea, cât de diferite deveniseră vieţile lor. Ea una avea o căsnicie trainică şi plină de iubire, trei copii sănătoşi şi o carieră de scriitoare care mergea din ce în ce mai bine. Anna, pe de altă parte, fusese lovită de necaz după necaz, iar Erica nu avea habar cum ar fi putut să o ajute. Acela fusese dintotdeauna rolul ei: ea era cea care proteja, susţinea şi îngrijea. Anna fusese cea exuberantă, cea nestăpânită. Însă viaţa îi luase toate astea şi tot ce mai rămăsese din ea era o umbră tăcută şi pierdută. Ericăi îi era dor de vechea Anna.

O sun în seara asta, îşi zise, dar luă în schimb un teanc de articole şi începu să le răsfoiască. În casă domnea o linişte plăcută, iar Erica se simţi recunoscătoare că slujba îi permitea să stea acasă şi să lucreze. Nu-şi dorise niciodată să aibă colegi de muncă sau un birou la care să meargă zilnic. Se simţea întotdeauna foarte bine singură.

În mod paradoxal însă, le ducea deja dorul gemenilor şi Majei. Cum era posibil să nutrească sentimente atât de diferite în cursul unei singure zile? Pendularea între cele

două extreme o epuiza. O clipă îşi încleşta pumnul în buzunar, pentru ca în următoarea să-i vină să-i sufoce cu sărutări. Ştia că Patrik simţea la fel.

Gândul la Patrik şi copii o duse invariabil la conversaţia cu Laila. Era de neconceput. Cum să depăşeşti acea limită invizibilă şi totuşi evidentă a ceea ce îţi este permis să faci? Nu asta era însăşi esenţa umanităţii, să-ţi poţi înfrâna cele mai primitive instincte şi să faci ce este drept şi acceptat de societate? Să urmezi legile şi regulile care guvernează existenţa umană şi care fac să funcţioneze comunitatea.

Erica răsfoi în continuare printre articole. Ceea ce-i spusese Lailei era adevărat. Nu le-a fi putut face niciodată rău copiilor ei. Nici măcar în cele mai întunecate momente ale vieţii ei, când suferise de depresie după ce o născuse pe Maja, sau în haosul creat de venirea pe lume a gemenilor, nici în nopţile albe sau crizele de nervi ce păreau să dureze ore întregi. Nici măcar atunci când copiii repetau „Nu!” fără încetare nu fusese pe punctul de a o face. Însă în maldărul de hârtii din poala ei, în fotografiile de pe birou, în notiţele ei, avea dovada că acea limită putea fi încălcată.

Ştia că locuitorii din Fjällbacka numeau clădirea din fotografii Casa Groazei. Nu era un nume tocmai original, dar se potrivea. Nimeni nu voise să o cumpere după tragedie şi căzuse încet în ruină. Erica se întinse după o poză a casei aşa cum fusese ea odată. Nimic nu trăda ceea ce se petrecuse acolo. Arăta ca o casă absolut normală, albă cu accente gri, cocoţată pe un deal, cu câţiva copaci în jur. Se întrebă cum arăta în prezent, cât de mult din ea fusese distrus.

În clipa următoare se îndreptă de spate şi puse fotografia pe birou. De ce nu se dusese oare acolo? Obişnuia să investigheze întotdeauna locul crimei. Aşa

procedase cu toate cărţile anterioare, dar nu şi cu aceasta. Ceva o împiedicase. Nici măcar nu luase o decizie concretă să nu se ducă acolo, ci pur şi simplu n-o făcuse.

Însă asta avea să aştepte până a doua zi. Acum era timpul să se ducă după drăcuşori. Stomacul i se strânse cu un amestec de dor şi oboseală.

Vaca se străduia din toate puterile. Jonas era leoarcă de transpiraţie după ce încercase ore întregi să întoarcă viţelul în poziţia corectă. Animalul masiv se împotrivea, neînţelegând că voiau să o ajute.

— Bella e cea mai bună vacă a noastră, spuse Britt Andersson.

Ea, împreună cu soţul ei, Otto, ţinea ferma aflată la câţiva kilometri de proprietatea lui Jonas şi a Martei. Aveau o fermă mică, dar încă trainică, vacile fiind sursa lor principală de venit. Britt era întreprinzătoare şi ceea ce primea de la producătorul de lactate Arla în schimbul laptelui completa câştigul pe care îl avea de pe urma unui mic magazin, unde vindea brânză de casă. Britt părea tristă cum stătea acolo, lângă vacă.

— Da, e frumoasă Bella, spuse Otto şi se scărpină îngrijorat la ceafă.

Era cel de-al patrulea viţel al ei şi totul mersese bine cu cei trei de dinainte. Însă viţelul ăsta stătea de-a-ndoaselea şi refuza încăpăţânat să iasă, iar Bella părea din ce în ce mai lipsită de vlagă.

Jonas îşi şterse sudoarea de pe frunte şi se pregăti să mai încerce o dată să întoarcă viţelul, ca să poată aluneca imediat în fân, lipicios şi împleticit. Nu putea să se dea bătut, pentru că atunci vaca şi viţelul ar fi murit amândoi. O mângâie pe Bella. Vaca respira superficial şi avea ochii larg deschişi.

— Aşa, drăguţo, să vedem dacă nu putem să scoatem

viţelul tău, spuse Jonas şi-şi puse din nou mănuşile lungi de cauciuc.

Încet dar hotărât, împinse mâna în canalul strâmt până ce simţi viţelul. Trebuia să-l apuce bine de un picior, ca să poată trage de el. Răsuci viţelul, dar cu grijă să nu rupă ceva.

— L-am prins de o copită, spuse şi-i zări cu coada ochiului pe Britt şi Otto întinzându-se să vadă mai bine. Uşurel, drăguţo.

Vorbi domol şi blajin în timp ce trase. Nu se întâmplă nimic. Trase un pic mai tare, dar nu mai putu să mişte viţelul.

— Cum merge, se întoarce? zise Otto.

Se scărpina atât de tare în cap, încât Jonas îşi imagină că rămăsese fără păr în porţiunea aceea.

— Încă nu, spuse Jonas printre dinţi.

Transpiraţia şiroia pe el, iar o şuviţă din breton îi intrase în ochi şi era nevoit să clipească încontinuu. Dar acum nu se putea gândi la nimic altceva decât la cum să scoată viţelul. Respiraţia Bellei era din ce în ce mai superficială şi îşi aşezase capul în fân, ca şi cum era pe cale să capituleze.

— Mi-e teamă să nu rup ceva, spuse Jonas şi continuă să tragă.

Şi iată! mai trase un pic cu respiraţia întretăiată, sperând să nu audă ceva rupându-se. Simţi apoi cum viţelul se eliberează din poziţia în care era blocat. Încă vreo câteva smucituri prudente şi viţelul alunecă afară, istovit, dar viu. Britt se grăbi înspre el şi începu să-l frece cu fân. Îl uscă şi-l masă cu mişcări hotărâte, pline de dragoste, şi văzură cu toţii cum se înviorează.

Bella stătea deoparte, nemişcată. Nu reacţionă nicicum la faptul că viţelul venise pe lume, viaţa ce crescuse înăuntrul ei timp de peste nouă luni. Jonas se apropie de

ea, se aşează lângă capul ei şi-i dădu deoparte câteva fire de fân din ochi.

— S-a terminat. Ai fost tare cuminte, drăguţo.

O mângâie pe părul moale, negru, şi continuă să vorbească cu ea. La început, nu văzu nicio reacţie. Apoi, vaca ridică cu greutate capul şi se uită la viţel.

— Ai o viţeluşă superbă. Uite, Bella, spuse Jonas şi o bătu uşor cu palma.

Simţi cum pulsul i se domoleşte. Viţelul avea să supravieţuiască, şi la fel şi Bella. Bărbatul se ridică şi le făcu semn din cap lui Britt şi Otto.

— Pare-a fi o viţică frumuşică.

— Mulţumim, Jonas, spuse Britt, apropiindu-se şi îmbrăţişându-l strâns.

Otto întinse stânjenit o palmă uriaşă.

— Mulţumim, mulţumim, te-ai descurcat minunat, spuse şi-i scutură viguros mâna lui Jonas.

— Îmi fac doar meseria, spuse Jonas, dar zâmbi larg.

Se simţea întotdeauna satisfăcut când totul se rezolva până la urmă. Nu-i plăcea când nu-i ieşeau planurile, indiferent dacă era vorba de viaţa profesională sau de cea personală.

Mulţumit de cum merseseră treburile, scoase telefonul din buzunarul hainei. Se uită câteva secunde la ecran. Apoi se grăbi spre maşină.

Fjällbacka 1964

Zgomot, mirosuri, culori. Totul era uluitor şi mirosea a aventură. Laila o ţinea de mână pe sora ei. În realitate erau prea mari pentru aşa ceva, dar de multe ori se luau de mână când se întâmpla ceva special. Iar un circ la Fjällbacka nu era cu siguranţă ceva banal.

Abia dacă ieşiseră din sătucul de pescari. Două drumuri de câte o zi până la Göteborg fuseseră cele mai lungi călătorii pe care le făcuseră vreodată, iar circul aducea cu el promisiunea lumii largi.

— Ce limbă vorbesc? şopti Agneta, deşi ar fi putut striga liniştită fără să audă cineva ce spune în zumzetul din jurul lor.

— Mătuşa Edia a spus că vin din Polonia, îi răspunse Laila şoptit şi-i strânse mâna transpirată.

Vara adusese cu ea un şir interminabil de zile însorite, dar aceea era cu siguranţă cea mai călduroasă de până atunci. Din fericire, primise liber de la mercerie şi se bucura de fiecare minut pe care nu era nevoită să-l petreacă în prăvălia mică şi sufocantă.

— Uite, un elefant!

Agneta arătă cu degetul la animalul mare şi gri care trecea agale pe lângă ele, mânat de un bărbat pe la vreo treizeci de ani. Se opriră şi priviră elefantul. Era impunător, dar prezenţa lui era stranie pe acel câmp de lângă Fjällbacka unde campase circul.

— Haide, să vedem ce alte animale mai au. Am auzit că au lei şi zebre.

Agneta o trase după ea şi Laila o urmă gâfâind. Simţea cum broboanele de sudoare îi alunecă pe spate şi-i pătează rochia de vară subţire şi înflorată.

Alergară printre rulotele aflate în jurul cortului ce urma să fie ridicat. Bărbaţi puternici în haine albe de in munceau

din greu ca să termine până a doua zi, când Circul Gigantus avea să dea prima reprezentaţie. Se adunaseră mulţi localnici, care nu mai aveau răbdare. Priveau cu ochii mari tot ceea ce era atât de diferit de lucrurile cu care erau obişnuiţi. În afară de două, trei luni de vară cu turişti veniţi să se îmbăieze şi cu suflul nou pe care îl aduceau cu ei, la Fjällbacka zilele erau destul de monotone în timpul săptămânii. Se înlănţuiau fără ca nimic special să se întâmple, aşa încât vestea că un circ avea să vină pentru prima dată se răspândise ca vântul şi ca gândul.

Agneta continuă să o tragă pe Laila după ea departe, înspre una dintre rulote unde un cap dungat se iţea pe o uşiţă.

— Oh, uite ce frumoasă e!

Laila nu putu decât să fie de acord. Zebra era nespus de drăgălaşă, cu ochii ei mari şi genele lungi, şi de-abia se abţinu să n-o mângâie. Bănuia că nu era voie să te apropii de animale, dar era greu să stea deoparte.

— Don’t touch.

O voce în spatele lor le făcu să tresară.

Laila se întoarse. Nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de mare. Înalt şi musculos, le domina cu statura lui. Stătea cu spatele spre soare, astfel că fură nevoite să-şi pună mâinile streaşină la ochi ca să poată vedea ceva şi, când Laila îi întâlni privirea, simţi cum o trece un fior electric. Era o senzaţie pe care nu o mai avusese niciodată. Se simţea tulburată şi aiurită, şi o ardea pielea. Îşi spuse că era din cauza căldurii.

— No... We... no touch.

Laila încercă să găsească cuvintele potrivite. Deşi învăţase engleză la şcoală şi prinsese destul de multe de prin filmele americane pe care le văzuse, nu avusese niciodată nevoie să vorbească acea limbă străină.

— My name is Vladek.

Bărbatul întinse o mână aspră şi, după câteva secunde de şovăire, Laila pricepu şi urmări cum mâna îi dispare într-a lui.

— Laila. My name is Laila.

Sudoarea îi şiroia acum pe spate.

Bărbatul dădu din cap şi repetă numele, dar îl făcu să sune străin şi ciudat. Da, de pe buzele lui părea aproape exotic, şi nu un nume obişnuit şi banal.

— This...

Laila scotoci febril prin memorie şi îndrăzni:

— This is my sister.

Arătă spre Agneta şi bărbatul cel masiv o salută şi pe ea. Laila se ruşină un pic de engleza ei stricată, dar curiozitatea fu mai mare decât timiditatea.

— What... what you do? Here? In circus?

Bărbatul se lumină la faţă.

— Come, I show you!

Le făcu semn să-l urmeze şi o luă din loc fără să aştepte un răspuns. Mai că alergară după el şi Laila simţi cum sângele îi pulsează prin corp. Vladek trecu pe lângă rulote şi cortul ce stătea să fie ridicat, înspre o rulotă aşezată mai deoparte. Era mai degrabă o cuşcă, cu zăbrele de fier în loc de pereţi. În spatele barelor, doi lei se învârteau agitaţi.

— This is what I do. This is my babies, my lions. I am... I am a lion tamer!

Laila se holbă la animalele sălbatice. Simţea că înăuntrul ei începe să înflorească ceva cu totul nou, ceva înfricoşător, dar minunat. Şi fără să înţeleagă de ce, căută mâna lui Vladek.

Era dimineaţă devreme la secţie. Pereţii galbeni ai bucătăriei păreau mai degrabă gri în furtuna de zăpadă care înconjura Tanumshede. Cu toţii erau tăcuţi. Niciunul dintre ei nu dormise prea multe ore, iar oboseala atârna ca

o mască peste chipurile lor. Doctorii se luptaseră eroic să-i salveze viaţa Victoriei, dar în zadar. La ora 11: 14 fusese declarată moartă.

Martin le adusese tuturor cafea, iar Patrik îi aruncase o privire fugară. Când Pia se stinsese, Martin încetase să mai zâmbească şi toate încercările lor de a-l aduce înapoi pe vechiul Martin eşuaseră. Evident, Pia luase cu ea o parte din el atunci când murise. Doctorii fuseseră de părere că avea cel mult un an de trăit, dar totul se întâmplase mai repede decât se temuseră. La doar trei luni după ce primise diagnosticul, încetase din viaţă, iar Martin rămăsese singur cu fetiţa lor. Fuck cancer, gândi Patrik şi se ridică.

— Victoria Hallberg a suferit, aşa cum ştiţi cu toţii, de răni pe care le-a căpătat în timpul accidentului. Şoferul maşinii nu este suspectat de nimic.

— Nu, adăugă Martin. Am vorbit cu el ieri. Un anume David Jansson. Din declaraţia lui reiese că Victoria i-a apărut brusc în faţă şi n-a avut nicio şansă să frâneze. A încercat s-o evite, dar carosabilul era foarte alunecos şi a pierdut controlul maşinii.

Patrick dădu din cap.

— Există încă un martor la accident, Marta Persson. Ieşise la călărit când a văzut pe cineva venind din pădure şi fiind lovit de maşină. Ea a fost şi cea care a sunat la poliţie şi la salvare, şi a identificat-o pe Victoria. Era în stare de şoc ieri, din câte înţeleg, aşa că va trebui să vorbim cu ea astăzi. Faci tu asta, Martin?

— Sigur, mă ocup eu.

— Trebuie să avansăm rapid cu investigaţia în cazul dispariţiei Victoriei. Adică să găsim persoana sau persoanele care au luat-o şi au torturat-o.

Patrik îşi trecu o mână peste faţă. Fotografiile cu Victoria moartă pe patul de spital i se imprimaseră pe retină. De la

spital se dusese direct la secţie şi petrecuse câteva ore trecând prin materialele pe care le aveau – toate conversaţiile cu familia, cu colegii de şcoală şi de la grajduri – în încercarea de a identifica toate persoanele care se aflaseră în preajma Victoriei în ultimele ore de dinainte ca ea să dispară în timp ce se întorcea acasă de la şcoala de călărie a soţilor Persson. Citi şi informaţiile pe care le primiseră despre celelalte fete care dispăruseră în ultimii doi ani. Bineînţeles, nu puteau fi siguri, dar faptul că cinci fete de aproximativ aceeaşi vârstă, asemănătoare ca înfăţişare, dispăruseră dintr-un mediu relativ închis nu putea fi doar o coincidenţă. Cu o zi înainte, Patrik trimisese de asemenea toate noile informaţii către colegii din celelalte localităţi şi-i rugase să facă la fel dacă descopereau ceva în plus. Nu se ştia niciodată, poate că le scăpase ceva.

— Vom continua colaborarea cu inspectoratele respective de poliţie şi ne vom uni pe cât posibil forţele în cadrul acestei investigaţii. Victoria e prima dintre fete care a fost găsită şi poate că episodul ăsta tragic va duce măcar la găsirea celorlalte. Aşa ne vom putea asigura că nicio altă fată nu va mai fi răpită. Un individ capabil de atrocităţile la care a fost supusă Victoria... un asemenea individ nu trebuie să rămână în libertate.

— Maniac nenorocit, mormăi Mellberg şi câinele Ernst îşi ridică nefericit capul.

Ca de obicei, se întinsese şi dormitase cu capul pe picioarele stăpânului său, sensibil la cea mai mică schimbare în dispoziţia lui.

— Ce să înţelegem dacă analizăm rănile? întrebă Martin, aplecându-se în faţă pe scaun. Ce l-a împins pe suspect să facă aşa ceva?

— Cine ştie? M-am gândit dacă să contactăm pe cineva care ne-ar putea face un profil psihologic al suspectului.

Nu avem multe informaţii pe care să ne bazăm, dar poate că există totuşi tipare interesante, o legătură pe care nu o vedem.

— Un profil psihologic? Să vină unul dintre psihologii ăia care le ştiu pe toate şi care n-au avut niciodată de-a face cu criminali şi să ne spună nouă cum să ne facem treaba?

Mellberg scutură din cap atât de vehement încât părul, dat cum era peste creştetul capului pentru a-i ascunde chelia, îi alunecă pe-o ureche. Cu o mişcare exersată, îl aşeză la locul lui.

— Merită încercat, spuse Patrik.

Cunoştea bine aversiunea lui Mellberg faţă de tot ce era modern în procedurile poliţieneşti. În teorie, Bertil Mellberg era de fapt şeful secţiei de poliţie din Tanumshede, dar cu toţii ştiau că Patrik era cel care făcea munca propriu-zisă şi că al lui era meritul pentru puţinele infracţiuni soluţionate în localitate.

— Da, e responsabilitatea ta dacă ancheta se duce pe apa sâmbetei şi şefii se plâng de cheltuieli inutile. Eu nu vreau să am de-a face cu asta.

Mellberg se lăsă pe spate şi-şi puse mâinile pe burtă.

— Mă interesez eu pe cine ar fi mai potrivit să contactăm, spuse Annika. Şi poate că ar fi bine să vorbim şi cu celelalte localităţi în caz că au făcut ceva asemănător şi au uitat să ne informeze. E inutil să facem acelaşi lucru de două ori. Risipă şi de timp, şi de resurse.

— Bine gândit, mulţumesc.

Patrik se întoarse înspre tabla albă pe care lipise o fotografie a Victoriei şi notase datele esenţiale despre ea.

Dintr-un radio aflat departe, pe coridor, se auzea o melodie veselă, iar linia melodică şi mesajul pozitiv contrastau puternic cu atmosfera apăsătoare din încăpere. Exista şi o sală de conferinţe în care puteau sta, dar era rece şi impersonală, aşa că preferau bucătăria mult mai

primitoare pentru şedinţe. În plus, astfel erau mai aproape de cafea, şi urmau să curgă mulţi litri până aveau să termine.

Patrik rămase o vreme pe gânduri, apoi se adună şi începu să împartă sarcini.

— Annika, întocmeşte un dosar cu toate materialele pe care le avem despre cazul Victoriei, împreună cu toate informaţiile pe care le-am primit din celelalte localităţi. Trimite apoi materialul persoanei care ne-ar putea ajuta cu un profil psihologic al suspectului. Ocupă-te de asemenea să fie în permanenţă actualizat cu ce descoperim.

— Sigur, notez tot, spuse Annika de la locul ei, cu pixul şi hârtia la îndemână.

Patrik încercase să o convingă să folosească un laptop, dar ea refuzase. Iar dacă Annika nu voia să facă ceva, nu făcea.

— Bine. Pregăteşte şi o conferinţă de presă pentru patru după-amiaza. Altfel o să ne încurcăm în telefoane.

Patrik observă cu coada ochiului că Mellberg îşi netezea mulţumit părul. Probabil că nimic nu putea să-l dea dus de acolo.

— Gösta, tu lucrezi cu Pedersen şi ne anunţi când ne putem aştepta la rezultatele autopsiei. Avem nevoie de informaţiile concrete cât de repede posibil. Vorbeşte din nou şi cu familia, te rog, în caz că şi-au amintit ceva ce s-ar dovedi important pentru anchetă.

— Am vorbit deja cu ei de atâtea ori. N-ar trebui să fie lăsaţi în pace într-o zi ca asta?

Gösta părea demoralizat. Îndeplinise sarcina grea de a avea grijă de părinţii şi fratele Victoriei la spital şi Patrik vedea cât de istovit era.

— Ba da, dar sigur sunt nerăbdători să continuăm cu ancheta şi să-l găsim pe cel care a făcut asta. Trebuie să ai grijă. Vom fi nevoiţi să contactăm mai multe persoane

cu care am vorbit deja. Poate că, acum că Victoria e moartă, se vor gândi să povestească ceea ce nu au vrut înainte. E vorba de familie, colegi, indivizi de la grajduri care poate au văzut ceva când a dispărut. De exemplu, ar trebui să vorbim din nou cu Tyra Hansson, doar era cea mai bună prietenă a Victoriei. Te-ai putea ocupa tu de asta, Martin?

Martin murmură un da.

Mellberg îşi drese glasul. Nimic mai mult. O sarcină fără importanţă trebuia, ca de obicei, să ajungă şi la Bertil, ceva care să-l facă să se simtă important, dar care să nu-i permită să încetinească prea mult investigaţia. Patrik se gândi ce anume. Uneori cel mai înţelept era să-l aibă pe Mellberg alături ca să poată sta cu ochii pe el.

— Am vorbit cu Torbjörn aseară şi ancheta de la locul accidentului nu ne poate oferi nimic. Din cauză că ningea, a fost o muncă anevoioasă şi nu au găsit nicio urmă care să indice direcţia din care ar fi putut veni Victoria. În momentul ăsta nu mai au resurse pe care să le dedice cazului, aşa că mă gândeam că ar trebui să adunăm voluntari care ne pot ajuta cu căutările pe o zonă mai extinsă. E posibil să fi fost ţinută prizonieră în vreo cabană părăsită din pădure. A apărut nu foarte departe de locul unde a fost văzută ultima oară şi poate că a fost tot timpul undeva în apropiere.

— Da, m-am gândit la asta, spuse Martin. Oare nu indică faptul că suspectul e de fapt cineva din Fjällbacka?

— Ba da, într-o oarecare măsură, spuse Patrik. Dar nu e neapărat adevărat. Nu şi dacă situaţia Victoriei se leagă de celelalte dispariţii. N-am găsit încă nicio legătură evidentă între acele zone şi Fjällbacka.

Mellberg îşi drese din nou glasul şi Patrik se întoarse către el.

— Cred că tu ar trebui să mă ajuţi cu asta, Bertil.

Trebuie să mergem în pădure şi, cu puţin noroc, vom găsi locul în care a fost ţinută captivă.

— Sună bine, spuse Mellberg. Dar n-o să fie plăcut pe frigul ăsta.

Patrik nu răspunse. Vremea era ultima lui grijă în acel moment.

Anna strângea fără chef rufele. Era incredibil de obosită. După accidentul auto fusese în concediu medical şi vânătăile de pe corp începeau să se estompeze, însă rănile sufleteşti nu se vindecaseră încă. Nu se lupta doar cu durerea pierderii copilului, ci şi cu rana pe care şi-o provocase singură.

Sentimentul de vinovăţie era ca o stare constantă de rău şi rămânea trează în fiecare noapte, retrăind scena şi analizându-şi motivele. Dar chiar şi atunci când încerca să fie mai îngăduitoare cu ea însăşi, înţelegea ce o făcuse să ajungă în pat cu un alt bărbat. Îl iubea pe Dan şi totuşi sărutase pe altcineva, lăsase pe altcineva să o atingă.

Oare avea chiar atât de puţin respect de sine, o nevoie de afirmare atât de puternică, încât mâinile şi gura unui alt bărbat îi ofereau ce Dan nu putea? Dacă ea nu înţelegea, atunci cum ar fi înţeles Dan? El, care era siguranţa şi loialitatea personificată. Se zice că nu poţi şti niciodată totul despre o altă persoană, dar Anna ştia că lui Dan nici nu-i trecuse vreodată prin minte să o înşele. El nu ar fi atins nicio altă femeie. Tot ce-şi dorise era să o iubească.

După furia primelor zile, cuvintele grele fuseseră înlocuite de ceva mult mai rău: tăcere, o tăcere sufocantă şi apăsătoare. Se urmăreau ca două fiare rănite, iar Emma, Adrian şi fetele lui Dan erau ca nişte ostatici în propria casă.

Visurile ei de a avea propria afacere, cu accesorii şi decoraţiuni frumoase, se stinsese în aceeaşi clipă în care

privirea rănită a lui Dan o întâlnise pe a ei. Fusese ultima dată când se uitase în ochii ei. Acum nu mai putea nici să o privească. Când era nevoit să i se adreseze – despre ceva ce-i privea pe copii sau ceva atât de banal precum pasatul solniţei la masa de prânz – mormăia cuvintele cu privirea în pământ. Şi asta o făcea să vrea să ţipe, să-l scuture, să-l oblige să se uite la ea, dar nu îndrăznea. Aşa că până şi ea îşi pleca privirea, dar nu de durere, ci de ruşine.

Bineînţeles, copiii nu înţelegeau ce se întâmplase. Nu pricepeau, însă simţeau efectele. Se mişcau tăcuţi prin casă, în încercarea de a se preface că totul era ca de obicei. Dar nu-i mai auzise de mult timp râzând.

Cu inima atât de plină de griji încât era convinsă că avea să-i explodeze, Anna se aplecă în faţă, îşi îngropă faţa în rufe şi începu să plângă.

Acesta era locul în care se întâmplase totul. Erica intră cu atenţie în casa care părea gata să se prăbuşească în orice moment. Expusă la intemperii, stătuse părăsită, iar acum nu mai era mare lucru care să amintească de faptul că o familie locuise odată acolo.

Erica se aplecă pe sub o bârnă ce atârna din acoperiş. Cioburi scrâşniră sub ghetele de iarnă. Nicio fereastră de la parter nu era întreagă. Pe podea şi pereţi se vedeau semne clare că pe acolo trecuseră mulţi vizitatori. Nume mâzgălite şi cuvinte care aveau sens doar pentru cei care le scriseseră, aluzii sexuale şi înjurături, multe dintre ele cu greşeli de ortografie. Cei care făceau graffiti-uri pe case abandonate rareori dădeau dovadă de mare talent literar. Doze goale de bere stăteau împrăştiate peste tot şi, lângă un pled care arăta atât de dezgustător încât Ericăi i se făcu greaţă, era un pachet gol de prezervative. Zăpada pătrunsese înăuntru şi formase mici troiene ici-colo.

Întreaga casă inspira suferinţă şi însingurare, iar Erica scoase fotografiile pe care le ţinea în mapa din poşetă pentru a încerca să vadă altceva în faţa ochilor. Acestea înfăţişau o casă cu totul diferită, un cămin mobilat în care locuiau fiinţe umane. Cu toate astea, o trecu un fior, căci acolo se vedeau şi urmele incidentului. Cercetă în jurul ei cu privirea. Da, încă se zăreau: pata de sânge pe podeaua de lemn. Şi patru semne lăsate de canapeaua care stătuse acolo. Erica se uită din nou la fotografii şi încercă să se orienteze. Începu să-şi imagineze camera, văzu canapeaua, măsuţa de cafea, fotoliul din colţ, televizorul pe o băncuţă, lampa cu picior în stânga fotoliului. Era ca şi cum camera se conturase în faţa ochilor ei.

Dar Erica îşi putea imagina şi corpul mutilat al lui Vladek. Trupul masiv şi musculos întins pe canapea. Tăietura adâncă de pe gât, rana din piept, privirea fixată în tavan. Şi sângele care se aduna într-o băltoacă mare pe podea.

În fotografiile pe care poliţia i le făcuse Lailei după ce comisese omorul, privirea îi era goală. Puloverul era murdar de sânge pe piept, iar ea avea picături de sânge pe faţă. Părul lung şi blond atârna de-o parte şi de alta a feţei. Părea atât de tânără. Complet diferită de femeia care acum era închisă pe viaţă.

Cazul fusese ca şi soluţionat. Articula o anumită logică pe care toată lumea o acceptase. Cu toate astea, Erica avea sentimentul pregnant că nu se potrivea ceva şi cu o jumătate de an mai devreme se hotărâse să scrie despre asta. Auzise de caz încă de când era copil, despre uciderea lui Vladek şi secretul teribil al familiei. Povestea Casei Groazei făcea parte din repertoriul local şi se transformase de-a lungul anilor într-o legendă. Clădirea era un loc pe care copiii îl foloseau la provocări, o casă a fantomelor cu care îşi speriau prietenii, un loc în care puteau să-şi

demonstreze curajul şi să înfrunte teama de răul care dăinuia în ziduri.

Erica ieşi din vechea sufragerie a familiei. Era timpul să urce la etaj. Frigul din casă îi înţepenise încheieturile şi sări de câteva ori pe loc pentru a se încălzi înainte să se îndrepte spre scară. Se uită în jur înainte să urce. Nu spusese nimănui că se dusese acolo şi nu-şi dorea să calce pe vreo scândură putrezită şi să rămână în locul acela, cu spatele frânt.

Treptele nu cedară, dar Erica păşi la fel de uşor pe podeaua de la etaj. Parchetul scârţâia îngrijorător, dar părea că avea să reziste, iar Erica merse înainte cu paşi hotărâţi în timp ce privea în jur. Casa era mică, aşa că la etaj existau doar trei camere şi un hol. Chiar la capătul scărilor se afla dormitorul mare, care aparţinuse lui Vladek şi Lailei. Mobila fusese mutată sau furată, şi rămăseseră doar câteva perdele murdare şi ferfeniţite. Până şi aici erau doze de bere, iar o saltea murdară indica faptul că cineva fie îşi petrecuse nopţile acolo, fie folosise casa pustie în scopuri amoroase, departe de ochii vigilenţi ai părinţilor.

Închise ochii şi încercă să vizualizeze camera din fotografii. Un covor portocaliu pe podea, un pat dublu cu tăblii de pin şi plapumă imprimată cu flori mari, verzi. Era o cameră tipică anilor ’70 şi, judecând după fotografiile făcute de poliţie după crimă, fusese extrem de curată şi ordonată. Prima dată când văzuse pozele rămăsese uimită căci, bazându-se pe ce ştia, se aşteptase mai degrabă la o casă haotică, murdară şi neîngrijită.

Ieşi din dormitorul Lailei şi al lui Vladek, şi intră într-o cameră mai mică. Aceea fusese a lui Peter. Erica scoase fotografia potrivită din mănunchiul pe care îl ţinea în mână. Până şi camera lui fusese frumoasă şi ordonată, dar patul era nefăcut. Era decorat clasic, cu un tapet albastru

cu personaje de circ. Clovni veseli, elefanţi împodobiţi cu pene colorate, o focă ce balansa o minge roşie pe nas. Fusese un tapet frumos pentru copii, iar Erica îşi dădu seama de ce le plăcuse modelul. Ridică privirea din fotografie şi studie camera. Bucăţele de tapet se vedeau ici-colo, dar în mare parte fie se dezlipise, fie fusese acoperit cu mâzgălituri, iar din covorul ce se întindea de la un perete la altul nu mai rămăsese nimic în afară de nişte urme lipicioase pe podeaua murdară. Biblioteca ce fusese plină cu cărţi şi jucării nu mai era, la fel şi cele două scăunele de lângă măsuţa de scris pentru copii. Nici patul ce stătuse în colţul din stânga ferestrei nu mai exista. Erica se înfioră. Ferestrele erau sparte chiar şi aici, şi puţina zăpadă care intrase se învolbura pe parchet.

Lăsase intenţionat la urmă cea de-a treia cameră de la etaj. Camera Louisei. Se afla lângă cea a lui Peter şi, când scoase fotografia, rămase uimită. Contrastul era bizar. În timp ce camera lui Peter fusese frumoasă şi primitoare, camera Louisei arăta ca o celulă, ceea ce într-o anumită măsură şi fusese. Erica îşi trecu un deget peste zăvorul mare încă fixat pe uşă, deşi doar în câteva şuruburi. Un zăvor instalat pentru a închide uşa din afară. Pentru a încuia un copil.

Erica ridică fotografia în faţa ochilor şi trecu pragul. Simţi cum i se face pielea găină. În cameră domnea o atmosferă sinistră, însă ştia că era doar imaginaţia ei. Nici casa, şi nici camera nu aveau amintiri şi nici capacitatea de a conserva trecutul. Cu siguranţă că doar gândul la cele întâmplate acolo o făcea să se simtă inconfortabil în camera Louisei.

Încăperea fusese cu desăvârşire lipsită de viaţă. Singurul lucru care se găsise acolo era o saltea aşezată direct pe podea. Nicio jucărie, niciun pat. Erica se apropie de fereastră. Era acoperită cu scânduri şi, dacă n-ar fi ştiut

mai bine, ar fi crezut că fuseseră puse acolo în perioada în care casa rămăsese pustie. Aruncă un ochi la fotografie. Aceleaşi scânduri se vedeau şi în locul acela. Un copil închis şi încuiat în propria cameră. Tragic era faptul că nu acela fusese cel mai oribil lucru pe care-l descoperise poliţia când venise acolo după ce fuseseră anunţaţi de moartea lui Vladek. Erica se cutremură. Simţi o pală de aer rece trecând pe lângă ea, o pală care nu venea de la nicio fereastră spartă, ci din camera însăşi.

Se forţă să rămână acolo, să nu fie afectată de atmosfera stranie. Însă nu se putu abţine să nu respire uşurată când ieşi din nou pe hol. Se îndreptă spre scară şi coborî la fel de precaută precum urcase. Nu mai rămăsese decât un singur loc de investigat. Intră în bucătărie, unde dulapurile fără uşi se căscau goale pe pereţi. Aragazul şi frigiderul lipseau, iar excrementele din acele locuri dovedeau că şoarecii găsiseră căi de intrare şi ieşire din casă.

Cu o mână tremurândă apăsă clanţa uşii de la pivniţă şi dădu de aceeaşi răcoare bizară pe care o simţise în camera Louisei. Trase o înjurătură când se uită în jos, la întunericul compact şi-şi dădu seama că nu se gândise să aducă o lanternă. Poate că expediţia de recunoaştere a pivniţei trebuia să aştepte. Însă pipăi de-a lungul peretelui şi găsi în final un model vechi de întrerupător. Întoarse butonul şi lumina din pivniţă se aprinse ca prin minune. Era imposibil ca becurile din anii ’70 să funcţioneze încă, aşa că probabil cineva le înlocuise.

Inima îi bubuia în piept în timp ce cobora pe scară. Trebui să se aplece ca să evite pânzele de păianjen şi încercă să ignore senzaţia de mâncărime de pe tot corpul – avea impresia că nişte păianjeni imaginari i se strecuraseră pe sub haine.

Odată ajunsă jos, trase adânc aer în piept de câteva ori

ca să se liniştească. Era doar o pivniţă goală într-o casă abandonată, nimic mai mult. Părea într-adevăr să fie o pivniţă absolut obişnuită. Mai existau câteva rafturi şi o masă veche de lucru care fusese a lui Vladek, dar fără unelte. Lângă ea se găsea o canistră goală, şi câteva ziare mototolite stăteau aruncate într-un colţ. Nu era nimic ieşit din comun. În afară de un singur detaliu: lanţul de vreo trei metri fixat în perete.

Mâinile Ericăi începură să tremure violent în timp ce căuta fotografiile cu pricina. Era acelaşi lanţ, doar că puţin ruginit. În schimb, lipseau cătuşele. Pe acelea le luase poliţia, iar raportul oficial pe care-l citise detalia cum fuseseră nevoiţi să le taie cu fierăstrăul pentru că nu găsiseră cheia. Se aşeză pe vine şi apucă lanţul, cântărindu-l în palmă. Era greu şi solid, atât de gros încât ar fi putut ţine imobilizat acolo un om în toată firea, darămite o fetiţă de şapte ani, slabă şi înfometată. Ce era oare în mintea oamenilor?

Erica simţi un val de greaţă urcând din stomac. Avea probabil nevoie să-şi şteargă o vreme din minte vizita aceasta. Nici nu-şi putea imagina cum avea să o poată întâlni din nou pe Laila după ce fusese acolo şi văzuse cu ochii ei dovezile ticăloşiei acelei femei. Fotografiile erau una, dar stând cu lanţul greu şi rece în mâini, înţelese mai clar ca niciodată ce-i aşteptase pe poliţişti în acea zi de martie din 1975. Simţi groaza care trebuie să-i fi încercat când coborâseră în pivniţă şi descoperiseră un copil legat în lanţuri.

Ceva zdrăngăni într-un colţ şi Erica se ridică în grabă. Inima începu iar să-i bată nebuneşte. Apoi lumina se stinse şi Erica scoase un ţipăt. O cuprinse panica şi începu să respire sacadat în timp ce căuta pipăind pe întuneric drumul înapoi către scară. Peste tot în jur se auzeau sunete ciudate şi când ceva o atinse pe faţă, ţipă din nou.

Lovi sălbatic cu mâinile în jur până când îşi dădu seama că trecuse din nou printr-o pânză de păianjen. Se aruncă scârbită în direcţia în care ar fi trebuit să înceapă scările şi simţi cum i se taie respiraţia când balustrada o lovi în plex. Lumina pâlpâi, dar groaza o strângea în gheare, aşa că se prinse de balustradă şi urcă scara în fugă, împleticindu-se. Călcă pe lângă o treaptă şi se lovi la tibie, dar continuă să urce de-a buşilea până sus în bucătărie.

Uşurată, trânti uşa în urma ei şi căzu în genunchi. O dureau piciorul şi stomacul, dar le ignoră şi încercă să respire calm şi să se liniştească. Se simţea un pic ridicol stând acolo, dar frica de întuneric din copilărie nu se dădea dusă, iar spaima îi pătrunsese în oase. În câteva clipe trecuse şi ea prin ceea ce Louise trăise în pivniţă. Cu diferenţa însemnată că ea putuse să alerge sus, la lumină şi libertate, în timp ce Louise rămăsese închisă acolo, în întuneric.

Pentru prima dată, înţelese cu durere cât de nedreaptă fusese soarta bietei fete. Îşi lăsă fruntea pe genunchi şi plânse. Plânse de mila ei.

Martin se uita la Marta cum pregătea filtrul de cafea. Nu o mai întâlnise până atunci, dar la fel ca toţi ceilalţi din zonă, ştia de veterinarul din Fjällbacka şi de soţia lui. Aşa cum spuseseră cu toţii, era frumoasă, dar de o frumuseţe inaccesibilă, iar alura ei glacială era scoasă şi mai tare în evidenţă de paloarea teribilă.

— Ar trebui să vorbiţi cu cineva, spuse el.

— Cu un preot, vreţi să spuneţi? Sau un psiholog?

Marta scutură din cap.

— Nu de mine mi-e milă. Eu sunt doar un pic... afectată.

Se uită în jos, dar ridică imediat ochii şi-l ţintui pe Martin cu privirea.

— Nu pot să nu mă gândesc la familia Victoriei. Când să

o primească înapoi, au pierdut-o din nou. O fată atât de tânără şi talentată...

Marta tăcu.

— Da, e îngrozitor, spuse Martin.

Se uită în jurul lui în bucătărie. Nu era neapărat neprimitoare, dar avea impresia că locatarilor nu le păsa atât de mult de decor. Lucrurile erau aruncate alandala şi chiar dacă părea curată, în cameră persista un miros vag de cal.

— Ştiţi cumva cine i-ar fi putut face aşa ceva? Oare sunt şi alte fete în pericol? întrebă Marta.

Servi cafeaua şi se aşeză pe un scaun în faţa lui.

— Nu putem spune nimic despre asta.

Martin îşi dorea să aibă un răspuns mai bun şi simţi un gol în stomac gândindu-se cât de neliniştiţi trebuie că se simţeau toţi părinţii de fete. Îşi drese glasul. Asemenea gânduri nu duceau nicăieri. Trebuia să se concentreze să-şi facă treaba şi să afle ce i se întâmplase Victoriei. Era singurul mod în care-i putea ajuta.

— Povestiţi-mi ce s-a întâmplat ieri, o rugă el şi luă o gură de cafea.

Marta păru să se gândească preţ de câteva secunde. Apoi povesti cu voce scăzută cum ieşise la plimbare cu calul şi văzuse o fată ivindu-se din pădure. Se poticni de câteva ori, dar Martin nu o grăbi, ci o lăsă să vorbească în ritmul ei. Nu-şi putea închipui cât de sinistră trebuie să fi fost apariţia.

— Când am văzut că e Victoria, am strigat-o de mai multe ori. Am încercat să o avertizez că vine maşina, dar n-a reacţionat. A mers tot înainte, ca un robot.

— N-aţi văzut nicio altă maşină în apropiere? Sau vreo altă persoană în pădure sau prin împrejurimi?

Marta scutură din cap.

— Nu. Am încercat să mă gândesc la ce s-a întâmplat,

dar nu mi-am amintit nimic în plus, nici de dinainte, nici după accident. Eram doar eu şi şoferul acolo. Totul s-a întâmplat atât de repede, iar eu mă gândeam doar la Victoria.

— Aţi avut o relaţie apropiată cu Victoria?

— Depinde la ce vă referiţi, spuse Marta şi-şi trecu degetul peste gura ceştii. Eu una încerc să am o relaţie apropiată cu toate fetele de la grajduri, iar Victoria venea de mulţi ani la şcoala de călărie. Suntem ca un fel de familie aici, chiar dacă e uneori un pic disfuncţională.

Îşi feri privirea şi Martin văzu licărirea din ochii ei. Se întinse după un şerveţel de pe masă şi i-l dădu. Femeia îl luă şi se şterse delicat la colţurile ochilor.

— Vă amintiţi cumva dacă s-a întâmplat ceva suspect pe la grajduri, dacă aţi văzut pe cineva care părea să le urmărească pe fete? Poate că aţi avut vreun angajat aici pe care am putea să-l cercetăm mai îndeaproape? Ştiu că v-am mai pus o dată aceste întrebări, dar au redevenit de actualitate acum că Victoria a fost găsită aici în apropiere.

Marta dădu din cap.

— Înţeleg, dar nu pot decât să repet ce am spus deja. Nu ne-am confruntat cu asemenea probleme şi nu avem angajaţi. Şcoala de călărie este atât de departe de orice, încât am observa imediat dacă cineva şi-ar face apariţia prin împrejurimi. Făptaşul a remarcat-o probabil altundeva pe Victoria. Era o fată tare drăguţă.

— Da, chiar era, spuse Martin. Şi părea să fie o puştoaică de treabă. Ce părere aveau despre ea celelalte fete?

Marta inspiră adânc.

— Victoria era foarte populară la grajduri. Nu avea niciun duşman, din câte ştiu eu. Era o adolescentă obişnuită dintr-o familie bună. Probabil că a avut doar ghinion şi a ajuns să fie victima unui om bolnav mintal.

— Cred că aveţi dreptate, spuse Martin. Chiar dacă ghinion nu pare cuvântul potrivit în contextul acesta.

Se ridică, punând punct conversaţiei.

— Aşa este, zise Marta, fără să dea de înţeles că intenţiona să-l conducă la uşă. Ghinion nu este cuvântul potrivit pentru ce s-a întâmplat.

În primul an, cel mai greu îi fusese să simtă că zilele semănau atât de mult. Dar cu timpul, rutina devenise colacul de salvare al Lailei. Siguranţa şi confortul oferite de faptul că fiecare zi semăna perfect cu cea de dinainte îi alungau frica de a continua să trăiască. De aceea încercase să-şi ia viaţa în primul an: din cauza vieţii care se întindea îngrozitor de lungă înaintea ei în timp ce greutatea trecutului o trăgea înapoi în întuneric. Rutina o ajutase să se obişnuiască cu asta. Povara era constantă.

Dar acum totul se schimbase şi devenise mult prea greu s-o poată duce de una singură.

Cu degete tremurânde, răsfoia ziarele de seară. Erau disponibile doar în camera de relaxare, iar celelalte deţinute aşteptau la rândul lor să le citească şi aveau impresia că Laila zăboveşte prea mult. Jurnaliştii nu păreau să ştie mare lucru, dar încercau să facă tot ce puteau cu ceea ce aveau. Goana după senzaţional din articolele lor o neliniştea. Ştia ce ascundeau titlurile de-o şchioapă. În spatele fiecărui astfel de articol erau vieţi adevărate şi suferinţă.

— Mai ai mult?

Marianne veni şi se aşeză în faţa ei.

— Imediat, şopti ea, fără să ridice privirea.

— Deja stai aici de-o veşnicie. Citeşte-le odată şi lasă-le.

— Aşa fac, spuse Laila şi continuă să studieze aceleaşi pagini pe care le ţinea deschise de-o oră.

Marianne oftă, se mută la o masă lângă fereastră şi

aşteptă.

Laila nu-şi putea lua ochii de la fotografiile de pe pagina stângă. Fata părea atât de veselă şi nevinovată, atât de puţin conştientă de răutatea din lume. Însă Laila i-ar fi putut povesti cum era de fapt. Cum răutatea putea exista alături de bunătate, într-o societate în care oamenii purtau ochelari de cal şi refuzau să vadă ceea ce se întâmpla chiar sub nasul lor. Odată ce vedeai răul atât de aproape, nu puteai să-l mai uiţi. Acela era blestemul ei, responsabilitatea ei.

Închise încet ziarul, se ridică şi îl aşeză în faţa Mariannei.

— Îl vreau înapoi după ce termini de citit, spuse.

— Sigur, mormăi Marianne, care deschisese deja la paginile cu subiecte mondene.

Laila rămase în picioare o clipă, privind creştetul Mariannei aplecat peste un articol despre cel mai recent divorţ de la Hollywood. Ce frumos trebuie să fie să porţi ochelari de cal.

Era o vreme oribilă. Mellberg nu putea pricepe cum iubita lui chiliană, Rita, se putuse obişnui să locuiască într-o ţară cu un climat atât de îngrozitor. El unul se gândea să emigreze. Poate ar fi fost bine să se ducă acasă şi să se schimbe în haine mai călduroase, dar nu se gândise că până şi el va trebui să intre în pădure. Doar a fi şef presupunea să le spună altora ce să facă, iar planul lui fusese să dirijeze grupurile de oameni pe care le aduseseră laolaltă, să le spună încotro să se ducă şi apoi să se aşeze la căldură în maşină cu un termos plin ochi cu cafea.

Dar lucrurile nu merseseră aşa. Pentru că, bineînţeles, Hedström insistase ca şi ei să ajute cu căutarea. Ce prostie. Era o risipă de resurse să umble de colo-colo şi să-i îngheţe părţi vitale ale corpului. Sigur avea să răcească

şi, atunci, cum rămânea cu secţia? Totul s-ar fi împotmolit în câteva ore şi era chiar un mister cum de Hedström nu vedea asta.

— La dracu’!

Alunecă şi se apucă instinctiv de-o creangă pentru a se ţine pe picioare. Manevra făcu pomul să se scuture şi un morman de zăpadă căzu din el. Se aşternu ca o pătură rece peste Mellberg, intrându-i pe lângă guler, în jos pe spinare.

— Cum merge? zise Patrik.

Nu părea să-i fie deloc frig, cu căciula lui de blană, bocanci solizi şi o haină groasă de iarnă demnă de invidiat.

Mellberg mătură nervos zăpada de pe el.

— N-ar fi mai bine să mă duc mai devreme la secţie şi să pregătesc conferinţa de presă?

— Se ocupă Annika de asta şi e abia la patru după-amiaza. Avem timp.

— Vreau în orice caz să subliniez că mi se pare o pierdere de vreme. Zăpada care a căzut ieri i-a şters de mult urmele şi nici măcar câinii nu pot amuşina ceva pe frigul ăsta.

Arătă cu capul în direcţia copacilor, unde se vedea unul dintre cei doi câini poliţişti şi dresorii pe care Patrik reuşise să-i aducă acolo. Câinii o luaseră înainte pentru a nu fi induşi în eroare de urme şi mirosuri noi.

— Mai spune-mi o dată după ce ne uităm, zise Mats, pe care-l convocaseră de la clubul sportiv.

Reuşiseră extrem de repede să adune voluntari. Cu toţii voiau să ajute şi să contribuie cum puteau.

— După orice ar fi putut lăsa Victoria în urma ei. Urme de paşi, pete de sânge, crengi rupte, tot ce vă atrage atenţia.

Mellberg repetă exact aceleaşi lucruri pe care le spusese Patrik atunci când informase pe toată lumea

înainte să înceapă căutările.

— Sperăm de asemenea să găsim locul în care a fost închisă, adăugă Patrik şi îşi trase căciula şi mai jos peste urechi.

Mellberg îl privi cu invidie. Pe el îl dureau urechile şi părul pieptănat peste creştet nu-i încălzea deloc chelia.

— Nu poate să fi ajuns prea departe. Nu în starea în care era, mormăi, cu dinţii clănţănindu-i.

— Nu, nu dacă era desculţă, spuse Patrik şi continuă să meargă înainte în timp ce scruta cu privirea solul şi împrejurimile. Dar poate că a reuşit să scape dintr-o maşină, spre exemplu. Sau făptaşul voia să o ducă în altă parte. Sau poate că a fost eliberată aici intenţionat.

— Oare ar fi eliberat-o de bunăvoie? De ce? Ar fi fost un risc prea mare pentru el.

— Şi-atunci, de ce? zise Patrik şi se opri. Nu putea vorbi, nu putea vedea. Cu siguranţă, era foarte speriată. Şi avem probabil de-a face cu un infractor care începe să se simtă sigur pe el după doi ani de zile în care poliţia n-a reuşit să dea de urma fetelor dispărute. Poate vrea să-şi bată joc de noi dând drumul uneia din victime şi arătându-ne ce-a făcut? Atât timp cât nu ştim nimic, nu putem presupune nimic. Nu putem presupune că fata a fost ţinută prizonieră în zona asta şi nu putem presupune nici contrariul.

— Da, da, nu trebuie să-mi vorbeşti de parcă aş fi începător, spuse Mellberg. Bineînţeles că ştiu toate astea. Pun doar întrebările pe care ştiu că le va pune lumea.

Patrik nu răspunse, ci se aplecă şi începu să cerceteze din nou solul. Mellberg ridică din umeri. Colegii noi erau atât de ţâfnoşi. Îşi încrucişă braţele peste piept şi încercă să facă în aşa fel încât să nu-i mai clănţăne dinţii. Încă o jumătate de oră, apoi era hotărât să conducă activitatea din maşină. Chiar şi risipa de resurse avea o limită. Spera că termosul avea să ţină cafeaua caldă până atunci.

Martin nu-i invidia pe Patrik şi Mellberg, care erau afară în zăpadă. Păruse că trăsese lozul câştigător atunci când primise sarcina de a vorbi cu Marta şi Tyra. De fapt, nu credea că fusese o împărţire optimă a sarcinilor ca Patrik să caute cu orele prin pădure, dar de-a lungul anilor în care lucraseră împreună ajunsese să-şi cunoască destul de bine colegul încât să înţeleagă de ce. Pentru Patrik important era să se apropie cât mai mult de victimă, să fie, fizic, în acelaşi spaţiu cu aceasta, să simtă aceleaşi mirosuri, să audă aceleaşi sunete, ca să înţeleagă ce se întâmplase. Instinctele şi destoinicia fuseseră dintotdeauna atuurile lui Patrik. Faptul că-l putea pune la lucru şi pe Mellberg era, bineînţeles, un efect secundar pozitiv.

Martin spera că instinctul lui Patrik avea să-l ducă în direcţia cea bună. Căci marea dilemă rămânea faptul că Victoria dispăruse fără urmă. Nu aveau nicio idee unde se aflase în lunile în care fusese răpită şi chiar aveau nevoie să descopere informaţii noi acolo în pădure. Dacă nici căutările şi nici autopsia nu le ofereau rezultate tangibile, avea să fie foarte greu să găsească abordări noi.

Cât timp Victoria fusese dispărută, interogaseră fiecare persoană cu care fata putuse intra în contact vreodată. Îi examinaseră amănunţit camera, îi verificaseră calculatorul, se uitaseră la lista de contacte de pe chat, e-mail şi telefon, dar fără niciun rezultat. Patrik colaborase cu celelalte secţii implicate şi petrecuseră mult timp căutând asemănări între cazul Victoriei şi cele ale fetelor dispărute. Însă nu găsiseră nicio legătură. Fetele nu păreau să împărtăşească pasiuni sau gusturi muzicale, nu vorbiseră niciodată una cu alta şi nici nu fuseseră membre ale aceloraşi forumuri online. Nimeni din cercul de apropiaţi ai Victoriei nu o recunoscuse pe vreuna dintre

celelalte fete.

Martin se ridică şi se duse la bucătărie după o ceaşcă de cafea. Probabil că băuse deja prea multe pe ziua aceea, dar toate nopţile albe îl făceau să aibă nevoie de cofeină ca să poată funcţiona. După moartea Piei îi fuseseră prescrise somnifere şi anxiolitice, şi le încercase timp de o săptămână. Dar pastilele îl învăluiau într-o indiferenţă care-l speria, şi în ziua în care o îngropase pe Pia le aruncase la gunoi. Acum abia dacă îşi amintea cum era să doarmă o noapte întreagă. Ziua, lucrurile mergeau din ce în ce mai bine. Atât timp cât îşi găsea ceva de făcut – lucra din greu, o lua pe Tuva de la grădiniţă, gătea, făcea curat, se juca mult cu ea, îi citea poveşti şi o adormea –, reuşea să o scoată la capăt. Dar noaptea era copleşit de durere şi de gânduri întunecate. Ore în şir stătea şi se holba la tavan în timp ce amintirile i se succedau în minte şi îl cuprindea un dor insuportabil după o viaţă pe care n-avea s-o mai trăiască niciodată.

— Cum îţi merge?

Annika puse o mână pe umărul lui şi Martin îşi dădu seama că rămăsese cu ibricul de cafea în mână.

— Încă dorm destul de prost, spuse el, şi ridică ibricul. Vrei?

— Da, mulţumesc, zise ea şi se întinse după o ceaşcă.

Ernst ieşi agale din biroul lui Mellberg, convins că o pauză de cafea în bucătărie includea ceva bun şi pentru el. Când se aşezară, se întinse sub masă şi-şi puse botul pe labe, urmărind până şi cele mai mici gesturi ale lui Martin şi-ale Annikăi.

— Nu-i da nimic, spuse Annika. Deja e prea gras. Rita îl aleargă cât poate, dar nu reuşeşte să ţină pasul cu haplea.

— Te referi la Bertil sau Ernst?

— Ei da, li s-ar putea aplica desigur amândurora, zâmbi Annika, dar apoi deveni serioasă. Cum te simţi de fapt?

— Sunt bine, spuse Martin, văzând expresia sceptică de pe faţa ei. Chiar aşa e. Doar că dorm prost.

— Te ajută cineva cu Tuva? Ai nevoie să te odihneşti şi să te refaci.

— Părinţii Piei sunt fantastici, la fel şi ai mei. Aşa că... Nu asta e problema, ci... Mi-e dor de ea. Nimeni nu mă poate ajuta în privinţa asta. Sunt recunoscător pentru toate amintirile frumoase pe care le avem împreună, dar în acelaşi timp aş vrea să mi le smulg din minte pentru că, pe cât de frumoase sunt, pe atât de mult dor. Şi nu mai vreau să trăiesc aşa!

Martin îşi înăbuşi un suspin. Nu voia să plângă la serviciu. Nu voia ca tristeţea să invadeze şi locul acela şi să nu mai aibă unde se refugia.

Annika se uită la el plină de compasiune.

— Mi-aş dori să am îndeajuns de multe vorbe de consolare şi înţelepciune. Dar n-am nici cea mai vagă idee prin ce treci sau cum te simţi, şi doar gândul că l-aş putea pierde pe Lennart aproape că mă distruge. Tot ce pot spune e că toate trec şi că sunt aici dacă ai nevoie de ceva. Ştii asta, nu?

Martin dădu uşor din cap.

— Şi încearcă să dormi un pic. Începi să arăţi ca o stafie. Ştiu că nu vrei să iei somnifere, dar încearcă ceva naturist.

— Da, aş putea face asta, zise el şi se hotărî că, de fapt, merita să încerce.

Nu putea să mai reziste mult fără măcar câteva ore de somn neîntrerupt pe noapte.

Annika se ridică şi umplu ambele ceşti cu cafea. Ernst înălţă capul, cu o licărire de speranţă în ochi, dar îl aşeză la loc dezamăgit când îşi dădu seama că n-avea să primească nicio gustare.

— Ce-au zis celelalte districte în legătură cu ideea profilului psihologic? întrebă Martin, schimbând intenţionat

subiectul.

Grija Annikăi îl încălzea la inimă, dar îi era prea greu să vorbească despre Pia.

— Li s-a părut o idee bună. Niciunul dintre ei n-a mai făcut asta şi orice idee nouă e binevenită. Ceea ce s-a întâmplat i-a şocat. Toţi gândesc acelaşi lucru: oare celelalte fete dispărute au suferit la fel ca Victoria? Şi sunt îngrijoraţi, evident, de reacţia familiilor când vor afla detaliile. Să sperăm că va mai dura o vreme până atunci.

— Da, dar mă îndoiesc. Oamenii par să aibă o tendinţă bolnavă de a spune totul presei. Şi ţinând cont de personalul medical care a văzut rănile, mi-e teamă că se va afla repede, dacă nu s-a şi întâmplat deja.

Annika dădu din cap.

— În cazul ăsta, vom afla la conferinţa de presă.

— E totul pregătit?

— Da, rămâne doar să vedem dacă putem să-l ţinem departe pe Mellberg. Aş fi mult mai liniştită fără el.

Martin înălţă dintr-o sprânceană şi Annika ridică mâinile în semn de apărare.

— Ştiu, nimic nu-l poate opri. S-ar ridica precum Lazăr din mormânt ca să ia parte la conferinţa de presă.

— O observaţie absolut corectă...

Martin puse ceaşca de cafea în maşina de spălat vase şi, în drum spre uşa de la bucătărie se opri şi o îmbrăţişă pe Annika.

— Mulţumesc, zise el. Mă duc să mă întâlnesc cu Tyra Hansson. Trebuie să se fi întors de la şcoală până la ora asta.

Ernst îl urmă abătut. Din punctul lui de vedere, pauza de cafea fusese o mare dezamăgire.

Fjällbacka 1967

Viaţa era minunată. Incredibilă şi absolut ireală, dar totuşi perfect clară. Totul se schimbase în acea zi caldă de vară. Când circul părăsise Fjällbacka, Vladek nu plecase. Laila şi cu el se întâlniseră în seara de după ultima reprezentaţie, iar el, ca şi cum ar fi avut o înţelegere tacită cu ea, îşi împachetase totul şi o urmase acasă, în apartamentul ei. Lăsase totul în urmă pentru ea. Pe mama şi pe fraţii lui. Viaţa şi cultura lui. Lumea lui.

După aceea, fuseseră mai fericiţi decât îşi putuse Laila imagina vreodată că era posibil. În fiecare seară adormeau îmbrăţişaţi în patul ei, care era mult prea mic, dar totuşi îi cuprindea şi pe ei, şi dragostea lor. Întreaga lor casă era mult prea mică. Aveau doar o garsonieră cu o chicinetă, dar ciudat lucru, Vladek părea să se simtă bine acolo. Stăteau cum puteau, iar iubirea creştea pe zi ce trecea.

Iar acum avea să mai vină cineva. Mâna coborî înspre abdomen. Chiar dacă rotunjimea abia dacă era vizibilă pentru cei care nu ştiau, nu se putea abţine să nu-şi treacă des palma peste ea. Aproape că trebuia să se ciupească de braţ ca să priceapă că era real. Că ea şi Vladek aveau să fie părinţi.

Îl văzu venind pe Vladek pe partea cealaltă a grădinii din faţa blocului, la aceeaşi oră la care se întorcea întotdeauna acasă după lucru. Încă simţea ca un şoc electric de fiecare dată când îl vedea. El păru că-i simte privirea, căci ridică ochii şi se uită în sus, spre fereastra lor. Cu un zâmbet larg, plin de iubire, îi făcu cu ochiul. Ea îi răspunse la fel şi îşi mângâie din nou abdomenul.

— Cum se mai simte tata azi?

Jonas o sărută pe mama sa pe obraz, se aşează la masa din bucătărie şi încercă să zâmbească.

Helga păru să nu audă întrebarea.

— E teribil tot ce s-a întâmplat cu fata aia de la grajd, spuse ea în schimb şi-i puse în faţă o farfurie cu felii groase de pandişpan proaspăt. Trebuie să vă fie greu tuturor.

Jonas apucă bucata cea mai de sus şi luă o îmbucătură mare.

— Mă răsfeţi, mamă. Sau, mai bine zis, mă îngraşi.

— Ei bine, erai atât de slab când erai mic. Puteam să-ţi număr coastele.

— Ştiu. Am auzit asta de o mie de ori, cât de mic eram când m-am născut. Dar acum am aproape unu nouăzeci şi nu am nicio problemă cu pofta de mâncare.

— E bine că mănânci la cât te mişti. Tot alergatul ăsta de colo-colo. N-are cum să fie sănătos.

— Nu, doar se ştie că mişcarea afectează sănătatea. N-ai făcut niciodată sport? Nici în tinereţe?

Jonas se întinse după încă o felie.

— În tinereţe? Vorbeşti de parcă aş fi o epavă.

Tonul Helgăi era sever, dar nu putu să oprească accesul de râs care făcea să i se ridice colţurile gurii. Jonas o făcea întotdeauna să zâmbească.

— Nu, nu eşti o epavă. Antică era cuvântul pe care îl căutam.

— I-auzi, spuse ea şi-l lovi uşor peste umăr. Dacă nu eşti politicos, nu mai primeşti pandişpan şi nici mâncare făcută în casă. O să trebuiască să te mulţumeşti cu ce-ţi pune Marta pe masă.

— Dumnezeule, atunci o să murim de foame şi eu, şi Molly.

Jonas apucă şi ultima felie de prăjitură.

— Trebuie să fie greu pentru fetele de la grajd să ştie că una dintre prietenele lor a trecut prin ceva atât de oribil, repetă Helga şi mătură câteva firimituri invizibile de pe

blat.

Bucătăria sclipea întotdeauna de curăţenie. Jonas nu-şi putea aminti dacă o văzuse vreodată murdară, iar mama lui nu stătea o clipă locului: curăţa, cocea, gătea şi avea grijă de tatăl lui. Se uită în jur. Părinţii lui nu puneau mare preţ pe lucrurile moderne, iar locul arăta la fel de ani de zile. Tapetul, uşile dulapurilor, linoleumul, mobila, totul era la fel cum îşi amintea din copilărie. Doar frigiderul şi aragazul fuseseră schimbate cu reticenţă de-a lungul anilor. Însă îi plăcea că totul era la fel. Era constanta vieţii lui.

— Da, sigur că e un şoc. Marta şi cu mine o să vorbim cu fetele după-amiază, spuse el. Dar nu-ţi face griji pentru asta, mamă.

— Bine, atunci nu-mi fac.

Helga ridică farfuria pe care mai rămăseseră doar nişte firimituri.

— Cum a mers până la urmă ieri cu vaca?

— Bine. A fost un pic complicat să...

— JOOONAS! tună de la etaj vocea tatălui său. Eşti aici?

Furia din vocea aceea era aproape palpabilă şi Jonas observă expresia tensionată a mamei lui.

— Mai bine te-ai duce sus, zise ea şi începu să şteargă masa cu o cârpă umedă. S-a înfuriat că n-ai venit ieri.

Jonas dădu din cap. Urcă treptele şi simţi cum mama lui îl ţintuieşte cu privirea.

Erica încă se simţea slăbită când ajunse la grădiniţă. Era abia ora două şi de obicei nu se ducea să-i ia pe copii înainte de patru, dar după coborârea în pivniţă i se făcuse atât de dor de ei, încât se hotărâse să se ducă direct acolo. Avea nevoie să-i vadă, să-i strângă în braţe, să le audă vocile răsunătoare care îi acaparau întreaga viaţă.

— Mami!

Anton veni alergând spre ea cu braţele deschise. Era murdar din cap până-n picioare, o ureche i se iţea de sub căciulă şi era atât de drăgălaş încât Erica simţi cum îi creşte inima de fericire. Se aşeză pe vine şi întinse mâinile ca să-l prindă. Avea să se murdărească şi ea, dar nu conta.

— Mami!

Încă o voce subţirică se auzi din capătul opus al curţii, iar Noel veni şi el alergând, îmbrăcat cu totul în roşu, în timp ce Anton purta albastru, cu căciula pusă la fel de strâmb ca a fratelui lui. Semănau atât de mult şi totuşi erau atât de diferiţi.

Erica îl puse pe Anton pe genunchiul drept şi mai prinse un copil murdar care se agăţă de gâtul ei. Nasul lui Noel rece ca gheaţa pe pielea ei o făcu să tremure şi să râdă.

— Hei, cubuleţ de gheaţă, te-ai gândit să-ţi încălzeşti năsucul rece de mama?

Îl ciupi de nas şi-l făcu şi pe el să râdă. El îi ridică apoi puloverul şi îşi puse mâinile înmănuşate, reci şi pline de murdărie pe burta ei, făcând-o să ţipe. Amândoi băieţii izbucniră în râs.

— Ce puşlamale sunteţi! Vă aşteaptă o baie caldă acasă.

Îi lăsă jos, se ridică şi îşi trase puloverul.

— Haideţi, neastâmpăraţilor, să mergem s-o luăm pe sora voastră, le spuse şi arătă cu degetul spre clasa Majei.

Gemenilor le plăcea să o ia de la grădiniţă ca să stea un pic cu copiii mari din grupa Majei. Iar Maja era la fel de încântată atunci când veneau. La cât de zvăpăiaţi puteau fi uneori frăţiorii ei, primeau nemeritat de multă iubire din partea ei.

Când ajunseră acasă, începu operaţiunea „decontaminarea”. De obicei, Erica detesta asta, dar în ziua aceea nu-i păsă de dezordinea din hol şi nu se îngrijoră când Noel se aşeză pe jos şi începu să vocifereze dintr-un motiv pe care ea una nu-l înţelegea. Nimic din

toate acelea nu mai conta după ce fusese în pivniţa familiei Kowalski şi înţelesese groaza pe care o simţise Louise cât stătuse legată acolo pe întuneric.

Copiii ei trăiau în lumină. Copiii ei erau lumină. Ţipătul lui Noel, care o îngrozea de obicei, nu mai avu niciun efect. Îl mângâie doar pe cap, ceea ce-l făcu să se oprească mirat din ţipat.

— Haideţi să facem baie. Pe urmă dezgheţăm mulţi-mulţi melci cu scorţişoară făcuţi de bunica şi îi mâncăm la televizor cu ciocolată caldă. Sună bine?

Le zâmbi copiilor care stăteau pe podeaua murdară a holului.

— Şi nu mai mâncăm nici de seară. Terminăm în schimb îngheţata din congelator. Şi puteţi să staţi cât de târziu vreţi.

Se lăsă o tăcere mormântală. Maja se uită neliniştită la ea, se apropie şi-i puse o mână pe frunte.

— Eşti bolnavă, mami?

Erica pufni în râs.

— Nu, dragilor, zise ea şi îi strânse la piept. Mama nu e nici bolnavă, nici nebună. Vă iubesc doar nespus de mult.

Îi îmbrăţişă strâns, bucurându-se de apropierea lor. Însă în faţa ochilor văzu un alt copil. O fetiţă care stătea singură pe întuneric.

Ricky ascunsese secretul adânc înăuntrul său, într-un loc special. După ce Victoria dispăruse, se tot gândise la el, îl întorsese pe toate părţile şi încercase să înţeleagă dacă avea ceva de-a face cu dispariţia ei. Nu credea asta, dar o urmă de îndoială exista. Mai gândeşte-te. Cele trei cuvinte i se învârteau în minte, mai ales serile când stătea întins în pat şi se holba la tavan: mai gândeşte-te. Întrebarea era dacă acţionase greşit, dacă să tacă fusese o greşeală uriaşă. Dar era atât de simplu să lase secretele acolo unde

erau, adânc înăuntru, îngropate pentru totdeauna, la fel cum avea să fie îngropată acum Victoria.

— Ricky?

Vocea lui Gösta îl făcu să tresară cum stătea acolo, pe canapea. Aproape că uitase de poliţist şi de toate întrebările lui.

— Nu ţi-ai amintit nimic ce-ar putea fi relevant pentru anchetă? Acum când se pare că Victoria a fost ţinută captivă aici în zonă?

Vocea lui Gösta era blândă şi tristă, iar Ricky văzu cât de obosit era. Începuse să-i placă de poliţistul bătrân care fusese persoana lor de contact în ultimele luni, şi ştia că şi lui Gösta îi plăcea de el. Se înţelesese dintotdeauna bine cu adulţii, şi încă de când era mic i se spusese că era un suflet bătrân. Poate că era adevărat? Oricum ar fi fost, se simţea de parcă îmbătrânise o sută de ani într-o singură zi. Toată fericirea şi speranţele pe care şi le pusese în viitorul ce se aşternea în faţa lui dispăruseră în aceeaşi clipă în care murise Victoria.

Scutură din cap.

— Nu, v-am spus deja tot ce ştiu. Victoria era o fată obişnuită, cu prieteni obişnuiţi şi preocupări obişnuite. Iar noi suntem o familie obişnuită – mă rog, destul de normală, în orice caz...

Zâmbi şi se uită la mama lui, dar ea nu-i zâmbi înapoi. Umorul care unise dintotdeauna familia dispăruse şi el odată cu Victoria.

— Am înţeles de la vecini că aţi cerut public ajutor în legătură cu căutările din pădure şi împrejurimi. Credeţi că o să găsiţi ceva?

Markus se uită plin de speranţă la Gösta. Chipul lui era palid de epuizare.

— Aşa sperăm. Oamenii au ieşit să ajute, aşadar, cu puţin noroc, poate vom găsi ceva. Undeva sigur a fost

ţinută.

— Şi celelalte fete? Cele despre care a scris în ziar?

Helena se întinse după ceaşca de cafea. Îi tremura mâna şi pe Ricky îl duru sufletul să vadă cât de mult slăbise. Fusese dintotdeauna minionă şi subţirică, dar acum era atât de slabă, încât i se vedeau oasele pe sub piele.

— Continuăm să colaborăm cu celelalte secţii de poliţie. Cu toţii ne dorim să rezolvăm cazul acesta, aşa că ne ajutăm reciproc şi facem schimb de informaţii. Vom face tot ce ne stă în putinţă ca să-l găsim pe cel care a răpit-o pe Victoria şi, probabil, şi pe celelalte fete.

— Voiam să spun... zise Helena pe un ton ezitant. Credeţi că acelaşi lucru...

Nu fu în stare să termine propoziţia, dar Gösta păru să înţeleagă ce voia să întrebe.

— Nu ştim. Dar da, e foarte probabil să...

Nici el nu duse propoziţia la capăt.

Ricky înghiţi cu greutate. Nu voia să se gândească prin ce trecuse Victoria. Dar imaginea prinse oricum contur şi simţi un val de greaţă urcând din stomac. Ochii ei albaştri frumoşi care răspândeau întotdeauna atâta căldură. Aşa voia să şi-i amintească. La cealaltă imagine, cea teribilă, nu se putea gândi.

— Vom organiza o conferinţă de presă în după-amiaza asta, spuse Gösta după un moment de tăcere. Şi din păcate, jurnaliştii vă vor contacta şi ei. Dispariţiile fetelor au fost un subiect arzător mult timp, iar asta... ei bine, cred că e indicat să fiţi pregătiţi.

— Au fost deja pe aici şi au sunat de câteva ori. Nu mai răspundem la telefon, spuse Markus.

— Nu înţeleg de ce nu ne pot lăsa în pace.

Helena scutură din cap. Părul tuns paj se mişcă uşor pe lângă faţa femeii.

— Nu înţeleg...

— Aşa este, dar, din păcate, nu vor face asta, spuse Gösta şi se ridică. Trebuie să mă întorc la secţie acum. Dar nu ezitaţi să mă contactaţi. Sunt disponibil la telefon 24 din 24. Şi promit să vă ţin la curent.

Se întoarse către Ricky şi-i puse o mână pe umăr.

— Ai grijă de tata şi de mama.

— O să fac tot ce pot.

Băiatul simţea responsabilitatea atârnându-i greu pe umeri. Dar Gösta avea dreptate. În momentul acela era mai puternic decât părinţii lui. El era cel care trebuia să-i ţină pe toţi împreună.

Molly simţi lacrimile fierbinţi adunându-i-se sub pleoape. Era extrem de dezamăgită şi lovi nervoasă cu piciorul în podeaua grajdului, făcând praful să se ridice.

— Chiar te-ai dilit!

— Fără expresii din astea, te rog.

Vocea Martei era glacială, iar Molly se făcu mică. Dar furia era prea mare ca să se poată abţine.

— Dar vreau! Şi-o să-i spun şi lui Jonas despre asta.

— Ştiu că vrei, spuse Marta, încrucişându-şi braţele, dar, ţinând cont de situaţie, nu se poate. Şi Jonas e de aceeaşi părere.

— Ce „situaţie”? N-am nicio legătură cu ce i s-a întâmplat Victoriei. De ce trebuie să sufăr eu din cauza asta?

Lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji şi Molly le şterse frenetic cu mâneca jachetei. Se uită la Marta pe sub breton ca să vadă dacă lacrimile ei o înmuiaseră, dar în realitate ştia deja răspunsul. Marta nici nu se clinti. O privea doar cu aerul ăla rece pe care Molly îl ura. Uneori îşi dorea ca Marta să se enerveze, să ţipe şi să înjure, să simtă ceva. Dar ea era întotdeauna la fel de

calmă. Nu dădea niciodată înapoi şi nu asculta.

Lacrimile îi curgeau acum şiroaie pe obraji. Nasul începuse şi el să-i curgă, iar mâneca jachetei devenise lipicioasă.

— E prima competiţie din sezon! Nu înţeleg de ce nu pot să particip doar din cauza a ce s-a întâmplat cu Victoria! Nu eu am omorât-o!

Poc! Palma se lipi usturător de piele înainte ca măcar să-şi dea seama ce urma. Molly îşi duse fulgerător mâna la obraz. Era prima dată când Marta o lovea. Se opri brusc din plâns şi Molly rămase holbându-se la ea. Marta redeveni întruchiparea calmului şi-şi încrucişă braţele pe deasupra vestei de călărie.

— Destul, zise ea. Acum încetează să mai fi un ţânc răsfăţat şi comportă-te ca oamenii normali.

Vorbele Martei o usturară la fel de mult ca palma. Nu i se mai spusese niciodată că e un ţânc răsfăţat. Bine, poate doar celelalte fete de la grajd, pe la spatele ei, dar asta era doar pentru că erau invidioase.

Molly continuă să se holbeze la Marta, cu mâna pe obraz. Apoi se întoarse pe călcâie şi se năpusti afară din grajd. Celelalte fete şuşotiră între ele când o văzură traversând în grabă curtea, plângând, dar puţin îi păsa de ele. N-aveau decât să creadă că plângea după Victoria. La fel cum făcuseră şi ele cu o zi înainte.

Dădu ocol casei şi trase de uşa cabinetului, dar era încuiată. Înăuntru era întuneric, Jonas nu era acolo. Molly rămase o clipă în zăpadă, tropăi pe loc ca să nu i se facă frig şi se gândi unde putea fi Jonas. Apoi o luă din nou la fugă.

Deschise vijelios uşa casei bunicilor.

— Bunico!

— Doamne, ce s-a întâmplat?

Helga ieşi pe hol, uscându-şi mâinile pe un şervet de

bucătărie.

— Jonas e aici? Trebuie să vorbesc cu el.

— Linişteşte-te. Plângi aşa de tare că abia înţeleg ce zici. Are ceva de-a face cu fata pe care a găsit-o Marta ieri?

Molly scutură din cap. Helga o conduse la masa din bucătărie şi o ajută să se aşeze într-un scaun.

— Eu... eu...

Vocea îi tremura şi Molly respiră adânc de câteva ori. Atmosfera din bucătărie o ajută să se calmeze. Acasă la bunica era ca şi cum timpul se oprise în loc, ca şi cum lumea de afară continua să gonească în timp ce înăuntru totul era aşa cum fusese dintotdeauna.

— Trebuie să vorbesc cu Jonas. Marta vrea să-mi interzică să merg la competiţia de la sfârşitul săptămânii.

Suspină şi tăcu un moment pentru ca bunica să poată înţelege cât de nedrept era totul.

Helga se aşeză.

— Da, Martei îi place să hotărască pentru alţii. E o idee bună să vezi ce spune şi tatăl tău. E o competiţie importantă?

— Da, foarte! Dar Marta zice că nu dă bine să merg acum după ce s-a întâmplat cu Victoria. Ştiu, e dureros, dar nu înţeleg de ce trebuie eu să pierd o competiţie din cauza asta. Maimuţa aia de Linda Bergvall o să câştige sigur doar pentru că nu mă duc eu, şi o să fie a naibii de plină de ea pe urmă, chiar dacă ştie că aş distruge-o dacă aş putea veni. O să mor dacă nu mă duc mâine acolo!

Cu un gest dramatic, îşi puse capul pe braţe, pe masa din bucătărie, şi suspină.

Helga o bătu uşor pe umăr.

— Ei hai, nu e chiar aşa de rău şi, până la urmă, părinţii tăi sunt cei care decid. Se trezesc cu noaptea-n cap şi bat toată ţara de dragul tău. Dacă ei cred că n-ar trebui să

participi la competiţia asta... ei bine, nu prea e nimic de făcut.

— Dar Jonas sigur va înţelege, nu crezi? zise Molly şi se uită rugător la Helga.

— Vezi tu, îl cunosc pe tatăl tău de când era atât de mic, zise Helga ţinând degetul mare şi arătătorul la un centimetru distanţă unul de altul, şi o cunosc şi pe mama ta de îndeajuns de mult timp. Crede-mă, niciunul din ei nu poate fi convins să facă ceva dacă nu vrea. Aşa că, dacă aş fi în locul tău, aş înceta să mă mai plâng şi m-aş gândi în schimb la următoarea competiţie.

Molly se şterse pe faţă cu un şerveţel pe care i-l dăduse Helga.

Îşi suflă bine nasul şi se ridică să arunce şerveţelul la coş. Cel mai rău era că bunica avea dreptate. Era inutil să încerce să vorbească cu părinţii ei când se hotărâseră deja. Dar avea de gând să încerce. Poate că Jonas urma să fie de partea ei în final.

Lui Patrik îi luase o oră să se încălzească puţin, iar lui Mellberg avea să-i ia şi mai mult. Să iasă în pădure la minus şaptesprezece grade în pantofi de stradă şi haină de fâş era de-a dreptul nebunesc, iar Mellberg stătea acum într-un colţ al sălii de conferinţe, cu buzele vinete.

— Cum eşti, Bertil? Ţi-e frig? zise Patrik.

— Ptiu, drace, zise Mellberg, făcând genuflexiuni şi lovindu-se cu mâinile peste piept ca să-şi pună sângele în mişcare. Aş avea nevoie de un whisky triplu.

Patrik se înfioră imaginându-şi-l pe Bertil Mellberg venind abţiguit la conferinţa de presă. Deşi întrebarea era dacă varianta trează ar fi fost cu adevărat mai bună.

— Cum crezi că ar trebui să procedăm? zise el.

— Mă gândeam să vorbesc eu şi tu să mă susţii. Jurnaliştilor le place să aibă un lider capabil, pe care să se

bazeze în asemenea situaţii.

Mellberg încercă să pară cât de autoritar putu în timp ce-i clănţăneau dinţii.

— Sigur, spuse Patrik şi oftă în sinea lui cu atâta patos încât fu sigur că Mellberg îl auzi.

Întotdeauna era aceeaşi poveste. Era la fel de greu să-l facă pe Mellberg să fie util într-o anchetă pe cât era să prindă muşte cu beţigaşe chinezeşti. Dar când venea vorba să fie în centrul atenţiei sau să-şi însuşească meritele altora, nimic nu-l oprea.

— Le dai tu drumul hienelor?

Mellberg îi făcu un semn cu capul Annikăi, care se ridică şi se duse la uşă. Pregătise totul cât ei fuseseră în pădure, iar Mellberg primise un rezumat al celor mai importante aspecte şi o foaie de hârtie cu notiţe. Nu mai puteau decât să spere că nu-i va face de râs mai rău ca de obicei.

Jurnaliştii intrară agale şi Patrik îi salută pe câţiva pe care îi recunoscu, atât reporteri din presa locală, cât şi câţiva din presa naţională pe care-i întâlnise cu diferite ocazii. Ca de obicei, văzu şi câteva feţe noi. Ziarele păreau să schimbe extrem de des jurnaliştii.

Se aşezară şi şuşotiră un pic între ei, iar fotografii se aliniară ca de obicei să prindă cele mai bune locuri. Patrik spera ca buzele lui Mellberg să arate mai puţin vinete în fotografii, dar se temea că avea să arate ca şi cum venise de la morgă.

— Suntem toţi? zise Mellberg tremurând.

Jurnaliştii voiau deja să înceapă să pună întrebări, dar poliţistul ridică mâna dispreţuitor.

— Răspundem şi la întrebări imediat, dar mai înainte îi dau cuvântul lui Patrik Hedström, care va face un rezumat a ceea ce s-a întâmplat.

Patrik se uită uimit la el. Poate că Mellberg îşi dădea totuşi seama că nu avea pregătit un discurs atât de clar

pentru jurnaliştii din faţa lor.

— Sigur, mulţumesc...

Patrik îşi drese glasul şi făcu un pas în faţă, oprindu-se lângă Mellberg. Îşi adună o clipă gândurile, cântărind ceea ce voia să spună şi să omită. Un cuvânt aruncat aiurea îi putea afecta grav, la fel cum le putea oferi cel mai mare atu al unei anchete: publicul. Era important să ofere informaţii suficiente şi corecte pentru a obţine o reacţie în lanţ sub forma răspunsurilor primite de la oamenii obişnuiţi. Era ceva ce învăţase de-a lungul anilor ca poliţist şi anume că există întotdeauna persoane care, fără să-şi dea seama, au văzut sau au auzit ceva relevant. Prea multe informaţii sau informaţii greşite puteau însă să-i ofere suspectului un avantaj. Dacă acesta ştia ce informaţii deţinea poliţia, îi era mai uşor să-şi şteargă urmele sau să înceteze să mai facă aceeaşi greşeală data următoare. Căci acela era cel mai mare risc, că avea să se mai întâmple o dată. Un criminal în serie nu se oprea de unul singur, cel puţin nu acela. Patrik avea un sentiment neplăcut în legătură cu cazul respectiv.

— Victoria Hallberg a fost găsită ieri într-o zonă împădurită la est de Fjällbacka. A fost lovită de o maşină în ceea ce a fost, indiscutabil, un accident. A fost dusă la spitalul din Uddevalla unde s-au făcut mari eforturi pentru a-i salva viaţa. Din nefericire, rănile ei au fost prea grave şi la ora 11: 14 a fost declarat decesul.

Făcu o pauză şi se întinse după unul dintre paharele cu apă pe care Annika le pregătise.

— Am făcut căutări în zona în care a fost găsită victima şi aş vrea să le mulţumesc cu această ocazie tuturor celor care au venit şi au ajutat. Altfel, nu prea mai am multe de spus. Colaborăm bineînţeles în continuare cu secţiile de poliţie care au cazuri asemănătoare pentru a le găsi pe fete şi pentru a-l prinde pe cel care le-a răpit.

Patrik mai luă o gură de apă.

— Întrebări?

Mâinile se ridicară toate în acelaşi timp şi unii dintre jurnalişti începură să vorbească direct, fără să le fi fost dat cuvântul. Aparatele foto din faţa lui Patrik se declanşară, aşa cum o făcuseră pe tot parcursul declaraţiei lui, şi trebui să reziste impulsului de a-şi aranja părul. Era ciudat să-şi vadă chipul imprimat în format mare pe paginile ziarelor.

— Kjell?

Arătă cu degetul spre Kjell Ringholm de la Bohusläningen, cel mai mare ziar local. Kjell asistase poliţia în anchetele precedente, iar Patrik îi dădu un pic mai multă atenţie.

— Ai spus că era rănită. Ce fel de răni erau? Le-a căpătat în urma accidentului auto sau pe unele le avea de dinainte?

— Nu pot comenta în privinţa acestui aspect, răspunse Patrik. Pot doar să spun că a fost lovită de o maşină şi că a murit apoi în urma rănilor suferite.

— Avem informaţii cum că fusese torturată, continuă Kjell.

Patrik înghiţi în sec şi văzu în faţa ochilor orbitele goale ale Victoriei şi gura din care lipsea limba. Însă erau informaţii pe care trebuia să le ţină pentru sine. Ura oamenii care nu puteau să-şi ţină pliscul. Chiar era necesar să împrăştie astfel de zvonuri?

— Având în vedere investigaţia, nu putem comenta tipul şi gravitatea rănilor Victoriei.

Kjell se pregătea să mai spună ceva, dar Patrik îl opri cu un gest şi-i dădu cuvântul reporterului de la Expressen, Sven Niklasson. Şi ei comunicaseră legat de o anchetă şi ştia că Niklasson era ager la minte şi bine educat, şi că nu scria niciodată despre ceva ce-ar fi putut dăuna unei

investigaţii.

— S-au găsit dovezi cum că a fost abuzată sexual? Şi aţi găsit vreo legătură cu celelalte fete dispărute?

— Nu ştim încă. Mâine i se face autopsia. Iar cât despre celelalte fete, nu pot ca în situaţia dată să divulg ceea ce ştim în legătură cu un posibil numitor comun. Însă cum am mai spus, lucrăm împreună cu secţiile respective şi sunt convins că vom da de urma făptaşului.

— Sunteţi siguri că este vorba despre un singur făptaş? luă cuvântul reporterul de la Aftonbladet, fără să ceară permisiunea. Nu e posibil să fie mai mulţi, ba chiar un grup? Aţi verificat, de exemplu, dacă are vreo legătură cu traficul de carne vie?

— După cum arată lucrurile, nu ne rezumăm la o singură direcţie, iar asta include şi numărul făptaşilor. Bineînţeles că s-a vehiculat posibilitatea existenţei unei reţele de trafic de fiinţe umane, dar cazul Victoriei contrazice în linii mari această teorie.

— De ce? insistă reporterul de la Aftonbladet.

— Pentru că avea răni de asemenea natură încât nu se punea problema să fie vândută în vreun fel.

Kjell îl cercetă cu privirea pe Patrik.

Patrik scrâşni din dinţi. Concluzia era corectă şi divulga mai multe decât ar fi vrut, dar atât timp cât nu confirmase nimic, ziarele nu puteau decât să speculeze.

— Cum ziceam, analizăm toate indiciile posibile, atât cele verosimile, cât şi cele neverosimile. Nu excludem nimic.

Îi lăsă pe jurnalişti să pună întrebări încă un sfert de oră, dar majoritatea erau fără răspuns, fie pentru că nu-l ştia, fie pentru că era secret. Din păcate, mult prea multe intrau în prima categorie. Cu cât era întrebat mai multe detalii, cu atât era mai clar cât de puţin ştia de fapt poliţia. Trecuseră patru luni de când Victoria dispăruse, iar pentru

celelalte localităţi şi mai mult timp. Cu toate astea, nu ajunseseră la nicio concluzie. Frustrat, se hotărî să pună punct întrebărilor.

— Bertil, ai vrea să adaugi ceva?

Patrik se dădu la o parte pentru a-l face pe Mellberg să se simtă ca şi cum el fusese cel care ţinuse conferinţa de presă.

— Da, aş vrea să profit de moment şi să spun următoarele: partea bună a faptului că prima dintre fetele dispărute a fost găsită în circumscripţia noastră este tocmai experienţa incredibilă de care dispunem la secţie. Sub conducerea mea, am soluţionat o serie de cazuri foarte dificile, iar palmaresul meu este deja...

Patrik îl întrerupse punându-i o mână pe umăr.

— Nu pot decât să fiu de acord. Vă mulţumim pentru întrebări şi presupun că ne mai auzim.

Mellberg se uită cu duşmănie la el.

— N-am apucat să-mi termin ideea, şuieră el. Voiam să amintesc de perioada în care am lucrat pentru poliţia din Göteborg şi toţi anii de experienţă cu cazuri la nivel înalt. E important să aibă toate detaliile corecte atunci când or să-mi facă portretul.

— Absolut, zise Patrik şi îl conduse uşor dar ferm pe Mellberg afară din încăpere în timp ce jurnaliştii şi fotografii îşi adunau lucrurile.

— Însă n-ar fi avut timp să-şi predea articolele la timp dacă nu ne opream acum. Şi ţinând cont de rezumatul bun pe care l-ai făcut, m-am gândit că e important ca reportajul despre conferinţa de presă să apară în ziarele de mâine dimineaţă, ca să beneficiem de impulsul de care avem nevoie din partea presei.

Patrik se ruşină de aiurelile pe care le îndruga, dar care păreau să funcţioneze, căci şeful lui se înseninã din nou.

— Da, fireşte. Bine gândit, Hedström. Ai şi tu momentele

tale.

— Mersi, zise Patrik obosit.

Să se ocupe de Mellberg presupunea la fel de mult efort cât ancheta propriu-zisă. Dacă nu mai mult.

— De ce nu vrei nici acum să vorbeşti despre ceea ce s-a întâmplat? Doar au trecut atâţia ani, nu?

Terapeutul închisorii, Ulla, se uită la ea peste ochelarii roşii.

— De ce continui să întrebi? După atâţia ani? răspunse Laila.

În primii ani se simţise presată că i se cerea să povestească totul, să se întoarcă împotriva ei însăşi şi să destăinuie toate detaliile acelei zile şi a perioadei de dinainte. Dar acum nu-i mai păsa. Nimeni nu se mai aştepta ca ea să răspundă la întrebări şi jucau doar un joc bazat pe înţelegere reciprocă. Laila înţelegea că Ulla trebuia să întrebe în continuare, iar Ulla înţelegea că Laila nu avea să răspundă. Ulla lucra acolo de zece ani. Înaintea ei fuseseră alţii, şi stătuseră mai mult sau mai puţin, în funcţie de aspiraţiile fiecăruia. Să lucreze la reabilitarea psihică a deţinuţilor nu oferea cine ştie ce răsplată, fie că era vorba de bani, carieră sau satisfacţia unor rezultate bune. Majoritatea deţinutelor nu mai puteau fi salvate, lucru de care erau cu toţii conştienţi. Şi totuşi, trebuiau să muncească, iar Ulla părea unul dintre terapeuţii cei mai satisfăcuţi de rolul lor acolo. Iar asta o făcea la rândul ei pe Laila să fie mulţumită să stea acolo, deşi ştia că n-aveau să ajungă nicăieri cu discuţia.

— Se pare că aştepţi cu plăcere vizita Ericăi Falck, zise Ulla, iar Laila tresări.

Era un subiect nou de conversaţie. Nu unul dintre cele vechi şi familiare, în jurul cărora se învârteau cu abilitate. Simţi cum încep să-i tremure mâinile aşezate pe genunchi.

Nu-i plăceau întrebările noi, iar Ulla, conştientă de situaţie, tăcu şi aşteptă un răspuns.

Laila dădea o luptă în sinea ei. Deodată trebuia să ia o decizie: să tacă sau să răspundă. Nu se mai potrivea niciunul dintre răspunsurile mecanice pe care le putea repeta şi în somn.

— E altceva, zise ea într-un final şi speră că era de ajuns.

Dar Ulla părea să fie neobişnuit de perspicace în ziua aceea. Ca un dulău care refuza să dea drumul osului pe care în sfârşit îl apucase.

— În ce sens? Vrei să spui că e o întrerupere a rutinei zilnice, sau te referi la altceva?

Laila îşi împreună mâinile pentru a le ţine nemişcate. Întrebarea o bulversa. Nu ştia clar ce voia să obţină întâlnindu-se cu Erica. Ar fi putut continua să refuze rugăminţile ei insistente de a-i face o vizită. Ar fi putut continua să trăiască în lumea ei, în vreme ce anii ar fi trecut încet pe lângă ea şi singurul lucru care s-ar fi schimbat ar fi fost imaginea din oglindă. Dar cum să facă aşa ceva când răul îşi făcuse din nou apariţia? Când aflase nu doar că făcea noi victime, ci şi că era atât de aproape de ea.

— Îmi place de Erica, zise Laila. Şi e limpede. E o pauză de la rutina plictisitoare.

— Cred că e mai mult de atât, zise Ulla, privind-o ţintă în ochi. Ştii ce vrea. Vrea să audă despre ceea ce am încercat de atâtea ori să vorbim. Ceea ce nu vrei să povesteşti.

— Asta e problema ei. Nimeni n-o obligă să vină aici.

— Aşa e, zise Ulla. Dar nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva, în sinea ta, îţi doreşti să-i povesteşti totul Ericăi şi să scapi de povară. Dacă nu cumva s-a apropiat de tine într-un fel în care noi am eşuat, în ciuda faptului că am încercat.

Laila nu răspunse. De încercat încercaseră cu siguranţă. Dar nu era sigură că ar fi putut răspunde, chiar şi dacă ar fi vrut. Era mult prea mult. Şi de unde ar fi putut să înceapă: cu prima lor întâlnire, cu răul care creştea, cu acea ultimă zi sau cu ceea ce se întâmpla în prezent? Cu ce să înceapă ca să facă pe cineva să înţeleagă ceea ce ea însăşi nu putea pricepe?

— E oare posibil să fi dezvoltat un blocaj faţă de noi, să fi ţinut totul în tine atât de mult încât să nu te mai poţi elibera?

Ulla îşi înclină capul. Laila se întrebă dacă era un gest pe care îl învăţau la facultatea de psihologie. Toţi terapeuţii cu care se întâlnise făcuseră acel gest.

— Ce mai contează? A trecut atâta timp.

— Da, dar eşti încă aici. Şi cred că din anumite puncte de vedere alegerea e a ta. Nu pare că-ţi doreşti să duci o viaţă obişnuită, în afara zidurilor închisorii.

De-ar fi ştiut Ulla cât de multă dreptate avea. Laila nu şi-ar fi dorit să trăiască în afara închisorii, nu avea nici cea mai vagă idee cum să facă asta. Dar nu era tot adevărul. Nu îndrăznea. Nu îndrăznea să trăiască în aceeaşi lume în care exista acel rău pe care îl văzuse de aproape. Închisoarea era singurul loc în care se putea simţi în siguranţă. Poate că nu era o viaţă obişnuită, dar era o viaţă şi încă singura pe care o cunoştea.

— Nu vreau să mai vorbesc, spuse Laila şi se ridică.

Ulla o scrută cu privirea. Părea că o citeşte ca pe o carte deschisă. Laila nu voia să fie aşa. Existau lucruri pe care spera ca nimeni să nu le vadă niciodată.

Era responsabilitatea lui Dan să le ducă pe fete la şcoala de călărie, dar apăruse o problemă la serviciu şi Anna le dusese acolo cu maşina. Se bucurase ca un copil că Dan o rugase să se ocupe, că-i ceruse ceva pur şi simplu. Însă

până atunci evitase grajdurile. Ura caii din adâncul sufletului. Animalele acelea mari o speriau, o frică ce-şi avea rădăcinile în lecţiile obligatorii de călărie din copilărie. Mamei lor, Elsy, îi intrase în cap că ea şi Erica trebuiau să înveţe să călărească, ceea ce însemnase doi ani de chin pentru ambele surori. Fusese un mister pentru Anna cum celelalte fete de la grajd puteau fi atât de obsedate de cai. Ea una credea că nu erau deloc de încredere, iar inima continua să-i bată cu putere când îşi amintea senzaţia de a încerca să rămână în şa pe un cal care se ridica pe picioarele dinapoi. Fireşte, caii puteau să-i simtă frica de la un kilometru, dar nu conta. Acum se gândea doar să le lase pe Emma şi Lisen acolo şi apoi să se ţină la o distanţă sigură.

— Tyra!

Emma sări din maşină şi se grăbi spre fata care traversa curtea. I se aruncă în braţe, iar Tyra o prinse şi o învârti.

— Vai, dar ce-ai crescut de când te-am văzut ultima oară! În curând o să mă întreci, zise Tyra zâmbind scurt, iar Emma radie de fericire.

Tyra era preferata ei dintre fetele care veneau la şcoala de călărie, şi o adora.

Anna se apropie de ele. Lisen o zbughise drept în grajd imediat ce coborâse din maşină, aşa că n-avea s-o mai vadă până la plecare.

— Cum te mai simţi azi? zise ea şi o bătu uşor pe umăr pe Tyra.

— Oribil, zise Tyra.

Avea ochii roşii şi nu părea să fi dormit deloc noaptea de dinainte.

Puţin mai departe, în curte, cineva venea înspre grajd, iar Anna îşi dădu seama imediat că era Marta Persson.

— Bună ziua, spuse ea când Marta se apropie. Ce mai faceţi?

Fusese dintotdeauna de părere că Marta era nespus de frumoasă, cu trăsăturile ei sculpturale, pomeţi înalţi şi păr negru, dar în ziua aceea părea extenuată.

— E cam haos pe-aici, răspunse Marta. Unde e Dan? De obicei nu vii aici de bunăvoie.

— A fost nevoit să rămână peste program. E săptămâna evaluărilor.

Dan era pescar, însă fiindcă nu te mai puteai întreţine din asta în Fjällbacka, lucra deja de mulţi ani ca profesor la şcoala din Tanumshede. Timpul pe care îl petrecea pescuind se micşorase până ce ajunsese un fel de hobby, dar se lupta ca măcar să-şi permită să păstreze barca.

— N-ar trebui să înceapă lecţia curând? întrebă Anna şi se uită la ceas.

Era aproape ora cinci.

— Azi o să fie o lecţie mai scurtă. Jonas şi cu mine suntem de părere că trebuie să le spunem fetelor despre Victoria. Poţi veni şi tu, dacă tot eşti aici. I-ar plăcea Emmei.

Marta o luă din loc şi grupul o urmă în sala de şedinţe, aşezându-se alături de celelalte fete. Lisen era deja acolo şi îi aruncă Annei o privire serioasă.

Marta şi Jonas stăteau unul lângă altul şi aşteptau ca zumzetul să înceteze.

— Aţi auzit cu siguranţă ce s-a întâmplat, zise Marta, şi toată lumea dădu din cap.

— Victoria a murit, spuse Tyra încet.

Lacrimi mari i se rostogoliră pe obraji şi se şterse la nas pe mâneca puloverului.

Marta păru că nu ştie cum să continue, şi în schimb inspiră adânc.

— Da, aşa este. Victoria s-a prăpădit ieri la spital. Ştim că aţi fost toate îngrijorate, că i-aţi dus dorul, şi că felul în care s-a terminat totul este... îngrozitor.

Anna văzu cum Marta se uita la soţul ei căutând sprijin, iar Jonas dădu din cap.

— Da, e teribil de greu să ne imaginăm că se poate întâmpla aşa ceva. Propun să păstrăm un moment de reculegere pentru Victoria şi familia ei. Ei sunt cei mai afectaţi în momentul ăsta şi aş vrea să simtă că ne gândim la ei.

Jonas tăcu şi îşi lăsă capul în jos.

Cu toţii îi urmară exemplul. Ceasul din sala de şedinţe ticăi şi când minutul se încheie, Anna ridică privirea. Peste tot în jurul ei erau puştoaice cu expresii îndârjite şi nefericite.

Marta vorbi din nou.

— Nu ştim mai multe decât voi despre ce i s-a întâmplat Victoriei. Dar poliţia va veni sigur aici şi va vorbi iarăşi cu noi. Atunci vom şti mai multe, şi mi-aş dori ca toată lumea să ajute şi să răspundă întrebărilor poliţiştilor.

— Dar nu ştim nimic. Am vorbit deja cu ei de mai multe ori şi nimeni nu ştie nimic, zise Tindra, o fată înaltă şi blondă cu care Anna vorbise odată.

— Ştiu că pare aşa, dar poate e ceva de care nu vă daţi seama că ar putea fi de ajutor. Aşa că răspundeţi la întrebări, indiferent ce vor să ştie.

Jonas se uită la fiecare fată în parte.

— Bine, mormăiră ele.

— Bun, atunci vom face tot ce putem să ajutăm, zise Marta. Iar acum e timpul să începem lecţia. Suntem cu toţii în stare de şoc, dar poate că ar fi bine să ne gândim şi la altceva pentru o vreme. Ştiţi despre ce e vorba, aşa că nu trebuie decât să ne apucăm de lucru.

Anna le luă pe Emma şi pe Lisen de mână şi porniră spre grajd. Fetele păreau uimitor de calme. Anna privi cu un nod în gât cum pregătesc caii, cum îi conduc în padocul acoperit şi cum urcă în şa. Era şi ea afectată. Chiar dacă

fiul ei nu împlinise decât o săptămână, ştia cât de dureros era să pierzi un copil.

Se duse şi se aşeză în tribună. Deodată, auzi pe cineva plângând înăbuşit în spatele ei. Când se întoarse, observă că Tyra se aşezase puţin mai sus, împreună cu Tindra.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu ea? zise Tyra printre suspine.

— Am auzit că cineva i-a scos ochii, şopti Tindra.

— Ce? aproape că strigă Tyra. De unde ştii? Am vorbit cu un poliţist mai devreme şi nu mi-a zis nimic de aşa ceva.

— Unchiul meu a fost unul dintre asistenţii de pe ambulanţa care a luat-o ieri. Nu mai avea deloc ochi, aşa a zis.

— O, nu.

Tyra se aplecă înainte. Părea că o să verse.

— Crezi că e cineva cunoscut? zise Tindra cu un entuziasm abia mascat.

— Ai înnebunit? făcu Tyra, iar Anna simţi că trebuie să pună punct conversaţiei.

— Destul.

Urcă şi îşi puse mâinile pe umerii Tyrei.

— N-are rost să facem speculaţii. Şi nu vezi că Tyra e supărată?

Tindra se ridică.

— Mda, în orice caz cred că e acelaşi dement care le-a omorât şi pe celelalte fete.

— Nici nu ştim dacă sunt moarte, zise Anna.

— Sigur că sunt, zise Tindra sigură de sine. Şi probabil că nici ele nu mai au ochi.

Anna înghiţi valul acru de vomă care îi urcase din stomac şi o îmbrăţişă pe Tyra, ai cărei umeri se scuturau şi mai tare.

Patrik păşi în holul cald. Era extenuat. Fusese o zi lungă, dar oboseala era provocată în primul rând de ancheta la care lucra. Uneori îşi dorea să aibă o slujbă monotonă, într-un birou sau o fabrică, şi nu una în care soarta oamenilor depindea de cât de bine îşi făcea treaba. Erau atâtea pentru care se simţea responsabil. În primul rând pentru familia victimei, care-şi punea toate speranţele în poliţie, care avea nevoie de răspunsuri pentru a putea, dacă era posibil, să se împace cu cele întâmplate. Apoi victimele însele, care-l implorau la rândul lor să-l găsească pe cel care pusese capăt vieţilor lor înainte de vreme. Însă cea mai mare responsabilitate o simţea acum pentru fetele dispărute care poate erau încă în viaţă şi pentru cele care nu fuseseră răpite încă. Atât timp cât făptaşul era liber şi neidentificat, şi mai multe fete puteau suferi. Fete care trăiau, respirau, râdeau şi nici nu se gândeau că zilele lor erau numărate din cauza minţii bolnave a unui posibil criminal.

— Tati!

Un mic proiectil uman se aruncă asupra lui şi imediat după aceea mai apărură încă două, şi căzură toţi grămadă. Patrik îşi simţi turul pantalonilor ud de la zăpada de pe preşul de la intrare, dar ignoră senzaţia. Cu copiii aproape, totul părea bine. Pentru câteva secunde, fu perfect, dar pe urmă începu scandalul:

— Au! ţipă Anton din toţi rărunchii. Noel m-a ciupit!

— Ba nu! ţipă Noel.

Ca şi cum ar fi vrut să demonstreze că nu făcuse nimic înainte, îl ciupi imediat pe fratele lui. Anton scoase un urlet de durere şi lovi sălbatic cu mâinile.

— Ajunge...

Patrik îi despărţi şi încercă să pară supărat. Maja se duse lângă el şi-l imită.

— Nu ciupiţi! zise ea şi ameninţă cu degetul. Dacă vă

certaţi, mergeţi în dime-out.

Patrik îşi înăbuşi un hohot de râs. Înţelesese greşit toată treaba cu time-outul încă de mică şi nu reuşiseră să o înveţe pronunţia corectă.

— Mulţumesc, draga mea, mă descurc, zise el şi se ridică, ţinând câte un băieţel sub fiecare braţ.

— Mami! Gemenii se ceartă!

Maja alergă la Erica, în bucătărie, iar Patrik o urmă.

— Nu... zise Erica şi făcu ochii mari. Se ceartă? Nu e posibil aşa ceva, nu?

Zâmbi şi-l sărută pe Patrik pe obraz.

— Masa e gata, aşa că instalează-i pe scandalagii la locurile lor, să vedem dacă nişte clătite o să-i binedispună.

Planul funcţionă şi după ce copiii, sătui şi mulţumiţi, fură lăsaţi să se uite la Bolibompa, Erica şi Patrik se bucurară de un rar moment de linişte la masa din bucătărie.

— Cum merg lucrurile? întrebă Erica şi sorbi dintr-o ceaşcă de ceai.

— Abia am început.

Patrik se întinse după zahăr şi-şi puse cinci linguriţe în ceai. În momentul acela nu putea să se concentreze la nicio regulă de dietă. Erica îi controlase foarte strict alimentaţia de când începuse să aibă probleme cu inima, în aceeaşi perioadă în care se născuseră gemenii. Însă în seara aceea îl lăsă în pace. Patrik închise ochii şi savură prima înghiţitură fierbinte şi dulce de ceai.

— Jumătate din oraş a ajutat la căutările prin pădure azi, dar n-am găsit nimic. Şi apoi am avut conferinţa de presă după-amiază. Probabil că ai văzut deja ziarele online?

Erica dădu din cap că da. Ezită o clipă, apoi se ridică şi scoase ultimele prăjituri cu scorţişoară ale Kristinei din congelator, le puse pe o farfurie şi le băgă în cuptorul cu microunde. Câteva minute mai târziu, în bucătărie se răspândi o aromă delicioasă de unt şi scorţişoară.

— Nu există pericolul să ştergeţi urmele dacă jumătate din Fjällbacka tropăie prin pădure?

— Da, evident, dar nu avem nicio idee ce distanţă a parcurs fata, iar zăpada a acoperit toate urmele de paşi de dimineaţă. Aşa că am crezut că merită să riscăm.

— Cum a mers conferinţa de presă?

Erica scoase farfuria din cuptorul cu microunde şi o aşeză pe masă.

— Nu avem prea multe informaţii de oferit, aşa că jurnaliştii au pus întrebări, iar noi n-am prea putut răspunde.

Patrik se întinse după o prăjitură, dar trase o înjurătură şi-i dădu repede drumul din mână.

— Lasă-le să se răcească un pic.

— Mersi de pont.

Patrik îşi suflă pe degete.

— N-aţi putut răspunde din motive care ţin de anchetă?

— Mda, aş vreau eu să fi fost ancheta, dar mai degrabă a fost pentru că n-avem nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat. Când a dispărut, a fost ca şi cum s-ar fi evaporat. Nicio urmă, nimeni nu a văzut sau auzit nimic, nicio legătură cu celelalte fete dispărute. Şi brusc, a apărut din nou.

Rămaseră tăcuţi o vreme. Patrik atinse din nou o prăjitură şi constată că se răcise destul.

— Am auzit ceva de nişte răni, zise Erica pe un ton precaut.

Patrik ezită. N-ar fi trebuit să povestească nimănui din afară despre răni, dar părea că informaţia se răspândise deja şi el avea cu siguranţă nevoie să vorbească despre asta. Erica nu era doar soţia lui, ci şi cea mai bună prietenă. În plus, dintre ei doi, ea avea mintea cea mai ageră.

— Aşa e. De fapt, nu ştiu ce-ai auzit.

Încercă să tragă de timp muşcând dintr-o prăjitură, dar se simţea un pic rău şi i se păru că nu era aşa de gustoasă cum ar fi trebuit să fie.

— Am auzit că nu mai avea deloc ochi.

— Da, ochii... i-au fost scoşi. Încă nu ştim cum s-a întâmplat. Pedersen o să-i facă autopsia mâine la prima oră.

Ezită din nou.

— Limba era tăiată şi ea.

— Dumnezeule, făcu Erica.

Până şi ea părea să-şi fi pierdut apetitul şi puse înapoi pe farfurie jumătatea de prăjitură care-i rămăsese.

— S-a întâmplat de mult?

— Cum adică?

— Rănile erau noi sau vindecate?

— Bună întrebare. Dar nu ştiu. Sper să primesc toate detaliile mâine de la Pedersen.

— Ar putea fi ceva religios? Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Sau chiar o dovadă oribilă de misoginism? Nu avea voie să se uite la el şi trebuia să-şi ţină gura.

Erica vorbea gesticulând, iar Patrik rămase uimit, ca întotdeauna, de mintea ageră a soţiei lui. El unul nu ajunsese atât de departe când încercase să speculeze cu privire la motivul crimei.

— Şi urechile? continuă ea.

— Ce-i cu urechile?

Patrik se aplecă peste masă şi se umplu de firimituri pe mâini.

— Păi, mă gândeam la ceva... imaginează-ţi că cel care a făcut asta, cel care a lipsit-o de vedere şi de abilitatea de a vorbi, i-a distrus şi auzul. A vrut să o lase fără nicio posibilitate de a comunica. Ce putere trebuie să-i fi dat asta făptaşului...

Patrik o privi ţintă. Încercă să-şi imagineze ceea ce

descrisese Erica şi simplul gând îl oripilă. Ce soartă îngrozitoare. În cazul acela, poate că fusese o binecuvântare că Victoria nu supravieţuise, chiar dacă părea lipsit de inimă să gândească aşa.

— Mami, iar se ceartă.

Maja stătea abătută în uşa bucătăriei. Patrik se uită la ceasul de pe perete.

— Aoleu, dar e ora de culcare.

Se ridică.

— Să jucăm piatră-hârtie-foarfece?

Erica scutură din cap, se apropie de el şi-l sărută pe obraz.

— Culc-o tu pe Maja, mă ocup eu de gemeni în seara asta.

— Mulţumesc, zise el şi o luă pe Maja de mână.

Urcară treptele până la etaj în timp ce micuţa turuia cu entuziasm despre cum îşi petrecuse ziua. Însă Patrik nu auzea ce-i spunea. Gândurile lui se tot întorceau la o fată captivă şi neputincioasă.

Jonas trânti uşa de la intrare şi nu trecu mult până când Marta apăru din bucătărie. Cu braţele încrucişate, se rezemă de tocul uşii. Înţelese că se aştepta la acea discuţie şi calmul ei îl enerva şi mai tare.

— Am vorbit cu Molly. Ce dracu’! N-ar trebui să luăm împreună asemenea decizii?

— Da, aşa mă gândeam şi eu. Dar uneori se pare că nu înţelegi ce trebuie făcut.

Jonas respiră adânc. Ştia că Molly era singura persoană care-l putea face să răbufnească.

Coborî vocea.

— Abia aştepta competiţia. E prima din sezon.

Marta îi întoarse spatele şi intră în bucătărie.

— Mâncam de prânz. Intră dacă ai chef de scandal.

Jonas îşi agăţă haina în cuier, îşi scoase cizmele şi îi scăpă o înjurătură când călcă pe podea şi şosetele se udară instantaneu de la zăpada pe care o adusese pe încălţări. Nu era niciodată un semn bun când Marta îşi făcea de lucru pe lângă aragaz, şi asta părea să indice mirosul din bucătărie.

— Îmi pare rău că am ţipat.

Veni prin spatele ei şi-şi puse mâinile pe umerii ei. Marta amesteca într-o oală şi Jonas aruncă un ochi în ea. Nu era foarte clar ce gătea, dar orice ar fi fost, nu arăta deloc apetisant.

— Cârnat Stroganoff, răspunse ea la întrebarea nepusă.

— Poţi măcar să-mi explici de ce? zise el cu blândeţe şi continuă să-i maseze umerii.

O cunoştea atât de bine, ştia că nu ajuta cu nimic să strige şi să se certe. Aşa că încercă o altă tactică. Îi promisese lui Molly să încerce măcar. Fata fusese de neconsolat când vorbiseră ultima dată şi cămaşa îi era încă udă pe piept de la lacrimile ei.

— O să dea prost dacă mergem la cursă acum. Molly trebuie să înveţe că lumea nu se învârte în jurul ei.

— Nu cred că ar avea nimeni nimic împotrivă... protestă el.

Marta se întoarse şi se uită în sus la el. Lui Jonas îi plăcuse dintotdeauna că era aşa mică pe lângă el. Îl făcea să se simtă puternic, protector. Dar în sufletul lui ştia că nu era aşa. Ea era mai puternică decât el, aşa fusese dintotdeauna.

— Dar nu înţelegi? Ştii cum vorbesc oamenii pe aici. E clar că nu o putem lăsa pe Molly să concureze după ce s-a întâmplat ieri. Şcoala de călărie funcţionează cu chiu cu vai şi reputaţia noastră e cel mai important atu pe care-l avem. Nu putem risca. Molly n-are decât să stea îmbufnată cât vrea. Ar fi trebuit s-o auzi cum mi-a vorbit azi. E

inacceptabil. Eşti prea blând cu ea.

Trebuia să admită că aşa era. Dar acela nu era tot adevărul, iar ea ştia prea bine. Jonas o trase înspre el. Îi simţi corpul lipit de al său, simţi fiorul dintre ei, acela care fusese şi avea să fie întotdeauna acolo. Nu exista nimic mai presus de el. Nici măcar dragostea pentru Molly.

— Vorbesc eu cu ea, zise Jonas cu gura în părul Martei.

Îi inspiră parfumul, atât de cunoscut, dar încă exotic. Simţi cum se trezeşte în el dorinţa, iar Marta simţi şi ea. Femeia îi puse o mână sub vintre şi începu să-l mângâie prin pantaloni. Jonas gemu şi se aplecă să o sărute.

Pe aragaz, cârnatul Stroganofi se ardea. Îl lăsară acolo.

Uddevalla 1967

Toate se aranjaseră atât de bine pentru ei, încât Lailei abia dacă-i venea să creadă. Vladek nu era doar un dresor priceput de lei, ci avea şi un talent mult mai util în viaţa de zi cu zi. Se pricepea să repare lucruri. Nu trecuse mult până ce vorba se răspândise în toată Fjällbacka şi oamenii începuseră să vină la Vladek după ajutor pentru orice, de la maşini de spălat vase defecte, la autoturisme stricate.

Dacă ar fi fost să fie sincer, primea o bună parte din sarcini din cauza curiozităţii pe care o stârnea. Multă lume voia un motiv cât de mic să vadă ceva atât de neobişnuit precum un artist adevărat de circ. Dar atunci când curiozitatea se domoli, respectul pentru priceperea lui rămase, şi imediat ce oamenii se obişnuiră cu el, era ca şi cum trăise dintotdeauna printre ei.

Încrederea lui de sine crescuse şi când găsi un anunţ despre un atelier de vânzare în Uddevalla, fu evident că trebuiau să profite de şansă şi să se mute, chiar dacă Lailei i se părea trist să nu mai locuiască aproape de Agneta şi de mama ei. Vladek putea în sfârşit să-şi îndeplinească visul de a începe ceva pe cont propriu.

În Uddevalla îşi găsiseră şi casa ideală. Se îndrăgostiseră de ea la prima vedere. De fapt, era veche şi banală, dar o renovară şi o puseră la punct cu puţinele lor resurse, iar acum era paradisul lor.

Viaţa era frumoasă şi numărau zilele până când aveau să-şi poată ţine copilul în braţe. În curând aveau să fie o familie adevărată. Ea, Vladek şi copilul.

Mellberg se trezi în momentul în care un omuleţ sări pe el. Era de fapt singurul omuleţ care scăpa basma curată atunci când îl trezea. Sau sărea pe el.

— Trezirea, bunicule! Bunicule, trezirea! zbieră Leo şi

sări în sus şi-n jos pe pântecul lui mare.

Mellberg făcu ce făcea de obicei, adică îl apucă pe băiat şi-l gâdilă până când începu să ţipe.

— Dumnezeule, ce v-a apucat? strigă Rita din bucătărie.

Mellberg ştia că de fapt Ritei îi plăcea să-i audă jucându-se dimineaţa.

— Ssst...

Mellberg făcu ochii mari şi Leo îl imită, punând un degeţel grăsuţ la gură.

— E o vrăjitoare rea în bucătărie. Papă copii şi probabil le-a păpat şi pe mamele tale. Dar există o cale prin care să-i venim de hac. Ştii care e aia?

Chiar dacă Leo ştia foarte bine răspunsul, scutură tare din cap.

— Trebuie să ne pitulăm şi să o gâdilăm până nu mai poate! Dar vrăjitoarele au auzul foarte fin, aşa că trebuie să ne furişăm cât putem de bine ca să nu ne audă, căci altfel... altfel s-a zis cu noi!

Mellberg îşi trecu încet un deget de-a curmezişul gâtului, iar Leo îl imită. Apoi ieşiră în vârful picioarelor din dormitor şi intrară în bucătărie, dar Rita se aştepta la asta.

— La ataaac! urlă Mellberg în timp ce el şi Leo dădură buzna peste Rita şi o gâdilară pe unde apucară.

— Iiiiiiiii! ţipă Rita şi începu să râdă. La aşa păcate, aşa pedeapsă!

Ernst şi Señorita, care stătuseră până atunci sub masă, ieşiră veseli şi începură să latre.

— Dumnezeule, dar ce-i aici? zise Paula. E o minune că nu v-au dat încă afară din casă.

Mellberg tăcu, la fel ca ceilalţi. Nici nu auziseră uşa de la intrare deschizându-se.

— Bună, Leo. Ai dormit bine? zise Paula. Mă gândeam să vin şi să iau micul dejun cu voi înainte să plecăm la grădiniţă.

— Vine şi Johanna? întrebă Rita.

— Nu, a plecat deja la serviciu.

Cu paşi molcomi, Paula se apropie de masa din bucătărie şi se aşează. În braţele ei dormea Lisa, pentru prima dată liniştită. Leo veni în fugă şi o îmbrăţişă, uitându-se un pic nehotărât la sora lui mai mică. De când se născuse Lisa, Leo dormise de multe ori la „bunica şi bunicul Bertil”, nu doar ca să nu fie deranjat de colicii şi ţipetele bebeluşului, ci şi pentru că pur şi simplu dormea bine ghemuit în braţele lui Mellberg. Cei doi fuseseră nedespărţiţi de la bun început, când Mellberg asistase la naşterea lui Leo. Iar acum când Leo avea o surioară şi mamele lui erau ocupate cu ea, venea cu drag la bunicul lui care se întâmpla să locuiască doar un etaj mai sus, în acelaşi bloc.

— Aveţi nişte cafea? întrebă Paula, iar Rita umplu imediat o ceaşcă mare, adăugă un strop de lapte şi i-o aşeză în faţă, pe masă.

Le sărută şi pe Paula, şi pe Lisa pe creştet.

— Arăţi întotdeauna epuizată. Nu e deloc în regulă. De ce nu fac ceva doctorii?

— Nu prea au ce. Speră că va trece de la sine.

Paula luă o înghiţitură mare de cafea.

— Dar ai apucat să dormi vreun pic?

— Nu prea. E rândul meu, cum s-ar spune. Johanna nu poate să meargă tot timpul obosită la serviciu, zise ea cu un oftat şi se întoarse către Mellberg. Cum a fost ieri?

Mellberg îl ţinea pe Leo pe genunchi şi era ocupat să întindă gem pe felii de pâine Limpa cu zahăr brun. Când Paula văzu ce urma să mănânce fiul ei la micul dejun, deschise gura să spună ceva, dar se abţinu.

— Poate că nu e o idee prea bună, interveni Rita, care-şi dădu seama că Paula nu avea energia să se opună.

— Nu-i nimic în neregulă cu pâinea Limpa, zise Mellberg

şi muşcă sfidător dintr-o felie. Am crescut mâncând aşa ceva. Şi gemul e de fructe de pădure. Şi fructele de pădure înseamnă vitamine. Vitamine şi oxidanţi, lucruri bune pentru un băiat în creştere.

— Antioxidanţi, zise Paula.

Dar Mellberg încetase deja să mai asculte. Aiureli. Vine acolo şi-l învaţă pe el cum să mănânce.

— Bine, bine, dar cum a fost ieri? repetă ea când păru să înţeleagă că lupta era pierdută.

— Minunat. Am ţinut conferinţa de presă cu autoritate şi stricteţe. Aşa că nu mai rămâne decât ca lumea să cumpere ziarele de azi.

Se întinse după încă o felie de pâine Limpa. Primele trei sandvişuri fuseseră doar începutul.

— Da, bineînţeles că ai fost absolut fantastic ieri, am presupus asta.

Mellberg se uită suspicios la ea, încercând să ghicească dacă era ironică, dar expresia ei era neutră.

— Dar în afară de asta, aţi ajuns la vreo concluzie? S-au găsit ceva urme, ştiţi de unde a venit fata, unde a fost închisă?

— Nu, nimic.

Lisa începu să se agite în braţele ei, iar Paula păru deodată şi obosită, şi frustrată. Mellberg ştia că detesta să stea departe de anchetă. Concediul maternal nu-i pria şi nici prima dată când îşi luase unul nu simţise cine ştie ce bucurie maternă. Puse o mână pe piciorul ei şi simţi prin pijamaua de flanelă cât de mult slăbise. Purta pijamaua aceea de câteva săptămâni.

— Promit să te ţin la curent. Dar în momentul ăsta chiar nu ştim prea multe...

Mellberg fu întrerupt de un urlet al Lisei. Era incredibil cum un corp atât de mic putea scoate un sunet atât de pătrunzător.

— Mersi, zise Paula şi se ridică.

Începu să se plimbe încoace şi-ncolo prin bucătărie ca un somnambul, susurându-i liniştitor la ureche Lisei.

— Sărăcuţa de ea, zise Mellberg şi mai luă un sandviş. Să o doară aşa tare stomacul tot timpul. Norocul meu că m-am născut cu un stomac de struţ.

Patrik stătea în faţa tablei albe din bucătăria secţiei. Pe peretele de alături agăţase o hartă a Suediei şi marcase cu piuneze locurile în care dispăruseră fetele. Îşi aminti brusc de un caz vechi de câţiva ani, pentru care marcase în acelaşi fel harta Suediei cu piuneze. Pe acela reuşiseră să-l rezolve. Spera ca şi acum să o facă.

Materialele pe care Annika le adunase de la secţiile din celelalte regiuni fuseseră împărţite în patru teancuri aşezate alături, pe o masă, un teanc pentru fiecare fată.

— Nu putem lucra la cazul Victoriei ca şi când ar fi unul izolat, ci trebuie să fim la curent cu investigaţiile celorlalte dispariţii.

Martin şi Gösta dădură din cap. Mellberg venise la secţie şi ieşise aproape imediat să-l plimbe pe Ernst, ceea ce însemna de obicei că se oprea la brutăria aflată ceva mai departe şi nu se întorcea pentru cel puţin o oră. Nu era nicio coincidenţă că Patrik alesese tocmai acel moment să ţină şedinţa informativă.

— Pedersen a dat vreo veste? întrebă Gösta.

— Nu, dar o să sune imediat ce termină autopsia, zise Patrik.

Ridică primul teanc.

— Am mai trecut o dată prin toate astea, dar am scos din nou datele despre celelalte fete, în ordine cronologică. Poate ne vine vreo idee nouă.

Răsfoi printre hârtii şi se întoarse către tablă ca să noteze informaţiile principale.

— Sandra Andersson. Paisprezece ani, ar fi împlinit cincisprezece în ziua în care a fost răpită, acum doi ani. Locuia în Strömsholm cu mama, tatăl şi sora mai mică. Părinţii au un magazin de haine. Nu existau probleme în familie din câte se pare şi, conform tuturor declaraţiilor, Sandra era o adolescentă extrem de binecrescută, avea note mari şi plănuia ca la un moment dat să studieze medicina.

Patrik le arătă o primă fotografie. Sandra era brunetă, drăguţă într-un fel cuminte, cu o privire inteligentă şi gravă.

— Hobby-uri? întrebă Martin.

Bărbatul sorbi din cafea, dar se strâmbă şi aşeză ceaşca la loc.

— Nimic special. Părea să se concentreze exclusiv pe studiu.

— Şi nu s-a întâmplat nimic suspect înainte de dispariţie? zise Gösta. Telefoane anonime? Cineva care o urmărea? Scrisori?

— Scrisori? zise Patrik. La vârsta Sandrei mai degrabă vorbim de email-uri sau SMS-uri. Puştii de vârsta asta abia ştiu ce sunt scrisorile şi vederile.

Gösta pufni.

— Îmi dau şi eu seama, n-am o sută de ani. Dar ce ne garantează că făptaşul e la curent cu tehnologia? Poate că face parte din generaţia celor care trimit scrisori. Nu te-ai gândit la asta, nu-i aşa?

Gösta se aşeză picior peste picior cu o expresie triumfătoare.

Patrik îşi dădu seama ursuz că Gösta avea dreptate.

— Nu ne-a fost raportat nimic de genul, zise el. Iar poliţiştii din Strömsholm au fost la fel de meticuloşi ca noi. Au vorbit cu prietenii şi colegii de clasă, i-au cercetat camera în detaliu, i-au căutat prin calculator, au verificat

toate contactele. Dar nu au găsit nimic ieşit din comun.

— Doar că e aşa ciudat, o adolescentă care nu are nici cel mai mic secret, mormăi Gösta. De-a dreptul dubios, dacă mă întrebi pe mine.

— Eu unul cred că e o iluzie, zise Patrik şi se gândi cu groază la ce-i aştepta pe el şi pe Erica atunci când Maja avea să intre în adolescenţă. Văzuse prea multe cazuri ca să nu simtă un gol în stomac la gândul acelei perioade.

— Asta-i tot?

Martin se uită mirat la cele câteva rânduri de pe tablă.

— Cum a dispărut?

— În timp ce se întorcea de la o prietenă. N-a mai ajuns acasă şi într-un final părinţii au sunat la poliţie.

Patrik n-avea nevoie să verifice ce scria pe foi. Le citise deja de câteva ori. Lăsă deoparte teancul Sandrei şi-l luă pe următorul.

— Jennifer Backlin. Cincisprezece ani. A dispărut din Falsterbo acum un an şi jumătate. Familia aparţine lumii bune din oraş, la fel ca a Sandrei. Tatăl are o firmă de investiţii, mama e casnică, şi mai au o fiică. Nu avea rezultate strălucite la învăţătură, dar era o sportivă care promitea, făcea gimnastică şi ar fi trebuit să meargă la liceul sportiv.

Le arătă fotografia unei fete brunete cu un zâmbet larg şi ochi mari, albaştri.

— Iubit? Întrebarea i se aplică şi Sandrei, zise Gösta.

— Jennifer avea un iubit, dar a fost scos de pe lista suspecţilor. Sandra nu avea.

Patrik se întinse după un pahar şi bău puţină apă.

— Aceeaşi poveste: nimeni n-a văzut şi n-a auzit nimic. Niciun conflict în familia lui Jennifer sau în cercul de cunoscuţi, nu s-a întâmplat nimic suspect nici înainte, nici după dispariţie, nimic pe internet...

Patrik scrise pe tablă, iar notiţele erau îngrijorător de

similare cu cele despre Sandra. Mai presus de orice, lipseau informaţiile şi pistele relevante. Era ciudat. Oamenii auzeau sau vedeau întotdeauna ceva, dar pe acele fete parcă le înghiţise pământul.

— Kim Nilsson. Un pic mai mare decât celelalte fete, şaisprezece ani. A dispărut din Västerås de aproape un an. Părinţii au un restaurant select, iar Kim îi ajuta uneori, împreună cu sora ei. Niciun iubit. Note mari, niciun hobby special în afară de şcoală, pe care punea mare accent, la fel ca Sandra. Părinţii au spus că visa să studieze economie la facultate şi apoi să-şi deschidă propria firmă.

Încă o fotografie cu o fată drăguţă, brunetă.

— Ai putea să faci o pauză? Trebuie să-mi golesc vezica, zise Gösta.

Când se ridică, îi trosniră articulaţiile şi Patrik se gândi din nou cât de aproape de vârsta de pensionare era colegul său. Spre surprinderea lui, simţi că avea să-i fie dor de Gösta în ziua în care acesta urma să plece din secţie. Mulţi ani se îngrijorase că bărbatul nu făcea decât ce era absolut necesar. Dar îi văzuse şi alte faţete, momente în care Gösta arătase cât de capabil putea fi. În plus, avea o inimă mare în spatele înfăţişării morocănoase.

Patrik îi făcu semn cu capul lui Martin.

— În regulă, cât îl aşteptăm pe Gösta mi-ai putea spune cum a mers discuţia cu Marta. Ai aflat ceva?

— Nu, absolut nimic, oftă Martin. N-a văzut nicio maşină şi nici alţi oameni înainte ca Victoria să apară acolo, la marginea pădurii. Şi n-a văzut pe nimeni după aceea. Ea şi şoferul au aşteptat singuri salvarea, împreună cu Victoria. Nicio informaţie nouă despre dispariţie, nicio discuţie la grajduri, din ce a auzit.

— Şi Tyra?

— La fel ca înainte. Dar am avut totuşi senzaţia că e ceva ce nu vrea să spună, ca şi cum poate suspectează

ceva, dar nu îndrăzneşte să vorbească.

— Aha, făcu Patrik şi se încruntă la notiţele de pe tablă, scrise cu litere ascuţite. În cazul ăsta să sperăm că îndrăzneşte curând. Oare să o presăm din nou?

— Gata! spuse Gösta, aşezându-se. Nenorocita aia de prostată mă face să mă ridic la fiecare sfert de oră.

Patrik ridică o mână.

— Mersi, dar nu avem nevoie de detalii.

— Am terminat cu Kim? întrebă Martin.

— Da, e la fel ca în cazul celor două de dinainte. Nicio urmă, niciun suspect, nimic. Dar cu a patra fată e puţin mai ciudat. E singurul caz în care suspectul a fost văzut într-adevăr de un martor.

— Minna Wahiberg, zise Martin.

Patrik dădu din cap, scrise numele şi luă fotografia unei fete cu ochi albaştri şi păr şaten prins într-o coadă intenţionat neglijentă.

— Da, Minna Wahiberg. Paisprezece ani, din Göteborg. A dispărut de mai bine de şapte luni. Vine dintr-un alt mediu decât celelalte. Mamă singură, multe rapoarte despre certuri domestice de-a lungul copilăriei Minnei, iubiţii mamei fiind elementele perturbatoare. Apoi Minna a început să apară în evidenţa serviciilor sociale, furturi de mărunţişuri, haşiş. Mda, din păcate e povestea clasică a copilului scăpat din mână. Grad mare de absenteism de la şcoală.

— Fraţi sau surori? întrebă Gösta.

— Nu, locuia singură cu mama.

— Nu ai menţionat cum au dispărut Jennifer şi Kim, observă Gösta, iar Patrik se întoarse şi constată că avea dreptate.

— Jennifer a dispărut tot în timp ce se întorcea acasă de la antrenamentul de gimnastică. Kim a dispărut aproape de casă. Ieşise să se vadă cu o prietenă, dar n-a mai ajuns

la ea. În ambele cazuri poliţia a ştiut de la început că e vorba de o dispariţie.

— Spre deosebire de cazul Minnei? zise Martin.

— Exact. Minna nu mai dăduse de trei zile nici pe la şcoală, nici pe acasă când mama a înţeles că era ceva în neregulă şi s-a dus la poliţie. Se pare că nu prea ştia pe unde umblă fiica ei, iar Minna venise şi plecase după bunul plac. Stătea pe la prieteni sau cu diverşi băieţi. Aşa că nu ştim ziua exactă în care a dispărut Minna.

— Şi martorul?

Martin bău din nou din cafea, iar Patrik zâmbi amintindu-şi ce expresie făcuse când simţise gustul amar al cafelei vechi de câteva ore.

— Ce dracu', Martin. Pune şi tu de cafea, zise Gösta. Aş bea o ceaşcă şi sunt sigur că şi Patrik ar vrea.

— Poţi să pui şi singur, ripostă Martin.

— Ei, atunci e bună şi aşa. Doar n-o să mor.

— Nu cred că am văzut pe cineva la fel de leneş ca tine, zise Martin. O fi din cauza vârstei.

— Mai du-te-ncolo.

Gösta putea să glumească şi să se plângă în acelaşi timp de vârsta lui, dar era mai rău atunci când altcineva îl lua peste picior.

Patrik se întrebă cum ar fi perceput cineva din afară balivernele lor care întrerupeau şi cele mai serioase discuţii. Totuşi, aveau nevoie de asta. Uneori slujba lor era atât de apăsătoare încât trebuiau să se destindă, să glumească unii pe seama altora şi să râdă. Doar aşa reuşeau să facă faţă tristeţii, morţii şi disperării.

— Continuăm? Unde rămăseserăm?

— La martor, zise Martin.

— Exact. Da, ăsta e singurul caz în care există un martor, o octogenară. Dar informaţiile sunt un pic neclare. Martorei i-a fost greu mai apoi să-şi amintească data, dar

cel mai probabil a fost prima zi în care Minna nu a venit acasă. Minna s-a urcat atunci într-o maşină mică, albă, în faţa magazinului Ica din Hisingen.

— Dar nu ştia marca? zise Gösta.

— Nu, evident. Poliţia din Göteborg a încercat zadarnic să afle mai multe detalii despre modelul maşinii. Fără o descriere mai clară decât „o maşină mai veche şi albă”, în principiu, e imposibil să o găsească.

— Iar martora n-a văzut cine era în ea? întrebă Martin, deşi cunoştea deja răspunsul.

— Nu, i s-a părut că la volan era un tânăr, dar nu se ştie cu siguranţă.

— E absolut incredibil, zise Gösta. Cum dracu’ pot să dispară pur şi simplu cinci adolescente? Cineva trebuie să fi văzut ceva.

— În orice caz, nimeni care să ofere mai multe informaţii, zise Patrik. Şi n-au dus lipsă nici de interesul presei. După toate articolele care s-au scris despre dispariţia fetelor, cineva ar fi trebuit să ştie ceva.

— Făptaşul e ori incredibil de priceput, ori atât de iraţional încât nu lasă urme clare în urma lui, gândi Martin cu voce tare.

Patrik scutură din cap.

— Cred că există un tipar. N-aş putea spune exact de ce cred asta, dar există, şi când îl vom găsi...

Ridică mâinile.

— Am reuşit să găsim pe cineva care să ne facă un profil psihologic al făptaşului?

— Da, dar n-a fost deloc uşor... zise Martin. Nu există chiar atât de mulţi specialişti, şi ăia care există sunt foarte ocupaţi. Dar Annika tocmai mi-a povestit că a găsit un expert în profiluri psihologice. Un anume Gerhard Struwer. E criminolog la Universitatea din Göteborg şi ne poate primi după-amiază. Annika i-a trimis pe e-mail toate

informaţiile pe care le avem. Ciudat că poliţia de acolo n-a vorbit încă cu el.

— Mda, probabil suntem singurii fraieri care cred în aşa ceva. Acuşi chemăm şi o ghicitoare, mormăi Gösta care împărtăşea părerile lui Mellberg despre subiect.

Patrik ignoră comentariul.

— Poate că nu e capabil să facă un profil psihologic al suspectului, dar ne poate ghida. Poate ar trebui să profităm de ocazie şi să ne vedem şi cu mama Minnei dacă tot mergem la Göteborg, nu? Dacă la volan era făptaşul, Minna e posibil să-l fi cunoscut personal. Asta dacă ne gândim că pare să se fi urcat de bunăvoie în maşină.

— Poliţia din Göteborg sigur a întrebat-o pe mamă despre asta, nu?

— Da, dar aş vrea să vorbesc personal cu ea şi să văd dacă nu reuşesc să scot ceva mai multe detalii despre...

Patrik fu întrerupt de soneria stridentă a mobilului. Luă telefonul, se uită întâi la ecran şi apoi la ceilalţi.

— E Pedersen.

Einar se ridică în şezut, gemând. Scaunul cu rotile era lângă pat, dar se mulţumi să bată un pic perna de la spate şi să rămână acolo. N-avea unde să se ducă. Acea cameră era lumea lui şi îi era de ajuns, căci putea trăi în amintiri.

O auzi pe Helga trebăluind la parter şi scârba pe care o simţi îi lăsă un gust metalic în gură. Era dezgustător că depindea de o persoană atât de jalnică precum ea, că roata se întorsese şi ea era acum cea puternică, cea care-i putea dirija viaţa.

Helga fusese specială. Atât de plină de viaţă, cu aşa o lumină în priviri încât îi făcuse enorm de multă plăcere să i-o stingă. Se stinsese demult, dar atunci când trupul îl trădase, când fusese deportat în temniţa propriului său corp, ceva se schimbase. Continua să fie o femeie

distrusă, dar în ultima vreme văzuse uneori o sclipire de împotrivire în ochii ei. Nu mult, dar destul cât să-l zgândărească.

Aruncă o privire fotografiei de nuntă pe care Helga o agăţase pe perete, deasupra scrinului. În portretul alb-negru, soţia se uita la el cu o privire plină de adoraţie, fără nici cea mai mică bănuială despre cum avea să fie viaţa alături de bărbatul în frac de lângă ea. Pe vremea aceea, era un bărbat chipeş. Înalt, blond, lat în umeri şi cu ochi albaştri, plini de hotărâre. Şi Helga fusese luminoasă. Acum era căruntă, dar pe atunci avea părul lung, blond, prins într-un coc şi împodobit cu o coroană de mirt şi vălul de mireasă. Fusese cu siguranţă minunată, văzuse asta, dar din multe puncte de vedere, i se păruse că după aceea devenise şi mai frumoasă, după ce o modelase după bunul plac. O vază spartă era mai frumoasă decât una întreagă, iar spărturile apăruseră fără să depună prea mare efort.

Se întinse după telecomandă. Pântecul mare îi stătea în cale şi simţi cum îl umple o ură faţă de propriul trup. Se transformase în ceva ce nu mai semăna câtuşi de puţin cu cel ce fusese odată. Dar dacă închidea ochii, era întotdeauna tânăr. Totul era la fel de clar acum ca atunci: pielea moale a femeilor, textura părului lucios şi lung, răsuflarea ce-i atingea urechea, sunete care-l stârneau. Amintirile îl eliberau din închisoarea dormitorului, unde tapetul se decolorase şi perdelele rămăseseră aceleaşi de câteva decenii. Cei patru pereţi care-i înconjurau trupul inutil.

Jonas îl mai ajuta uneori. Îl ridica, îl aşeza în scaunul cu rotile şi-l împingea cu grijă în jos pe rampa instalată de-a lungul treptelor. Jonas era puternic, la fel de puternic cum el însuşi fusese odată. Dar scurtele plimbări pe afară nu erau cine ştie ce mare plăcere. Afară era ca şi cum amintirile se subţiau şi se evaporau, ca şi cum soarele

care-i bătea pe faţă îl făcea să uite. Aşa că prefera să rămână acolo. Unde putea să păstreze amintirile vii.

În camera de lucru era întuneric, deşi se făcuse dimineaţă, iar Erica stătea şi se uita în gol, fără să facă nimic. Ziua precedentă îi stăruia încă în minte: întunericul din pivniţă, încăperea cu zăvor. Nu putea uita nici ce-i povestise Patrik despre Victoria. Urmărise munca asiduă a lui şi a colegilor săi din poliţie, care încercau să găsească fata dispărută, iar acum nu mai ştia ce să creadă despre cele întâmplate. O durea sufletul la gândul pierderii pe care o reprezenta moartea fetei pentru familie şi prieteni, dar dacă n-ar mai fi fost găsită niciodată? Cum puteai trăi cu aşa ceva ca părinte?

Patru alte fete erau încă dispărute. Fără nicio urmă. Poate că erau moarte şi n-aveau să fie găsite niciodată. Familiile lor le duceau dorul, se întrebau şi agonizau, sperau în ciuda faptului că simţeau că nu mai exista nicio speranţă. Erica se ridică în picioare. I se făcuse brusc frig şi se duse în dormitor ca să-şi ia o pereche de şosete groase. Se hotărî să ignore dezordinea de acolo. Patul era nefăcut, iar hainele zăceau aruncate peste tot. Pe noptiere erau pahare goale, gutiera lui Patrik stătea şi aduna microbi, iar pe partea ei se îngrămădeau sticluţe de Nezeril. Încă de când fusese însărcinată cu gemenii avusese nevoie acută de spray nazal şi momentul potrivit să renunţe la el părea să nu mai vină. Încercase de câteva ori şi ştia că însemna trei zile de calvar în care abia dacă putea respira, după care devenea mult prea uşor să cadă din nou în ispită. Înţelegea cu adevărat cât de greu trebuia să fie să te laşi de fumat, sau mai rău, de droguri, când ea nu putea nici măcar să se elibereze de ceva atât de banal precum o dependenţă de spray nazal.

Doar ce se gândi la el şi îşi simţi nasul inflamat, aşa că

se duse la noptieră, scutură câteva recipiente înainte să găsească unul care să nu fie gol şi inspiră lacom câte două pufuri în fiecare nară. Senzaţia de căi nazale descongestionate era aproape orgasmică. Patrik obişnuia să glumească şi să spună că dacă ar fi fost nevoită să aleagă între Nezeril şi sex, el unul ar fi fost obligat să-şi caute o amantă.

Erica zâmbi. Gândul la Patrik cu o amantă era, ca de obicei, ridicol. În primul rând, n-ar fi îndrăznit. Şi în al doilea rând, ştia cât de mult o iubea, chiar dacă viaţa de zi cu zi ucidea adesea tot romantismul, iar dorinţa arzătoare din primii ani se temperase de mult, fiind înlocuită de o pâlpâire domoală. Ştiau ce simţeau unul faţă de celălalt şi iubeau acea siguranţă.

Erica se întoarse în micuţa cameră de lucru. Şosetele groase o încălziseră şi încercă din nou să se concentreze la ceea ce avea în faţa ochilor, pe ecran. Însă părea să fie una din acele zile imposibile.

Parcurse apatică documentul din calculator. Îi era greu să continue şi evident, asta se petrecea din cauza refuzului Lailei de a colabora cu ea. Fără contribuţia rudelor, nu putea să-şi scrie cărţile despre cazuri reale de crimă; oricum, nu aşa cum ar fi vrut. Să descrie un caz bazându-se doar pe registre judiciare şi rapoarte ale poliţiei nu dădea contur şi viaţă unei poveşti. Ea căuta sentimente, gânduri, tot ceea ce rămăsese nespus. Iar în acel caz Laila era singura care putea povesti ce se întâmplase. Louise era moartă, Vladek la fel, iar Peter dispăruse. În ciuda insistenţelor, Erica nu reuşise încă să-l localizeze, şi nu era sigură că acesta ar fi avut prea multe de povestit despre ziua respectivă. Avea doar patru ani când tatăl lui fusese ucis.

Erica închise iritată documentul. Gândurile continuau să se întoarcă la cazul lui Patrik, la Victoria şi la celelalte fete.

Poate că nu era chiar atât de prostesc să se gândească la asta până la urmă. Adesea îşi reîncărca bateriile atunci când lăsa deoparte munca ei şi se ocupa o vreme de ceva cu totul diferit. În plus, rufele murdare o atrăgeau foarte puţin.

Trase sertarul de la birou şi scoase un teanc de bileţele adezive. O ajutaseră de multe ori când avusese nevoie să structureze diverse detalii. După ce deschise browserul, începu să caute articole. Dispariţiile fetelor ocupaseră prima pagină a ziarelor şi informaţiile erau uşor de găsit. Le scrise numele pe cinci bileţele, fiecare cu propria culoare, pentru mai multă claritate. Luă apoi mai multe bileţele şi adăugă restul informaţiilor: domiciliu, vârstă, părinţi, fraţi, locul şi data dispariţiei, pasiuni. Lipi bileţelele pe perete, un rând pentru fiecare fată. Simţi un fior în stomac uitându-se la ele. În spatele fiecărui rând se ascundeau o tristeţe şi un dor fără seamăn. Cel mai urât coşmar al părinţilor.

Simţi că lipsea ceva, că voia să adauge chipuri textelor scurte de pe foi. Aşa că listă câte o fotografie a fiecărei fete, găsită la fel de uşor pe site-urile ziarelor. Se întrebă câte ediţii suplimentare vânduseră atunci când scriseseră despre dispariţiile fetelor, însă respinse gândul cinic. Jurnaliştii îşi făceau meseria şi oricum, nu era persoana potrivită să le critice, ea care o ducea bine scriind despre tragediile altora mai intim şi mai detaliat decât aveau s-o facă vreodată ziarele.

În final, listă pe bucăţi o hartă a Suediei pe care o prinse cu scotch. O lipi lângă bileţele şi marcă cu un pix roşu locurile în care dispăruseră fetele.

Făcu un pas înapoi. Avea o structură de bază, un schelet. După toată munca de cercetare pe care o făcuse pentru cărţi, învăţase că adesea aflai răspunsul cunoscând mai bine victimele. De ce fuseseră alese tocmai acele

fete? Erica nu credea în coincidenţe. Le unea ceva mai mult decât înfăţişarea şi vârsta, ceva ce ţinea de personalitatea lor sau de mediul în care trăiau. Care era numitorul comun?

Se uită la cele cinci chipuri de pe perete. Atât de multă speranţă, atât de multă curiozitate faţă de ce avea viaţa de oferit. Privirea i se opri pe una din fotografii şi ştiu pe dată de unde să înceapă.

Laila împrăştie tăieturile din ziare dinaintea ei şi simţi cum inima începe să-i bată mai tare. O reacţie fizică la o teamă psihică. Bătea repede, tot mai repede, iar senzaţia de neputinţă îi făcea inima să gonească până ce aerul refuza să mai intre în plămâni.

Femeia încercă să tragă de câteva ori aer adânc în piept, inspiră cât de profund putu aerul stătut din cămăruţa ei, obligându-şi inima să se liniştească. Învăţase multe despre cum să facă faţă anxietăţii de-a lungul anilor şi ştia cum să procedeze cu atacurile de panică atunci când apăreau, fără ajutorul terapeuţilor sau al pastilelor. La început luase tot ce-i dăduseră, înghiţise tot ce-ar fi putut-o face să se piardă într-o ceaţă a uitării, undeva unde să nu mai vadă răul dinaintea ei. Însă atunci când coşmarurile îşi croiseră drum prin ceaţă, se oprise brusc. Pe acelea le controla cel mai bine trează şi în stare de vigilenţă. Dacă pierdea controlul, orice s-ar fi putut întâmpla. Toate secretele ar fi ieşit la iveală.

Cel mai vechi articol începuse să se îngălbenească. Erau împăturite şi boţite de la cum le vârâse în cutiuţa pe care reuşise s-o ascundă sub pat. În ziua de curăţenie o ascundea printre haine.

Ochii îi alunecară peste cuvinte. În realitate, nu avea nevoie să le citească. Ştia textul pe de rost. Doar noile articole erau cele pe care nu apucase încă să le citească

de îndeajuns de multe ori cât să audă cuvintele în minte. Îşi trecu o mână peste creştetul capului. Senzaţia era în continuare străină. Îşi tunsese părul încă din primul an în arest. De ce, nici ea nu ştia. Poate că era un mod de a marca distanţa, destinaţia. Ulla avea cu siguranţă o teorie bună despre asta, dar Laila nu o întrebase. N-avea niciun rost să caute motive atunci când venea vorba despre ea însăşi. Ea ştia cel mai bine de ce lucrurile ajunseseră astfel. Doar ea avea toate răspunsurile.

Vorbind cu Erica, nu făcea decât să se joace cu focul. N-ar fi căutat niciodată compania cuiva de una singură, dar se întâmplase ca Erica să o contacteze chiar atunci când adăugase încă un articol la colecţia din cutiuţă şi fusese destul de vulnerabilă în acea zi. Nu-şi amintea foarte bine. Singurul lucru pe care şi-l amintea era că, spre surprinderea ei, acceptase vizita.

Erica venise chiar în acea zi. Şi chiar dacă Laila, atunci ca şi acum, nu ştia dacă avea să poată răspunde vreodată întrebărilor Ericăi, se întâlnise cu ea, vorbise şi ascultase întrebările care pluteau, fără răspuns, în sala de vizite. Uneori, după ce Erica pleca, o cuprindea panica, sentimentul clar că era urgent, că trebuia să povestească neapărat cuiva despre rău şi că Erica era probabil persoana potrivită s-o asculte. Însă era atât de greu să deschidă o uşă care stătuse atâta timp ferecată.

Cu toate astea, aştepta cu interes vizita. Erica punea aceleaşi întrebări ca toţi ceilalţi, dar o făcea într-un alt mod. Nu dintr-o foame de senzaţional, ci dintr-un interes real. Poate că de aceea continuase Laila să se întâlnească cu ea. Sau poate pentru că ceea ce ascundea trebuia să iasă la lumină, pentru că începuse să se teamă de ce s-ar fi putut întâmpla altminteri.

În ziua următoare, Erica avea să vină din nou. Personalul închisorii o informase că aceasta ceruse să-i mai facă o

vizită, iar Laila dăduse doar din cap.

Puse articolele înapoi în cutie. Le împături la fel ca să nu se mototolească şi mai rău, şi închise capacul. Bătăile inimii i se potoliră.

Patrik se duse la imprimantă şi luă cu mâini tremurânde foile. Greaţa venea şi dispărea în valuri şi trebui să se adune un pic înainte să o ia pe coridorul îngust spre biroul lui Mellberg. Uşa era închisă, aşa că bătu de două ori.

— Cine e? se auzi vocea iritată a lui Mellberg.

Abia se întorsese de la aşa-zisa lui plimbare, iar Patrik presupunea că se făcuse deja comod şi se pregătea să tragă un pui de somn.

— Sunt Patrik. Am primit raportul lui Pedersen şi mă gândeam că vrei să afli şi tu rezultatele autopsiei.

Patrik se împotrivi impulsului de a deschide uşa. Odată făcuse asta şi dăduse de un şef de secţie care sforăia, îmbrăcat doar într-o pereche de chiloţi decoloraţi. Era genul de greşeală pe care o făceai o singură dată în viaţă.

— Intră, zise Mellberg după un moment.

În clipa în care Patrik păşi înăuntru, şeful lui muta hârtiile dintr-o parte în alta a biroului ca să dea impresia că era extrem de ocupat. Patrik se aşeză pe scaunul din faţa sa, iar Ernst ieşi imediat de la locul lui de sub birou şi-l salută. Câinele fusese botezat după un fost coleg care se prăpădise şi, chiar dacă lui Patrik îi displăcea să-i vorbească de rău pe morţi, credea că animalul era mult mai simpatic decât numele lui.

— Salut, bătrâne, zise el şi mângâie câinele care scânci fericit.

— Eşti alb ca varul, zise Mellberg.

O observaţie neobişnuit de corectă din partea lui.

— Da, nu e o lectură plăcută.

Patrik aşeză foile scoase la imprimantă în faţa lui

Mellberg.

— Vrei să citeşti înainte sau îţi spun eu?

— Dă-i drumul, zise Mellberg şi se lăsă pe spate în scaun.

— Nici nu ştiu de unde să încep.

Patrik îşi drese glasul.

— Ochii i-au fost înlăturaţi cu acid. Rănile apucaseră să se vindece şi, ţinând cont de ţesutul cicatrizat, Pedersen estimează că s-a întâmplat la scurt timp după ce Victoria a fost răpită.

— La dracu', zise Mellberg şi se întinse în faţă, punându-şi coatele pe birou.

— Limba i-a fost tăiată cu o unealtă ascuţită. Pedersen n-a putut spune exact despre ce tip de unealtă e vorba, dar a menţionat că ar putea fi nişte foarfece mari de grădină, o maşină de tuns gardul viu sau ceva de genul ăsta. Mai degrabă aşa ceva decât un cuţit.

Patrik auzea şi singur cât de hidos suna, iar Mellberg părea pe punctul să verse.

— Apoi se pare că un obiect ascuţit i-a fost înfipt în ambele urechi şi i-a provocat nişte răni atât de grave încât Victoria şi-a pierdut auzul.

Bărbatul îşi aminti că trebuia să-i povestească asta şi Ericăi. Teoria ei cu fata neputincioasă, ţinută captivă, se dovedise a fi adevărată.

Mellberg se holbă îndelung la el.

— Aşadar nu putea nici să vadă, nici să audă sau să vorbească, zise el încet.

— Nu, spuse Patrik.

Rămaseră tăcuţi o vreme. Amândoi încercau să-şi imagineze cum trebuia să fie să-şi piardă trei dintre simţurile cele mai importante, să fie captivă într-o beznă tăcută, compactă, fără posibilitatea de a comunica.

— La dracu', zise Mellberg din nou.

Tăcerea se prelungi, cuvintele refuzau să vină. Ernst scheună şi se uită trist la ei. Simţea atmosfera apăsătoare care se lăsase, dar nu o putea desluşi.

— Până şi aceste răni se pare că au fost cauzate imediat după răpire sau la foarte puţin timp după aceea. Mai mult, se pare că a fost ţinută legată. Are urme de sfoară în jurul încheieturilor şi-al gleznelor. Şi vindecate, şi noi. Are şi escare de la statul în pat.

Acum până şi Mellberg era alb ca varul.

— Analizele de sânge sunt şi ele gata, adăugă Patrik. Există urme de ketamină în sânge.

— Keta ce?

— Ketamină. E un anestezic. Clasat ca narcotic.

— De ce avea aşa ceva în ea?

— Greu de zis. Potrivit lui Pedersen, pentru că poate avea mai multe efecte în funcţie de dozaj. O doză mai mare te face să nu mai simţi durerea şi să-ţi pierzi cunoştinţa, una mai mică te face să devii psihotic şi să ai halucinaţii. Cine ştie ce efect urmărea făptaşul. Poate ambele.

— Şi de unde faci rost de aşa ceva?

— Se vinde la fel ca alte droguri, dar e considerat ceva select. Trebuie să ştii cum se foloseşte şi în ce cantitate. Tipii care iau aşa ceva în cluburi n-au chef să aţipească şi să doarmă până dimineaţa, ceea ce se întâmplă dacă iei o doză prea mare. Adesea e amestecată cu ecstasy. Totuşi, cel mai mult e folosită în medicină. Şi ca tranchilizant pentru animale. Mai ales cai.

— O, drace, zise Mellberg când făcu legătura. L-am cercetat pe veterinarul ăsta – Jonas?

— Da, evident. Victoria a dispărut după ce a fost la grajdul lor. Tipul are un alibi beton, era plecat să rezolve o urgenţă medicală. Proprietarii calului bolnav au declarat că a ajuns acolo la doar un sfert de oră după ce Victoria a fost

văzută pentru ultima oară la grajd şi că a stat acolo câteva ore. Nici noi n-am găsit vreo legătură între el şi celelalte fete.

— Dar asta nu înseamnă totuşi că nu-l vom cerceta ca lumea, nu?

— Absolut. Când le-am povestit şi celorlalţi, Gösta şi-a amintit că Jonas a reclamat o spargere la clinică, nu cu mult timp înainte. O să ridice raportul şi o să verifice dacă scria ceva de ketamină în el. Singura întrebare e dacă Jonas ar raporta furtul în cazul în care el însuşi e vinovat. Oricum ar fi, vom vorbi cu el.

Patrik tăcu un moment, după care trecu la subiect:

— Mai e ceva. Mă gândeam că Martin şi cu mine ar trebui să facem un drum azi.

— Aşa... Şi? zise Mellberg.

Părea să bănuiască deja că e vorba de cheltuieli în plus.

— Aş vrea să mergem până la Göteborg şi să vorbim cu mama Minnei Wahiberg. Şi dacă tot suntem acolo...

— Da?

Mellberg părea din ce în ce mai suspicios.

— Da, dacă tot suntem acolo, ne gândeam să vorbim şi cu o persoană care ne-ar putea ajuta să analizăm comportamentul făptaşului.

— Un psiholog din ăla, zise Mellberg şi expresia lui sugeră exact ceea ce credea despre acea profesie.

— E riscant, ştiu, dar nu va fi nicio cheltuială în plus pentru că mergem oricum la Göteborg.

— Bine, bine, doar să nu te întorci cu vreo ghicitoare, mormăi Mellberg, amintindu-i lui Patrik de cât de mult semănau el şi Gösta. Şi nu-i călca naibii pe degete pe colegii din Göteborg de data asta. Ştii la fel de bine ca mine ce egouri mari au, aşa că ai grijă.

— Îmi iau mănuşile de catifea, spuse Patrik şi ieşi închizând uşa în nasul şefului. Curând, sforăitul avea să

răsune pe coridor.

Erica ştia foarte bine că era impulsivă. Adesea un pic prea impulsivă. Asta credea Patrik de obicei, sau cel puţin după ce se implicase din nou şi din nou în lucruri care nu o priveau. Totuşi, deseori îl ajutase cu anchetele lui, aşa că n-ar fi trebuit să se plângă prea mult.

Aceea era fix una dintre ocaziile în care avea să creadă că-şi băgase nasul unde nu-i fierbea oala. Tocmai de aceea se gândea să nu spună nimic înainte, ci să aştepte să vadă dacă ieşirea pe care şi-o programase avea să ducă la vreun rezultat. Dacă nu ducea, putea folosi aceeaşi scuză oferită soacrei ei, Kristina, pe care o chemase de urgenţă să ia copiii: trebuia să se întâlnească cu agentul ei din Göteborg în legătură cu o propunere de contract de la o editură germană.

Îşi puse haina pe ea şi se strâmbă un pic atunci când privi în jur. În casă arăta de parcă explodase o bombă. Kristina urma să aibă cu siguranţă ceva de comentat despre asta, iar Erica sigur avea să îndure o prelegere despre importanţa de a ţine casa curată şi aranjată. Ciudat însă cum Kristina nu-i ţinea niciodată predici fiului ei, ci părea să considere că el, ca bărbat al casei, era mai presus de asemenea ocupaţii. Iar Patrik nu părea să aibă nimic împotrivă.

Nu, acum era nedreaptă. Patrik era fantastic din multe puncte de vedere. Îşi îndeplinea fără să crâcnească jumătatea lui de îndatoriri casnice şi-şi asuma răspunderea creşterii copiilor în aceeaşi măsură ca ea. Însă nu putea spune că erau egali. Ea era cea care îndeplinea funcţia de manager de proiect, cea care îşi amintea când hainele copiilor rămâneau mici şi aveau nevoie de unele noi, când să le dea pacheţele la grădiniţă sau când trebuiau vaccinaţi. Plus o mie de alte lucruri. Ea observa când

detergentul era pe cale să se termine şi când era nevoie să mai cumpere scutece, ea ştia ce unguent era bun atunci când se iritau de la scutece şi unde îşi lăsase Maja jucăria de pluş preferată. Aşa ceva era instinctiv pentru ea, dar pentru Patrik părea imposibil de priceput. Asta dacă voia măcar să priceapă. Suspiciunea era tot timpul acolo, crescând într-un ungher al minţii, dar Erica alesese să nu se gândească prea mult la asta, ci preluase rolul de manager de proiect şi fusese mulţumită că avea totuşi un partener care îndeplinea de bunăvoie sarcinile care îi fuseseră alocate. Multe dintre prietenele ei nu aveau nici măcar atât.

Când deschise uşa de la intrare, frigul aproape că o făcu să se întoarcă. Ce iarnă cruntă. Spera ca drumurile să nu fie prea alunecoase. Nu-i plăcea să conducă şi mergea cu maşina doar când era absolut necesar.

Încuie cu grijă uşa. Kristina avea oricum cheia ei pentru că obişnuia să vină şi să-i ia pe copii atunci când programul se aglomera. Erica se îndrepta încruntată înspre maşină. Kristina întrebase dacă era în regulă să aducă un prieten cu ea, pentru că Erica sunase aşa din scurt şi îi ceruse ajutorul. Soacra ei avea o viaţă socială bogată, cu multe prietene, şi se întâmpla ca acestea să o însoţească atunci când trebuia să aibă grijă de copii, aşa încât nu era nimic neobişnuit cu asta. Dar felul în care spusese „prieten” nu-i mirosea a bine Ericăi. Era oare posibil ca, pentru prima oară după divorţul de tatăl lui Patrik, să fi întâlnit un alt bărbat?

Gândul o amuza pe Erica şi zâmbi în sinea ei în timp ce porni motorul. Patrik avea să se urce pe pereţi. Se conformase fără probleme cu faptul că tatăl lui avea de mulţi ani o soţie nouă, dar atunci când venea vorba de mama lui, lucrurile stăteau, din cine ştie ce motiv, altfel. De fiecare dată când Erica îl tachinase şi spusese că avea

să o înscrie pe Kristina pe site-uri matrimoniale, Patrik păruse îngrozit. Dar era vremea să accepte faptul că mama lui avea propria ei viaţă. Erica pufni în sinea ei şi porni spre Göteborg.

Jonas curăţa nervos cabinetul veterinar. Îl irita în continuare faptul că Marta se opusese competiţiei. Molly ar fi trebuit să se poată bucura de şansa aceea. Ştia cât de important era pentru ea, şi dezamăgirea ei îl durea.

Când era mică, fusese un avantaj enorm să aibă cabinetul acasă. Nu se bazase pe faptul că Marta avea grijă de ea cum trebuie, iar atunci când era la cabinet putea să-şi arunce un ochi între două consultaţii şi să se asigure că fiica lui era bine.

Spre deosebire de Marta, el îşi dorise un copil, pe cineva care să-i ducă moştenirea mai departe. Voia să se vadă oglindit în copil şi se aşteptase aproape dintotdeauna să aibă un băiat. În schimb, Molly venise pe lume, şi încă de când fiica sa se născuse, Jonas fusese surprins de nişte sentimente pe care nici nu ştia că le are.

Pe de altă parte, Marta îi pusese copilul în braţe fără să schiţeze vreo reacţie. Invidia care-i licărise în ochi dispăruse la fel de repede pe cât apăruse. Se aşteptase la aşa ceva, şi aşa trebuia să fie. Marta era a lui, iar el al ei, dar cu timpul avea să înţeleagă că bebeluşul nu schimba cu nimic lucrurile, ci mai degrabă le consolida relaţia.

De prima dată când o văzuse pe Marta, ştiuse că i se potrivea perfect. Geamăna lui, sufletul lui pereche. Erau expresii învechite, clişee, dar în cazul lor erau adevărate. Singurul subiect despre care aveau păreri diferite era Molly. Totuşi, de dragul lui, Marta făcuse cum putuse ea mai bine. O crescuse pe fata lor aşa cum voise el, şi îi lăsase pe el şi pe Molly să se bucure în pace de relaţia lor de tată şi fiică, canalizându-şi în schimb toată energia

înspre căsnicia lor.

Spera că Marta înţelegea cât de mult o iubea, cât de importantă era pentru el. Încerca să-i arate asta, era tolerant şi o lăsa să împartă totul cu el. Doar o singură dată se îndoise de ea. Pentru o clipă, simţise cum se căsca o prăpastie între ei, ceva care ameninţa simbioza în care trăiseră atâta timp. Dar îndoiala dispăruse.

Jonas zâmbi şi aranjă cutia cu mănuşi de cauciuc. Avea atâtea motive să fie recunoscător şi era conştient de asta.

Mellberg îi puse lesa lui Ernst, iar câinele se înveseli brusc şi se grăbi spre intrarea în secţia de poliţie. Annika ridică privirea din locul ei de la recepţie. Mellberg o lămuri că lua prânzul acasă şi ieşi uşurat la aer curat. Imediat ce uşa se închise din nou, inspiră adânc. După tot ce-i povestise Hedström, încăperea devenise brusc înăbuşitoare şi înghesuită.

Affärsvägen era pustie. Iarna nu se întâmpla mare lucru în cartier, ceea ce însemna că putea trage un pui de somn din când în când. Vara însă capacitatea oamenilor de a intra în bucluc era nelimitată, fie din prostie curată, fie dintr-un exces de alcool. Turiştii erau o pacoste, iar Mellberg ar fi vrut ca Tanumshede şi zonele învecinate să fie la fel de pustii tot anul. Când august era pe sfârşite, era absolut extenuat de muncă. Îşi alesese o slujbă teribil de grea, însă avea un talent înnăscut când venea vorba de munca poliţienească – era blestemul lui. Trezea de asemenea multă invidie. Observase ocheadele pline de invidie abia ascunsă pe care Patrik, Matrin şi Gösta i le aruncau uneori. Paula nu părea totuşi la fel de impresionată, dar poate că nu era aşa ciudat. Nu era proastă, departe de el gândul, mai ales că se întâmplase să o lovească inspiraţia şi să contribuie cu ceva la cazuri. Dar îi lipsea logica bărbătească, aşadar abilitatea de a-i

aprecia mintea ascuţită.

Când ajunse acasă, se simţea un pic mai bine. Aerul proaspăt îl ajutase să gândească din nou clar. Chiar dacă toată treaba cu fetiţa era o tragedie oribilă şi presupunea multă muncă într-o perioadă de obicei liniştită, i se părea totuşi destul de palpitant. Îi oferea de asemenea şansa de a se lăuda.

— Salutare! strigă intrând.

Văzu pantofii Paulei pe hol, ceea ce însemna că ea şi Lisa erau în vizită.

— Suntem în bucătărie! răspunse Rita, iar Mellberg îl dezlegă pe Ernst ca să poată alerga să o salute pe Señorita.

Mellberg se scutură de zăpadă pe preşul din hol, agăţă haina în cuier şi îl urmă pe câine înăuntru.

În bucătărie, Rita se pregătea să aşeze masa, iar Paula căuta într-un dulap, cu fetiţa aşezată într-un portbebe.

— Nouă ni s-a terminat cafeaua, explică ea.

— E în capăt, la stânga, spuse Rita şi arătă cu degetul. Îţi pun şi ţie o farfurie, ca să poţi mânca un pic dacă tot eşti aici.

— Mersi, e tare drăguţ din partea ta. Şi ce se mai întâmplă la serviciu? zise Paula şi se întoarse către Mellberg cu pachetul de cafea în mână.

O găsise exact unde spusese Rita. În bucătăria ei domnea o ordine militărească.

Mellberg se întrebă dacă să povestească sau nu despre rezultatul autopsiei în prezenţa unei femei extenuate care alăpta. Însă ştia că Paula avea să înnebunească dacă ar fi descoperit că-i ascunsese informaţii, aşa că povesti în linii mari ceea ce Patrik tocmai îi spusese la secţie. Lângă chiuvetă, Rita încremeni câteva clipe, dar apoi continuă să scoată tacâmurile.

— La dracu’, ce oribil, zise Paula şi se aşeză la masă.

O mângâie absent pe spate pe Lisa.

— Ziceai că avea limba tăiată?

Mellberg ciuli urechile. Paula demonstrase totuşi anume aptitudini pentru munca de poliţist şi avea o memorie fenomenală.

— La ce te gândeşti?

Se aşeză pe scaunul de lângă ea şi o privi captivat.

Paula scutură din cap.

— Nu ştiu, dar îmi aminteşte de ceva... Of, creierul ăsta enervant de femeie care alăptează, o să mă urc pe pereţi!

— Trece, zise Rita de lângă chiuvetă, unde pregătea o salată mare.

— Da, deşi în momentul ăsta e foarte enervant, spuse Paula. E ceva care-mi sună cunoscut cu limba aia...

— O să-ţi aminteşti când n-o să te mai gândeşti la asta, zise Rita împăciuitor.

— Mmm, răspunse Paula, iar Mellberg văzu cum încerca să-şi amintească. Mă întreb dacă ar putea fi ceva ce am citit într-un raport vechi. E în regulă dacă dau o raită pe la secţie mai târziu?

— Chiar crezi că e bine să te duci acolo cu Lisa când e aşa frig afară? Şi să mai şi lucrezi când eşti atât de obosită, protestă Rita.

— Pot la fel de bine să fiu obosită acolo ca şi aici, zise Paula. Şi oare Lisa ar putea să rămână aici, la voi? N-o să fiu plecată mult, doar cât să mă uit rapid prin arhivă.

Rita bombăni ceva nedesluşit drept răspuns, dar Mellberg ştia că nu avea nimic împotrivă să aibă grijă de Lisa, chiar dacă exista riscul ca micuţa să facă o criză de plâns. Mellberg era chiar de părere că Paula se înviorase la simplul gând că avea să meargă până la secţie.

— Apoi, aş vrea să am acces la raportul autopsiei când vin, zise ea. Sper că e în regulă, deşi oficial sunt în concediu de maternitate.

Mellberg pufni. Nu conta câtuşi de puţin dacă Paula era în concediu de maternitate sau nu. Habar n-avea ce relevanţă avea aşa ceva, dar dacă el unul ar fi trebuit să urmeze toate regulile şi codurile de la locul de muncă în general şi cele din meseria de poliţist în mod special, n-ar fi reuşit să facă mare brânză.

— Annika îl are prin materialele despre anchetă. Trebuie doar s-o rogi când ajungi.

— Bun, atunci pentru liniştea tuturor, o să am grijă să mă spăl puţin, apoi vin.

— Dar mai întâi mănânci, spuse Rita.

— Sigur, mamă.

Dinspre aragaz se ridicau arome care făceau stomacul lui Mellberg să chiorăie. Rita gătea incredibil de bine. Singurul cusur al ei era că se zgârcea la deserturi. Căci în sinea lui visa la gogoşile de la brutărie. Fusese deja acolo o dată pe ziua aceea, dar poate că avea să se mai furişeze încă o dată pe drumul înapoi la secţie. Nicio masă nu era completă fără ceva dulce.

Gösta nu mai cerea multe de la viaţă. Omul, dacă îşi ţine picioarele şi capul calde, e mulţumit, obişnuia să spună bunicul lui. Gösta începea acum să priceapă ce voise bunicul să spună: se referea la faptul că nu trebuia să aibă pretenţii prea mari. Şi de când Ebba se întorsese în viaţa lui, după întâmplările incredibile din vara precedentă, era într-adevăr mulţumit cu viaţa lui. Ebba se mutase înapoi la Göteborg, şi o vreme Gösta fusese trist că avea să dispară din nou, că nu avea să se chinuie să păstreze legătura cu un babalâc pe care îl cunoscuse doar puţin în copilărie. Cu toate astea, dădea câte un semn din când în când şi, atunci când o vizita pe mama ei la Fjällbacka, trecea întotdeauna şi pe la el. Fireşte, era încă fragilă după toate prin câte trecuse, dar de fiecare dată când se văzuseră,

părea tot mai puternică. În sinea lui, Gösta îşi dorea ca rana ei să se vindece şi să-şi recapete într-o bună zi credinţa în dragoste. Poate că avea cândva să-şi găsească un nou soţ şi să fie iarăşi mamă. Şi, cu puţin noroc, poate că ar fi putut prelua rolul de bunic suplimentar şi ar fi putut răsfăţa din nou un prichindel. Acela era visul lui cel mai arzător: să se plimbe printre tufele de zmeură din grădină cu un copilaş alături, un copil care, cu paşi nesiguri, ţinându-l strâns de un deget, să-l ajute să culeagă fructele dulci.

Dar acum visurile trebuiau să înceteze. Era nevoit să se concentreze pe investigaţie. Se cutremură amintindu-şi ceea ce spusese Patrik despre rănile Victoriei, dar se forţă să alunge senzaţia de disconfort. Nu trebuia să se lase copleşită de ea. Văzuse multă durere de-a lungul anilor ca poliţist, şi chiar dacă acel caz întrecea tot ceea ce văzuse înainte, principiul era acelaşi: trebuia doar să-şi facă treaba.

Răsfoi raportul pe care îl scosese şi căzu pe gânduri o clipă. Apoi se ridică şi intră în biroul lui Patrik de alături.

— Jonas a reclamat spargerea doar cu câteva zile înainte ca Victoria să dispară. Şi ketamina e unul dintre lucrurile care au fost furate. Aş putea merge la Fjällbacka să vorbesc cu el în timp ce tu şi Martin mergeţi la Göteborg.

Văzu privirea lui Patrik şi, chiar dacă îl duru puţin, înţelese surpriza din ochii lui. Nu fusese întotdeauna cel mai binevoitor coleg din secţie şi, ca să fie sincer, nu se schimbase cu nimic. Însă avea competenţa necesară şi în ultimul timp un sentiment nou îşi făcuse apariţia. Voia să o facă pe Ebba să fie mândră de el. În plus, se simţea solidar cu familia Hallberg, ale cărei chinuri le urmărise timp de mai multe luni.

— Pare să existe o legătură. E bine că te-ai ocupat de

asta, spuse Patrik. Dar vrei să te duci singur? Dacă nu, ne putem duce împreună mâine.

Gösta respinse propunerea cu un gest.

— Nu, mă ocup singur. Nu e mare lucru. În plus, eu am fost cel care a înregistrat plângerea respectivă. Mult noroc la Göteborg.

Îi făcu un semn scurt din cap lui Patrik şi se duse la maşină.

Îi luă doar cinci minute să conducă până la ferma de lângă Fjällbacka şi intră rapid în curte, parcând în faţa casei lui Jonas şi a Martei.

— Cioc, cioc, făcu el, deschizând uşa din spate a casei.

Clinica nu era mare. O săliţă de aşteptare, nu cu mult mai mare decât un hol, o chicinetă şi un cabinet micuţ.

— Niciun şarpe boa, păianjen sau alte animale fioroase, sper, glumi el când dădu cu ochii de Jonas.

— Salut, Gösta. Nu, nu e niciun pericol. Nu sunt prea multe animale din astea în Fjällbacka, slavă Domnului.

— Pot să intru o clipă?

Gösta păşi înăuntru şi-şi şterse pantofii pe preşul de la intrare.

— Sigur, mai am o oră până la următoarea consultaţie. Pare să fie o zi liniştită azi. Poţi să-ţi scoţi haina. Vrei nişte cafea?

— Da, mulţumesc, cu mare plăcere. Dacă nu e prea mult deranj.

Jonas dădu din cap că nu şi se îndreptă spre chicinetă, pe care se afla o cafetieră cu diferite tipuri de capsule alături.

— Am investit în aşa ceva tocmai ca să fie simplu. Tare sau slabă? Lapte? Zahăr?

— Tare, cu lapte şi zahăr, te rog.

Gösta îşi puse haina în cuier şi se aşeză pe unul dintre cele două scaune destinate pacienţilor.

— Să vedem.

Jonas îi dădu lui Gösta o ceaşcă şi se aşează în faţa lui.

— E vorba despre Victoria, presupun.

— Păi, de fapt aş vrea să te întreb despre spargerea de la cabinet.

Jonas ridică din sprâncene mirat.

— Ce bine, credeam că aţi abandonat cazul. Trebuie să recunosc că am fost un pic dezamăgit că n-aţi ajuns nicăieri cu ancheta aia, deşi înţeleg că aţi fost nevoiţi să faceţi o prioritate din cazul Victoriei. Presupun că nu-mi poţi spune de ce vă interesaţi brusc de asta din nou?

— Din păcate, nu, zise Gösta. Cum ai descoperit că a avut loc o spargere? Ştiu că am mai vorbit despre asta, dar ar fi drăguţ din partea ta dacă ai putea repeta.

Bărbatul se scuză cu un gest şi aproape că vărsă ceaşca de cafea. O prinse chiar în momentul în care era să se răstoarne şi o ţinu apoi în siguranţă în palmă.

— Păi, aşa cum am mai spus, uşa era spartă când am venit de dimineaţă. Era în jur de nouă. Atunci încep de obicei programul, rar vin pacienţi înainte de ora aia. Oricum, am priceput imediat că avusese loc o spargere.

— Şi cum arăta înăuntru?

— Nu prea rău, de fapt. Mai multe lucruri fuseseră smulse din dulap şi zăceau pe jos, dar nimic mai grav. Cel mai rău a fost că dulapul în care ţin medicamentele clasificate ca narcotice fusese spart, cel pe care am întotdeauna grijă să-l încui. Rata infracţionalităţii din Fjällbacka nu e chiar aşa de alarmantă, dar puţinii drogaţi din zonă ştiu sigur că am diverse substanţe aici. Cu toate că înainte n-am avut niciun fel de problemă.

— Ştiu despre cine vorbeşti şi i-am interogat imediat după spargere. N-am reuşit să scot nimic de la ei, dar nu cred că ar fi putut să-şi ţină gura dacă vreunul dintre ei ar fi fost cel care a pătruns aici. Şi nu a existat nicio

amprentă care să se potrivească întocmai cu ale lor.

— Nu, cu siguranţă ai dreptate. Trebuie să fi fost altcineva.

— Ce anume lipsea? Ştiu, scrie în plângere, dar mai treci o dată peste listă.

Jonas îşi încreţi fruntea.

— Nu-mi amintesc exact. Dar narcoticele erau în orice caz morfină, ketamină şi codeină. Altfel, lipseau tifon, antiseptice şi... mănuşi de cauciuc. Lucruri obişnuite, ieftine care pot fi cumpărate din orice farmacie.

— Asta dacă nu cumva persoana nu vrea să ridice suspiciuni aprovizionându-se cu medicamente, gândi Gösta cu voce tare.

— Da, e-adevărat.

Jonas luă o gură de cafea. Era ultima şi se ridică să mai facă.

— Mai vrei una?

— Nu, mulţumesc, mai am, zise Gösta, dându-şi seama că uitase să-şi bea cafeaua. Spune-mi mai multe despre medicamentele acelea considerate narcotice. Există vreunele care să fie mai interesante pentru narcomani?

— Asta ar fi ketamina. Am auzit că a început să fie căutată prin cercurile de drogaţi. Evident, ca drog de petrecere se numeşte Special K.

— Cum o foloseşti tu ca veterinar?

— Şi noi, şi ceilalţi medici o folosim ca anestezic în timpul intervenţiilor chirurgicale. Dacă se foloseşte un anestezic obişnuit, există riscul ca ritmul cardiac şi respiraţia să încetinească, un efect secundar pe care ketamina nu-l are.

— Şi ce animale se tratează cu asta?

— Mai mult câinii şi caii. Ca să poată fi anesteziaţi în siguranţă şi eficient.

Gösta îşi întinse uşurel picioarele. Articulaţiile îi trosneau

din ce în ce mai mult şi era tot mai înţepenit cu fiecare iarnă care trecea.

— Cât de multă ketamină a dispărut?

— Dacă-mi amintesc bine, au fost furate trei sticluţe a câte o sută de mililitri.

— E mult? Cât i-ai da unui cal, de exemplu?

— Depinde de greutatea calului, zise Jonas. Dar se calculează în jur de doi mililitri pe suta de kilograme.

— Şi pentru oameni?

— Asta chiar nu ştiu. Ar trebui să vorbeşti cu un chirurg sau un anestezist. Ei sigur îţi pot da informaţiile exacte. Eu am făcut câteva cursuri de medicină generală, dar au trecut mulţi ani de-atunci. Ştiu despre animale, dar nu şi despre oameni. Dar de ce eşti aşa interesat doar de ketamină?

Gösta ezită. Nu ştia dacă ar trebui să-i spună lui Jonas şi să dezvăluie astfel adevăratul scop al vizitei. În acelaşi timp, era curios să vadă reacţia lui Jonas. În cazul în care el era cel care folosise ketamina şi reclamase furtul pentru a alunga suspiciunile, poate că avea să i se citească pe chip.

— Am primit rezultatele autopsiei, spuse el într-un sfârşit. Victoria avea urme de ketamină în sânge.

Jonas tresări şi-l privi cu o expresie totodată uimită şi oripilată.

— Vrei să spui că suspectaţi că acea ketamină din clinica mea a fost folosită de cel care a răpit-o?

— Nu putem da detalii, dar ţinând cont de faptul că a fost furată chiar înainte ca ea să dispară, în apropierea locului în care a fost văzută ultima dată, nu e deloc neplauzibil.

Jonas scutură din cap.

— E înfiorător.

— Nu bănuieşti pe nimeni care să fi putut intra prin

efracţie? N-ai văzut nimic suspect în zilele de dinainte sau după?

— Nu, chiar n-am nicio idee. Cum am mai zis, e prima dată în toţi anii aceştia când s-a întâmplat aşa ceva. Am avut întotdeauna cea mai mare grijă să încui totul.

— Şi nu crezi că vreuna dintre fete...? întrebă Gösta, făcând semn cu capul spre grajd.

— Nu, deloc. Poate că au încercat o dată, pe şest, rachiu de casă, şi sigur au fumat din când în când câte-o ţigară. Dar niciuna dintre ele nu e nici pe departe atât de experimentată încât să ştie că veterinarii au medicamente din clasa narcoticelor care pot fi folosite ca droguri de petrecere. Vorbeşte cu ele dacă vrei, dar pot garanta că niciuna nu a auzit măcar de aşa ceva.

— Aşa e, fireşte, mormăi Gösta.

Gösta rămase fără întrebări, iar Jonas părea să-i simtă ezitarea.

— Mai ai şi alte nelămuriri? zâmbi Jonas pieziş. În cazul ăsta, le putem discuta cu altă ocazie. Vezi tu, în scurt timp trebuie să mă ocup de următorul pacient. Nelly, şoricelul dansator, a mâncat ce nu trebuia.

— Aoleu, nu înţeleg cum îşi pot dori oamenii să aibă aşa ceva drept animal de casă, strâmbă Gösta din nas.

— Nici nu-ţi imaginezi... zise Jonas şi-i strânse ferm mâna în semn de la revedere.

Uddevalla 1968

Încă de la început înţelesese că ceva nu era în regulă. Era ca şi cum ceva ce ar fi trebuit să fie acolo lipsea. Laila nu putea pune punctul pe i şi părea că era singura care observase asta. Încercase de nenumărate ori să vorbească despre asta şi să sugereze că ar trebui să o ducă la un consult. Dar Vladek nu asculta de ea. Doar fiica lor era atât de drăgălaşă şi liniştită. Nu era nimic în neregulă cu ea.

Apoi, semnele deveniseră din ce în ce mai clare. Pe chipul fetiţei nu se citea decât severitate, iar Laila tot aştepta să vadă un prim zâmbet care nu apărea niciodată. Până şi Vladek îşi dădu seama că ceva nu era cum trebuie, dar nimeni nu luă situaţia în serios. Pediatrul le spusese că puteau fi diverse cauze, că nu exista niciun tipar comportamental, că avea să se întâmple mai târziu. Dar Laila era convinsă. Fiicei ei avea să-i lipsească întotdeauna ceva.

Fetiţa nu plângea niciodată. Uneori, Laila trebuia să se controleze să n-o ciupească, să n-o scuture sau să facă orice ca să-i provoace un fel de reacţie. Când era trează, fetiţa stătea tăcută şi privea lumea cu ochi atât de plini de întunecime, încât Laila se înfiora uneori. Era o întunecime străveche, ce nu i se cuibărea doar în privire, ci emana prin toţi porii.

A fi mamă nu era deloc aşa cum îşi închipuise. Imaginea pe care o crease, sentimentele pe care crezuse că avea să le simtă atunci când ţinea copilul în braţe – nimic din toate acelea nu semăna cu realitatea. Bănuia că era din cauza copilului, dar ea era mama micuţei. Iar rolul mamei era de a-şi proteja odrasla indiferent ce s-ar fi întâmplat.

La volan, Patrik era la fel de imprudent ca de obicei. Martin se ţinea bine de mânerul portierei şi repeta în gând

rugăciuni, deşi nu era câtuşi de puţin religios.

— Ce condiţii bune de drum sunt azi, spuse Patrik.

Trecură pe lângă biserica din Kville şi Patrik încetini un pic cât traversară mica aşezare. Însă curând o luă din nou la goană şi doi kilometri mai târziu, în curba strâmtă la dreapta, Martin fu împins atât de tare în portieră încât obrazul i se lipi de sticla rece a geamului.

— În curbă nu trebuie să accelerezi, Patrik! Lasă ce te-a învăţat instructorul, nu aşa se face.

— Conduc foarte bine, mormăi Patrik, dar o lăsă mai moale cu acceleraţia.

Mai avuseseră discuţia aceea şi înainte, şi cu siguranţă urmau s-o mai aibă de multe ori.

— Cum e Tuva? întrebă el deodată, iar Martin zări cu coada ochiului cum îl priveşte circumspect.

Martin îşi dorea ca oamenii să nu mai fie atât de enervant de îngrijoraţi. Nu făcea nimic că întrebau, din contră. Arăta că le pasă de el şi de Tuva. Întrebările nu făceau niciun rău, tragedia se întâmplase deja. Întrebările nu mai provocau noi răni, erau aceleaşi răni care se deschideau în fiecare noapte când îşi culca fiica, iar ea întreba de mama ei. Sau când se întindea în pat, pe jumătatea lui, alături de jumătatea pustie de pat unde dormise Pia. Sau de fiecare dată când ridica receptorul ca să sune acasă şi să întrebe dacă trebuia să cumpere ceva şi-şi dădea seama că ea n-avea să mai răspundă niciodată.

— Bine, aşa pare. Întreabă de Pia, evident, dar mai mult ca să-i povestesc despre ea. Pare să fi acceptat că nu mai e. Copiii sunt mai isteţi decât noi din punctul ăsta de vedere.

Martin tăcu.

— Nici nu pot să-mi imaginez ce aş face dacă Erica ar muri, zise Patrik încet.

Martin înţelese că se gândea la ceea ce se întâmplase

cu doi ani înainte, când nu doar Erica, ci şi gemenii nenăscuţi fuseseră la un pas să moară într-un accident rutier.

— Nu ştiu dacă aş fi putut continua să trăiesc.

Vocea lui Patrik tremură la amintirea acelei zile când aproape că o pierduse.

— Ai putut, zise Martin şi se uită pe geam la peisajul înzăpezit pe lângă care treceau. Omul îndură multe. Şi întotdeauna se găseşte ceva pentru care să merite să trăiască. Ai fi avut-o pe Maja. Tuva e tot ce am acum şi Pia continuă să trăiască prin ea.

— Crezi că vei găsi la un moment dat pe altcineva?

Martin nu putu să nu observe ezitarea lui Patrik, ca şi cum era cumva interzis să se întrebe aşa ceva.

— În momentul ăsta e de neconceput, dar mi se pare că la fel de neconceput este şi să trăiesc tot restul vieţii singur. Când o fi, o fi. Deocamdată mă chinui să găsesc o cale de mijloc pentru mine şi Tuva. Învăţăm să umplem golul lăsat de Pia cum putem. Şi nu doar eu trebuie să fiu pregătit. Şi Tuva trebuie să vrea să lase pe altcineva să se alăture familiei.

— E o idee înţeleaptă, spuse Patrik, apoi rânji. Oricum, nu prea mai sunt femei frumoase în Tanum. Le-ai încercat pe toate înainte s-o întâlneşti pe Pia. Aşa că trebuie să-ţi lărgeşti aria de căutare dacă nu vrei să te repeţi.

— Ha, ha, tare.

Martin simţi cum roşeşte. Patrik exagera, dar avea dreptate. Martin nu fusese niciodată cine ştie ce frumuseţe, dar combinaţia de şarm băieţesc, păr roşcovan şi pistrui le făcuse întotdeauna pe fete să se îndrăgostească de el. Când o întâlnise pe Pia, se sfârşise cu flirturile. Cât timp fusese cu ea, nu se mai uitase la o altă femeie. O iubise al naibii de mult şi îi simţea lipsa în fiecare moment.

Deodată nu mai putu să vorbească despre ea. Durerea reveni, puternică şi nemiloasă, aşa că schimbă subiectul. Patrik înţelese mesajul şi restul drumului până la Göteborg nu mai vorbiră decât despre sport.

Erica ezită o clipă înainte să sune la uşă. Era întotdeauna dificil să găsească abordarea potrivită pentru o discuţie cu rudele, dar mama Minnei păruse calmă şi drăguţă la telefon. Nu vorbise pe un ton tăios sau sceptic, aşa cum i se întâmpla de obicei atunci când contacta rudele în legătură cu cărţile sale. Iar acum nici nu era vorba de un caz soluţionat demult, ci de unul în curs.

Apăsă pe butonul soneriei. Curând auzi paşi dinăuntru şi cineva deschise uşa.

— Bună, zise Erica pe un ton ezitant. Anette?

— Spune-mi Nettan, zise femeia şi se dădu la o parte, poftind-o înăuntru.

„Deplorabil” fu primul gând care-i trecu prin minte Ericăi atunci când păşi în hol. Atât femeia, cât şi locuinţa arătau deplorabil, fapt ce nu avea de-a face doar cu dispariţia Minnei. Femeia din faţa ei părea să-şi fi pierdut de mult speranţa, învinsă de numeroasele dezamăgiri pe care i le provocase viaţa.

— Intră, spuse Nettan şi merse înaintea ei în sufragerie.

Peste tot zăceau lucruri care păreau să nu aibă niciun rost acolo. Nettan se uită neliniştită la maldărul de haine de pe canapea, pe care îl împinse pur şi simplu pe podea.

— Am vrut să fac curat... zise ea dar nu sfârşi propoziţia.

Erica se uită pe furiş la mama Minnei şi apoi se aşeză pe marginea canapelei. Nettan era aproape cu zece ani mai tânără decât ea, dar arăta cel puţin de aceeaşi vârstă. Avea tenul cenuşiu, probabil de la prea multe ţigări, iar părul tern şi sârmos.

— Mă întrebam...

Nettan îşi strânse puloverul scămoşat în jurul ei şi păru să-şi ia inima în dinţi să întrebe ceva.

— Îmi pare rău, am emoţii. Nu se întâmplă prea des să am pe cineva faimos în casă. Niciodată, de fapt, dacă stau să mă gândesc.

Râse scurt, iar Erica putu să vadă pentru o clipă o variantă întinerită a femeii, de pe vremea când pofta de viaţă încă nu-i dispăruse.

— Ei, sună atât de ciudat când pui problema aşa, zise ea şi făcu o grimasă.

Nu-i plăcea deloc când oamenii o descriau ca fiind faimoasă. În general, nu era ceva cu care să se identifice.

— Da, şi totuşi eşti. Te-am văzut la televizor. Dar atunci aveai mai mult machiaj.

Se uită pe furiş la faţa curată a Ericăi.

— Da, te dau cu o mulţime de chestii pe faţă când apari la TV. Dar e nevoie, reflectoarele alea te fac să arăţi îngrozitor. Altfel nu mă machiez mai deloc.

Zâmbi şi văzu că Nettan începea să se mai relaxeze.

— Nu, nici eu, zise femeia.

Era înduioşător cum atrăgea atenţia la ceva ce era evident.

— Ceea ce voiam să te întreb e... de ce ai ţinut să vii? Poliţia a vorbit deja cu mine de câteva ori.

Erica rămase pe gânduri. Sincer vorbind, nu avea nicio explicaţie bună. Curiozitatea era cel mai onest răspuns, dar nu putea să-l dea, pur şi simplu.

— Am colaborat cu poliţia locală de câteva ori în trecut. Aşa că mă contactează atunci când nu au resurse suficiente. Şi după ceea ce s-a întâmplat cu fata care a dispărut din Fjällbacka, se pare că au nevoie de puţin ajutor suplimentar.

— Aha, ce ciudat că... începu Nettan, dar lăsă propoziţia neterminată.

Erica nu o presă. Se pregătea să întrebe despre Minna.

— Povesteşte-mi despre ziua în care a dispărut fiica ta.

Nettan îşi strânse mai tare puloverul în jurul ei. Se uită în jos, la genunchi, şi când începu să vorbească, o făcu pe un ton atât de scăzut, încât Ericăi îi fu greu să audă ce spune.

— La început, nu mi-am dat seama că dispăruse. Nu de-adevăratelea, cum s-ar zice. Venea şi pleca după cum voia. N-am putut niciodată să o controlez pe Minna. A avut dintotdeauna o voinţă puternică, iar eu n-am...

Nettan ridică privirea şi se uită pe fereastră.

— Uneori stătea cu zilele pe la prieteni. Sau acasă la vreun băiat.

— Vreunul în mod special? Avea vreun iubit? strecură Erica întrebarea.

Nettan scutură din cap.

— Nu, din ce ştiam eu, în orice caz. Erau câţiva, dar nu, nu cred că avea pe cineva anume. Păruse chiar ceva mai fericită în ultimul timp, aşa că am intrat un pic la bănuieli. Dar i-am întrebat pe câţiva dintre colegii ei şi nimeni n-a auzit de niciun iubit, iar ei stăteau tot timpul în gaşcă, aşa că sigur ar fi ştiut aşa ceva.

— Atunci de ce crezi că era mai fericită?

Nettan ridică din umeri.

— N-am idee. Dar ştii cum e când eşti adolescentă. Toanele vin şi trec. E posibil să fi fost şi pentru că se mutase Johan.

— Johan?

— Da, iubitul meu. A locuit aici o vreme. Dar el şi Minna nu s-au înţeles niciodată.

— Când s-a mutat?

— Nu ştiu. Cam cu o jumătate de an înainte să dispară Minna.

— Poliţia a vorbit cu el?

Nettan ridică din nou din umeri.

— Cred că au vorbit cu mai mulţi dintre foştii mei iubiţi. Situaţia a fost un pic mai complicată uneori.

— A fost vreunul din ei ameninţător sau violent cu Minna vreodată?

Erica încercă să-şi reţină furia care începuse să crească în ea. Ştia foarte bine cum puteau reacţiona victimele unui viol. Şi după tot ce-i făcuse Lucas Annei, ştia cum frica putea distruge voinţa cuiva. Dar cum putea cineva să lase să se întâmple aşa ceva propriului ei copil? Cum putea să se degradeze instinctul matern într-atât încât să-i permită cuiva să-i rănească odrasla, psihic sau fizic? Nu putea înţelege aşa ceva. Pentru o clipă gândurile ei se îndreptară către Louise, singură şi legată cu un lanţ în pivniţa din casa familiei Kowalski. Era acelaşi lucru, doar că mult mai rău.

— Da, ba da, s-a mai întâmplat. Dar Johan n-a lovit-o, doar urlau şi se uitau urât unul la altul tot timpul. Cred că s-a simţit uşurată că a plecat. Într-o zi şi-a împachetat pur şi simplu lucrurile şi şi-a luat tălpăşiţa. Şi n-am mai auzit nimic de el.

— Când ţi-ai dat seama că Minna nu era doar la vreo colegă?

— Nu plecase niciodată mai mult de o zi sau două. Aşa că atunci când n-a venit acasă după două zile şi când n-a mai răspuns la telefon, am sunat la toţi colegii ei. Nimeni nu mai auzise nimic de ea de trei zile, şi-atunci...

Erica îşi încleştă maxilarul. Cum putea cineva să lase o fată de paisprezece ani să dispară trei zile înainte să reacţioneze? Ea una plănuia să aibă un control strict asupra copiilor când aveau să intre în adolescenţă. N-avea să-i lase să plece niciodată fără să ştie unde se duc şi cu cine.

— Poliţia nu m-a luat în serios la început, continuă

Nettan. O ştiau pe Minna de mai demult, a avut nişte... probleme, aşa că n-au vrut nici să-mi accepte plângerea.

— Când şi-au dat seama că s-a întâmplat ceva?

— După încă vreo câteva zile. Apoi au găsit-o pe doamna aia care a văzut-o pe Minna urcând într-o maşină. Luând în considerare toate celelalte cazuri de dispariţie, ar fi trebuit să-şi dea seama. Fratele meu crede că ar trebui să-i dau în judecată. Zice că dacă Minna ar fi fost o fată bogată, ca unele dintre celelalte puştoaice, poliţia ar fi dat alarma imediat. Dar pe cei ca noi nu-i ascultă nimeni. Nu e corect.

Nettan îşi coborî privirea şi începu să adune scame de pe pulover.

Erica îşi revizui impresiile de dinainte. Interesant era că Nettan spunea de celelalte fete că erau bogate. În realitate, erau mai degrabă din clasa de mijloc, dar diferenţele sociale erau uneori relative. Ea însăşi se dusese acolo cu o mulţime de idei preconcepute, care se înmulţiseră în momentul în care păşise în apartament. Ce drept avea să o învinovăţească pe Nettan? N-avea nici cea mai vagă idee despre întâmplările care îi schimbaseră viaţa.

— Ar fi trebuit să te asculte, zise Erica şi, fără să se gândească, îşi puse palma peste cea a lui Nettan.

Nettan tresări ca arsă, dar nu-şi retrase mâna. Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji.

— Am făcut atâtea tâmpenii. Am... am... iar acum e poate prea târziu.

Vocea i se stinse, iar lacrimile începură să-i curgă şuvoaie.

Era ca şi cum cineva deschisese un robinet, iar Erica bănui că Nettan îşi reţinuse lacrimile mult prea multă vreme. Acum plângea nu doar pentru fiica dispărută, care, cel mai probabil, n-avea să se mai întoarcă niciodată, ci şi

pentru toate deciziile proaste care-i creaseră Minnei o viaţă complet diferită de cea la care Nettan visase că-i va oferi fiicei sale.

— Mi-am dorit atât de mult să fim o familie. Ca eu şi Minna să avem pe cineva care să aibă grijă de noi. Nimeni n-a avut niciodată grijă de noi.

Nettan începu să plângă cu sughiţuri, iar Erica se mută mai aproape de ea, o îmbrăţişă şi o lăsă să plângă pe umărul ei. O mângâie pe păr şi încercă să o liniştească la fel cum făcea cu Maja sau cu gemenii atunci când aveau nevoie de alinare. Se întrebă dacă o alinase cineva vreodată pe Nettan. Poate că Nettan n-o mângâiase niciodată pe Minna astfel. Fata trăise doar un şir trist de dezamăgiri că viaţa nu fusese niciodată aşa cum sperase ea.

— Vrei să vezi câteva poze? spuse Nettan deodată şi se smulse din îmbrăţişare.

Îşi şterse ochii cu mâneca puloverului şi se uită întrebătoare la Erica.

— Sigur că vreau, zise aceasta.

Nettan se ridică şi aduse câteva albume foto aflate pe raftul unei biblioteci şubrede de la Ikea.

Primul album o înfăţişa pe Minna când era mică. În fotografii apărea o Nettan tânără şi zâmbitoare, cu Minna în braţe.

— Ce fericită pari în pozele astea, zise Erica înainte să se poată opri.

— Da, erau vremuri bune. Cele mai bune. Aveam doar şaptesprezece ani când am născut-o, dar eram atât de fericită.

Nettan mângâie fotografia cu degetul.

— Deşi, Dumnezeule, cum arătam...

Râse, iar Erica zâmbi şi ea. Moda anilor ’80 fusese groaznică, dar nici a anilor ’90 nu fusese cu nimic mai

bună.

Răsfoiră mai departe şi anii se scurseră sub degetele lor. Minna fusese un bebeluş foarte drăgălaş, dar cu cât creştea, cu atât părea să se închidă mai mult în sine. Erica observă că până şi Nettan îşi dădea seama de asta.

— Am crezut că am făcut tot ce-am putut mai bine, zise ea încet. Dar n-a fost aşa. N-ar fi trebuit să am...

Ţintui cu privirea unul dintre bărbaţii care apăreau în album. Erau destul de mulţi, după cum putuse constata şi Erica. Bărbaţi care intraseră în viaţa lor, le dezamăgiseră şi apoi dispăruseră din nou.

— Ăsta e Johan, apropo. Ultima noastră vară împreună.

Arătă cu degetul spre o altă fotografie, făcută vara. Un bărbat înalt şi blond stătea cu braţele în jurul ei sub o boltă. În spatele lor se vedea o casă roşie cu detalii albe, înconjurată de verdeaţă. Singurul lucru care tulbura idila era Minna, care stătea morocănoasă alături şi se uita la ei cu o privire feroce.

Nettan închise albumul cu un pocnet.

— Vreau doar să se întoarcă acasă. O să schimb totul. Totul.

Erica nu zise nimic. Rămaseră tăcute o vreme, neştiind ce să spună. Dar tăcerea nu era neplăcută, ci relaxantă şi protectoare. Deodată se auzi soneria şi amândouă tresăriră. Nettan se ridică să deschidă.

Când Erica văzu cine intra în hol, se ridică uimită.

— Bună, Patrik, spuse ea, şi zâmbi sfios.

Paula intră în bucătăria secţiei de poliţie şi, exact cum se aştepta, îl găsi pe Gösta acolo. Acesta se lumină la faţă când o văzu.

— Salutare, Paula.

Femeia îi zâmbi larg. Până şi Annika se bucurase când o văzuse: se ridicase grăbită de la recepţie, o îmbrăţişase

strâns şi îi pusese o mulţime de întrebări despre cum era micuţa Lisa.

Gösta veni şi el şi o îmbrăţişă, ceva mai atent decât Annika, după care o apucă de umeri şi se uită la ea cercetător.

— Eşti albă ca varul şi arăţi de parcă n-ai mai dormit de câteva săptămâni.

— Mulţumesc, Gösta, chiar te pricepi la complimente, glumi ea, dar observă privirea lui serioasă. Au fost nişte luni mai grele. Să fii mamă nu e numai o plăcere, adăugă ea.

— Da, am auzit că micuţa te munceşte din greu. Aşa că sper că e doar o vizită de curtoazie, şi că nu te extenuezi gândindu-te şi la muncă.

O împinse delicat înspre scaunul de lângă fereastră.

— Aşază-te. Uite nişte cafea.

Umplu o ceaşcă şi o puse pe masă, apoi se servi şi el şi se aşeză în faţa ei.

— Ei bine, şi-şi, aş putea spune, zise ea sorbind din cafea.

Se simţea ciudat să fie de una singură, fără Lisa, dar şi bine pentru că putea, pentru o oră, să se simtă ea însăşi.

Gösta se încruntă şi o cută îi apăru între sprâncene.

— Ne descurcăm şi singuri, spuse el.

— Ştiu că vă descurcaţi. Dar Bertil a zis ceva mai devreme care m-a făcut să-mi amintesc de altceva. Sau, mai degrabă, să simt că e ceva ce-ar trebui să-mi amintesc.

— Ce vrei să spui?

— Păi, mi-a povestit de rezultatele autopsiei. Şi partea cu limba mi-a părut cumva cunoscută. Nu ştiu în ce context aş fi putut să dau peste aşa ceva, dar m-am gândit să cotrobăi un pic prin arhivă şi să văd dacă îmi amintesc. Creierul meu nu mai e chiar ce-a fost, din păcate. Se pare

că povestea aia cu mintea care ţi se înceţoşează când alăptezi nu e un mit. Abia dacă mai ştiu să folosesc telecomanda.

— O, da, ştiu cum poate fi cu hormonii. Îmi amintesc când Maj-Britt era...

Gösta îşi feri privirea şi se uită pe fereastră. Paula înţelese că se gândea la copilul pe care el şi soţia lui îl avuseseră şi-l pierduseră, iar el ştia că ştie. Aşa că îi acordă o clipă de tăcere în care să-şi amintească de trecut.

— Şi n-ai nicio idee despre ce ar putea fi vorba? zise el într-un sfârşit, uitându-se din nou la ea.

— Din păcate, nu, oftă Paula. Ar fi fost ceva mai simplu dacă aş fi ştiut măcar de unde să încep să caut. Arhiva nu e chiar mică.

— Nu, e mult de muncă să cauţi la întâmplare prin ea, zise Gösta.

Paula făcu o grimasă.

— Ştiu. Aşa că mai bine m-aş apuca.

— Sigur n-ar trebui să mergi acasă, să te odihneşti şi să ai grijă de tine şi de Lisa?

Gösta avea în continuare o cută de îngrijorare între sprâncene.

— Mă crezi sau nu, aici e mult mai relaxant decât acasă. Şi e frumos să mai ies uneori din pantalonii de pijama. Mulţumesc pentru cafea!

Paula se ridică. Arhivarea ajunsese să se facă mai mult digital, dar toate materialele din anchetele vechi erau îndosariate pe hârtie. Dacă ar fi avut resursele necesare, totul ar fi putut fi scanat şi pus pe un singur hard disk în loc să ocupe o cameră întreagă la subsol. Dar resursele nu existau şi întrebarea era dacă aveau să facă vreodată asta.

Coborî treptele, deschise uşa şi rămase o clipă în prag.

Dumnezeule, cât de multe hârţoage. Erau şi mai multe decât îşi amintea. Investigaţiile erau arhivate pe ani şi, ca să aibă un fel de strategie în căutările ei, se hotărî să înceapă cu cele mai vechi. Ridică hotărâtă prima cutie şi se aşeză lângă ea, pe podea.

O oră mai târziu, abia trecuse prin jumătate din conţinutul cutiei şi îşi dădu seama că iniţiativa avea să se dovedească a fi o risipă de timp. Nu doar că nu era sigură de ce căuta exact, dar nici nu ştia dacă informaţia respectivă se afla în acea încăpere. Însă după ce începuse să lucreze la secţie, petrecuse mult timp citind materiale vechi din arhivă. În parte pentru că erau interesante, dar şi pentru că voia să fie la curent cu istoricul infracţional al zonei. Aşa încât era logic ca lucrul pe care încerca să şi-l amintească să se afle acolo.

Un ciocănit în uşă o întrerupse. Mellberg îşi strecură capul înăuntru.

— Cum merge? Tocmai a sunat Rita şi m-a rugat să-ţi transmit că e totul bine cu Lisa.

— Ce frumos, şi eu mă distrez aici. Dar presupun că nu asta e ce voiai să ştii, nu?

— Păi, ba da...

— Din păcate, n-am ajuns atât de departe şi nu mi-am amintit ce ar trebui să caut. Încep să mă întreb dacă e adevărat. Poate că îmi joacă feste creierul meu extenuat?

Frustrată, îşi strânse neglijent părul brunet într-o coadă de cal cu un elastic de păr pe care îl purtase la mână.

— Nu, nu, nu începe să te îndoieşti acum, zise Mellberg. Ai o intuiţie bună şi ar trebui să ai încredere în acea primă impresie.

Paula se uită uimită la el. Susţinere şi vorbe de încurajare de la Bertil. Chiar că era momentul să cumpere un bilet la loterie.

— Da, ai dreptate, zise ea şi aşeză cu grijă hârtiile din

faţa ei. Simt că voi găsi totuşi ceva şi-o să mai caut un pic.

— Avem nevoie de toate ideile posibile. Dar în momentul ăsta nu avem nimic. Patrik şi Martin sunt la Göteborg şi vorbesc cu nu ştiu ce individ care o să prezică cine e făptaşul uitându-se într-un fel de glob de cristal mental.

Mellberg îşi luă o expresie serioasă şi continuă pe un ton afectat:

— Susţin că ucigaşul are între douăzeci şi şaptezeci de ani, e ori bărbat, ori femeie, şi locuieşte fie la bloc, fie, posibil, la vilă. Persoana a călătorit de câteva ori în străinătate de-a lungul vieţii, în general îşi face cumpărăturile la Ica sau Konsum, mănâncă taco vinerea şi urmăreşte întotdeauna Let’s dance. Şi recitalurile de vară de la Skansen.

Paula nu putu să nu râdă de tirada lui.

— Eşti într-adevăr incredibil de deschis la minte, Bertil. Nu sunt de acord cu tine. Chiar cred că asta ne poate oferi nişte informaţii, mai ales când circumstanţele sunt speciale, aşa cum se întâmplă în cazul ăsta.

— Da, da, vedem noi cine are dreptate. Tu continuă să cauţi. Dar nu te obosi prea tare. Altfel mă omoară Rita.

— Promit, zise Paula şi zâmbi.

Apoi începu din nou să răsfoiască şi să citească.

Patrik era atât de nervos încât avea impresia că ia foc. Uimirea pe care o simţise când o văzuse pe soţia lui în sufrageria mamei Minnei se transformase pe dată în furie. Erica avea o tendinţă îngrijorătoare de a se amesteca în treburi care nu o priveau şi, cu câteva ocazii, situaţia aproape că se înrăutăţise. Însă nu putea să se dea de gol de faţă cu Nettan. Astfel încât îşi păstrase buna dispoziţie de-a lungul întregii discuţii, în timp ce Erica şedea alături şi asculta cu ochii mari şi un zâmbet de Mona Lisa pe buze.

Imediat ce ieşiră din bloc şi din raza lui Nettan, bărbatul explodă.

— Ce dracu’ crezi că faci?

Îşi pierdea cumpătul doar foarte rar şi simţise cum îl ia durerea de cap încă de la primul cuvânt.

— Mă gândeam că... zise Erica încercând să ţină pasul cu Patrik şi Martin spre locul de parcare.

Martin tăcea şi părea că tot ce-şi dorea era să fie în oricare alt loc decât acela.

— Nu, n-ai gândit deloc! Mi-e imposibil să cred că ai raţionat în vreun fel.

Patrik începu să tuşească. Accesul de furie îl făcuse să tragă mult prea repede aerul îngheţat în plămâni.

— Nu reuşiţi să faceţi nimic cu resursele voastre reduse, aşa că mă gândeam să... făcu Erica o nouă încercare.

— Nu puteai măcar să te consulţi cu mine înainte? Evident că nu ţi-aş fi permis niciodată să te duci şi să vorbeşti cu familia victimei dintr-o anchetă, şi bănuiesc că de-aia nici n-ai întrebat.

Erica dădu din cap.

— Da, posibil. Aveam nevoie şi de o scurtă pauză de la carte. M-am blocat şi am crezut că dacă mă concentrez pe altceva o vreme poate că...

— De parcă ancheta asta ar fi vreun fel de terapie prin muncă! strigă Patrik atât de tare încât câteva păsări care stăteau pe un cablu telefonic din apropiere îşi luară îngrozite zborul. Dacă îţi înţepenesc încheieturile de la scris, găseşte o soluţie mai bună decât să te bagi într-o investigaţie în desfăşurare. Ai luat-o razna, femeie?

— Alo, anii ’40 au sunat să te roage să le înapoiezi expresia, zise Erica, încercând să fie amuzantă, dar asta nu reuşi decât să-l înfurie şi mai tare pe Patrik.

— E ridicol. E ca un roman poliţist englezesc de mâna a doua, cu o mătuşă curioasă care umblă peste tot şi ia la

întrebări pe toată lumea, tot timpul.

— Bine, dar atunci când îmi scriu cărţile fac aproape aceleaşi lucruri pe care le faceţi şi voi. Vorbesc cu oamenii, aflu detalii, umplu lacune din investigaţie, verific declaraţiile martorilor...

— Aşa-i, şi te pricepi de minune la asta, dar ca scriitoare. Dar asta e o anchetă a poliţiei şi numele spune clar cine se ocupă de ea.

Se opriseră în faţa maşinii lui Patrik. Martin rămăsese înmărmurit lângă portiera pasagerului şi părea să nu ştie ce să facă în situaţia în care ajunsese, fix în bătaia puştii.

— Dar trebuie să recunoşti că v-am mai fost de ajutor înainte, zise Erica.

— Ai fost, recunoscu Patrik morocănos.

De fapt, soţia lui nu doar că fusese de ajutor, ci contribuise activ la rezolvarea multora dintre cazurile de crimă ale secţiei, însă Patrik nu intenţiona să recunoască asta.

— Mergeţi acasă? Mă gândesc că n-aţi bătut atâta drum doar ca să vorbiţi o oră cu Nettan.

— Şi tu ai bătut tot drumul până aici doar ca să vorbeşti cu ea, veni replica lui Patrik.

— Touché, zâmbi Erica, iar Patrik simţi cum furia începe să i se domolească.

Nu putea rămâne niciodată supărat pe soţia sa prea mult timp şi, din păcate, ea ştia foarte bine lucrul ăsta.

— Da, dar eu nu trebuie să minimizez consumul de resurse poliţieneşti, continuă ea. Ce treabă mai aveţi pe aici?

Patrik înjură în sinea lui. Uneori, Erica era un pic prea isteaţă pentru binele ei, aşa că se uită la Martin după ajutor. Însă Martin scuturã doar din cap. Al naibii pămpălău, gândi Patrik.

— Trebuie să vorbim cu cineva.

— Cu cineva? Cu cine? zise Erica, iar Patrik îşi încleştă fălcile.

Era deja obişnuit cu încăpăţânarea ei şi cu firea ei curioasă. Iar combinaţia pe care o făceau cele două putea fi extrem de enervantă.

— Trebuie să vorbim cu un expert, zise el. Şi oricum, cine stă cu copiii? Mama? întrebă el, încercând să ducă discuţia în altă direcţie.

— Da, Kristina şi noul ei iubit, zise Erica şi în acea clipă semăna mai mult cu o pisică ce tocmai înghiţise un canar.

— Mama şi al cui iubit?

Patrik simţea că îl paşte o migrenă. Ziua aceea era din ce în ce mai proastă.

— E un tip de treabă, cu siguranţă. Păi, şi cu ce fel de expert vă întâlniţi?

Patrik se sprijini, obosit, de maşină, şi se lăsă păgubaş.

— Ne vedem cu un expert în profile psihologice.

— Un profiler? zise Erica cu o sclipire în ochi.

Patrik oftă.

— Mnu, nu aşa i se spune.

— Bine, vin după voi, zise ea şi se îndreptă spre maşină.

— Ba bine că nu... strigă Patrik după ea, dar Martin îl întrerupse.

— Mai bine-ai renunţa, n-ai nicio şansă. Şi las-o să ne însoţească. După cum a zis chiar ea, ne-a fost de ajutor în trecut, iar acum suntem şi noi aici şi o putem supraveghea. Trei perechi de urechi sunt cu siguranţă mai bune decât două.

— Da, dar totuşi, mormăi Patrik.

Urcă în maşină şi se aşează la volan.

— Şi nu am aflat nimic util nici de la mama Minnei.

— Nu, dar dacă avem noroc, poate că a aflat Erica, zise Martin.

Patrik se încruntă la el. Porni apoi maşina şi se îndepărtă

în trombă.

— În ce să o îngropăm oare?

Întrebarea mamei îl săgetă dureros pe Ricky. Nu credea că suferinţa putea deveni mai aprigă, dar gândul că Victoria avea să coboare în întunericul etern îl durea atât de mult că-i venea să urle.

— Da, are ceva frumos din care să putem alege? zise Markus. Poate rochia aia roşie care îi plăcea atât de mult.

— Avea zece ani când purta rochia aia, zise Ricky.

În ciuda suferinţei, nu putu să nu se amuze de memoria incredibil de proastă a tatălui lui.

— Oho, aşa de mult era?

Markus se ridică şi începu să-şi facă de lucru la chiuvetă, dar se opri brusc, se întoarse, aşezându-se din nou. Aşa li se întâmpla tuturor. Încercau să se ocupe de lucruri de zi cu zi, din pură rutină, dar îşi dădeau seama repede că le lipsea energia. Nu reuşeau să facă mai nimic. Iar acum trebuia să ia o mulţime de decizii legate de înmormântare, deşi abia dacă se puteau hotărî ce să mănânce la micul dejun.

— Ia-o pe aia neagră. De la Filippa K, zise Ricky.

— Care e aceea? zise Helena.

— Aia care vi s-a părut întotdeauna prea scurtă pentru ieşit în oraş. Victoria o adora. Şi nu arăta deloc ieftin în ea, era frumoasă. Foarte frumoasă.

— Chiar crezi? zise Markus. Neagră... E o culoare aşa deprimantă.

— Ia-o pe aia, zise Ricky. Se simţea frumoasă în ea. Nu vă amintiţi? A pus bani deoparte jumătate de an ca să şi-o poată permite.

— Ai dreptate. E limpede că trebuie să poarte rochia neagră.

Helena se uită rugător la el.

— Şi muzica? Nici nu ştiu ce-i plăcea...

Izbucni în lacrimi, iar Markus o mângâie stângaci pe braţ.

— O să punem „Some die young” de Laleh şi „Beneath your beautiful” de Labrinth. Erau două dintre melodiile ei preferate. Şi se potrivesc.

Toate acele decizii îl secătuiau de puteri, iar lacrimile îl înecau. Lacrimile acelea blestemate care stăteau mereu să curgă.

— Şi ce să pregătim?

Încă o întrebare şovăielnică. Mâinile mamei se mişcau încolo şi-ncoace pe masă. Degetele îi erau palide şi subţiri.

— Un tort de sandvişuri. Avea gusturi de pensionară. Nu vă amintiţi că era felul ei preferat de mâncare?

Vocea îl părăsi şi ştiu că era nedrept cu ei. Evident că-şi aminteau. Îşi aminteau infinit mai multe decât el, şi amintirile lor se întindeau mult mai mult în trecut decât ale lui. Aveau cu siguranţă atât de multe încât nu putea alege dintre ele. Trebuia să-i ajute pur şi simplu cu asta.

— Şi suc julmust[1]. Era în stare să bea litri întregi. Probabil că încă se mai găseşte la magazin. Nu-i aşa că ar trebui să mai fie?

Încercă să se gândească dacă o mai văzuse pe rafturi în ultima vreme, şi aproape că se panică atunci când nu îi veni în minte nicio imagine cu băutura. Deodată i se păru că era cel mai important lucru din lume: să facă rost de julmust ca să-l poată servi la comemorare.

— Sunt sigur că se mai găseşte.

Tatăl îşi aşează mâna peste a lui, încercând să-l liniştească.

— E o idee minunată. Tot ce-ai spus e minunat. Luăm rochia neagră. Sigur ştie mama unde e agăţată şi poate să

---

1 Băutură răcoritoare consumată de Crăciun. Conţine extract de malţ şi de hamei şi condimente. (N.t.).

o calce. Şi o s-o rugăm pe mătuşa Anneli să facă nişte torturi de sandvişuri. Face unele foarte bune şi Victoriei îi plăceau mult. Chiar ne gândiserăm să facem câteva pentru ultima zi de şcoală de la vară...

Pentru o clipă, bărbatul păru să-şi piardă firul gândurilor.

— Cum ziceam, ştiu că mai avem de cumpărat julmust. Ne ocupăm de asta şi o să fie minunat. Totul o să fie minunat.

Nu, n-o să fie deloc minunat, voia Ricky să urle. Stăteau şi vorbeau despre cum s-o aşeze pe sora lui într-un coşciug şi s-o coboare în pământ. Nimic n-avea să mai fie minunat vreodată.

În locul acela ascuns dinăuntrul lui, secretul continua să-l roadă. I se părea că era evident că ascundea ceva, dar părinţii lui nu păreau să observe. Stăteau şi se uitau în gol în mica bucătărie cu perdele înflorate, care i se păreau atât de frumoase mamei lui şi pe care Victoria şi el încercaseră s-o convingă să le înlocuiască.

Oare totul avea să se schimbe în clipa în care se trezeau din stupoare, aveau să observe şi să priceapă? Ricky îşi dădu seama că, mai devreme sau mai târziu, avea să fie nevoit să vorbească cu poliţia. Dar oare mama şi tata aveau să facă faţă adevărului?

Marta se simţea uneori ca directoarea cea oribilă a orfelinatului din Annie. Fete, fete, peste tot numai fete.

— Liv l-a avut pe Blackie de trei ori la rând!

Ida veni spre ea prin curte cu obrajii roşii ca focul.

— Acum era rândul meu.

Marta oftă. Întotdeauna aceleaşi certuri. Ierarhia era feroce la grajd, aşa că vedea, auzea şi pricepea mai multe din conflictele fetelor decât bănuiau acestea. De obicei agrea jocurile de putere între ele şi le găsea interesante, dar în ziua aceea nu le putea suporta.

— Descurcaţi-vă singure. Nu veni la mine cu asemenea aiureli!

O văzu pe Ida tresărind speriată. Fetele se obişnuiseră cu faptul că era strictă, dar de obicei nu avea astfel de ieşiri.

— Scuze, spuse ea repede şi pe un ton nesincer.

Ida era o plângăcioasă şi o răsfăţată şi-ar fi trebuit să înveţe să stea la locul ei mai des, dar Marta trebuia să gândească practic. Depindeau de veniturile şcolii de călărie, n-ar fi reuşit niciodată să supravieţuiască doar din ce câştiga Jonas ca veterinar, iar fetele – sau, indirect, părinţii lor – erau clienţii ei. Aşa că trebuia să se poarte cu mănuşi cu ele.

— Scuză-mă, Ida, repetă Marta. Sunt un pic supărată din cauza Victoriei, sper că mă poţi înţelege.

Strânse din dinţi şi-i zâmbi fetei, care se relaxă instantaneu.

— Sigur că înţeleg. E îngrozitor. Că a murit şi tot restul.

— Bine, atunci hai să vorbim cu Liv, ca să-l călăreşti tu pe Blackie azi. Asta dacă nu preferi să-l iei pe Scirocco.

Ochii Idei sclipiră de bucurie.

— Aş putea? Atunci nu-l călăreşte Molly?

— Nu astăzi, spuse Marta şi se încruntă amintindu-şi de fiica ei care rămăsese acasă, în camera ei, îmbufnată pentru că rata competiţia.

— Atunci mai degrabă l-aş călări pe Scirocco, aşa că Liv ar putea să-l ia pe Blackie şi azi, spuse Ida cu generozitate.

— Super, atunci am rezolvat-o.

Marta îşi puse un braţ în jurul Idei şi intrară în grajd. Mirosul de cal îi asaltă simţurile. Acela era unul dintre puţinele locuri din lume unde se simţea ca acasă, ca o persoană normală. Singura căreia îi plăcuse la fel de mult acel miros fusese Victoria. De fiecare dată când intra în grajd, avea aceeaşi beatitudine în priviri pe care Marta ştia

că o simţea şi ea. Dorul de fată o luă prin surprindere. O lovi cu o forţă neaşteptată şi tulburătoare. Se opri în grajd şi auzi doar vag cum Ida strigă triumfătoare la Liv, care-l peria pe Blackie în boxa lui.

— Poţi să-l călăreşti tu azi. Marta a zis că eu o să-l iau pe Scirocco.

Dispreţul din vocea ei era evident.

Marta închise ochii şi o văzu pe Victoria înaintea ei. Părul închis la culoare care-i flutura în jurul feţei când se grăbea prin grajd. Cum, cu fermitate, dar şi cu blândeţe, făcea în aşa fel încât caii să o asculte tot timpul. Şi Marta avea acel ascendent inexplicabil asupra cailor, dar era o mare diferenţă. Caii ascultau de Marta pentru că o respectau, dar şi pentru că se temeau de ea. Pe Victoria o ascultaseră pentru că avea mână uşoară şi voinţă puternică. Contrastul o fascinase pe Marta.

— De ce ea poate să-l călărească pe Scirocco şi eu nu?

Marta se uită la Liv care apăruse deodată în faţa ei, cu braţele încrucişate.

— Pentru că nu pari prea dispusă să-l împarţi pe Blackie. Aşa că poţi să-l călăreşti şi azi. Aşa cum ai vrut. Toată lumea e mulţumită!

Femeia simţi cum îşi pierde din nou răbdarea. Ar fi fost mult mai puţin de muncă dacă ar fi avut doar grija cailor.

În plus, avea propriul ţânc de care să se ocupe. Jonas ura când Marta îi spunea astfel lui Molly, chiar dacă se prefăcea că e o glumă. Nu pricepea cum putea fi atât de orb. Molly ajunsese insuportabilă, dar Jonas refuza să audă de aşa ceva, iar ea nu putea face nimic.

Încă de la prima lor întâlnire ştiuse că el era piesa de puzzle care lipsea din viaţa ei. Schimbaseră o singură privire şi înţeleseseră că erau sortiţi unul altuia. Se văzuseră oglindiţi unul în celălalt, o vedeau în continuare, şi aveau s-o vadă întotdeauna. Singura problemă din

relaţia lor era Molly.

Jonas ameninţase că o părăseşte dacă nu voia să aibă copii, aşa că cedase. De fapt, nu crezuse că vorbea serios. Ştia la fel de bine ca ea că dacă se despărţeau, n-aveau să mai găsească niciodată pe cineva care să-i înţeleagă la fel de bine. Dar nu îndrăznise să rişte. Îşi găsise jumătatea şi, pentru prima dată în viaţă, cedase în faţa voinţei altcuiva.

Când se născuse Molly, totul se întâmplase aşa cum se temuse. Trebui să-l împartă pe Jonas cu altcineva. O parte importantă din ea fusese furată de cineva care iniţial n-avea nici măcar propria ei voinţă sau identitate. Îi venea greu să priceapă aşa ceva.

Jonas o iubise pe Molly din prima clipă, atât de limpede şi fără rezerve încât Marta abia dacă-l recunoscuse. Iar în acea clipă, în relaţia lor apăruse o fisură.

Se duse să o ajute pe Ida cu Scirocco. Ştia deja că Molly avea să moară de invidie pentru că lăsase pe altcineva să-l călărească, dar Marta simţi o anume satisfacţie la gândul cum va reacţiona. Jonas avea să o certe cu siguranţă, dar ştia cum să-l facă să se răzgândească. Următoarea competiţie era programată peste o săptămână, iar atunci o să-l joace pe degete cum voia.

Sarcina Paulei nu era deloc una uşoară. Iar Gösta nu putu să nu se îngrijoreze pentru ea. Păruse atât de palidă.

Luă la întâmplare o hârtie de pe biroul său. Era frustrant să nu ştie clar cum să continue ancheta. Toată munca pe care o făcuseră după dispariţia Victoriei fusese inutilă, iar acum nu le mai rămăseseră prea multe idei. Interogatoriul cu Jonas nu le oferise nimic. Gösta îl rugase anume să explice totul încă o dată, pentru a vedea dacă spune ceva care nu se potriveşte cu reclamaţia. Dar Jonas descrisese aceeaşi succesiune de întâmplări ca înainte, fără modificări. Iar reacţia lui atunci când află că era posibil ca

substanţa aceea să-i fi fost administrată Victoriei păruse autentică şi perfect rezonabilă. Gösta oftă. Putea la fel de bine să-şi facă timp şi pentru celelalte reclamaţii care stăteau şi adunau praf pe biroul său.

Majoritatea erau mărunţişuri: furturi de biciclete, furturi din magazine, certuri între vecini, cu acuzaţii imaginare. Dar unele reclamaţii zăceau acolo de mult şi bărbatul se ruşină un pic de situaţie.

Luă hârtia din partea de jos a vrafului, adică pe cea mai veche. O spargere suspectă. Dar oare era totuşi o spargere? O femeie pe nume Katarina Mattsson găsise urme misterioase de pantofi în grădină, citi Gösta, şi, într-o seară, văzuse pe cineva pe proprietatea ei, uitându-se la ceva în întuneric. Annika luase declaraţia şi din câte ştia el, femeia nu fusese contactată, aşa că probabil nu mai era de actualitate. Însă trebuia totuşi să verifice şi se hotărî să-i dea un semn femeii ceva mai târziu.

Era pe cale să lase hârtia pe birou când se opri. Se uită la adresa de pe declaraţie şi capul începu să i se învârtă. Putea, fireşte, să fie doar o coincidenţă, sau poate că nu. Se gândi intens un minut cât reciti reclamaţia. Apoi se răzgândi.

Câteva clipe mai târziu era în maşină şi conducea în direcţia Fjällbacka. Adresa corespundea unei localităţi căreia i se spunea, dintr-un motiv necunoscut lui, Sumpan. Intră pe strada din complexul rezidenţial, unde terenurile erau mici, iar casele stăteau una lângă alta. Mersese la întâmplare, sperând să o găsească acasă, şi când ajunse acolo, văzu lumină la fereastră. Încordat, sună la uşă. Dacă avea dreptate, descoperise ceva crucial. Gösta se uită la casa din stânga. Nu părea să fie cineva prin preajmă, şi se rugă să nu se uite nimeni pe geam tocmai atunci.

Auzi paşi apropiindu-se, iar uşa fu deschisă de o femeie care se uită mirată la el. Gösta se prezentă imediat şi

explică de ce venise.

— Oho, am sunat atât de demult la secţie, că am şi uitat de asta. Intraţi.

Femeia se dădu la o parte ca să-l lase să intre. Doi copii de cinci ani scoseseră capetele dintr-o cameră de la parter şi se uitau, iar Katarina făcu semn cu capul în direcţia lor.

— Fiul meu, Adam, şi prietenul lui, Julius.

Amândoi băieţii se luminară la faţă când îl văzură pe bărbat, stând acolo, în uniformă. Gösta le făcu stângaci cu mâna şi aceştia dădură buzna peste el şi începură să-l cerceteze din cap până-n picioare.

— Chiar eşti poliţist? Ai pistol? Ai împuşcat pe cineva? Ai cătuşe la tine? Ai o staţie la care vorbeşti cu alţi poliţişti?

Gösta începu să râdă şi ridică mâinile.

— Pe rând, băieţi! Da, sunt un poliţist adevărat. Da, am pistol, dar nu-l am la mine acum şi n-am împuşcat niciodată pe cineva cu el. Ce altceva aţi mai întrebat? A, da, am o staţie ca să pot chema întăriri dacă sunteţi prea gălăgioşi. Am şi cătuşe. Puteţi să vă uitaţi la ele mai târziu, dacă vreţi. Doar că trebuie să vorbesc un moment cu mama lui Adam fără să fim deranjaţi.

— Putem? Daaa!

Băieţii începură să danseze de bucurie, iar Katarina scutură din cap.

— Ne-ai salvat ziua. Sau întregul an, aş zice. Dar alo, aţi auzit ce a zis Gösta? Vă uitaţi la cătuşe şi la radio dacă putem vorbi un pic înainte, aşa că întoarceţi-vă la film şi vă strigăm când am terminat.

— Bine... spuseră băieţii într-un glas şi se îndepărtară agale, aruncându-i lui Gösta o ultimă privire admirativă.

— Îmi cer scuze pentru interogatoriu, zise Katarina şi o luă înainte spre bucătărie.

— Nu e nicio problemă, zise Gösta şi o urmă. Ar trebui să ne bucurăm de perioada asta atât cât durează. La zece

ani poate or să stea şi-o să-mi strige că sunt un nenorocit de poliţai.

— O, nu, nu spuneţi aşa ceva. Deja mi-e groază de ce bucurii o să-mi aducă adolescenţa.

— O să fie bine. Se vede că dumneavoastră şi soţul îl ţineţi în frâu. Aveţi şi alţi copii?

Gösta se aşează la masă. Bucătăria avea un aspect uşor învechit, dar era luminoasă şi plăcută.

— Nu, îl avem doar pe Adam. Dar suntem... de fapt, am divorţat când Adam avea un an, iar tatăl lui nu e prea interesat să se implice în viaţa lui. Are o soţie nouă şi alţi copii, iar iubirea, evident, nu ajunge pentru mai mulţi. În rarele dăţi când Adam s-a dus acolo, nu s-a simţit deloc binevenit.

Până atunci, femeia stătuse cu spatele la el, scoţând cafea dintr-un borcan, dar se întoarse şi ridică din umeri cu părere de rău.

— Scuze că v-am asaltat aşa, cu detalii personale. Amărăciunea dă uneori pe dinafară. Dar ne descurcăm bine, Adam şi cu mine, iar dacă tatăl lui nu vede ce băieţel fantastic e, ghinionul lui.

— Nu e nevoie să vă cereţi scuze, zise Gösta. Pare că aveţi toate motivele să fiţi dezamăgită.

Ce dement, gândi el. Cum putea un bărbat să părăsească un copil şi să-şi facă rost de un altul? O privi pe Katarina cum aşeza ceştile pe masă. Răspândea un fel de linişte plăcută, şi se gândi că avea în jur de treizeci şi cinci de ani. Îşi aminti din reclamaţie că era învăţătoare şi bănui că îşi făcea bine meseria.

— Nu credeam că o să mai fiu contactată de dumneavoastră, zise ea şi se aşează după ce servi cafeaua şi scoase o farfurie cu biscuiţi. Şi nu este un reproş. Când a dispărut Victoria, am înţeles că trebuie, bineînţeles, să vă concentraţi pe acel caz.

Întinse farfuria şi Gösta luă trei biscuiţi cu ovăz. După biscuiţii Ballerina cu cremă de ciocolată, erau dulciurile lui preferate.

— Da, e clar că asta ne-a ocupat cea mai mare parte a timpului. Dar ar fi trebuit totuşi să investighez reclamaţia dumneavoastră mai devreme, şi-mi cer scuze că a trebuit să aşteptaţi.

— Sunteţi aici acum, zise ea şi luă un biscuit.

Gösta îi zâmbi recunoscător.

— Mi-aţi putea povesti ce vă amintiţi despre ce s-a întâmplat şi de ce v-aţi decis să faceţi o reclamaţie?

— Da... spuse ea încet şi se încruntă gânditoare. Primul lucru pe care l-am observat au fost câteva urme de paşi în grădină. Gazonul meu e plin de noroi dacă e vreme umedă şi a plouat mult la începutul toamnei. Am văzut în mai multe dimineţi acele urme de pantofi în noroi. Erau mari, aşadar am presupus că erau ale unui bărbat.

— Şi apoi aţi văzut pe cineva afară?

Katarina se încruntă din nou.

— Da, cred că se întâmpla la vreo două săptămâni după ce am văzut pentru prima dată urmele de paşi. O vreme m-am întrebat dacă nu cumva era Mathias, tatăl lui Adam, dar nu era prea plauzibil. De ce să se furişeze aici când abia dacă a vrut să aibă de-a face cu noi? În plus, persoana aceea fuma, iar Mathias nu. Nu ştiu dacă am spus asta, dar am găsit şi chiştoace.

— Nu se întâmplă să fi păstrat câteva, nu? zise Gösta, chiar dacă îşi dădea seama că era extrem de improbabil.

Katarina făcu o grimasă.

— Cred că am reuşit să le arunc pe cele mai multe. N-am vrut ca Adam să dea de ele. Se prea poate să fi ratat vreunul, dar...

Femeia arătă cu mâna spre curte, iar Gösta înţelese ce voia să spună. Zăpada forma un strat gros pe pământ.

Gösta oftă încet.

— Aţi putut vedea cum arăta persoana aceea?

— Din păcate, nu. De fapt, mai degrabă am văzut capătul aprins al ţigării. Ne duseserăm deja la culcare, dar Adam se trezise şi-i era sete, aşa că am coborât la bucătărie, pe întuneric, să-i aduc un pahar cu apă. Şi-atunci am văzut capătul aprins al unei ţigări, afară, în curte. Cineva stătea acolo şi fuma, dar n-am văzut cine era, ci mai degrabă o siluetă.

— Credeţi totuşi că era un bărbat?

— Da, dacă era aceeaşi persoană care lăsase urmele de paşi. Şi dacă stau să mă gândesc, părea că e un individ înalt.

— Aţi făcut ceva? I-aţi arătat în vreun fel că l-aţi văzut, de exemplu?

— Nu, singurul lucru pe care l-am făcut a fost să sun şi să-l reclam. A fost un pic neplăcut, deşi nu m-am simţit chiar ameninţată. Dar apoi a dispărut Victoria, şi mi-a fost greu să mă gândesc la altceva. N-am mai văzut oricum nimic de atunci.

— În regulă... zise Gösta.

Se blestemă în sinea lui că nu se ocupase mai devreme de reclamaţie şi nu făcuse legătura. Dar mortul de la groapă nu se întorcea. Trebuia să încerce să facă tot ce putea. Se ridică în picioare.

— Aveţi cumva o lopată de zăpadă? Ca să ies afară şi să văd dacă nu găsesc totuşi vreun chiştoc.

— Desigur, e în garaj. Trebuie doar să daţi zăpada. Puteţi să verificaţi şi pe alee, dacă tot ieşiţi.

Gösta se încălţă, îşi luă haina şi se duse în garaj. Era aranjat şi curat, iar lopata de zăpadă stătea rezemată de perete, chiar în spatele uşii.

Afară în curte, se opri şi cântări situaţia o clipă. Era stupid să transpire inutil, aşa că trebuia să aleagă cu grijă

locul potrivit din care să înceapă căutarea. Katarina deschisese uşa de la balconul dinspre grădină, aşa că o întrebă:

— Unde aţi cules cele mai multe chiştoace?

— Acolo, la stânga, lângă zidul casei.

Gösta dădu din cap şi merse cu greu prin omăt până la locul pe care-l indicase femeia. Zăpada era grea şi simţi deja un junghi în spate după prima lopată.

— Sigur n-ar trebui să fac eu asta? zise Katarina îngrijorată.

— Bineînţeles că nu, e numai bine pentru corpul ăsta bătrân să lucreze un pic.

Îi zări pe băieţi uitându-se curioşi la el pe fereastră şi le făcu cu mâna înainte să continue să dea zăpada. Între două lopeţi se odihni şi după o vreme reuşi să cureţe cam un metru pătrat de teren. Se lăsă pe vine şi se uită atent, dar tot ce văzu fu noroi îngheţat şi nişte urme de iarbă. Apoi, se uită mai îndeaproape. Ceva galben se iţea din noroi chiar la marginea pătratului pe care-l dezgropase. Mătură cu grijă zăpada. Un chiştoc de ţigară. Îl scoase cu grijă din noroi şi se ridică, îndreptându-şi spatele care-l durea. Se uită la chiştoc. Apoi ridică privirea şi observă ceea ce era convins că văzuse şi cel care stătuse acolo şi fumase. Căci, stând acolo, în grădina Katarinei, puteai vedea direct casa Victoriei. Şi fereastra camerei ei de la etaj.

Uddevalla 1971

Când descoperise că era din nou însărcinată, avu o reacţie ambivalentă. Poate că nu era menită să fie mamă, să simtă acea dragoste pe care lumea se aştepta să o nutrească pentru un copil.

Dar se îngrijorase degeaba. Totul era atât de diferit cu Peter. Atât de minunat şi diferit. Nu se mai sătura să se uite la fiul ei, să-i inspire mirosul, să-l mângâie pe pielea catifelată cu vârfurile degetelor. Când îl ţinea în braţe, se uita în sus la ea cu o asemenea încredere încât simţea cum îi creşte inima. Aşadar, asta însemna să-ţi iubeşti copilul. Nu-şi imaginase niciodată că ar fi putut iubi pe cineva cu atâta putere. Inclusiv dragostea pentru Vladek păleа în comparaţie cu ceea ce simţea atunci când îşi privea fiul nou-născut.

În clipa în care se uita la fiica ei, simţea un nod în stomac. Îi vedea privirea, vedea întunericul care-i domina gândurile. Invidia faţă de fratele ei luă forma ciupiturilor şi loviturilor repetate, iar teama o ţinea pe Laila trează cu nopţile. Se întâmpla să stea lângă pătuţul lui Peter şi să vegheze asupra lui fără să îndrăznească să-şi ia ochii de la chipul lui liniştit.

Vladek se îndepărtă de ea. Şi ea de el. Îi despărţeau forţe pe care nu le putuseră anticipa. În vis alerga uneori după el, din ce în ce mai repede, dar cu cât alerga mai tare, cu atât se mărea distanţa dintre ei. În final, nu-i mai distingea decât spatele, undeva în depărtare.

Cuvintele dispărură şi ele. Discuţiile de la masa de seară, micile dovezi de dragoste care le luminau ziua. Totul fusese înlocuit de o tăcere întreruptă doar de ţipete de copil.

Continuă să-l urmărească pe Peter şi dorinţa de a-l proteja înghiţi tot restul. Vladek nu mai putea însemna

totul pentru ea. Nu şi după ce apăruse Peter.

Hambarul era tăcut şi rece. Printre scândurile care alcătuiau pereţii intrase puţină zăpadă şi se amestecase cu murdăria şi praful dinăuntru. Podul hambarului rămăsese de mult gol, iar scara era distrusă de când şi-o amintea Molly. Pe lângă remorca pentru transportul cailor, erau doar vehicule uitate acolo de vreme. O combină ruginită, un tractor Grålle inutilizabil şi, mai ales, o mulţime de maşini.

Molly auzi doar vag voci din grajdul aflat ceva mai departe, dar în ziua aceea nu voia să călărească. Părea absolut inutil dacă a doua zi n-avea să concureze. Vreuna din celelalte fete s-ar fi bucurat cu siguranţă că-l poate călări pe Scirocco.

Se plimbă cu grijă printre maşinile vechi. Ceea ce rămăsese din firma bunicului. Toată copilăria îl tot auzise vorbind despre asta. Încă se mai lăuda cu descoperirile lui de prin toată ţara, maşini care în principiu ar fi ajuns la casat, pe care el le cumpărase pe un preţ de nimic, le reparase şi le vânduse mult mai scump. Dar după ce se îmbolnăvise, hambarul fusese transformat într-un cimitir de maşini. Acolo stăteau autoturisme pe jumătate reparate, de care nimeni nu reuşise să scape.

Îşi trecu mâna peste caroseria unui Volkswagen Beetle care stătea şi ruginea într-un colţ. Nu mai era prea mult până să poată începe şcoala de şoferi. Poate că l-ar fi putut convinge pe Jonas să repare maşina pentru ea.

Încercă să tragă de mâner şi portiera se deschise. Era mult de muncă şi înăuntru. Era ruginită, murdară şi cu tapiţeria zdrenţuită, dar îşi dădu seama că maşina avea oricum potenţial. Se aşeză pe locul şoferului şi îşi puse mâinile cu grijă pe volan. Da, i-ar fi plăcut să conducă micuţul Beetle. Celelalte fete ar fi murit de invidie.

Se imaginã conducând prin Fjällbacka, cum şi-ar fi luat, amabilă, prietenii cu ea. Mai erau câţiva ani buni până să poată conduce, dar se hotărî să vorbească deja cu Jonas. Avea să pună la punct maşina pentru ea, indiferent dacă voia sau nu. Molly ştia că se pricepea la aşa ceva. Bunicul povestise cum Jonas îl ajutase să repare maşinile, şi că era foarte priceput. Fusese singura dată când îl auzise spunând ceva drăguţ despre Jonas. Altfel, mai mult se plângea de el.

— Aici te ascunzi?

Fata tresări la auzul vocii lui Jonas de partea cealaltă a geamului de la maşină.

— Îţi place?

Jonas zâmbi când Molly deschise ruşinată portiera. Era un pic jenant să fii luat prin surprindere când stăteai şi te prefăceai că erai la volan.

— E frumoasă, zise ea. Şi mă gândeam că aş putea s-o conduc eu după ce îmi iau permisul.

— Abia dacă funcţionează.

— Nu, dar...

— Dar te-ai gândit că aş putea s-o repar pentru tine? Mda, de ce nu, avem ceva timp la dispoziţie. Ar trebui să reuşesc dacă lucrez câte un pic din când în când.

— Serios? zise ea radiind de fericire şi se aruncă de gâtul lui.

— Foarte serios, răspunse el şi o îmbrăţişă strâns.

Apoi o împinse uşor şi îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Dar atunci gata cu îmbufnarea. Ştiu că era important pentru tine să mergi la competiţie, am vorbit deja despre asta, dar nu mai e mult până la următoarea.

— Ai dreptate.

Molly simţi cum se înveseleşte. Se plimbă printre maşini. Mai erau câteva care ar fi putut fi interesante, dar tot Beetle-ul îi plăcea cel mai mult.

— De ce nu le repari pe astea? Sau le duci la casat?

Se opri în dreptul unei maşini negre pe care scria Buick.

— Nu vrea bunicul. Aşa că o să stea aici până se dezmembrează sau până pleacă bunicul dintre noi.

— Oricum, cred că e păcat.

Se duse lângă o dubiţă verde care semăna cu maşina misterioasă din desenele animate cu Scooby Doo. Jonas o trase la o parte.

— Vino. Nu-mi prea place că stai pe-aici. E plin de cioburi şi rugină. Nu demult am văzut şi şobolani.

— Şobolani! zise Molly şi făcu repede un pas înapoi, uitându-se în jur.

Jonas începu să râdă.

— Hai să luăm o gustare. E frig. Şi în casă sigur nu sunt şobolani.

Îşi puse un braţ în jurul ei şi se îndreptară spre uşă. Molly începu să tremure. Jonas avea dreptate. Era frig ca naiba afară şi-ar fi murit dacă ar fi văzut vreun şobolan mişunând pe acolo. Însă gândul că urma să aibă o maşină o încălzea. Abia aştepta să le povestească fetelor de la şcoala de echitaţie.

Tyra era mulţumită în sinea ei că Liv fusese pusă la punct în ziua aceea. Părea imposibil, dar Liv era şi mai răsfăţată decât Molly, iar expresia de pe faţa ei când Ida primise permisiunea să-l călărească pe Scirocco fusese de nepreţuit. Restul lecţiei stătuse bosumflată, iar Blackie simţise. Fusese nărăvaş şi asta o făcuse şi mai morocănoasă.

Tyra transpira sub hainele călduroase. Era atât de dificil să-şi croiască drum prin zăpadă încât o dureau picioarele. Visa la primăvară, când putea merge cu bicicleta până la grajd şi înapoi. Viaţa era simplă primăvara.

Derdeluşul Şapte Hârtoape era plin de copii. Ea însăşi se

dusese de multe ori acolo şi-şi amintea acea senzaţie de ameţeală când cobora dealul destul de abrupt. Bineînţeles, nu mai părea la fel de înalt şi abrupt ca în copilărie, dar era în orice caz mai palpitant decât pe Derdeluşul Doctorului, care era fix lângă farmacie. Pe ăla te dădeai doar dacă erai chiar mic. Îşi aminti că făcuse inclusiv schi pe Derdeluşul Doctorului, ceea ce-şi dorise să facă în prima şi ultima ei vacanţă la munte. Îi explicase instructorului uimit că ştia deja să schieze, învăţase pe Derdeluşul Doctorului. Apoi se avântase în josul unei piste înalte şi abrupte. Însă totul se terminase cu bine, iar mama ei povestea întotdeauna păţania cu mândrie în voce, uimită de cât de curajoasă fusese micuţa ei.

Unde dispăruse acel curaj, Tyra nu ştia. Mă rog, era acolo în interacţiunile cu caii, dar altfel Tyra se simţea mai degrabă înspăimântată. Încă de la accidentul de maşină în care murise tatăl ei, îşi închipuise că dezastrul pândea după colţ. Văzuse cum totul părea să fie ca de obicei o clipă, pentru ca în următoarea să se schimbe pentru totdeauna.

Şi alături de Victoria se simţise curajoasă. Când erau împreună era ca şi cum devenea altcineva, cineva mai bun. Mergeau întotdeauna acasă la Victoria şi niciodată la ea. Dăduse vina pe faptul că avea fraţi mai mici, dar adevărul era că-i era ruşine cu Lasse, în primul rând din cauza beţiilor lui, iar apoi din cauza aiurelilor cu biserica. Până şi de mama ei îi era ruşine, pentru că se lăsa dominată de el şi se furişa prin casă ca un şoricel îngrozit. Nu erau ca părinţii drăguţi ai Victoriei, nişte părinţi cu totul şi cu totul obişnuiţi.

Tyra merse avântat prin zăpadă. Transpiraţia i se prelingea pe piele. Era ceva de mers, dar se hotărâse mai devreme în acea zi şi n-avea de gând să se întoarcă acum. Existau nişte lucruri despre care ar fi trebuit să o întrebe

pe Victoria, răspunsuri pe care ar fi trebuit să le ceară de la ea. Gândul că n-avea să ştie niciodată ce se întâmplase o durea. Făcuse totul pentru Victoria şi asta intenţiona să facă şi în continuare.

Coridorul facultăţii de drept din cadrul Universităţii din Göteborg era aproape pustiu. Ceruseră indicaţii şi aflaseră unde se aflau criminologii, iar acum stăteau în faţa unei uşi închise pe care era scris numele lui Gerhard Struwer. Patrik ciocăni uşor.

— Intră! se auzi o voce de cealaltă parte a uşii, aşa că intrară.

Patrik nu ştia foarte bine la ce se aşteptase, dar în orice caz nu la un bărbat care arăta ca dintr-o revistă de modă.

— Bine aţi venit.

Gerhard se ridică şi dădu mâna cu ei pe rând. În final o salută şi pe Erica – ea rămăsese un pic mai în spate.

— O, dar ce onoare s-o întâlnesc pe Erica Falck!

Gerhard era un pic prea entuziast pentru gustul lui Patrik. Dar la cum se desfăşurase acea zi, nu-l surprinse că Struwer era un afemeiat. Din fericire, pe soţia lui n-o atrăgea genul acela de bărbat.

— Onoarea e de partea mea. Ţi-am urmărit analizele tranşante la televizor.

Patrik se holbă la ea. Ce era cu gânguritul acela?

— Gerhard apare mai mereu în emisiunea Cei Mai Căutaţi Criminali, explică Erica şi îi zâmbi bărbatului. Mi-a plăcut foarte mult portretul pe care i l-ai făcut lui Juha Vljakkala. Ai atins un aspect pe care nimeni nu l-a mai discutat înainte, şi cred că…

Patrik îşi drese glasul. Treaba nu mergea deloc aşa cum îşi imaginase. Se uită la Gerhard şi observă că nu avea doar dinţi perfecţi, ci şi nuanţa perfectă de gri la tâmple. Şi pantofi proaspăt curăţaţi. Cine dracu’ avea pantofi

proaspăt curăţaţi iarna? Patrik aruncă o privire abătută cizmelor lui de iarnă care păreau să aibă nevoie de un drum la spălătoria de maşini ca să mai fie curate vreodată.

— Avem câteva întrebări pe care am dori să vi le adresăm, zise el şi se aşeză pe unul dintre scaunele pentru vizitatori.

Se sili să afişeze o expresie neutră. Erica nu trebuia să aibă satisfacţia de a-l suspecta de gelozie. Fiindcă nu era gelos. I se părea doar inutil să piardă timp preţios vorbind verzi şi uscate despre lucruri care nu aveau nici cea mai mică legătură cu misiunea lor.

— Da, am citit atent materialul pe care mi l-aţi trimis.

Gerhard se aşeză la biroul său.

— Atât cel despre Victoria, cât şi despre celelalte dispariţii. Evident, nu pot face o analiză cum se cuvine atât de repede şi cu atât de puţine detalii ajutătoare, dar mi-au atras atenţia câteva lucruri...

Se aşeză picior peste picior şi îşi împreună vârfurile degetelor, un gest pe care Patrik îl găsea incredibil de iritant.

— Să luăm notiţe? zise Martin şi îi dădu un ghiont lui Patrik.

Acesta tresări şi dădu din cap în semn că da.

— Da, ar fi bine, zise Gerhard, iar Martin scoase un carnet şi un pix, şi aşteptă ca acesta să continue.

— Cred că e vorba de o persoană organizată şi raţională. El sau ea – haideţi să simplificăm treaba şi să spunem că este un el – a fost prea abil în a nu lăsa urme ca să fie, de exemplu, o persoană psihotică sau labilă mental.

— Cum ar putea fi vreodată raţional să răpeşti pe cineva? Sau să supui pe cineva la ceea ce a îndurat Victoria?

Patrik auzi cât de aspru sunară vorbele lui.

— Atunci când spun raţional, mă refer la faptul că este

un individ capabil să plănuiască în avans, să anticipeze efectele acţiunilor lui şi să acţioneze în consecinţă. Un individ care-şi poate schimba rapid planurile atunci când condiţiile se modifică.

— Mi se pare limpede ca bună ziua, zise Erica.

Patrik îşi încleştă maxilarele şi-l lăsă pe Struwer să-şi continue expunerea.

— Făptaşul este, după toate probabilităţile, relativ matur. Un adolescent sau cineva de douăzeci şi ceva de ani n-ar avea nici pe departe un asemenea control de sine şi abilitatea de a planifica. Însă ţinând cont de forţa fizică de care e nevoie pentru a domina victima, ar fi totuşi vorba de cineva care e încă destul de puternic şi într-o formă fizică bună.

— Sau poate fi vorba de mai mulţi făptaşi, interveni Martin.

Gerhard dădu din cap.

— Da, nu putem exclude posibilitatea existenţei mai multor persoane. Sunt chiar cazuri unde un grup de oameni au comis crime împreună. Adesea există câte un motiv religios, ca în cazul lui Charles Manson şi al sectei lui.

— Ce credeţi despre intervalul de timp? Primele trei fete au dispărut aproape la intervale egale, în jur de şase luni. Dar apoi au trecut doar cinci luni până ca Minna să dispară. Şi aproximativ trei luni mai târziu, a fost răpită Victoria, zise Erica, iar Patrik fu nevoit să recunoască faptul că venise cu o întrebare bună.

— Dacă ne uităm la criminalii în serie cunoscuţi din SUA, precum Ted Bundy, John Wayne Gacy, Jeffrey Dahmer – aţi auzit cu siguranţă numele de nenumărate ori – aceştia aveau adesea o nevoie care se intensifica, un fel de presiune internă. Făptaşul începe să aibă fantezii criminale, apoi urmăreşte victima pentru care a făcut o

fixaţie, şi o observă o perioadă înainte de a acţiona. Sau poate că este vorba de o serie de coincidenţe. Ucigaşul are fantezii cu un anume tip de victimă, apoi dă peste cineva care se potriveşte acelei fantezii.

— Poate că e o întrebare prostească, dar există femei criminali în serie? zise Martin. Cred că am auzit vorbindu-se doar de bărbaţi.

— De obicei, criminalii în serie sunt bărbaţi. Dar există şi femei. Aileen Wuornos este un exemplu, şi mai sunt şi altele.

Struwer îşi împreună din nou degetele.

— Dar pentru a mă întoarce la întrebarea despre aspectul temporal, mai poate fi vorba şi despre faptul că făptaşul ţine victimele captive o perioadă mai lungă. Atunci când victima îşi îndeplineşte, ca să spunem aşa, rolul, sau pur şi simplu moare ca urmare a rănilor şi extenuării, e nevoie, mai devreme sau mai târziu, de o nouă victimă care să satisfacă nevoia. Presiunea creşte şi creşte până când făptaşul trebuie să-şi găsească eliberarea. Şi atunci acţionează. Mulţi ucigaşi în serie au mărturisit la interogatorii că nu mai e vorba de o voinţă proprie, ci de o nevoie.

— Credeţi că avem de-a face cu un asemenea comportament? întrebă Patrik.

Devenise, împotriva voinţei lui, din ce în ce mai fascinat de ceea ce povestea Struwer.

— Asta indică succesiunea evenimentelor. Şi poate că nevoia a devenit din ce în ce mai urgentă. Făptaşul nu mai poate aştepta la fel de mult înainte să caute o nouă victimă. Asta dacă urmărim un ucigaş în serie. Din ce am înţeles, n-aţi găsit trupurile, iar Victoria Hallberg era încă în viaţă când a fost găsită.

— Aşa este. Deşi, totuşi, cel mai probabil e că făptaşul nu intenţiona să o lase în viaţă, că reuşise cumva să

scape, nu-i aşa?

— Da, aşa pare, într-adevăr. Dar chiar dacă ar fi vorba doar de o răpire, poate urma acelaşi tipar comportamental. Poate fi vorba doar de un criminal care îşi urmează impulsurile, un psihopat care ucide pentru propria plăcere. Şi pentru eliberare sexuală. Autopsia Victoriei a arătat că nu fusese abuzată, dar genul ăsta de cazuri au adesea o motivaţie sexuală. Momentan ştim prea puţine pentru a putea concluziona că aşa stau lucrurile şi aici.

— Ştiţi că s-au făcut cercetări care arată că jumătate din populaţie ar putea fi descrisă ca având un profil psihopat? zise Erica înflăcărată.

— Da, spuse Martin. Eu unul am citit despre asta în Café. Ceva despre şefi.

— Mă rog, nu ştiu dacă ar trebui să ne încredem în descoperirile ştiinţifice dintr-un ziar precum Café. Însă, în principiu, ai dreptate, Erica.

Gerhard îi zâmbi cu dinţii lui strălucitori.

— Un anume procent din populaţia obişnuită îndeplineşte criteriile pentru psihopatie. Şi chiar dacă oamenii asociază cel mai adesea cuvântul psihopat cu ucigaşii, sau cel puţin cu delincvenţa, lucrurile n-ar putea fi mai departe de adevăr. Cei mai mulţi dintre ei duc o viaţă aparent funcţională. Învaţă cum trebuie să se comporte ca să se integreze în societate şi pot chiar să facă performanţă. Dar în adâncul lor nu vor putea fi niciodată ca ceilalţi oameni. Le lipseşte abilitatea de a simţi empatie şi de a înţelege sentimentele altora. Întreaga lor lume şi procesul lor cognitiv gravitează în jurul propriei persoane, iar cât de bine interacţionează cu mediul înconjurător depinde de cât de mult se pricep să imite sentimentele pe care ceilalţi se aşteaptă să le afişeze în diferite situaţii. Dar nu reuşesc întotdeauna să pară perfect normali. Au ceva

care pare fals şi le e greu să dezvolte relaţii apropiate şi de lungă durată cu alţi oameni. Adesea se folosesc de cei din jur pentru propriile scopuri, şi când nu mai pot scăpa neobservaţi, trec la următoarea victimă, fără să simtă remuşcări. Ca să-ţi răspund la întrebare, Martin: există cercetări care arată că proporţia de psihopaţi este mai mare în pătura superioară a sectorului de business decât în rândul populaţiei obişnuite. Multe dintre trăsăturile pe care le-am enumerat pot constitui avantaje în anumite poziţii de conducere, unde cruzimea şi lipsa de empatie îndeplinesc o funcţie anume.

— Este deci posibil să nu observi că cineva e psihopat, nu? întrebă Martin.

— Nu, nu imediat. Psihopaţii pot fi chiar fermecători. Dar cine are o relaţie mai lungă cu ei îşi dă seama, mai devreme sau mai târziu, că nu e în regulă ceva.

Patrik se foi pe scaun. Nu era tocmai confortabil şi începuse să-l doară deja spatele. Îi aruncă o privire lui Martin care scria febril în carneţel. Apoi se întoarse spre Struwer.

— De ce credeţi că au fost alese tocmai aceste fete?

— Este probabil o chestiune de preferinţe sexuale. Fete tinere, inocente, neexperimentate sexual. O copilă este, de asemenea, mai uşor de dominat şi de speriat decât o femeie matură. Aş zice că este o combinaţie a celor doi factori.

— Are vreo importanţă că au o înfăţişare asemănătoare? Au sau aveau toate păr închis la culoare şi ochi albaştri. Oare făptaşul caută ceva anume?

— Tot ce se poate. De fapt, e foarte posibil să aibă un înţeles aparte. Victima îi poate aminti criminalului de cineva, iar fapta are atunci legătură cu acea persoană. Ted Bundy ar fi unul din exemple. Majoritatea victimelor lui se asemănau şi-i aminteau de o fostă prietenă care-i refuzase

avansurile.

Martin ascultase cu atenţie, iar acum se aplecă în faţă.

— Spuneaţi că victima îndeplineşte o funcţie. Ce ar putea semnifica rănile pe care le avea Victoria? De ce ar face făptaşul aşa ceva?

— Cum ziceam, e posibil ca victima să semene cu o persoană importantă pentru criminal. Iar în ceea ce priveşte rănile, aş spune că scopul este de a avea senzaţia de control. Răpindu-i victimei aceste simţuri, o controlează pe deplin.

— În cazul acesta, n-ar fi destul să o ţină captivă? întrebă Martin.

— Majoritatea criminalilor care vor să-şi controleze victimele se mulţumesc şi cu atât. Dar în cazul acesta, făptaşul a dus totul un pas mai departe. Gândiţi-vă: Victoriei i-au fost distruse simţurile – văzul, auzul şi gustul, ca şi cum ar fi fost captivă într-o încăpere întunecată şi tăcută, fără posibilitatea de a comunica. În principiu, făptaşul şi-a făcut rost de o păpuşă vie.

Patrik se ridică în picioare. Ceea ce spunea bărbatul din faţa lui era atât de bizar şi oribil încât părea scos dintr-un film de groază, deşi era realitatea. Rămase pe gânduri o clipă. Chiar dacă în ansamblu era interesant, îi venea greu să înţeleagă concret cum avea să împingă ancheta mai departe analiza aceasta.

— Dacă plecăm de la ce am discutat, zise el, aveţi idee ce-am putea face mai departe ca să găsim o astfel de persoană?

Struwer rămase tăcut câteva clipe, părând să caute formularea potrivită.

— E posibil să mă hazardez un pic, dar aş zice că victima din Göteborg, Minna Wahiberg, este într-adevăr interesantă. Are o situaţie un pic diferită de a celorlalte fete, şi este, de asemenea, singura fată de care criminalul

a fost destul de neatent încât să fie văzut cu ea.

— Nu suntem siguri că în maşina albă era criminalul, preciză Patrik.

— Nu, aşa e. Dar dacă ne gândim la asta, e interesant că a urcat de bunăvoie în maşină. Acum, nu ştim cum au fost răpite celelalte fete, dar faptul că Minna a urcat în maşină ne spune că şoferul ori era cineva care părea inofensiv, ori cineva pe care-l cunoştea şi de care nu se temea.

— Vreţi să spuneţi că e posibil ca Minna să-l fi cunoscut pe criminal? Că avea vreo legătură cu ea sau cu zona?

Ceea ce spusese Struwer se potrivea cu ceea ce Patrik însuşi credea. Minna era altfel decât celelalte.

— Nu ştiu neapărat dacă o cunoştea, dar e posibil ca ea să-l fi recunoscut. Faptul că a fost văzut când a răpit-o, dar nu şi în celelalte cazuri, poate fi explicat prin aceea că locul îi era familiar şi asta îi dădea încredere.

— Dar, în situaţia asta, n-ar fi fost şi mai atent? Riscul de a fi recunoscut era mai mare, obiectă Erica, iar Patrik se uită mândru la ea.

— Da, aşa ar fi logic, zise Struwer. Dar noi, oamenii, nu suntem întotdeauna atât de raţionali, iar tiparele şi obiceiurile sunt adânc înrădăcinate în firea noastră. S-ar simţi cu siguranţă mai relaxat în mediul lui, iar atunci riscul de a face greşeli e mai mare. Şi asta e tocmai ce a făcut, o greşeală.

— Şi eu simt că Minna iese în evidenţă într-un anume fel, zise Patrik. Tocmai am vorbit cu mama ei, dar n-am aflat nimic nou.

Cu coada ochiului văzu că Erica dădea aprobator din cap.

— Mda, dar dacă aş fi în locul vostru, aş continua totuşi în direcţia aceasta. M-aş concentra pe diferenţe, aşa se procedează în general atunci când faci profilul psihologic

al unui criminal. De ce deviază de la tipar? Ce face o anumită victimă să fie atât de specială încât făptaşul îi schimbă înfăţişarea?

— Să ne uităm atunci la diferenţe, şi nu la numitorul comun?

Patrik îşi dădu seama că avusese dreptate.

— Da, asta v-aş recomanda eu. Chiar dacă investigaţi în primul rând răpirea Victoriei, cazul Minnei ar putea fi de ajutor.

Gerhard făcu o pauză.

— Şi chiar v-aţi adunat cu toţii?

— Ce vreţi să spuneţi? zise Patrik.

— Toate regiunile. V-aţi întâlnit şi aţi parcurs împreună informaţiile pe care le aveţi?

— Ţinem legătura şi vorbim despre toate materialele pe care le avem.

— Foarte bine, dar cred că v-ar ajuta să vă vedeţi cu toţii. Uneori se creează o atmosferă care impulsionează pe toată lumea, ceva ce nu se găseşte pe hârtie, ci se ascunde printre rândurile unui raport de investigaţie. Sigur ştiţi că intuiţia poate conduce în direcţia cea bună. În multe investigaţii, tocmai acel lucru imposibil de definit face ca vinovatul să fie prins într-un final. Şi nu e deloc ciudat. Subconştientul nostru joacă un rol mai mare decât ar crede majoritatea oamenilor. Se spune uneori că folosim doar câteva procente amărâte din capacitatea creierului şi se prea poate să fie adevărat. Asiguraţi-vă că vă întâlniţi şi ascultaţi ce are fiecare de spus.

Patrik dădu din cap.

— Sunt de acord, ar fi trebuit să facem deja asta. Dar n-am reuşit să ne organizăm.

— Cred că merită efortul, zise Gerhard.

În birou se lăsă tăcerea. Niciunul dintre ei nu mai ştia ce să întrebe şi cu toţii se gândeau la vorbele lui Struwer.

Patrik se îndoia puţin că întâlnirea avea să-i ajute cu ancheta, dar era pregătit să încerce orice. Mai bine aşa decât să-şi dea seama mai târziu că Struwer avea dreptate şi nu-l luaseră în serios.

— Mulţumim pentru timpul acordat, zise Patrik şi se ridică.

— Plăcerea a fost de partea mea.

Gerhard o ţintui pe Erica îndelung cu privirea lui albastră, iar Patrik inspiră adânc. Ce i-ar mai fi făcut el un profil lui Struwer. Nici n-ar fi fost aşa dificil. Genul acela de bărbat se găsea pe toate drumurile.

Terese fusese întotdeauna de părere că era un pic ciudat să vină la grajduri. Ferma îi era atât de familiară. Ea şi Jonas fuseseră împreună doi ani de zile. Se întâmplase pe când erau foarte tineri sau cel puţin aşa i se părea acum, iar de atunci se întâmplaseră multe. Şi totuşi, era un pic ciudat, mai ales că Marta era motivul pentru care relaţia lor se sfârşise.

Într-o zi, Jonas îi spusese pur şi simplu că întâlnise pe altcineva şi că acea femeie era sufletul lui pereche. Chiar aşa se exprimase, iar lui Terese i se păruse o afirmaţie gravă şi neobişnuită. Mai târziu, când îşi întâlnise propriul suflet pereche înţelesese ce voise Jonas să spună. Căci exact la fel se simţise şi ea atunci când Henrik, tatăl Tyrei, se apropiase şi o invitase la un dans pe chei, lângă piaţa Ingrid Bergman. Fusese atât de limpede că aveau să rămână împreună, însă într-o clipită, totul se transformase. Toate planurile, toate visurile. Un derapaj nocturn, iar Tyra şi cu ea rămăseseră singure.

Cu Lasse nu fusese deloc la fel. Relaţia lor era doar un mod de a ieşi din singurătate, de a-şi împărţi din nou ziua cu cineva. Şi totul se dusese de râpă. Acum pur şi simplu nu avea idee ce era mai rău. Toţi anii în care Lasse băuse,

iar ele se temuseră de ce avea să facă, sau noua viaţă fără alcool, binevenită, dar care aducea noi probleme.

Nu credea nici cât negru sub unghie în noua atitudine a lui Lasse, plină de pioşenie, dar ştia prea bine ce anume îl captivase la congregaţie. Îi dăduse şansa să lase în urmă toate deciziile proaste şi vechile păcate, fără să trebuiască să-şi asume responsabilitatea lor. Imediat ce intrase în congregaţie şi primise, absurd de repede după părerea ei, iertarea Domnului, devenise două persoane diferite. Tot ceea ce înduraseră ea şi copiii fusese vina vechiului Lasse, care păcătuia şi era egoist. Însă noul Lasse era curat ca lacrima, amabil, şi nu i se putea nicidecum imputa ceea ce făcuse vechiul Lasse. Dacă Terese pomenea vreodată dăţile în care le rănise, reacţiona cu furie reţinută la „cicăleala” ei şi-i spunea ce dezamăgit era că Terese se concentra pe lucrurile negative în loc să procedeze ca el şi să-l accepte pe Domnul în viaţa ei, devenind o persoană care răspândea „lumină şi dragoste”.

Terese pufni în sinea ei. Lasse n-avea nici cea mai vagă idee ce erau lumina şi dragostea. Nici măcar nu-şi ceruse scuze vreodată pentru cum se purtase cu familia. Din punctul lui de vedere, Terese era o persoană meschină, pentru că nu era la fel de milostivă ca Domnul şi-i întorcea în continuare spatele în pat, în fiecare seară.

Strânse frustrată volanul în timp ce viră către grajd. Situaţia începea să devină ridicolă. Abia dacă mai putea să-l înghită; nu suporta litaniile lui mormăite ce creau un fundal sonor în casă. Însă era nevoită să gândească practic. Aveau doi copii împreună, şi era atât de secătuită de puteri, încât nici nu ştia dacă ar fi făcut faţă unui divorţ.

— Hei, puteţi să staţi aici şi să vă înţelegeţi cât timp intru s-o iau pe Tyra?

Se întoarse şi se uită sever la băieţeii de pe bancheta din spate. Aceştia chicotiră amândoi şi Terese ştiu că

probabil urma să înceapă războiul în clipa în care cobora din maşină.

— Mă întorc imediat, zise ea ameninţător.

Auzi mai multe chicote, aşa că oftă, dar nu putu să nu zâmbească atunci când închise portiera.

Tremurând de frig, intră în grajd. Clădirea nu existase pe vremea când venea ea pe la fermă, ci Marta şi Jonas o construiseră împreună.

— Hei?

Se uită în jur după Tyra, dar nu le văzu decât pe câteva dintre celelalte fete.

— Tyra e pe-aici?

Marta ieşi dintr-una din boxe.

— Nu, a plecat acum ceva timp.

— Aha.

Terese se încruntă. Promisese într-un final să vină şi să o ia pe Tyra în ziua aceea. Fiica ei se bucurase că nu mai trebuia să se lupte cu troienele pe drumul spre casă, aşa că n-ar fi uitat despre asta.

— Tyra e o călăreaţă desăvârşită, zise Marta şi veni către ea.

Ca în multe alte dăţi, Terese observă cu mirare cât de frumoasă era Marta. Încă de când o văzuse prima dată înţelesese că n-avea să poată concura niciodată cu ea. Fusese dintotdeauna minionă şi drăgălaşă, iar Terese se simţi pe loc mare şi greoaie.

— Mă bucur, zise ea şi se uită în pământ.

— Are un talent înnăscut cu caii. Ar trebui să participe la competiţii. Cred că s-ar descurca bine. V-aţi gândit vreodată la asta?

— Da, mă rog...

Terese lungi vocalele şi se simţi şi mai deplorabil. Nu-şi permiteau aşa ceva, dar cum să-i explice?

— Avem o mulţime de alte lucruri de făcut, cu băieţii şi

restul. Şi Lasse care îşi caută de lucru... Dar o să mă gândesc la asta. Mă bucur că ţi se pare că se pricepe. E... da, sunt mândră de ea.

— Aşa ar şi trebui să fii, zise Marta şi o privi o clipă. Am înţeles că e foarte tristă din cauza Victoriei. Cu toţii suntem.

— Da, e greu pentru ea. O să treacă ceva timp până se va vindeca rana.

Terese încercă să găsească o cale de a încheia conversaţia. Nu avea niciun chef să stea acolo şi să pălăvrăgească. Grija începuse să i se strecoare în suflet. Încotro se dusese oare Tyra?

— Băieţii aşteaptă în maşină, aşa că ar fi mai bine să mă duc la ei înainte să se omoare reciproc.

— Aşa să faci. Şi nu te îngrijora din cauza Tyrei. A uitat doar că trebuia să vii s-o iei. Ştii cum sunt adolescentele.

Marta se întoarse în boxă, iar Terese se grăbi prin curte spre maşină. Voia să ajungă acasă. Cu puţin noroc, Tyra era deja acolo.

Anna stătea la masa din bucătărie şi vorbea, iar Dan stătea cu spatele la ea. Putea distinge prin materialul tricoului cum i se încordau muşchii spatelui, dar bărbatul nu spunea nimic, ci continua să spele vase.

— Ce ne facem? Nu putem continua aşa.

Chiar dacă simplul gând al divorţului îi provoca atacuri de panică, trebuia să vorbească despre viitor. Situaţia fusese încordată încă de dinainte de întâmplările verii precedente. Trăise intens o perioadă, dar din motive greşite, iar acum viaţa lor era un haos, plină de speranţe distruse. Şi totul era din vina ei. Nu putea nicicum împărţi vina cu Dan şi nici nu putea să aşeze toată responsabilitatea pe umerii lui.

— Ştii cât de mult regret ce s-a întâmplat şi îmi doresc

din tot sufletul să pot da timpul înapoi, dar nu am cum. Aşa că dacă vrei să plec, plec. Emma, Adrian şi cu mine ne putem găsi un apartament, sigur e ceva liber în blocurile din preajmă. Nu putem trăi aşa, nu se poate. O luăm razna. Şi noi doi, şi copiii. Nu pricepi? Nu îndrăznesc nici să se certe, abia dacă vorbesc, pentru că le e atât de teamă să nu spună ceva greşit şi să înrăutăţească situaţia. Nu pot să accept aşa ceva, mai bine mă mut. Te rog, spune ceva!

Rosti ultimele cuvinte printre suspine. Era ca şi cum altcineva vorbea, altcineva plângea. Plutea cumva deasupra sieşi, vedea ruinele a ceea ce fusese viaţa ei şi-l privea pe bărbatul care era dragostea vieţii ei şi pe care-l rănise atât de mult.

Dan se întoarse încet pe călcâie. Se sprijini de marginea chiuvetei şi se uită în jos. Annei i se strânse inima când văzu cutele de pe chipul lui, deznădejdea cenuşie. Îl schimbase cu totul şi cel mai greu îi era să se ierte pe sine. El, cel care credea în bine, pentru că presupunea că toată lumea era la fel de onestă ca el. Îi înşelase aşteptările, îi distrusese încrederea în ea şi în semeni.

— Nu ştiu, Anna. Nu ştiu ce vreau. Lunile trec şi noi ne ocupăm doar de lucrurile practice, ne mişcăm în cerc unul în jurul celuilalt.

— Dar trebuie să încercăm să rezolvăm problema. Sau să ne despărţim. Nu mai suport să trăim în nesiguranţa asta. Şi copiii merită să luăm o decizie.

Anna simţi că începe să-i curgă nasul şi se şterse cu mâneca puloverului. Nu izbutea să se ridice şi să-şi ia un şerveţel. În plus, rola era undeva în spatele lui Dan, iar Anna avea nevoie să stea la o distanţă de siguranţă de câţiva metri ca să poată face faţă discuţiei. Să-i simtă parfumul atât de aproape, căldura corpului, ar fi făcut ca totul să explodeze. Nu mai dormiseră în aceeaşi cameră din vara precedentă. El dormea pe o saltea în birou, iar ea

în patul lor dublu şi mare. Îl rugase să facă schimb, simţise că ea ar fi trebuit să doarmă pe salteaua subţire şi incomodă şi să se trezească cu dureri de spate. Dar el scuturase numai din cap şi se dusese în fiecare seară să doarmă pe saltea.

— Vreau să încerc, şopti Anna. Dar doar dacă vrei şi tu, şi crezi că există chiar şi cea mai mică şansă. Altfel ar fi mai bine să ne mutăm. Pot să sun la agenţia imobiliară din Tanum în după-amiaza asta şi să văd ce au disponibil. N-avem nevoie de nimic mare la început, eu şi copiii. Am mai locuit în condiţii modeste, ne descurcăm noi.

Dan făcu o grimasă. Îşi acoperi faţa cu palmele şi umerii începură să i se scuture. Din vară afişase întruna o mască de dezamăgire cruntă amestecată cu furie, dar acum lacrimile începuseră să-i curgă şi să picure de pe bărbie, udându-i tricoul gri. Anna nu mai putu suporta. Se apropie de el şi-l îmbrăţişă. Dan înlemni, dar nu se trase înapoi. Anna îi simţi căldura trupului, dar şi felul în care vibra odată cu plânsul care se înteţea. Îl strânse în braţe din ce în ce mai tare, ca şi cum încerca să-l împiedice să se spargă în bucăţele.

Când plânsul încetă într-un final, rămaseră aşa, iar Dan o înlănţui cu braţele.

Lasse simţi cum începe să se enerveze când coti la stânga după moară, înspre Kville. Terese nu-l însoţise nici măcar o singură dată. Chiar aşa greu era să-şi împărtăşească lucruri, chiar aşa complicat era ca Terese să arate un dram de interes pentru ceea ce îi schimbase cu totul viaţa şi îl transformase într-un om nou? El şi congregaţia aveau atât de multe s-o înveţe, însă ea alegea să trăiască în întuneric în loc să lase dragostea Domnului să lumineze asupra ei, la fel cum lumina asupra lui.

Apăsă mai tare pe acceleraţie. Pierduse atât de mult

timp încercând să se roage de ea, încât avea să întârzie la cursul de leadership. Ba mai mult, fusese nevoit să-i explice de ce nu voia să se ducă în acel loc, să fie aproape de Jonas. Terese păcătuise cu Jonas, se culcase cu el înaintea căsătoriei, şi nu conta că se întâmplase cu mulţi ani în urmă. Domnul voia ca oamenii să trăiască în curăţenie şi adevăr, fără ca sufletul să fie îngreunat de faptele murdare ale trecutului. El însuşi se spovedise şi se curăţase de toate acelea, se purificase.

Nu fusese întotdeauna uşor. Păcatul era peste tot în jurul lui. Femei neruşinate care se ofereau altora şi nu respectau vrerea şi cuvântul Domnului, încercând să-i seducă pe toţi bărbaţii. Asemenea păcate meritau să fie pedepsite şi era convins că acela era scopul lui. Domnul îi vorbise şi nimeni nu trebuia să se îndoiască de faptul că devenise un om nou.

Membrii congregaţiei vedeau asta şi înţelegeau. Îl copleşeau cu dragoste, susţinând că Domnul îl iertase şi că începea o viaţă nouă. Se gândi cât de aproape fusese să se întoarcă la vechile obiceiuri. Însă, în mod miraculos, Domnul îl ferise de slăbiciunea trupească şi îl preschimbase într-un discipol puternic şi curajos. Dar Terese refuza în continuare să vadă că se schimbase.

Iritarea ţinu până ce ajunse la destinaţie şi, ca de obicei, simţi cum îl umple o pace interioară imediat ce intră pe uşă în clădirea modernă finanţată de membrii generoşi. Pentru o congregaţie restrânsă, era o clădire mare, mulţumită în mare parte conducătorului, Jan-Fred, care, după o luptă internă, preluase controlul, cu zece ani înainte. Pe atunci se numise Biserica Penticostală din Kville, dar fusese redenumită rapid „Christian faith”, sau „Faith”, aşa cum i se spunea în prezent.

— Salut, Lasse, ce bine că ai venit.

Soţia lui Jan-Fred, Leonora, veni înspre el. Era o blondă

fermecătoare, pe la vreo patruzeci de ani, care conducea, împreună cu soţul ei, grupul de credincioşi.

— Da, întotdeauna e plăcut să vin, zise Lasse şi o sărută pe obraz.

Simţi mirosul şamponului ei şi, odată cu el, un impuls păcătos. Însă acesta ţinu doar o clipită, şi Lasse ştiu că, dacă Domnul îl ajuta, avea să reuşească să scape încetul cu încetul de vechii demoni. Slăbiciunea pentru alcool reuşise să o înfrângă, dar cea pentru femei se dovedise a fi o luptă mai aprigă.

— Jan-Fred şi cu mine chiar vorbeam despre tine de dimineaţă.

Leonora îl luă de braţ şi merseră spre una dintre sălile de consiliu, unde se ţineau cursurile de leadership.

— Aha, zise el şi aşteptă nerăbdător să audă ce urma să spună.

— Am vorbit despre ce treabă bună ai făcut. Suntem aşa de mândri de tine. Eşti un discipol devotat şi demn de toată lauda.

— Fac doar ce mi-a cerut Domnul. Totul este din mila Lui. El mi-a dat puterea şi curajul să-mi văd păcatele şi să mă lepăd de ele.

Leonora îl bătu uşor pe braţ.

— Da, Domnul e bun cu noi, cei slabi şi păcătoşi. Răbdarea şi dragostea lui sunt infinite.

Ajunseseră la sala de şedinţe şi văzu că ceilalţi cursanţi erau deja la locurile lor.

— Şi familia? N-au putut veni nici azi?

Leonora se uită compătimitoare la el. Lasse îşi încleştă fălcile şi scutură din cap.

— Familia e importantă pentru Domnul. Ceea ce Domnul a unit, omul să nu despartă. Iar soţia trebuie să-şi împartă viaţa cu soţul ei, iar el cu Domnul. Dar o să vezi că, mai devreme sau mai târziu, va descoperi ce suflet bun a găsit

Domnul în tine. Cum te-a împlinit.

— Sigur o să descopere, are doar nevoie de puţin timp, mormăi el.

Simţi gustul metalic al furiei în gură, dar se chinui să-şi reprime gândurile negative. În schimb, repetă în minte mantra personală: lumină şi dragoste. Asta era el: lumină şi dragoste. Trebuia doar s-o facă pe Terese să înţeleagă.

— Chiar trebuie?

Marta îşi puse nişte haine curate după ce se spălă şi scăpă de mirosul de grajd.

— Nu putem sta pur şi simplu acasă şi să facem ce fac oamenii de obicei vineri seara? Să mâncăm taco?

— N-avem de ales şi ştii asta.

— Dar de ce trebuie să mergem întotdeauna la masă la ei doar vinerea? Te-ai gândit la asta? De ce nu putem merge duminică la cină, cum merg alţi oameni la socrii şi părinţii lor?

Încheie nasturii de la bluză şi-şi perie părul în faţa oglinzii mari din dormitor.

— De câte ori am vorbit despre asta? Suntem plecaţi atât de des la competiţii la sfârşit de săptămână, încât vinerea e singura zi în care ne putem vedea. De ce întrebi chestii pe care le ştii deja?

Marta auzi cum vocea lui Jonas urcă în falset, ca întotdeauna când se enerva. Sigur că ştia deja răspunsul la întrebare. Doar că nu înţelegea de ce trebuiau mereu să se ia după Helga şi Einar.

— Dar niciunuia dintre noi nu-i place. Cred că am fi cu toţii mai uşuraţi dacă am renunţa la cinele astea. Doar că nimeni nu îndrăzneşte să spună ceva, zise ea şi îşi puse încă o pereche de dresuri.

Era întotdeauna foarte frig la părinţii lui Jonas. Einar era zgârcit şi voia să economisească energie electrică. Avea

să-şi pună şi un pulover peste bluză. Altfel avea să îngheţe de tot înainte de desert.

— Nici Molly nu vrea să meargă. Cât crezi că o s-o mai putem obliga înainte să facă scandal?

— Niciunui adolescent nu-i plac cinele în familie. Dar trebuie pur şi simplu să vină cu noi, doar nu cer aşa de mult, nu?

Marta se ridică şi-l privi în oglindă. Arăta şi mai bine decât atunci când se cunoscuseră. Pe vremea aceea era timid şi lungan, cu urme roşii de acnee pe obraji. Dar Marta observase că sub aparenţa nesigură se afla altceva, ceva ce îi era familiar. Cu timpul, şi cu susţinerea ei, acea nesiguranţă dispăruse. Acum era stăpân pe sine, puternic şi musculos, şi după toţi acei ani încă îi făcea corpul de femeie să freamăte.

Tot ce împărţiseră de-a lungul vremii întreţinea flacăra, şi în momentul acela o simţi înteţindu-se ca în multe alte dăţi. Deodată îşi scoase dresurile şi lenjeria, dar păstră bluza pe ea. Se apropie de el şi-i descheie jeanşii pe care tocmai şi-i pusese. Fără să scoată o vorbă, Jonas o lăsă să-i tragă jos pantalonii şi Marta văzu că era deja excitat. Îl împinse ferm pe pat şi îl călări iute până ce juisă, intens şi cu spinarea arcuită. Marta îşi şterse câteva picături de transpiraţie de pe frunte şi coborî de pe el. Privirile li se întâlniră în oglindă în timp ce ea îşi punea din nou lenjeria şi dresurile, cu spatele întors către el.

Un sfert de oră mai târziu plecară la Helga şi Einar. Molly bombănea în urma lor. Protestase într-adevăr zgomotos că era nevoită să-şi petreacă încă o seară de vineri la bunica şi bunicul. Prietenii ei sigur făceau o mie de chestii distractive într-o seară ca aia, şi viaţa ei era egală cu zero dacă nu mergea cu ei. Dar Jonas fusese de neînduplecat, iar Marta îl lăsase să se descurce singur.

— Bine-aţi venit, zise Helga.

Un miros delicios venea dinspre cuptor şi Marta simţi cum îi chiorăie stomacul. Acela era singurul aspect pozitiv al cinei la socri: mâncarea Helgăi.

— Avem friptură de porc.

Helga se întinse să-l sărute pe fiul ei pe obraz. Marta o îmbrăţişă stângaci.

— Îl aduci tu pe tata? zise Helga şi făcu semn cu capul înspre etaj.

— Sigur, zise Jonas şi urcă.

Marta auzi voci înăbuşite şi apoi bocănitul unui obiect greu pe scări. Primiseră ajutor social ca să instaleze o rampă pentru scaunul cu rotile, dar era nevoie de forţă să-l coboare pe Einar. Sunetul scaunului cu rotile care aluneca de-a lungul şinelor de pe scară devenise deja familiar. Marta abia dacă-şi amintea cum arăta Einar înainte să-i fie amputate picioarele. Înainte, se gândise întotdeauna la el ca la un taur mare şi nervos. Acum arăta mai degrabă ca un broscoi gras care aluneca în jos pe scară.

— Petrecem ca de obicei, zise Einar, uitându-se la ei. Vino şi pupă-l pe bunicul.

Molly se apropie fără tragere de inimă şi-l sărută pe obraz.

— Acum grăbiţi-vă, altfel se răceşte mâncarea, zise Helga şi le făcu semn cu mâna să intre în bucătărie, unde totul era pregătit de cină.

Jonas îşi instală tatăl la masă, şi se aşezară în tăcere.

— Niciun concurs mâine, deci? zise Einar după o vreme.

Marta zări o sclipire răutăcioasă în privirea lui şi îşi dădu seama că adusese înadins vorba de asta. Molly scoase un oftat adânc, iar Jonas îi aruncă tatălui său o privire de avertizare.

— După tot ce s-a întâmplat, ne gândeam că nu e un moment bun să mergem, zise Jonas şi se întinse după castronul cu piure.

— Da, mi-am imaginat că ăsta a fost motivul.

Einar se uită cu interes la fiul lui, care-i punea cartofi în farfurie înainte să-şi pună lui însuşi.

— Şi care e situaţia? Poliţia a ajuns la vreo concluzie? zise Helga.

Femeia servi pe toată lumea cu felii de friptură de pe un platou înainte să se aşeze.

— Gösta a trecut pe la mine şi m-a întrebat despre spargere, zise Jonas.

Marta se holbă la el.

— De ce n-ai zis nimic?

Jonas ridică din umeri.

— Nu era nimic special. Au găsit urme de ketamină când i-au făcut autopsia Victoriei, iar Gösta voia să ştie ce anume s-a furat de la clinică.

— Bine că ai raportat spargerea.

Marta coborî privirea. Ura să nu aibă control absolut asupra a tot ce se întâmpla, iar faptul că Jonas nu-i povestise despre vizita lui Gösta o umplea de o furie tăcută. Aveau ei să vorbească despre asta imediat ce rămâneau singuri.

— Păcat de fată, zise Einar şi luă o îmbucătură mare.

Un pic de sos maroniu i se prelinse din colţul gurii.

— Era vecina noastră, atâta cât apucam s-o văd. Mă ţineţi prizonier acolo, sus, aşa că n-am cu ce să-mi clătesc ochii. Baba asta e singura la care mai apuc să mă uit.

Începu să râdă şi arătă cu degetul spre Helga.

— Chiar trebuie să vorbim despre Victoria?

Molly se juca absentă cu mâncarea, iar Marta se întrebă când o văzuse ultima oară mâncând cum trebuie. Era cu siguranţă o manifestare a obsesiei adolescentine cu greutatea. Avea să treacă încetul cu încetul.

— Molly a descoperit vechiul Volkswagen Beetle în hambar şi ar vrea să-l ia ea. Aşa că mă gândeam să-l pun

la punct ca să fie gata pentru când dă examenul de conducere, zise Jonas schimbând subiectul.

Îi făcu apoi cu ochiul lui Molly, care împingea mazărea prin farfurie.

— Ar trebui oare să iasă pe şosea? Se poate accidenta, zise Einar şi mai luă o îmbucătură.

Urma de sos era în continuare vizibilă pe bărbie.

— Da, ar trebui să faceţi puţină curăţenie pe acolo.

Helga se ridică şi se duse să umple din nou platoul.

— Ar trebui să scăpaţi de toate vechiturile.

— Vreau să rămână aşa cum sunt, zise Einar. Sunt amintirile mele. Amintiri frumoase. Şi n-auzi, Helga? Jonas vrea să creeze amintiri noi.

— Ce să facă Molly cu un Beetle vechi?

Helga puse platoul plin în mijlocul mesei şi se aşeză din nou.

— O să fie super frumoasă. Şi cool! Nimeni altcineva n-o să mai aibă aşa ceva.

Ochii lui Molly sclipeau.

— Ar putea fi o maşină frumoasă, zise Jonas şi se servi cu o a treia porţie.

Marta ştia că-i plăcea mâncarea mamei lui, şi poate că acela era motivul principal pentru care trebuiau să se ducă acolo în fiecare vineri.

— Îţi mai aminteşti cum se face? zise Einar.

Marta aproape că putu să vadă amintirile învârtindu-i-se în minte. Amintiri dintr-o perioadă în care fusese un taur şi nu un broscoi.

— O am deja în sânge, zic eu. Am reparat destul de multe maşini împreună cu tine ca să-mi amintesc cum se face.

Jonas avu un schimb de priviri cu tatăl lui.

— Da, e ceva să transmiţi cunoştinţele şi interesul din tată-n fiu.

Einar ridică paharul cu vin.

— Noroc, pentru tatăl şi fiul Persson, noroc pentru interesele comune. Şi felicitări domnişoarei pentru noua maşină.

Molly ridică paharul cu cola şi dădu noroc cu ei. Bucuria că va avea maşină continua să-i strălucească în priviri.

— Doar să fii atentă, zise Helga. Sunt atâtea accidente. Ar trebui să ne bucurăm de ce avem şi să nu ne încercăm norocul.

— Mereu trebuie să cobeşti.

Einar începuse să se înroşească în obraji de la vin şi se întoarse către ceilalţi.

— Aşa a fost dintotdeauna. Eu am venit cu ideile, cu viziunile, şi soţia mea iubită n-a făcut decât să cobească şi să găsească nod în papură. Nu cred că ai avut nicio secundă curajul să-ţi trăieşti viaţa la maximum. Sau ce zici, Helga, aşa ai făcut? Chiar ai trăit? Sau ţi-a fost atât de frică încât doar ai îndurat şi ai încercat să ne faci şi pe noi, ceilalţi, să ne lăsăm traşi în jos de frică alături de tine?

Limba i se împleticea uşor, iar Marta bănui că dăduse peste cap câteva păhărele înainte ca ei să ajungă acolo. Chiar şi acela era un obicei de vineri seară în casa socrilor.

— Am făcut tot ce-am putut. Şi n-a fost uşor, zise Helga.

Se ridică şi începu să golească masa. Marta observă că-i tremurau mâinile. Helga avusese dintotdeauna nervii prea sensibili.

— Tu, care ai fost aşa norocoasă. Ai avut parte de un bărbat mult mai bun decât meritai. Iar eu ar trebui să primesc o medalie pentru tot ce-am îndurat anii ăştia. Chiar nu ştiu ce-a fost în capul meu, aveam o mulţime de muieri care alergau după mine, dar mi s-a părut că ai şolduri late şi frumoase, bune de făcut copii. Dar abia dacă ai reuşit o dată. Noroc! Pentru tine!

Einar ridică din nou paharul.

Marta îşi studie unghiile. Nu se mai simţea inconfortabil. Asistase la teatrul acela de nenumărate ori. Nici măcar Helgăi nu-i mai păsa de tiradele alcoolizate ale lui Einar, dar în seara aceea lucrurile luară o turnură diferită. Deodată, Helga apucă o tigaie şi o aruncă cu toată forţa în chiuvetă, făcând apa să sară peste tot. Apoi se întoarse uşor. Vorbi încet, abia perceptibil. Dar în tăcerea şocată, auziră totuşi cuvintele.

— Nu. Mai. Suport.

— Hei?

Patrik intră în hol. Era în continuare prost dispus după drumul la Göteborg şi nimic nu-l făcuse să se răzgândească pe drumul înspre casă. În plus, faptul că Erica era convinsă că mama lui venise cu un bărbat nu îmbunătăţea cu nimic situaţia.

— Bună! ciripi Kristina din bucătărie şi Patrik se uită bănuitor în jur.

Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva intrase în casa greşită. Totul era atât de curat şi ordonat.

— Aoleu, zise Erica şi făcu ochii mari când intră şi ea pe uşă.

Nici ea nu părea din cale-afară de mulţumită de schimbare.

— A fost vreo firmă de curăţenie pe-aici?

Nici nu ştia că era posibil ca podeaua din hol să fie atât de curată. Sclipea şi toţi pantofii erau aşezaţi ordonat în dulapul lor, o piesă de mobilier care doar rar era folosită, deoarece aproape tot timpul pantofii stăteau pe jos, într-un morman.

— Doar firma Hedström şi Zetterlund, spuse mama lui cu acelaşi glas subţire ca atunci când ieşise din bucătărie.

— Zetterlund? făcu Patrik, chiar dacă bănuia deja răspunsul.

— Salut! Mă numesc Gunnar.

Un bărbat veni spre el din sufragerie, cu mâna întinsă. Patrik se uită la el şi, cu coada ochiului, o văzu pe Erica privindu-l amuzată. Apucă mâna întinsă care începu să i-o strângă un pic prea entuziast pe a lui.

— Ce casă frumoasă aveţi şi nişte copii fantastici! Da, pe domnişorica aceea nu o farmeci din prima, e cu siguranţă tare isteaţă. Şi puşlamalele acelea mici. Înţeleg că vă dau bătăi de cap, dar sunt atât de drăgălaşi că scapă întotdeauna basma curată, nu-i aşa?

Gunnar continuă să-i scuture mâna lui Patrik, iar acesta se forţă să zâmbească.

— Da, sunt drăguţi, zise el şi încercă să-şi elibereze mâna.

După câteva secunde, Gunnar îl eliberă din strânsoare.

— Am presupus că vă e foame, aşa că am pregătit cina, zise Kristina şi intră din nou în bucătărie. Am spălat şi două tranşe de rufe, şi l-am rugat pe Gunnar să ia cu el setul de scule, aşa că a reparat câte ceva din ce n-ai apucat tu, Patrik.

Abia atunci observă Patrik faptul că uşa toaletei, cea care era un pic strâmbă, stătea drept. Se întrebă ce alte lucruri din casa lui mai reparase tipul ăsta bun la toate şi, împotriva voinţei sale, se enervă un pic. Şi el se gândise să repare uşa aceea. Era pe lista cu chestii de rezolvat. Doar că interveniseră alte lucruri.

— Chiar n-a fost niciun deranj. Am avut mulţi ani o firmă de construcţii, aşa că asta nu-i nimic. Totul e să te ocupi imediat de ce se strică, aşa nu se adună, zise Gunnar.

Patrik zâmbi rece din nou.

— Mda, mulţumesc. Chiar... chiar apreciez.

— Da, nu-i uşor pentru tineri să se descurce cu toate. Copii, slujbă, familie, plus că trebuie să ai grijă şi de casă. Şi sunt întotdeauna multe de rezolvat la o casă veche ca

asta. Dar e o casă frumoasă, minunată. Se pricepeau să construiască pe vremea aia, nu ca acum, când casele se ridică în două săptămâni, şi-apoi stau oamenii şi se întreabă de ce au probleme cu inundaţiile şi mucegaiul. Meseriile vechi sunt pe cale de dispariţie în ziua de azi...

Gunnar scutură din cap, iar Patrik profită de ocazie să se retragă în bucătărie, unde Kristina stătea lângă aragaz şi vorbea intens cu Erica. Se bucură puţin de necazul ei când văzu că iubita lui soţie avea un zâmbet forţat pe buze.

— Da, ştiu că tu şi Patrik aveţi multe de discutat. Nu e uşor să împaci copiii cu cariera, iar generaţia voastră a reuşit să se convingă pe sine că puteţi face totul simultan, dar cel mai important pentru o femeie, şi să nu mi-o iei în nume de rău, Erica, pentru că sunt bine intenţionată, este să faci din copii şi casă prioritatea numărul unu, iar ceilalţi n-au decât să râdă de noi, casnicele, dar era foarte mulţumitor să poţi lăsa copiii să stea acasă, să nu trebuiască să-i duci la vreuna din instituţiile acelea, plus că aşa apucă să crească cum trebuie, iar pe teoria că un pic de praf prin colţuri e sănătos nu dau doi bani, pentru că sigur de aceea copiii din ziua de azi au atât de multe alergii şi boli ciudate, pentru că oamenii nu mai ştiu să facă aşa cum trebuie curat în casă, şi-apoi, nimeni nu poate nega importanţa mâncării hrănitoare, făcute în casă, iar atunci când partenerul se întoarce de la lucru, da, Patrik are o slujbă cu multă responsabilitate, nimic nu e mai important decât să se întoarcă într-o casă curată şi liniştită, unde se serveşte mâncare decentă, nu chestiile alea oribile, gata preparate, cu o mulţime de adaosuri ciudate de care e plin congelatorul vostru, şi trebuie să spun că...

Patrik ascultă fascinat, întrebându-se dacă mama lui apucase să respire cât timp ţinuse discursul acela. Apoi văzu cum Erica îşi încleştează maxilarul, şi hazul de necaz

se transformă în compasiune.

— Noi facem lucrurile un pic diferit, mamă, o întrerupse el. Ceea ce nu înseamnă că le facem mai prost. Ai făcut o treabă fantastică cu familia noastră, dar Erica şi cu mine am ales să împărţim răspunderea copiilor şi a casei, iar cariera ei e la fel de importantă ca a mea. Şi-apoi, trebuie să recunosc că uneori devin comod şi o las pe ea să ducă greutatea mai mare, dar încerc să fiu mai bun. Aşa că dacă e cineva pe care ar trebui să-l critici, mai degrabă eu sunt ăla, pentru că Erica trage ca un animal de povară ca să facă totul să funcţioneze. Şi ne înţelegem minunat. Poate că e mai mult praf pe la colţuri şi coşul cu rufe se revarsă uneori, şi da, mâncăm şi crochete de peşte şi chifteluţele Mamei Scan, dar nimeni nu pare să fi murit din atâta lucru.

Se duse spre ele şi o sărută pe Erica pe obraz.

— Totuşi, suntem foarte recunoscători pentru sfaturile tale şi pentru că apucăm să ne bucurăm din când în când de mâncarea ta bună. După crochete de peşte şi chifteluţe, o apreciem cu atât mai mult.

O sărută şi pe mama lui pe obraz. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să o supere. Nu s-ar fi descurcat fără ajutorul ei, iar Patrik îşi iubea mama. Însă aceea era casa lor, a lui şi a Ericăi, şi era important pentru Kristina să înţeleagă asta.

— Da, intenţia mea nu era să critic. Voiam doar să dau câteva sfaturi utile, zise aceasta fără să pară prea ofensată.

— Acum povesteşte-mi despre prietenul tău, zise Patrik şi observă mulţumit cum mama lui roşeşte.

În acelaşi timp, i se păru un pic ciudat, sau, ca să fie sincer, extrem de ciudat.

— Păi, ştii tu, zise Kristina, iar Patrik inspiră adânc şi se pregăti sufleteşte.

Mama are prieten. Privirea lui o întâlni pe a Ericăi şi aceasta îi trimise o bezea.

Terese abia dacă putea sta locului. Băieţii erau atât de gălăgioşi, încât era gata să se ridice şi să ţipe la ei, dar reuşi să se controleze. Nu era vina lor că pe ea o copleşise neliniştea.

Unde dracu' putea fi? Aşa cum se întâmpla de obicei, îngrijorarea se transformase în furie, iar frica o împungea în piept. Cum putea Tyra să facă aşa ceva după ceea ce se întâmplase cu Victoria? Fiecare părinte din Fjällbacka avea nervii întinşi la maximum după dispariţia ei. Dacă făptaşul era încă în zonă şi copiii lor erau în pericol?

Îngrijorarea şi furia erau dublate de sentimentul de vină. Poate că nu era atât de ciudat că Tyra uitase că avea să fie luată cu maşina. Cel mai adesea trebuia să se întoarcă singură acasă, şi de câteva ori înainte, când Terese promisese că o ia cu maşina, se dusese totul de râpă şi promisiunea fusese încălcată.

Poate că ar fi trebuit să sune la poliţie? Când ajunsese acasă şi Tyra nu era acolo, încercase să se convingă singură că fiica ei era cu siguranţă în drum spre casă, că poate găsise vreun coleg care s-o însoţească. Ba chiar se şi pregătise pentru comentariile acide după ce, înfrigurată şi transpirată, Tyra ar fi intrat în hol. Ştia cum să o răsfeţe un pic mai mult, cu ciocolată caldă şi sandvişuri cu brânză Gouda şi mult unt. Dar Tyra nu apăruse. Nimeni nu deschisese uşa de la intrare, nu tropăise ca să-şi cureţe zăpada de pe cizme şi nici nu se dezbrăcase bombănind. Terese rămase acolo, la masa din bucătărie, şi înţelese cum trebuie să se fi simţit părinţii Victoriei în ziua în care fata lor nu se întorsese acasă. Nu-i întâlnise decât de câteva ori, ceea ce era ciudat. Fetele lor fuseseră nedespărţite de când erau mici, dar dacă stătea să se

gândească, n-o văzuse nici pe Victoria de prea multe ori. Mergeau mereu acasă la Victoria. Prima dată se întrebase de ce, însă ştia durerosul răspuns. Nu reuşise să creeze pentru copiii ei casa la care visa, căminul protejat de care aveau nevoie. Lacrimile o ardeau sub pleoape. Dacă Tyra ajungea acasă, ar fi făcut tot ce-i stătea în putere să schimbe situaţia.

Se uită la telefon, ca şi cum vreun mesaj de la Tyra ar fi trebuit să apară în mod magic pe ecran. Terese o sunase încă de când era în faţa grajdului, dar când încercase din nou după ce se întorsese acasă, auzise semnalul sonor din camera Tyrei. Ca în multe alte dăţi, îşi uitase telefonul acasă. Ce copil zăpăcit!

Deodată auzi zgomote în hol şi tresări. Poate că era doar închipuirea ei, căci era aproape imposibil să audă ceva printre ţipetele băieţilor. Dar iată, se auzi o cheie în yală. Se ridică şi alergă în hol, răsuci încuietoarea şi smuci de uşă. În clipa următoare, o ţinea în braţe pe fiica ei, şi plângea toate lacrimile pe care şi le suprimase în ultimele ore.

— Copil drag, copil drag, şopti ea cu faţa în părul fetei.

Întrebările aveau să aştepte. În momentul acela, singurul lucru care conta era că Tyra venise acasă.

Uddevalla 1972

Fetiţa o urmărea peste tot cu privirea, şi părea că Laila era captivă în propria casă. Vladek era la fel de bulversat, dar, spre deosebire de ea, îşi vărsa frustrarea pe alţii.

Degetul îi pulsa. Începuse să se vindece şi simţea o mâncărime acolo unde osul se regenera. Fusese la doctor de foarte multe ori în ultima jumătate de an. Ultima dată începuseră să intre la bănuieli şi o luaseră la întrebări. În sinea ei îşi dorise arzător să-şi lase capul pe biroul doctorului, să plângă şi să-i povestească totul. Dar gândul la Vladek o făcu să se oprească. Problemele se rezolvă în familie, aşa credea el. Şi n-avea să o ierte niciodată dacă nu-şi ţinea gura.

Se izolase şi de propria familie. Ştia că sora ei îşi punea întrebări, la fel ca mama ei. Prima dată veniseră ele în vizită la Uddevalla, dar vizitele încetaseră. Acum sunau doar, uneori, şi întrebau timid cum mai mergeau lucrurile. Se lăsaseră păgubaşe, iar Laila îşi dorea să poată face şi ea la fel. Dar era imposibil, aşa că le ţinea la distanţă, răspundea în doi peri la întrebările lor şi încerca să păstreze tonul relaxat şi cuvintele banale. Nu le putea povesti nimic.

Familia lui Vladek îi vizita încă şi mai rar, dar aşa fusese de la bun început. Călătoreau peste tot şi nu aveau o adresă fixă, aşa încât cum ar fi putut păstra legătura? Nu conta, oricum. Ar fi fost la fel de greu să-i lămurească pe cât îi era să stea de vorbă cu familia ei. Nici ea, nici Vladek nu-şi puteau explica situaţia.

Aceea era o povară pe care trebuia s-o ducă singură.

Lasse se plimbă în josul străzii fluierând. Încă simţea mulţumirea de după întâlnirea din ziua precedentă cu congregaţia. Sentimentul de frăţie era ca o beţie fără

alcool, şi, debarasându-se de toate nuanţele de gri, se simţea eliberat, convins că răspunsul la toate întrebările se afla între copertele Bibliei.

De aceea, ştia că ceea ce făcea era bine. Altfel de ce i-ar fi dat Domnul şansa asta, de ce l-ar fi plasat în locul potrivit, la momentul potrivit, tocmai când păcătosul ar fi trebuit pedepsit? În ziua în care se întâmplase, îi ceruse ajutor Domnului să iasă din situaţia lui din ce în ce mai dificilă. Crezuse că răspunsul la rugăminţile lui avea să vină sub forma unei slujbe, însă o altă soluţie îi apăruse în cale. Iar persoana care provocase situaţia era o păcătoasă de cea mai joasă speţă, o păcătoasă care merita justiţia divină.

Terese începuse să întrebe de situaţia lor financiară. El era cel care se asigura că facturile erau plătite, dar ea se întrebase cum de salariul ei de angajată la supermarket ajungea pentru tot, acum că el nu mai avea de lucru. Lasse mormăise ceva despre şomaj, dar văzuse că Terese era sceptică. Ei bine, totul avea să se rezolve. Răspunsul avea să vină negreşit.

În momentul acela se îndrepta către locul de scăldat din Sälvik. Alesese locul de întâlnire pentru că era pustiu în acea perioadă a anului. Vara era plin de oameni veniţi la plajă, care locuiau în apropierea zonei de camping din Fjällbacka, dar acum nu era nimeni. Era locul perfect de întâlnire şi de aceea îl sugerase de fiecare dată.

Terenul era alunecos, şi Lasse coborî încet pe drumul către plajă. Zăpada se aşternuse într-un strat gros şi observă că gheaţa se întindea destul de mult. La capătul pontonului, pe lângă scara ce cobora în apă, fusese făcută o copcă pentru dementii care insistau să se bălăcească şi iarna în apă. El unul considera climatul suedez complet nepotrivit pentru înot, inclusiv vara.

Ajunsese primul acolo. Frigul îi intra prin haine şi-i păru

rău că nu-şi luase încă un pulover pe el. Dar îi spusese Teresei că mergea la o întâlnire cu congregaţia şi nu voia să-i dea de bănuit dacă se ducea prea încotoşmănat.

Nelinişţit, urcă pe ponton. Acesta era nemişcat sub picioarele lui, prins în gheaţa groasă de dedesubt. Se uită la ceas şi se încruntă, nervos. Apoi merse până la capătul pontonului, se sprijini de balustrada scării pentru înotători şi se uită în jos. Probabil că demenţii care înotau iarna fuseseră pe acolo recent, pentru că nu începuse încă să se formeze gheaţă peste apa din copcă. Se îndreptă de spate. Apa nu putea să aibă prea multe grade.

Când auzi paşi pe ponton, se întoarse.

— Ai întârziat.

Arătă ostentativ către ceas.

— Dă-mi banii ca să ne putem căra. Nu vreau să fiu văzut pe-aici şi am îngheţat bocnă.

Întinse mâna şi simţi un val de nerăbdare. Bun era Domnul care-i dăduse acea soluţie. Şi-l dispreţuia pe păcătosul din faţa lui cu o patimă care-l făcea să roşească.

Dar brusc, senzaţia se schimbă din dispreţ în uimire. Şi în teamă.

Gândul la carte n-o consola. Când Patrik îi explicase că trebuia să lucreze, Erica se enervase iniţial, pentru că plănuise încă o vizită la închisoare. Dar mai apoi îşi venise în fire. Fireşte că trebuia să meargă la secţie, chiar dacă era sâmbătă. Ancheta legată de dispariţia Victoriei intrase într-o nouă fază intensivă şi ştia că Patrik n-avea să se dea bătut până nu rezolva cazul.

Din fericire, Anna putuse să vină să stea cu copiii, aşa că Erica era din nou în sala de vizite a închisorii. Nu ştia cum să înceapă conversaţia, dar tăcerea nu părea să o deranjeze pe Laila, care se uita gânditoare pe fereastră.

— Am vizitat casa alaltăieri, zise Erica încet.

Se uită spre Laila ca să vadă ce reacţie provocaseră vorbele ei, dar ochii de un albastru glacial nu trădau nimic.

— Ar fi trebuit să mă duc mai devreme, dar cred că am ezitat fără să-mi dau seama.

— E doar o casă.

Laila ridică din umeri, indiferentă. Erica ar fi vrut să se aplece spre ea şi să o scuture. Pe ea, cea care locuise în casa aceea şi îşi lăsase copilul să fie închis sau legat ca un animal într-o pivniţă întunecată. Cum putea să fie indiferentă la acea cruzime, cum o chinuise Vladek şi cât de mult o distrusese?

— Cât de des abuza de tine? întrebă Erica, încercând să-şi păstreze calmul.

Laila se încruntă.

— Cine?

— Vladek, zise Erica şi se întrebă dacă Laila făcea pe proasta.

Văzuse rapoartele medicale de la Uddevalla, citise despre răni.

— E uşor să judeci, zise Laila şi se uită în jos, la masă. Dar Vladek nu era un om rău.

— Cum poţi spune aşa ceva după ceea ce v-a făcut ţie şi lui Louise?

Deşi cunoştea psihologia victimei, Erica nu înţelegea cum Laila putea în continuare să-l apere pe Vladek. Doar îl omorâse, în legitimă apărare sau ca răzbunare pentru chinul la care fuseseră supuşi ea şi copiii.

— L-ai ajutat să o lege pe Louise cu lanţul? Te-a obligat? Din cauza asta eziţi, din cauza asta te simţi vinovată?

Erica o presă pe Laila într-un fel în care n-o mai făcuse înainte. Poate că discuţia pe care o avusese cu Nettan în ziua precedentă şi disperarea femeii o făceau să fie atât de furioasă. Nu era normal să rămâi indiferent în faţa suferinţei de neînţeles a copilului tău.

Nu se mai putu controla şi deschise geanta pe care o avea întotdeauna la ea, scoţând mapa cu fotografii.

— Uite! mai ştii cum arăta când poliţia a venit la voi? Uită-te numai!

Erica împinse o fotografie pe masă înspre Laila, care se uită la ea după un moment, fără nicio tragere de inimă. Erica mai împinse o fotografie.

— Şi asta. Asta e pivniţa, aşa cum arăta în ziua aia. Vezi lanţul şi castroanele cu mâncare şi apă? Aşa cum îi pui unui animal! Un copilaş era ţinut acolo, fiica ta, şi l-ai lăsat pe Vladek să o încuie într-o pivniţă întunecată. Înţeleg că l-ai omorât, şi eu aş fi făcut asta dacă cineva s-ar fi purtat aşa cu copiii mei. Aşa că de ce-l aperi?

Se opri şi inspiră adânc. Inima ameninţa să-i sară din piept şi văzu gardiana uitându-se la ea prin hubloul din uşă. Coborî tonul.

— Îmi pare rău, Laila. N-am vrut... n-am vrut să te supăr. Casa are ceva care m-a tulburat profund.

— Am auzit că i se spune Casa Groazei, zise Laila şi împinse fotografiile înapoi pe masă. I se potriveşte numele. Era casa groazei. Dar nu aşa cum îşi imaginează cu toţii.

Se ridică şi bătu în uşă să i se deschidă.

Erica se blestemă în sinea ei. Rămăsese singură la masă. Acum Laila sigur nu va mai vrea să vorbească cu ea şi n-avea să mai poată termina cartea.

Şi ce anume voise să spună Laila cu ultima afirmaţie? Ce anume nu era aşa cum credeau toţi ceilalţi? Adună fotografiile bodogănind şi le aşează la loc în mapă.

O mână pe umăr îi întrerupse gândurile furioase.

— Vino, vreau să-ţi arăt ceva.

Era gardiana care stătuse în faţa uşii.

— Ce anume? întrebă Erica şi se ridică.

— O să vezi. E în camera Lailei.

— Dar nu acolo s-a dus?

— Nu, s-a dus în curte. De obicei, iese să se plimbe când e supărată. O să rămână cu siguranţă pe afară o vreme, dar grăbeşte-te în caz că nu va fi aşa.

Erica citi pe furiş ecusonul de pe cămaşa gardianei. Tina. O urmă şi-şi dădu seama că era prima dată când vedea camera în care Laila îşi petrecea cea mai mare parte a timpului.

Departe, pe coridor, Tina deschise o uşă şi Erica intră. N-avea nici cea mai vagă idee cum arătau celulele deţinutelor, şi se uitase probabil la prea multe seriale TV americane, căci se aşteptase să vadă ceva sordid. În schimb, camera era plăcută şi caldă. Un pat aranjat, o noptieră cu ceas deşteptător şi un elefănţel roz de porţelan, o masă cu un televizor. La ferestruica aflată sus de tot, dar care lăsa totuşi să intre destul de multă lumină, atârnau perdele galbene.

— Laila crede că nu ştim despre asta.

Tina se apropie de pat şi se aşeză în genunchi.

— Ai voie să faci asta? zise Erica şi se uită la uşă.

Nu ştia ce o îngrijora mai tare: ca nu cumva să apară Laila, sau ca vreun şef să treacă pe acolo şi să susţină că-i fuseseră încălcate drepturile.

— Avem acces la tot ce este în camerele lor, zise Tina şi întinse un braţ sub pat.

— Da, dar nu cred că şi la lucrurile personale, zise Erica, încercând să nu arate cât era de curioasă.

Tina scoase o cutie mică, se ridică în picioare şi i-o întinse.

— Vrei să te uiţi sau nu?

— Evident că vreau.

— Atunci ţin de şase. Eu ştiu deja ce e în ea.

Tina se duse la uşă, o întredeschise şi se uită pe coridor.

După ce-i aruncă Tinei o privire îngrijorată, Erica se

aşează pe pat şi puse cutia pe genunchi. Dacă venea Laila, şi ultimul dram de încredere pe care-l avea în ea urma să se ducă pe apa sâmbetei. Dar cum să se abţină să nu se uite la ce era în cutie? Tina părea să creadă că era ceva interesant.

Deschise solemn închizătoarea. Nu era sigură ce-şi imaginase, dar conţinutul o surprinse. Unul după altul, scoase articole tăiate din ziare, iar gândurile începură să i se învârtă alandala prin cap. De ce adunase Laila decupaje din ziare despre fetele dispărute? De ce o interesau? Erica trecu repede prin articole şi constată că Laila decupase majoritatea celor care fuseseră scrise despre dispariţie în presa locală şi ziarele principale.

— Poate să vină în orice moment, zise Tina, uitându-se de-a lungul coridorului. Dar ştii ce-i ciudat? Se aruncă asupra ziarelor imediat ce apar şi apoi ne roagă să i le dăm după ce le-a citit toată lumea. Nu ştiam ce face cu ele înainte să găsesc cutia.

— Mulţumesc, zise Erica şi puse cu grijă la loc articolele. Unde stă cutia?

— Lângă piciorul patului, în colţ, spuse Tina şi continuă să se uite după Laila.

Erica aşează grijuliu cutia la loc. Nu ştia prea bine ce să facă cu ceea ce aflase. Poate că nu însemna nimic. Poate că Laila era pur şi simplu interesată de cazurile acelor fete dispărute. Oamenii deveneau obsedaţi de cele mai bizare lucruri. În acelaşi timp, nu credea că era aşa. Exista cumva o legătură între viaţa Lailei şi acele fete pe care era imposibil să le fi întâlnit. Iar Erica avea de gând să afle care era aceea.

— Avem ceva de discutat, zise Patrik.

Cu toţii dădură aprobator din cap. Annika era pregătită cu carnet şi pix, iar Ernst stătea sub masă şi aştepta să

cadă firimituri. Totul era ca de obicei. Doar atmosfera tensionată din bucătărie indica faptul că nu era o pauză obişnuită de cafea.

— Martin şi cu mine ne-am dus la Göteborg ieri. Ne-am întâlnit şi cu mama Minnei Wahiberg, Anette, şi cu Gerhard Struwer, care ne-a spus părerea lui despre caz bazată pe materialul pe care l-a primit.

— La naiba, mormăi Mellberg ca la comandă. O risipă de resurse vitale.

Patrik îl ignoră şi continuă.

— Martin a trecut pe curat notiţele de ieri şi o să primiţi o copie.

Annika luă un teanc de hârtii de pe masă şi începu să le împartă.

— M-am gândit să punctez câteva dintre cele mai importante aspecte, dar trebuie să citim pe urmă raportul complet, în caz că mi-a scăpat ceva.

Apoi, Patrik povesti cât de succint putu despre ambele întâlniri.

— Din ce a spus Struwer aş vrea să subliniez două lucruri. Atât mediul din care provenea fata, cât şi modul în care a dispărut sunt diferite. Întrebarea este dacă are vreo logică. Cred că Struwer are dreptate când spune că ar trebui să cercetăm mai îndeaproape dispariţia ei, şi de aceea am şi vrut să mă întâlnesc cu mama Minnei. Poate că făptaşul are o legătură personală cu ea, caz în care ne-am apropia de un răspuns în cazul Victoriei. Fireşte, aşa ceva ar trebui făcut în colaborare cu poliţia din Göteborg.

— Tocmai asta e problema, zise Mellberg. Cum ziceam, e un subiect sensibil şi...

— N-ar fi bine să-i călcăm pe coadă, îl completă Patrik şi se minună cum Mellberg trebuia să spună totul de cel puţin două ori. Sperăm să ne putem întâlni cu ei. Struwer ne-a sfătuit să adunăm reprezentanţi din toate regiunile

pentru o şedinţă comună. Nu e chiar simplu de organizat, dar cred totuşi că ar trebui să încercăm să stabilim o asemenea întâlnire.

— O să coste o avere. Tot transportul, diurnele, ziua de lucru. Conducerea n-o să fie niciodată de acord cu aşa ceva, zise Mellberg şi-i aruncă pe furiş lui Ernst o bucăţică de gogoaşă, sub masă.

Patrik se abţinu să nu ofteze. Să lucreze cu Mellberg semăna uneori cu mersul la dentist. Nimic nu era simplu şi nedureros.

— Rezolvăm problema la timpul ei. Cred că situaţia e considerată destul de prioritară încât să se aloce resurse la nivel naţional.

— Ar fi bine să adunăm pe toată lumea. Poate ar trebui să sugerăm să ne întâlnim la Göteborg? zise Martin, aplecându-se în faţă pe scaun.

— Da, e o idee minunată, spuse Patrik. Annika, ai putea coordona tu asta? Ştiu că este weekend şi că va fi probabil greu să dăm de mulţi dintre ei, dar aş vrea să facem asta cât de repede posibil.

— Sigur că da, zise Annika notându-şi ceva în carneţel cu un semn mare de exclamare alături.

— E adevărat că te-ai întâlnit şi cu nevasta la Göteborg? zise Gösta.

Patrik îşi dădu ochii peste cap.

— Este evident imposibil să ţii ceva secret în locul ăsta.

— Ce? Erica a fost la Göteborg? Şi ce-a făcut acolo? Iar e băgăcioasă?

Mellberg se aprinse atât de tare încât şuviţa de păr îi căzu pe o ureche.

— Trebuie să înveţi s-o ţii în frâu pe femeiuşca aia. Nu se poate să alerge de colo-colo şi să ne strice socotelile.

— Am vorbit cu ea şi n-o să se mai întâmple, zise Patrik liniştit, deşi simţi cum iritarea din ziua precedentă îl

cuprindea din nou.

Era de neînţeles că Erica nu pricepea ce efect aveau toanele ei şi cum puteau afecta munca lor.

Mellberg se uită urât la el.

— Nu prea te ascultă de obicei.

— Ştiu, dar promit să nu se mai întâmple.

Patrik îşi dădu seama cât puţin credibil suna şi, ca să fie sigur, se grăbi să schimbe subiectul.

— Ai putea să repeţi ce mi-ai spus ieri la telefon, Gösta?

— Ce anume? zise acesta.

— Despre ambele vizite. Dar mai ales a doua pare foarte interesantă.

Gösta dădu din cap în semn că da. Încet şi metodic, povesti despre întâlnirea cu Jonas, despre ketamina care fusese furată chiar înainte ca Victoria să dispară. Repetă cum făcuse legătura dintre reclamaţia Katarinei şi Victoria şi descrise în final cum găsise chiştocul de ţigară în grădina femeii.

— Bine lucrat, zise Martin. Deci se vede direct în camera Victoriei de pe terenul femeii ăsteia?

Gösta se îndreptă de spate. Nu se întâmpla prea des să fie lăudat pentru iniţiativele pe care le avea.

— Da, se vede direct în camera ei, şi cred că persoana a stat acolo, a fumat şi s-a uitat la ea. Am găsit chiştocul chiar în locul în care Katarina a văzut stând pe cineva.

— Şi chiştocul a fost trimis la laborator, interveni Patrik.

Gösta dădu iar aprobator din cap.

— Da, desigur. Torbjörn l-a primit, aşa că dacă există ADN pe el, îl putem compara cu cel al unui posibil suspect.

— Să nu tragem concluzii pripite, dar cred că făptaşul a fost cel care a stat acolo şi a spionat. Cu siguranţă pentru a studia obiceiurile Victoriei, pentru ca mai apoi să o poată răpi, zise Mellberg şi-şi puse mâinile pe burtă, mulţumit de sine. N-am putea face ca în satul ăla din Anglia? Să testăm

fiecare locuitor din Fjällbacka şi să comparăm pe urmă rezultatul cu ADN-ul de pe chiştoc? Şi bingo, am dat de omul nostru. Simplu şi genial.

— În primul rând, nu ştim dacă este vorba de un bărbat, zise Patrik, încercând să nu se enerveze. Şi în al doilea rând, nu ştim dacă vinovatul e din zonă, asta ţinând cont de locurile din care au dispărut celelalte fete. Evident, sunt câţiva care spun că o astfel de legătură există la Göteborg, în cazul Minnei Wahiberg.

— Mereu eşti negativist, zise Mellberg, nemulţumit că planul, din punctul lui de vedere genial, fusese mitraliat.

— Mai degrabă realist, i-o trânti Patrik, dar îi păru imediat rău.

Era inutil să se enerveze pe Mellberg. Dacă se lăsa pradă acelei emoţii, nu mai reuşea să facă nimic.

— Paula a venit pe aici ieri? zise el în schimb şi Mellberg dădu din cap.

— Da, am vorbit un pic cu ea despre caz şi detaliul cu limba tăiată a părut să o trimită cu gândul la ceva ce a văzut într-un raport mai vechi. Problema e că nu-şi aminteşte care, sau de când. Alăptează, zise Mellberg şi făcu semn cu degetul înspre ţeastă, dar atunci când Annika pufni, lăsă imediat mâna jos.

Dacă exista vreo persoană pe care să nu-şi dorească s-o enerveze, aceea era secretara secţiei. Şi posibil Rita, dacă era în toane rele.

— A stat câteva ore în arhivă, zise Gösta. Dar nu cred că a găsit ce căuta.

— Nu, şi vine iar azi.

Mellberg îi zâmbi docil Annikăi care se uita în continuare supărată la el.

— Dar înţeleg că o face fără vreo compensaţie, nu-i aşa? zise Patrik.

— Evident că da. Ca să fiu sincer, cred că simte nevoia

să plece de-acasă un pic, adăugă Mellberg şi asta păru singura dovadă de înţelepciune din partea lui de până atunci.

Martin zâmbi.

— Sigur a început să se urce pe pereţi acasă dacă preferă să stea în arhivă.

Zâmbetul îl lumină la faţă şi Patrik îşi dădu seama cât de rar se întâmplase asta în ultima vreme. Trebuia într-adevăr să stea cu ochii pe Martin. Nu putea fi prea uşor să o jelească pe Pia, să fie tată singur şi în acelaşi timp să lucreze la o anchetă dificilă.

Patrik îi zâmbi şi el.

— Da, dar să sperăm că descoperă ceva. La fel şi noi.

Gösta ridică mâna.

— Da? zise Patrik.

— Mă tot gândesc la spargerea de la cabinetul lui Jonas. Poate că ar merita să le mai întreb totuşi despre asta pe fetele de la grajd. Una dintre ele poate că a văzut ceva.

— Bine gândit. Poţi face asta la slujba de comemorare de după-amiază, dacă eşti atent. Sigur o să fie un pic zdruncinate.

— Da, aş putea să-l iau cu mine şi pe Martin. E mai simplu dacă suntem mai mulţi.

Patrik îi aruncă o privire lui Martin.

— Nu, nu e nev...

— E în regulă, merg, îl întrerupse Martin.

Patrik ezită o secundă.

— Bine, zise apoi şi se întoarse spre Gösta. Şi ţii şi legătura cu Torbjörn pentru analiza ADN?

Gösta dădu din cap.

— Bun. După aceea ar trebui să batem pe la uşile vecinilor Katarinei, să vedem dacă a mai văzut cineva o persoană care fuma pe acolo. Şi să verificăm cu familia Victoriei în caz că au observat dacă îi urmărea cineva.

Gösta îşi trecu o mână prin părul cărunt, făcându-l să se ridice pe creştet.

— Ne-ar fi povestit deja, în cazul ăla. Cred că am întrebat inclusiv dacă au văzut pe cineva prin jurul casei, dar pot verifica în protocoalele de interogare.

— Mai vorbeşte odată cu ei, oricum. Acum ştim că cineva chiar fila casa. Eu unul mă pot duce să vorbesc cu vecinii. Şi Bertil, ai putea sta aici şi, împreună cu Annika, să vezi dacă putem organiza şedinţa generală?

— Bineînţeles. Cine altcineva să se ocupe de asta? Doar pe şef, pe persoana responsabilă cu ancheta, vor vrea să-l întâlnească aici.

— Atunci, să mergem, zise Patrik, dar se simţi un pic caraghios, ca şi cum ar fi fost într-un episod din serialul poliţist Copoii de pe Hill Street.

Dar părea să fi meritat, căci îl văzu pe Martin zâmbind din nou.

— Într-o săptămână e o competiţie nouă. Uită de cea pe care ai ratat-o şi concentrează-te în schimb pe următoarea.

Jonas o mângâie pe Molly pe păr. Nu înceta să se minuneze cât de mult semăna cu mama ei.

— Zici că eşti Doctor Phil, mormăi Molly cu faţa în pernă.

Bucuria promisiunii că va avea maşină se risipise iute şi ajunsese să fie din nou bosumflată din cauza competiţiei ratate.

— O să regreţi amarnic dacă nu te antrenezi cum trebuie. N-ar mai avea niciun rost să mergem. Şi cea care se va supăra cel mai tare dacă nu câştigi vei fi tu, nu eu sau mama.

— Martei nu-i pasă, zise Molly înfundat.

Jonas se opri brusc şi-şi retrase mâna.

— Vrei să spui că toţi kilometrii pe care i-am condus,

toate orele pe care le-am muncit nu contează. Mama... Marta a investit incredibil de mulţi bani şi timp în competiţiile tale şi e foarte urât din partea ta să spui aşa ceva.

Bărbatul auzi cât de tăios vorbea, dar odată şi-odată, fiica lui trebuia să se maturizeze.

Molly se ridică uşor. Pe chipul ei se vedea limpede uimirea că-i vorbise pe acel ton, iar fata deschise gura ca şi cum ar fi vrut să protesteze. Apoi coborî privirea.

— Scuze, zise ea încet.

— Pardon, ce-ai spus?

— Scuze!

Lacrimile îi sugrumară vocea şi Jonas îşi puse braţele în jurul ei. Ştia că o răsfăţase şi îşi dădea seama că-i influenţase şi părţile bune, şi pe cele rele. Dar acum reacţionase bine. Trebuia să înveţe că viaţa presupunea uneori să fii umil.

— Gata, iubita mea, gata... n-ai vrea să mergem la grajd? Trebuie să te antrenezi dacă vrei s-o baţi pe Linda Bergvall. Nu trebuie s-o lăsăm să creadă că are tronul asigurat.

— Nu... zise Molly şi-şi şterse lacrimile cu mâneca.

— Haide. Sunt liber azi, aşa că m-am gândit să vin şi eu la antrenament. Mama te aşteaptă cu Scirocco.

Molly se dădu jos din pat şi Jonas văzu în privirea ei nerăbdarea de a participa la competiţie. În privinţa aceea se asemănau. Niciunuia dintre ei nu-i plăcea să piardă.

Când intrară în padoc, Marta îi aştepta cu Scirocco înşeuat şi gata de lucru. Femeia se uită ostentativ la ceas.

— Acum catadicseşte şi domnişoara să vină. Trebuia să fii aici acum o jumătate de oră.

Jonas îi aruncă soţiei lui o privire cu înţeles. Un cuvânt neglijent şi Molly ar fi făcut cale întoarsă către pat, bosumflându-se din nou. Văzu cum Marta cântărea

opţiunile în sinea ei. Detesta că trebuia să-i facă pe plac fiicei ei şi, deşi era o alegere personală, detesta faptul că nu era parte a relaţiei lor. Dar îi plăcea şi să câştige, chiar dacă asta se întâmpla prin intermediul unei fiice pe care nu şi-o dorise şi n-o înţelesese niciodată.

— Am pregătit traseul, zise Marta şi lăsă calul în grija lui Molly.

Aceasta încălecă cu uşurinţă şi luă hăţurile. Îl mână pe Scirocco cu pulpele şi călcâiele, iar acesta o ascultă cuminte. În clipa în care Molly se urca pe spinarea unui cal, adolescenta bosumflată dispărea. Devenea o tânără femeie puternică, încrezătoare şi calmă. Lui Jonas îi plăcea la nebunie să vadă transformarea.

Bărbatul urcă în tribună şi se aşeză ca să urmărească indicaţiile Martei. O instruia pricepută pe fiica ei, şi ştia exact cum să facă astfel încât atât călăreţul, cât şi calul să dea tot ce aveau mai bun. Molly avea un talent înnăscut pentru toate aspectele călăriei, dar Marta era cea care i-l cultiva. Era fantastic cum stătea în manej şi, cu indicaţii scurte, făcea echipajul să zboare peste obstacole. Totul avea să meargă bine la competiţie. Erau o echipă fantastică, Marta, Molly şi cu el. Încetul cu încetul, senzaţia familiară de nerăbdare şi tensiunea din corp începură să se înteţească.

Erica stătea în birou şi citea lunga listă de lucruri pe care trebuia să le facă. Anna spusese că ea şi copiii puteau să rămână toată ziua dacă era nevoie, iar Erica se grăbise să-i accepte invitaţia. Erau atâţia oameni cu care trebuia să vorbească şi atât de mult material de citit, încât îşi dorea să fi avut mai mult timp. Atunci ar fi înţeles poate de ce Laila strânsese toate acele articole. Pentru o clipă, se gândise să treacă direct la subiect şi să o întrebe pe Laila, dar îşi dăduse apoi seama că n-avea să ducă nicăieri. În

schimb, se dusese acasă pentru a înţelege întâi despre ce era vorba.

— Mamaaa! Gemenii se ceartă!

Vocea Majei o făcu să tresară. Anna îi spusese că cei mici se comportaseră exemplar cât timp Erica fusese plecată, dar acum ziceai că se omorau între ei la parter.

Coborî treptele câte două şi se grăbi spre sufragerie. Acolo, Maja se uita urât la fraţii ei mai mici care se băteau pe canapea.

— Mă deranjează când mă uit la televizor, mami. Vor să ia telecomanda şi îl tot închid.

— Aşa deci! strigă Erica un pic mai tare decât intenţionase. Poate ar fi mai bine să nu se mai uite nimeni la televizor.

Se duse nervoasă spre canapea şi înşfăcă telecomanda. Băieţii se uitară uimiţi la ea şi începură apoi să urle în cor. Erica numără rar până la zece, dar continuă să transpire şi să emane furie. Nu-şi putuse niciodată imagina că era atât de dificil să fii părinte. Şi îi păru rău că odată o pedepsise pe Maja pentru ceva de care nu era vinovată.

Anna era în bucătărie cu Emma şi Adrian, dar intră şi ea în sufragerie. Când văzu expresia de pe chipul Ericăi, zâmbi cu jumătate de gură.

— Ţi-ar prinde bine să ieşi mai des. N-ai nevoie să te duci nicăieri acum că sunt totuşi aici?

Erica tocmai se pregătea să spună că s-ar fi bucurat doar să apuce să lucreze în linişte, când un gând îi trecu prin minte. Era de fapt ceva ce trebuia să facă. Un punct de pe listă care îi atrăsese foarte tare atenţia.

— Mama trebuie să plece şi să lucreze un pic, dar Anna e aici. Şi dacă sunteţi cuminţi, vă pregăteşte o gustare.

Băieţii tăcură brusc. Cuvântul „gustare” avea cu siguranţă un efect magic asupra lor.

Erica îi dădu surorii ei o îmbrăţişare caldă. Se duse în

bucătărie să dea un telefon şi să se asigure că nu mergea degeaba, şi un sfert de oră mai târziu era pe drum. Copiii sigur aveau să mănânce prea multe dulciuri, dar aceea era o grijă pentru mai încolo.

Nu fu greu să găsească locuinţa terasată, chiar lângă Uddevalla, unde stătea Wilhelm Mosander. Păruse să fie curios când îl sunase, iar uşa se deschise înainte să apese pe sonerie.

— Intră, spuse bărbatul în vârstă, iar Erica se curăţă cu grijă de zăpada de pe cizme şi păşi înăuntru.

Nu-l mai întâlnise niciodată pe Wilhelm Mosander, dar îl cunoştea destul de bine. Fusese un jurnalist celebru la ziarul Bohusläningen chiar şi pe vremea ei, şi cel mai cunoscut reportaj al lui fusese cel despre uciderea lui Vladek Kowalski.

— Eşti ocupată deci şi scrii o nouă carte.

Intră înaintea ei în bucătărie. Erica se uită în jur şi constată că era mică, dar curată şi bine întreţinută. Îmbietoare. Nu se vedeau urmele vreunei prezenţe feminine, aşa că presupuse că Wilhelm era celibatar. Ca şi cum i-ar fi auzit gândurile, acesta zise:

— Soţia mea a murit acum zece ani şi atunci am vândut măgăoaia cea veche şi m-am mutat aici. E mult mai uşor de întreţinut, dar poate părea un pic mai spartană când nu te pricepi la perdele şi lucruri din astea.

— Mi se pare o casă frumoasă.

Erica se aşeză la masa din bucătărie şi acceptă ceaşca obligatorie de cafea.

— Da, e vorba de Casa Groazei, zise ea ca răspuns la întrebarea lui de la telefon.

— Cum te gândeai că aş putea ajuta? Presupun că ai citit deja majoritatea articolelor pe care le-am scris.

— Da, Kjell Ringholm de la Bohusläningen m-a ajutat să fac rost de articolele din ziar. Şi, desigur, am o mulţime de

detalii despre întâmplări şi proces. Aş avea nevoie de ajutor mai degrabă cu impresii de la cineva care a fost la faţa locului. Mă gândesc că aţi făcut observaţii şi aţi descoperit lucruri despre care nu aţi putut scrie. Poate că aveţi propriile teorii despre caz? Din câte am auzit, n-aţi renunţat niciodată cu adevărat la el.

Erica sorbi din cafea, privindu-l pe Wilhelm.

— Da, sunt multe lucruri despre care s-ar putea scrie.

Wilhelm îi întoarse privirea, iar ochii îi sclipiră.

— N-am mai dat niciodată de un caz atât de interesant. Nimeni cu care am intrat în contact nu a putut rămâne indiferent.

— Nu, e unul dintre cele mai înfricoşătoare cazuri pe care le-am întâlnit. Şi aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat în acea zi.

— Şi tu, şi eu, zise Wilhelm. Deşi Laila a recunoscut că a comis crima, n-am putut scăpa niciodată de senzaţia că nu se potrivea ceva. N-am nicio teorie, dar adevărul e probabil mai încâlcit decât pare.

— Exact, spuse Erica entuziasmată. Problema e că Laila nu îndrăzneşte să vorbească despre asta.

— Deci a fost de acord să se întâlnească cu tine? zise Wilhelm şi se aplecă înainte. Nu mi-aş fi imaginat asta niciodată.

— Da, ne-am întâlnit de câteva ori. Am încercat o vreme, i-am trimis scrisori şi am sunat, şi începusem să-mi pierd speranţa când, deodată, a acceptat.

— Să fiu al naibii. A tăcut toţi anii ăştia, dar uite că s-a întâlnit cu tine...

Wilhelm scutură din cap şi păru că nu-i vine să creadă.

— Chiar şi eu am încercat să stau de vorbă cu ea de nenumărate ori, fără succes.

— Mda, dar Laila nu povesteşte nimic. N-am reuşit, de fapt, să scot de la ea nimic valoros.

Erica auzi dezamăgirea din propria-i voce.

— Povesteşte-mi. Cum e Laila? Cum se simte?

Erica îşi dădu seama că discuţia lua o direcţie greşită. Ea era cea care trebuia să pună întrebările, nu viceversa, dar se hotărî să fie politicoasă. Când ceri ceva, trebuie să fii pregătit să dai ceva în schimb.

— E calmă. Liniştită. Dar pare supărată în legătură cu ceva.

— Pare să se simtă vinovată? Pentru crimă? Pentru ce i-au făcut fiicei lor?

Erica se gândi câteva clipe.

— Da şi nu. Nu pare să simtă remuşcări, dar în acelaşi timp îşi asumă responsabilitatea pentru ce s-a întâmplat. E dificil de explicat. Pentru că, de fapt, nu spune nimic despre asta, nu pot decât să citesc printre rânduri, şi e posibil să interpretez greşit şi să mă las influenţată de propriile sentimente vizavi de ce a făcut.

— Da, a fost revoltător, aprobă Wilhelm. Ai vizitat casa?

— Da, am fost alaltăieri. E o ruină acum, a stat mult timp goală. Dar a fost de parcă ar fi existat ceva în pereţi... şi în pivniţă.

Erica se înfioră amintindu-şi de locul acela.

— Ştiu ce zici. E un mister cum poţi trata un copil aşa cum a făcut-o Vladek. Şi cum Laila a lăsat să se întâmple. Personal, cred că din punctul ăsta de vedere e la fel de vinovată ca el, chiar dacă a trăit cu frica a ceea ce ar fi putut face el. Există întotdeauna o cale de ieşire şi ai crede că instinctul matern e mai puternic de-atât.

— Cu fiul nu s-au comportat la fel. De ce credeţi că Peter a scăpat?

— N-am reuşit niciodată să răspund la întrebarea asta. Sigur ai citit articolul în care intervievam câţiva psihologi în legătură cu acest subiect.

— Da, cei care au spus că misoginia lui Vladek îl făcea

să fie violent cu femeile din familie. Dar nu se potriveşte perfect. Conform fişelor medicale, până şi Peter avea răni. Un braţ dislocat, o tăietură adâncă.

— Aşa este, dar nu se compară cu ceea ce a suferit Louise.

— Aveţi vreo idee despre ce s-a ales de Peter? N-am reuşit să dau de el. Încă.

— Nici eu. Dacă reuşeşti să-l localizezi, chiar te-aş ruga să mă anunţi.

— Nu v-aţi pensionat? întrebă Erica, dar îşi dădu apoi seama că era o întrebare stupidă.

Cazul Kowalski încetase de mult să mai fie doar un proiect gazetăresc pentru Wilhelm, dacă fusese vreodată asta. Privirea lui părea să spună că de-a lungul anilor se transformase mai degrabă într-o obsesie. Bărbatul nici nu-i răspunse la întrebare, ci continuă să vorbească despre Peter.

— E un personaj misterios. După cum sigur ştii, a stat la bunica maternă după crimă, şi acolo părea să-i fie bine. Dar bunica a fost ucisă în timpul unei spargeri. Peter era în cantonament la Göteborg când s-a întâmplat şi după aceea parcă l-a înghiţit pământul.

— E oare posibil să-şi fi luat viaţa? se întrebă Erica. Într-un fel în care corpul ar fi imposibil de găsit?

— Cine poate şti. Ar fi încă o tragedie a acelei familii.

— Vă gândiţi la moartea Louisei?

— Da, s-a înecat pe vremea când locuia la familia adoptivă. N-a fost plasată la bunica maternă, ci într-o familie adoptivă, pentru că s-a considerat că i-ar fi fost mai bine după trauma prin care trecuse.

— A fost un accident bizar, nu-i aşa?

Erica încercă să-şi amintească detalii despre acel episod din ceea ce citise.

— Da, atât Louise, cât şi cealaltă fiică adoptivă a

cuplului, care era de aceeaşi vârstă cu ea, au fost luate probabil de curenţii din apă şi n-au mai fost găsite niciodată. Un sfârşit tragic al unei vieţi tragice.

— Singura rudă încă în viaţă este deci sora Lailei care locuieşte în Spania?

— Da, dar nu fuseseră foarte apropiate înainte de crimă. Am încercat să vorbesc cu ea de câteva ori, însă n-a vrut să aibă nimic de-a face cu Laila. Iar Vladek şi-a lăsat atât familia, cât şi vechea viaţă în urmă când a ales să rămână în Suedia cu Laila.

— Ce amestec ciudat de iubire şi... suferinţă, zise Erica, fără să poată găsi nişte cuvinte mai potrivite.

Wilhelm păru deodată istovit.

— Asta am văzut şi eu în acea sufragerie, iar în pivniţă am fost mai aproape de suferinţă ca niciodată în toată viaţa mea.

— Aţi fost la locul faptei?

Bărbatul dădu din cap că da.

— Pe vremea aia era ceva mai simplu să ajungi acolo unde nu trebuia să fii. Aveam contacte bune în poliţie şi am putut să mă duc şi să-mi arunc un ochi pe acolo. Era atât de mult sânge în sufrageria aia. Iar Laila stătea, se pare, în mijlocul scenei atunci când a venit poliţia. Nu s-a clintit, ci i-a urmat tăcută.

— Iar Louise era legată cu lanţul atunci când au găsit-o, constată Erica.

— Da, era acolo jos, în pivniţă, slabă şi amărâtă.

Ericăi i se puse un nod în gât când îşi imagină scena.

— Aţi mai găsit copii atunci?

— Nu. Peter era aşa micuţ când s-a întâmplat. Toţi jurnaliştii au fost destul de înţelepţi cât să lase copiii în pace, şi atât bunica maternă, cât şi familia adoptivă s-au ocupat să-i protejeze de atenţia presei.

— De ce credeţi că Laila a recunoscut imediat?

— Nu avea prea multe opţiuni. Când a venit poliţia, stătea, cum spuneam, cu cuţitul în mână, lângă trupul lui Vladek. Şi tot ea fusese cea care chemase poliţia. Încă de când sunase spusese: „Mi-am omorât soţul”. E singurul lucru pe care a reuşit să-l scoată cineva de la ea despre crimă. A repetat asta în timpul procesului, şi după aceea se pare că nimeni nu a reuşit să o facă să rupă tăcerea.

— Atunci de ce credeţi că a fost de acord să vorbească cu mine? zise Erica.

— Mda, e o întrebare bună...

Wilhelm se uită gânditor la ea.

— Cu poliţia a fost nevoită să se întâlnească, la fel şi cu psihologii, dar asta a făcut-o de bunăvoie.

— Poate că e vorba pur şi simplu de singurătatea şi oboseala care vin din faptul că vede aceleaşi feţe în fiecare zi, spuse Erica, deşi nici ea nu credea neapărat în acea explicaţie.

— Nu şi Laila. Sigur e vorba de alt motiv. N-a spus nimic ieşit din comun, nimic care să-ţi fi trezit vreo reacţie, niciun indiciu că s-a schimbat sau s-a întâmplat ceva?

Bărbatul se aplecă şi mai mult peste masă.

— Ar fi ceva...

Erica ezită. Apoi inspiră adânc şi povesti despre articolele pe care Laila le ascundea în camera ei. Îşi dădea şi ea seama cât de forţată părea teoria cum că acelea aveau o legătură cu întâlnirile lor. Dar Wilhelm ascultă interesat şi, în privirea lui, Erica intui o minte ascuţită.

— Nu te-ai gândit la perioadă? zise acesta.

— Care perioadă?

— În ce dată a fost, în sfârşit, de acord să te întâlnească?

Erica încercă să-şi amintească. Se întâmplase cu aproape patru luni înainte, dar nu ştia data exactă. Apoi îşi aminti: fusese ziua de după aniversarea Kristinei. Îi spuse

data lui Wilhelm care, schiţând un zâmbet, se aplecă şi ridică un vraf gros cu numere vechi din Bohusläningen de pe podea. Începu să le răsfoiască, apoi fredonă ceva mulţumit şi se întoarse către ea cu un ziar deschis. Erica îşi blestemă stupiditatea. Evident. Acela era modul în care se potriveau lucrurile. Întrebarea era doar ce însemnătate avea.

În hambar era linişte şi aburii respiraţiei formau un fel de halou în jurul ei. Helga îşi trase haina mai strâns pe trup. Ştia că Jonas şi Marta vedeau cina de vineri ca pe o obligaţie. Se citea din expresiile lor chinuite. Dar cinele erau ancora ei, singurele momente când, pentru o clipă, îi putea vedea ca pe o familie adevărată.

Cu o zi înainte, fusese mai greu ca niciodată să întreţină iluzia. Căci tocmai asta era: o iluzie, un vis. Avusese atâtea visuri. Când îl întâlnise pe Einar, acesta preluase controlul şi-i acaparase întreaga viaţă, cu umerii lui laţi, părul blond şi un zâmbet pe care-l luase drept cald, dar despre care pricepuse că însemna cu totul altceva.

Se opri în faţa maşinii despre care vorbise Molly. Ştia prea bine care era aceea, şi dacă ar fi fost de vârsta lui Molly, şi ea ar fi ales-o pe aceeaşi. Helga privi toate maşinile din hambar. Goale, stăteau şi rugineau.

Îşi amintea exact de unde venea fiecare maşină, fiecare călătorie pe care o făcuse Einar ca să cumpere obiecte bune de reparat. Fusese nevoie de multe ore de muncă înainte ca maşinile să poată fi vândute. În realitate, nu era vorba de câştiguri imense, dar fuseseră de ajuns cât să trăiască bine, iar ea nu trebuise niciodată să ducă grija banilor. Măcar asta putuse să facă şi Einar: îi întreţinuse pe ea şi pe Jonas.

Se îndepărtă încet de maşina lui Molly, ca şi cum o atrăgea ceva, şi se apropie de un Volvo negru, vechi, cu

urme mari de rugină şi parbrizul spart. Ar fi fost o piesă splendidă dacă Einar ar fi reuşit să-l pună la punct. Dacă închidea ochii, putea să vadă expresia pe care o avea atunci când se întorcea cu o nouă maşină. Putea citi pe faţa lui dacă drumul fusese încununat cu succes. Uneori, era plecat doar o zi, alteori, treburile îl duceau în părţi îndepărtate ale Suediei şi era plecat câte o săptămână întreagă. Atunci când intra în curte cu o privire febrilă şi obrajii roşii, Helga ştia că Einar găsise ceea ce căuta. Câteva zile, uneori săptămâni după aceea se afunda în muncă. Atunci Helga putea să se ocupe de Jonas şi de casă. Scăpa de bătăi, de ura rece din ochii lui, de durere. Erau cele mai fericite ore ale ei.

Se apropie de maşină şi tresări când atinse cu mâna caroseria rece. Lumina din hambar îşi schimba intensitatea pe măsură ce se plimba, şi razele de soare care se strecurau printre scânduri se reflectară deodată în vopseaua neagră. Helga îşi retrase mâna. Maşina n-avea să mai prindă niciodată viaţă. Era un obiect mort, ceva ce aparţinea trecutului. Şi avea de gând să se asigure că aşa va rămâne.

Erica se lăsă pe spate în scaun. Se dusese de la Wilhelm direct la închisoare. Trebuia să vorbească din nou cu Laila. Din fericire, părea că aceasta se calmase după dimineaţa aceea şi acceptase să se vadă cu ea. Poate că nu fusese atât de afectată pe cât se temuse Erica.

Stăteau tăcute de ceva vreme, iar Laila o urmărea un pic îngrijorată.

— Cum se face că ai vrut să te vezi din nou cu mine astăzi?

Erica se gândi câteva clipe. Nu ştia prea bine ce să spună, dar simţea că Laila s-ar fi închis în sinea ei dacă pomenea de articolele decupate şi divulga faptul că

suspecta o legătură.

— N-am putut să nu mă gândesc la ce ai spus mai devreme, zise Erica într-un final. Şi anume, că era o casă a groazei, dar nu în sensul în care crede lumea. Ce-ai vrut să spui de fapt cu asta?

Laila privi pe fereastră.

— De ce să vreau să vorbesc despre asta? Nu e ceva ce vreau să-mi amintesc.

— Înţeleg. Dar ţinând cont de faptul că mă primeşti aici, intuiesc că vrei de fapt asta. Şi poate că ar fi frumos să poţi împărtăşi acel episod cu cineva şi să-l depăşeşti.

— Oamenii exagerează în privinţa vorbitului. Merg la terapeuţi şi psihologi, meditează împreună cu prietenii, orice întâmplare, cât de mică, trebuie analizată. Unele lucruri ar fi mai bine să rămână nespuse.

— Acum vorbeşti despre tine sau despre ce s-a întâmplat? zise Erica încet.

Laila se întoarse de la fereastră şi se uită la ea cu ochii ei ciudaţi, de un albastru glacial.

— Poate că şi una, şi alta, zise ea.

Părul ei părea mai scurt ca de obicei. Probabil că tocmai se tunsese.

Erica se decise să schimbe tactica.

— N-am vorbit foarte mult despre restul familiei tale. Am putea face asta acum? zise ea încercând să găsească o fisură în zidul de tăcere pe care Laila îl ridicase în jurul său.

Laila dădu din umeri.

— E în regulă.

— Tatăl tău a murit când erai mică, dar ai fost apropiată de mama ta?

— Da, mama era cea mai bună prietenă a mea.

Un zâmbet apăru pe chipul Lailei şi o făcu să pară cu câţiva ani mai tânără.

— Şi sora ta mai mare?

Laila tăcu o clipă, apoi răspunse:

— Locuieşte în Spania de mulţi ani. N-am avut niciodată o relaţie foarte bună şi s-a distanţat complet de mine când... când s-a întâmplat.

— Are familie?

— Da, e căsătorită cu un spaniol şi are un fiu şi o fiică.

— Mama ta şi-a asumat răspunderea şi s-a ocupat de Peter. De ce Peter şi nu Louise?

Laila râse cu poftă.

— Mama n-ar fi putut avea niciodată grijă de Fată. Dar cu Peter era altfel. Aveau o relaţie specială.

— Fată?

Erica se uită mirată la Laila.

— Da, aşa îi spuneam, zise ea încet. Cel puţin aşa începuse Vladek să-i spună, şi apoi ăla i-a rămas numele.

Săracul copil, gândi Erica. Încercă să-şi controleze furia şi să se concentreze la întrebările pe care trebuia să le pună.

— De ce n-ar fi putut Louise, sau Fata, să stea cu mama ta?

Laila o privi ţintă.

— Era pur şi simplu un copil foarte dificil. Asta e tot ce pot să spun despre subiect.

Erica fu nevoită să accepte că n-avea să ajungă prea departe în direcţia aceea şi schimbă macazul.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu Peter atunci când mama ta... s-a prăpădit?

O umbră de tristeţe trecu peste chipul Lailei.

— Nu ştiu. A dispărut pur şi simplu. Cred că...

Păru să-i vină greu să vorbească.

— Cred că poate n-a mai făcut faţă. N-a fost niciodată prea puternic. Era un băiat sensibil.

— Adică eşti de părere că şi-a luat singur viaţa?

Erica încercă să rostească întrebarea cât de blând posibil.

Iniţial, nu primi nicio reacţie din partea Lailei, dar apoi aceasta dădu încet din cap, cu privirea plecată.

— Şi n-a fost găsit niciodată? zise Erica.

— Nu.

— Cred că ai fost incredibil de puternică să poţi suporta atâtea pierderi.

— Poţi îndura mai multe decât îţi imaginezi. Dacă trebuie, zise Laila. Nu sunt foarte credincioasă, dar se spune că Domnul nu-ţi dă mai mult decât poţi duce. Şi ştie probabil că eu pot duce multe.

— Astăzi se ţine o slujbă de comemorare în Fjällbacka, zise Erica şi o urmări atent pe Laila.

Era riscant să aducă vorba de Victoria.

— Da?

Laila se uită întrebător la ea, dar Erica îşi dădu seama că ştia foarte bine despre ce vorbea.

— E pentru fata care a dispărut şi apoi a murit. Sigur ai auzit vorbindu-se despre ea. O chema Victoria Hallberg. Trebuie să fie un moment greu pentru părinţii ei. Şi pentru părinţii ale căror fete au suferit la fel.

— Ştiu doar ce-am citit în ziar, zise Laila şi înghiţi cu greu. Dar trebuie să fi fost oribil.

Erica dădu din cap.

— Ai urmărit cazul îndeaproape?

Expresia Lailei era ambiguă.

— Mda, citim ziarele în fiecare zi. Aşa că am urmărit cazul la fel de mult ca toate celelalte.

— Înţeleg, zise Erica şi se gândi la cutia cu articole atent împăturite, care stătea ascunsă sub pat, în camera Lailei.

— Ştii ce? Am obosit de tot. Nu mai pot vorbi acum. Întoarce-te în altă zi.

Laila se ridică brusc.

Pentru o clipă, Erica se întrebă dacă să o lipească de perete, să-i spună că ştia de articole şi intuia că Laila avea o legătură personală cu cazul, dar că nu înţelegea care era aceea. Apoi îşi reveni. Laila se închisese deja în ea şi apucase atât de strâns spătarul scaunului, încât i se albiseră pumnii. Orice ar fi vrut să povestească, nu reuşea.

Erica făcu un pas în faţă, impulsiv, şi o mângâie pe Laila pe obraz. Era prima dată când o atingea şi tenul ei era surprinzător de fin.

— Ne mai auzim şi continuăm discuţia, zise ea blând, apoi se îndreptă spre uşă, simţind cum Laila continuă să o privească.

Tyra îşi auzi mama fredonând în bucătărie. Era întotdeauna mult mai veselă când Lasse nu era acasă. Nici nu mai era supărată din cauza a ceea ce se întâmplase în ziua precedentă. Acceptase explicaţia Tyrei cum că uitase şi se dusese la o prietenă. Era mai bine să nu-i povestească, ar fi fost neplăcut să afle adevărul. Tyra intră agale în bucătărie.

— Ce pregăteşti?

Mama stătea la masa din bucătărie cu mâinile pline de făină. Avea urme albe până şi pe faţă. Curăţenia nu fusese niciodată punctul ei forte şi, când pregătea cina, Lasse obişnuia să se plângă de faptul că bucătăria arăta ca după război.

— Melci cu scorţişoară. Mă gândeam să luăm o gustare după-amiază, după slujba de comemorare, şi apoi m-am gândit să umplu şi congelatorul.

— Lasse e la Kville?

— Da, ca de obicei.

Terese îşi dădu deoparte o şuviţă de păr cu mâna plină de făină, murdărindu-se şi mai mult pe faţă.

— În curând o să arăţi ca Jokerul din Batman, zise Tyra,

şi se bucură când o văzu zâmbind pe mama ei.

Se întâmpla atât de rar în ultimul timp, arăta mai mult obosită şi tristă. Dar sentimentul dispăru la fel de repede pe cât venise. Dorul de Victoria era întotdeauna acolo şi alunga toate emoţiile plăcute imediat ce se iveau. Iar gândul la slujba de comemorare îi făcea stomacul să se strângă. Nu voia să-şi ia adio.

O privi pe mama ei o vreme, tăcută.

— Cum era Jonas ca prieten? zise apoi.

— De ce vrei să ştii?

— N-am idee. Mi-am amintit că aţi fost împreună.

— Era cam greu să ajungi la el, trebuie să recunosc. Un pic introvertit şi singuratic. Cam pămpălău. Ştiu că a trebuit să mă lupt să-l conving să-şi bage mâna sub puloverul meu.

— Mamă!

Tyra îşi acoperi urechile cu palmele şi se uită urât la Terese. Nimeni nu voia să audă aşa ceva de la mama ei. Voia să se gândească la Terese ca la o păpuşă Barbie, complet asexuată.

— Dar ăsta-i adevărul, era un pămpălău. Tatăl lui era foarte dominator şi uneori părea că şi Jonas, şi mama lui se temeau de el.

Terese rulă aluatul pe masa din bucătărie şi întinse unt peste el.

— Crezi că-i lovea?

— Cine? Einar? Păi, n-am văzut niciodată aşa ceva. Îl auzeam mai mult urlând şi înjurând. Probabil că e unul din bărbaţii ăia care latră mai tare decât muşcă. Bine, nici nu m-am întâlnit prea des cu el. Ba era plecat să cumpere ceva, ba lucra la maşini în hambar.

— Cum s-au cunoscut Jonas şi Marta?

Tyra rupse un pic de aluat şi îl băgă în gură.

Terese se opri brusc şi-i luă câteva secunde să

răspundă.

— Ştii ceva, n-am aflat niciodată. Într-o zi a apărut pur şi simplu acolo. Totul s-a întâmplat foarte repede. Eram tânără şi naivă, şi credeam că aveam să fim împreună pentru totdeauna, dar deodată Jonas a pus punct relaţiei. Şi n-am fost niciodată genul care să se certe, aşa că am luat-o pe calea mea. Am fost destul de supărată o vreme, dar am trecut peste.

Începu să pudreze scorţişoară peste aluatul uns cu unt şi apoi îl rulă.

— A comentat cineva despre Jonas şi Marta de-atunci? Vreo bârfă, ceva?

— Ştii ce părere am despre bârfe, Tyra, zise Terese cu severitate în timp ce felia aluatul. Dar ca să-ţi răspund la întrebare: nu, n-am auzit niciodată altceva în afară de faptul că se înţelegeau bine. Şi l-am întâlnit oricum pe tatăl tău. Aşa că n-a fost să fie cu Jonas. Eram prea tineri. O să vezi, şi tu o să ai o iubire adolescentină.

— Încetează, zise Tyra şi simţi că roşeşte.

Ura ca mama ei să vorbească cu ea despre băieţi şi chestii de genul ăsta. Habar n-avea ce zice.

Terese se uită scrutător la ea.

— Dar de ce întrebi atât de multe despre Jonas? Şi despre Marta?

— N-am un motiv anume. Eram doar curioasă.

Tyra ridică din umeri şi încercă să pară nonşalantă. Schimbă rapid subiectul:

— Molly o să primească una dintre maşinile din hambar, un Volkswagen Beetle. Jonas a promis că o să-l repare pentru ea.

Nu putu să-şi ascundă cu totul invidia din voce şi îşi dădu seama că mama sesizase şi ea nemulţumirea ei.

— Îmi pare rău că nu-ţi pot da tot ce-aş vrea. Noi... Eu... Ei bine, viaţa nu e întotdeauna aşa cum ne imaginăm.

Terese inspiră adânc şi presără zahăr peste aluatul din tavă.

— Ştiu, nu contează, se grăbi Tyra să spună.

N-avea niciun rost să fie nerecunoscătoare. Ştia că mama ei făcea tot ce putea. Şi se ruşină că putea să se gândească la o maşină acum. Victoria n-avea să primească niciodată una.

— Lasse şi-a găsit ceva de muncă? întrebă ea.

Terese pufni.

— Dumnezeu nu pare să-i poată trimite o slujbă lui Lasse din scurt.

— Păi, poate că Dumnezeu are ceva mai bun de făcut decât să-i facă lui rost de-o slujbă.

Terese lăsă deoparte ceea ce făcea şi se uită la ea.

— Tyra... încercă ea să caute cuvintele potrivite. Cum crezi că ne-am descurca pe cont propriu? Fără Lasse?

Pentru o secundă, în bucătărie se lăsă tăcerea. Singurul sunet care se auzea în casă era zgomotul din camera băieţilor. Apoi, Tyra răspunse încet:

— Bine. Cred că ne-am descurca foarte bine.

Fata făcu un pas în faţă şi o sărută pe mama ei pe obrazul murdar de făină, apoi se duse în camera ei să se schimbe. Toate fetele de la grajd mergeau la comemorarea Victoriei. Aproape că părea ceva palpitant. Le auzise şoptind înflăcărat între ele, ba chiar discutaseră ce să poarte. Nişte idioate. Idioate superficiale. Niciuna din ele n-o cunoscuse pe Victoria la fel ca ea. Sau mă rog, în felul în care credea ea că o cunoscuse. Ezitând, scoase rochia ei favorită din dulap. Era vremea să spună adio.

Să aibă grijă de gemeni şi de Maja fusese o pauză binevenită de la treburile casei. Anna n-o minţise pe Erica, cei mici chiar se purtaseră exemplar toată ziua, aşa cum fac uneori copiii. Doar cu părinţii îşi arată părţile cele mai

rele. Apoi, sigur ajutase faptul că Emma şi Adrian veniseră şi ei. Erau idolii verişorilor lor prin simplul fapt că erau „copii mari”, ceva demn de toată admiraţia, din punctul lor de vedere.

Anna zâmbi în sinea ei în timp ce ştergea blatul din bucătărie. Părea ciudat să zâmbească, n-o mai făcuse de mult. Cu o zi înainte, când ea şi Dan vorbiseră acolo, în bucătărie, o flacără de speranţă se aprinsese în ea. Ştia că putea să se stingă oricând, pentru că după aceea Dan redevenise tăcut. Dar poate că se apropiaseră din nou un pic unul de celălalt.

Vorbise serios când îi spusese că era pregătită să se mute dacă aşa îşi dorea el. De vreo două ori chiar intrase pe internet şi căutase un apartament decent pentru ea şi copii. Însă nu era deloc ce voia. Îl iubea pe Dan.

În ultimele luni făcuseră, de bine, de rău, câteva încercări de a micşora prăpastia dintre ei. Într-o seară în care băuseră nişte vin o şi atinsese, iar ea se agăţase de el ca un înecat. Făcuseră dragoste, dar după aceea Dan păruse atât de chinuit, încât Anna nu-şi dorise decât să fugă de acolo. De atunci, nu se mai atinseseră. Până la îmbrăţişarea din ziua precedentă.

Anna se uită pe fereastră. Copiii se jucau în zăpadă. Chiar dacă până şi cei mai mici creşteau, încă li se părea distractiv să facă oameni de zăpadă şi să se bată cu bulgări. Se şterse pe mâini pe şervetul de bucătărie şi îşi lăsă palma pe abdomen. Încercă să-şi aducă aminte cum fusese să poarte în pântec copilul ei şi al lui Dan. Nu putea da vina pe suferinţă pentru ceea ce făcuse, aşa ceva nu putea fi imputat unui copil nevinovat. Dar dorul se împletea cu vina, şi nu putea să nu-şi spună că totul ar fi fost altfel dacă băieţelul lor ar fi supravieţuit. S-ar fi jucat atunci afară, în zăpadă, cu fraţii şi surorile lui mai mari.

Ştia că Erica se îngrijora uneori pentru că gemenii îi

aminteau de fiul pe care-l pierduse. Într-adevăr, la început aşa se întâmplase. Fusese invidioasă şi gândise lucruri oribile despre cât de nedreaptă era viaţa. Dar apoi trecuse peste asta. Nu exista nimic care să garanteze că totul era împărţit echitabil în lume, şi nu exista nicio explicaţie rezonabilă pentru care ea şi Dan nu puteau să păstreze rodul dragostei lor. Acum nu putea decât să spere că aveau să se împace.

Un bulgăre se izbi de fereastră şi văzu privirea îngrozită a lui Adrian. Acesta îşi duse mâna înmănuşată la gură. Expresia lui îi făcu stomacul să se strângă şi luă imediat o hotărâre. Deodată o zbughi pe hol, îşi aruncă pe ea hainele de iarnă şi deschise uşa de la intrare, apoi imită cât putu de bine un monstru înfiorător şi mârâi:

— Vă arăt eu vouă bulgăreală!

În prima clipă, copiii se holbară la ea, şocaţi. Apoi chiotele lor de bucurie răsunară până în înaltul cerului.

În biserică, Gösta şi Martin se aşezară cât mai în spate. Gösta se hotărâse să meargă la slujba de comemorare pentru Victoria imediat ce auzise că se organiza aşa ceva. Soarta ei îngrozitoare răspândise îngrijorare şi teamă în Fjällbacka, şi în aşteptarea înmormântării, se întâlneau acum prietenii şi familia. Aveau nevoie să vorbească despre Victoria, să-şi amintească, să analizeze toate emoţiile care-i sfâşiaseră când se aflase prin ce trecuse. Faptul că el şi Martin erau acolo ca reprezentanţi ai poliţiei nu putea fi decât logic.

Îi fu greu să şteargă amintirile acelea când se aşeză pe bancheta din biserică. Participase la două înmormântări: cea a fiului său şi, la mulţi ani după aceea, la cea a soţiei. Gösta roti pe deget verigheta pe care încă o purta. Nu fusese niciodată momentul potrivit să o scoată. Maj-Britt fusese dragostea vieţii lui, tovarăşa sa, şi nu se gândise

niciodată să o înlocuiască.

Căile Domnului erau într-adevăr misterioase, gândi el. Uneori se întreba dacă exista vreo forţă superioară care se îngrijea de oameni. În trecut nu crezuse deloc în aşa ceva, mai degrabă ar fi zis că e ateu, dar cu cât înainta în vârstă, cu atât simţea mai mult prezenţa lui Maj-Britt. Era ca şi cum soţia continua să-i fie alături. Şi faptul că Ebba, după atâţia ani, îşi găsise un loc în viaţa lui aproape că era un miracol.

Se uită în jur. Biserica era frumoasă. Construită din granit de Bohuslän pentru care era cunoscută zona, cu ferestre înalte, frumoase, care lăsau să intre o cascadă de lumină, un amvon albastru la stânga, şi altarul în faţă, în spatele gărduleţului sculptat. Biserica era, contrar obiceiului, plină până la refuz. Familia, rudele şi mulţi tineri de vârsta Victoriei. O parte erau cu siguranţă de la şcoală, dar le recunoscu şi pe câteva dintre fetele de la grajd. Stăteau împreună pe două dintre rândurile centrale ale bisericii, şi multe dintre ele suspinau.

Gösta îi aruncă o privire lui Martin şi-şi dădu seama că poate n-ar fi trebuit să-i sugereze să vină cu el. Nu trecuse aşa de mult de când Pia stătuse într-un coşciug acolo, în faţă, şi citi pe faţa palidă a lui Martin că tocmai la asta se gândea şi el.

— Ştii, mă pot descurca şi singur, dacă vrei. Nu trebuie să rămâi aici.

— E-n regulă, zise Martin cu un zâmbet forţat, dar pe tot parcursul slujbei continuă să se uite drept înainte.

Ceremonia fu înduioşătoare, şi când ultimul psalm se încheie, Gösta speră că fusese de ajutor pentru familie. Departe, în faţă, părinţii Victoriei se ridicară cu greu, Helena sprijinindu-se de Markus. Ieşiră pe interval şi toţi ceilalţi îi urmară agale.

În faţa bisericii, rudele şi prietenii se adunaseră în

grupuri mici. Era un frig muşcător, dar ziua era frumoasă, şi soarele strălucitor se reflecta în zăpadă. Tăcuţi, plânşi şi îngheţaţi, stăteau cu toţii acolo şi vorbeau despre dorul după Victoria şi lucrurile inimaginabile care i se întâmplaseră. Gösta văzu şi teamă pe chipurile fetelor. Ele urmau oare la rând? Cel care o răpise pe Victoria era în continuare în zonă? Se hotărî să aştepte o vreme înainte să vorbească cu ele, până ce aveau să rupă rândurile şi să se îndrepte către casă.

Cu ochii goi, Markus şi Helena mergeau de la unii la alţii, schimbând câteva vorbe cu toată lumea. Ricky stătea însă deoparte, de unul singur. Câţiva dintre colegii Victoriei se strânseseră în jurul lui, dar păreau să scoată doar răspunsuri monosilabice de la el, aşa că într-un final îl lăsaseră în pace.

Deodată Ricky ridică privirea şi o întâlni pe cea a lui Gösta. Păru să ezite, dar apoi se apropie de el.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, zise el încet. Undeva unde nu ne poate auzi nimeni.

— Desigur, zise Gösta. E-n regulă dacă vine şi colegul meu Martin?

Ricky dădu din cap şi o luă înaintea lor către un colţ izolat al cimitirului.

— Trebuie să vă povestesc ceva, zise el şi lovi cu cizma în pământ.

Zăpada era uşoară ca o pulbere şi se învolbură în jurul lor, pentru ca mai apoi să coboare ca un nor de sclipici.

— E ceva ce probabil ar fi trebuit să vă povestesc de mult.

Gösta şi Martin schimbară priviri întrebătoare.

— Victoria şi cu mine n-am avut niciodată secrete unul faţă de celălalt. Niciodată. E greu de explicat, dar am împărtăşit mereu totul şi deodată am simţit că-mi ascunde ceva. Începuse să se închidă în ea, şi atunci m-am

întristat. Am încercat să vorbesc cu ea, dar mă evita din ce în ce mai mult. Apoi... apoi am înţeles despre ce era vorba.

— Despre ce? zise Gösta.

— Ea şi Jonas.

Ricky înghiţi cu dificultate. Avea lacrimi în ochi şi părea că-i face rău fizic să vorbească despre asta.

— Ce era cu Victoria şi Jonas?

— Erau împreună, zise Ricky.

— Eşti sigur?

— Nu, nu sunt sigur, dar totul indica asta. Şi ieri m-am întâlnit cu prietena cea mai bună a Victoriei, Tyra, care mi-a povestit că şi ea bănuia ceva.

— Bine, dar de ce crezi că nu ţi-a povestit despre Jonas?

— Nu ştiu. Sau ba da, ştiu. Cred că îi era ruşine. Ştia că o să cred că era greşit, dar nu trebuia să se ruşineze de mine. Nimic din ceea ce-ar fi făcut nu mi-ar fi schimbat părerea despre ea.

— De cât timp crezi că dura relaţia? întrebă Martin.

Ricky scutură din cap. Nu avea căciulă şi urechile i se înroşiseră de frig.

— N-am idee, dar n-am început să observ că se purta un pic... diferit decât cu puţin timp înainte să vină vara.

— În ce sens se purta diferit?

Gösta îşi mişcă degetele de la picioare. Începuseră să-i amorţească.

Ricky se gândi câteva clipe.

— Avea un aer secretos pe care nu-l mai văzusem înainte. Putea să plece câteva ore şi dacă o întrebam unde fusese, spunea că nu mă priveşte. Nu mai făcuse niciodată asta. Apoi, era şi fericită, şi... nu ştiu cum să descriu asta, dar era fericită şi deprimată în acelaşi timp. Pendula între o stare şi alta, fulgerător. M-am gândit că era din cauza pubertăţii, dar mai era ceva în afară de asta.

Păru aşa de matur când spuse asta, încât Gösta trebui

să-şi aducă aminte sieşi că Ricky avea doar optsprezece ani.

— Şi n-ai bănuit niciodată că avea o relaţie cu cineva? întrebă Martin.

— Ba da, am bănuit. Dar nu m-am gândit vreodată că era cu Jonas. Dumnezeule, tipul e... antic! Şi căsătorit!

Gösta nu putu să nu schiţeze un zâmbet. Dacă Jonas, care avea în jur de patruzeci de ani, era antic, atunci el era sigur o mumie în ochii lui Ricky.

Băiatul îşi şterse o lacrimă care-i aluneca pe obraz.

— M-am enervat atât de tare când mi-am dat seama de asta, încât am simţit că-mi ia foc capul. Asta e... pedofilie, gen.

Gösta scutură din cap.

— În principiu, sunt de partea ta, dar limita legală este de cincisprezece ani. Felul în care judecăm asta din punct de vedere moral e altă mâncare de peşte.

Făcu o pauză şi încercă să ordoneze povestea lui Ricky.

— Acum povesteşte-ne cum ai aflat că avea o relaţie.

— Cum ziceam, am bănuit că Victoria era cu cineva de care nici mie, nici părinţilor mei nu ne-ar fi plăcut.

Ricky ezită un pic.

— Dar nu ştiam cu cine şi atunci când o întrebam refuza să-mi spună. Nu-i stătea deloc în fire, doar împărţeam totul! Pe urmă, într-o zi, am venit la şcoala de călărie să o iau şi atunci i-am văzut certându-se. N-am auzit ce spuneau, dar am înţeles pe loc. Am alergat la ei şi i-am strigat Victoriei că m-am prins ce se întâmpla şi că mi se părea scârbos, dar mi-a strigat înapoi că habar n-aveam de nimic şi că eram un idiot. Apoi a fugit. Jonas rămăsese pur şi simplu acolo ca un prost şi eram atât de furios, că l-am făcut în toate felurile.

— V-a mai auzit şi altcineva?

— Nu, nu cred. Fetele mai mari ieşiseră la călărit cu cele

mai mici şi Marta avea antrenament cu Molly în padoc.

— Şi Jonas n-a recunoscut nimic?

Gösta simţi cum furia îl cuprindea şi pe el.

— Nu, absolut deloc. A încercat doar să mă liniştească şi o tot ţinea pe-a lui că nu era adevărat, că nu se atinsese niciodată de Victoria, că era doar imaginaţia mea. O grămadă de porcării. Pe urmă i-a sunat telefonul şi-a trebuit să plece. Dar sigur era o scuză amărâtă pentru că nu mai voia să vorbească cu mine.

— Deci nu l-ai crezut?

Picioarele lui Gösta erau de-acum îngheţate bocnă. Îl zări cu coada ochiului pe Markus uitându-se la ei şi cu siguranţă întrebându-se ce vorbea cu fiul lui.

— Evident că nu!

Ricky aproape că scuipă cuvintele.

— Era foarte calm, dar am văzut din cum se certau că era ceva personal. Şi răspunsul Victoriei tocmai asta arăta.

— Dar de ce nu ne-ai povestit nimic? întrebă Martin.

— Nu ştiu, totul s-a transformat într-un haos cumplit. Victoria nu s-a mai întors acasă în seara aia şi când am înţeles că dispăruse în drum spre casă, am sunat la poliţie. Cel mai oribil a fost că ştiam că era vina mea! Dacă n-aş fi strigat la ea şi n-aş fi început să mă cert cu Jonas, dacă aş fi adus-o acasă aşa cum era planul, sigur n-ar fi fost răpită de un psihopat nenorocit. Apoi n-am vrut ca mama şi tata să ştie nimic despre relaţia ei cu Jonas. N-am vrut ca după toată suferinţa să fie chinuiţi de o groază de articole de scandal. Cu siguranţă nu după ce mi-am tot repetat că Victoria avea să se întoarcă. Şi când n-am povestit asta imediat, a devenit aproape imposibil să o spun mai târziu. Mă simt atât de vinovat şi...

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, iar Gösta făcu instinctiv un pas înainte şi-l îmbrăţişă pe Ricky.

— Ssst... gata, nu e vina ta, nu gândi aşa. Nimeni nu te

acuză de nimic. Voiai să-ţi protejezi familia, înţelegem asta. Nu e vina ta, repetă el, şi, într-un final, simţi corpul tensionat al lui Ricky începând să se relaxeze, apoi plânsul încetă.

Ricky se uită la el.

— Mai erau câteva persoane care ştiau, spuse el încet.

— Cine anume?

— Nu ştiu. Dar am găsit scrisori dubioase în camera Victoriei. O groază de porcării despre Dumnezeu şi păcătoşi şi focurile iadului.

— Mai ai scrisorile? întrebă Gösta temându-se de răspuns.

— Nu, le-am aruncat. Eu... Mi s-au părut aşa scârboase şi mi-a fost teamă să nu le găsească mama şi tata. S-ar fi supărat. Aşa că am scăpat de ele. A fost o mişcare proastă?

Gösta îl bătu pe umăr.

— Ce-i făcut e bun făcut. Dar unde le-ai găsit? Şi poţi încerca să-ţi aminteşti un pic mai exact ce scria în ele?

— Am căutat prin camera ei când a dispărut. Înainte ca voi să apucaţi. M-am gândit că poate aş fi putut găsi ceva care să dea în vileag aventura lor. Scrisorile erau într-unul din sertarele de la birou. Nu-mi amintesc prea bine ce scria. Doar că suna ca un citat din Biblie. Ceva despre „păcătoşi", „curvăsărie" şi din astea.

— Şi ai presupus că avea legătură cu relaţia lor? zise Martin.

— Da, părea cel mai probabil. Că exista cineva care ştia de asta şi... voia s-o facă de ruşine.

— Şi deci n-ai idee cine-ar fi putut fi?

— Nu, din păcate.

— În regulă, atunci îţi mulţumim că ne-ai povestit toate astea. Ai făcut bine, zise Gösta. Du-te la părinţii tăi acum, sigur se întreabă de ce stăm aici şi despre ce vorbim.

Ricky nu răspunse. Plecă doar capul şi se duse cu paşi grei înspre biserică.

Când Patrik ajunse acasă, se întunecase deja de câteva ore. Imediat ce intră pe uşă, simţi aromele din bucătărie. Mirosea ca şi cum Erica pregătise ceva delicios pentru cina de sâmbătă, şi ghici că era friptură de porc cu sos de brânză şi cartofi ţărăneşti, unul dintre felurile lui preferate. Se duse la ea.

— Sper că ţi-e foame, zise Erica şi-şi puse braţele în jurul lui.

Rămaseră aşa câteva momente, apoi Patrik se duse la aragaz şi luă capacul cratiţei turcoaz Le Creuset pe care Erica n-o folosea decât cu ocazii speciale. Carnea fierbea la foc mic într-un minunat sos gros, iar în cuptor feliile de cartofi deveneau crocante şi galben-aurii. O salată stătea deja pregătită într-un castron mare, şi observă că până şi aceea era varianta luxoasă, cu frunze de spanac, roşii, parmezan şi seminţe de pin, completată de sosul de verdeţuri care-i plăcea lui.

— Sunt mort de foame, zise Patrik, ceea ce era adevărat.

Începuse deja să-l doară stomacul şi-şi dădu seama că nu mâncase nimic toată ziua.

— Şi copiii?

Făcu semn cu capul spre masa care era pregătită pentru două persoane, cu farfurii de porţelan şi lumânări aprinse. O sticlă de Amarone stătea deschisă şi Patrik îşi dădu seama că după câteva zile oribile la serviciu, aceea avea toate şansele să fie o seară de sâmbătă de mare succes.

— Au mâncat deja şi se uită la Cars. M-am gândit să luăm şi noi o dată cina în linişte şi pace. Asta dacă nu vrei neapărat să vină şi ei la masă, evident, zise Erica şi-i făcu cu ochiul.

— Nu, nu, îi ţinem pe cei mici afară din bucătărie cât de mult putem, zic eu. Ameninţări, mită, nu contează, în seara asta vreau să iau cina cu soţia mea frumoasă.

Se aplecă şi o sărută pe buze.

— Intru doar să-i salut pe copii, şi mă întorc imediat. Poţi să mă pui la treabă dacă ai nevoie de ajutor cu ceva.

— Totul e sub control, spuse Erica amestecând în cratiţă. Tu intră şi pupă-i, ca să ne aşezăm pe urmă la masă.

Zâmbind, Patrik intră în sufragerie. Era cufundată în întuneric şi, la lumina televizorului, copiii urmăreau ca hipnotizaţi traseul lui Fulger McQueen în jurul pistei.

— Uite ce rapid e Fulger, zise Noel.

Stătea pe canapea şi ţinea strânsă în mână păturica pe care o lua cu el peste tot.

— Dar nu la fel de rapid ca tata! strigă Patrik aruncându-se între ei şi gâdilându-i până când începură să ţipe.

— Gataaa, gataaa! strigară în cor, deşi poziţiile şi expresiile lor spuneau mai degrabă „mai vrem, mai vrem”.

Continuă să se joace cu ei câteva minute, bucurându-se de acea energie aparent nesfârşită şi respiraţia lor caldă pe obraz. Râsetele şi ţipetele se înteţiră şi atunci, acolo, uită de toate. Tot ce conta erau copiii, prezentul lor, şi al lui. Apoi, auzi pe cineva dregându-şi timid glasul.

— Iubitule, cina...

Patrik se opri.

— Bine, copii. Tati trebuie să se ducă acum şi să se relaxeze un pic cu mami. Cuibăriţi-vă din nou pe canapea, şi pe urmă venim să vă ducem la culcare.

După ce îi acoperi bine cu păturile, o urmă pe Erica până în bucătărie, unde totul fusese aşezat pe masă şi vinul fusese servit.

— Ce frumos ai aranjat totul.

Îşi puse mâncare pe farfurie, iar apoi ridică paharul cu

vin, uitându-se la Erica.

— Noroc, iubita mea.

— Noroc, zise ea şi sorbiră tăcuţi din vin.

Patrik închise ochii şi savură gustul.

Pălăvrăgiră o vreme, iar el îi povesti câte ceva despre ce se întâmplase de-a lungul zilei în cadrul anchetei, faptul că vecinii nu observaseră pe nimeni care stătea cu ochii pe casa familiei Hallberg, şi că Gösta şi Martin, după slujba de comemorare, nu reuşiseră să scoată nimic relevant de la fetele de la şcoala de echitaţie despre spargerea ce avusese loc la clinica lui Jonas, dar aflaseră totuşi ceva ce era cu siguranţă mult mai interesant.

— Trebuie să-mi promiţi că nu mai povesteşti nimănui asta, zise Patrik. Nici măcar Annei.

— Sigur, promit.

— Bine, se pare că, potrivit lui Ricky, fratele Victoriei, fata avea o relaţie cu Jonas Persson.

— Glumeşti, zise Erica.

— Ştiu, sună ciudat. El şi Marta par cuplul perfect. Se pare că neagă totul, dar dacă e adevărat, trebuie să ne gândim dacă nu cumva a avut de-a face cu dispariţia ei.

— Poate că Ricky a interpretat greşit situaţia. Poate că Victoria avea o relaţie cu altcineva, cineva către care se îndrepta atunci când a dispărut. Poate aceeaşi persoană care a răpit-o?

Patrik rămase tăcut şi se gândi la vorbele soţiei lui. Oare avea dreptate Erica?

După o vreme îşi dădu seama că aceasta voia să-i vorbească despre ceva.

— Vreau să discut ceva cu tine, zise ea. E pură speculaţie, e foarte vag, şi nu ştiu dacă nu cumva am luat-o razna, dar trebuie să auzi asta orice-ar fi.

— Ascult, zise Patrik şi lăsă tacâmurile jos.

Tonul insistent al Ericăi îi trezise curiozitatea.

Soţia lui începu să-i povestească despre munca ei la carte, discuţiile cu Laila, vizita la casa aceea şi apoi munca de cercetare pe care o făcuse. În timp ce povestea, Patrik îşi dădu seama cât de puţin se interesase de noul ei proiect. Singura lui scuză era faptul că dispariţia Victoriei îl solicitase atât de mult încât nu apucase să întrebe.

Când Erica ajunse la cutia cu articole din ziare, Patrik ciuli urechile, dar continuă să creadă că nu era ceva important. Nu era deloc neobişnuit ca oamenii să devină obsedaţi de anumite cazuri şi să adune informaţii referitoare la ele. Dar apoi Erica vorbi mai departe, povestindu-i despre ultimul drum al zilei, la Wilhelm Mosander de la Bohusläningen.

— Wilhelm a scris despre caz la momentul respectiv şi a încercat să intre în contact cu Laila de-a lungul anilor. Nu e singurul, şi ştiu că a fost un efort din partea lui să vorbească. Dar n-a fost nicio coincidenţă.

Erica făcu o pauză şi luă o gură de vin.

— Ce vrei să spui, ce anume n-a fost o coincidenţă? zise Patrik.

Soţia lui îl ţintui cu privirea.

— Faptul că Laila a acceptat să se întâlnească cu mine în aceeaşi zi în care s-a scris despre dispariţia Victoriei în presă.

Telefonul lui Patrik sună chiar în acel moment şi, cu un instinct de poliţist, ştiu că n-avea să fie o veste bună.

Einar stătea singur pe întuneric. Câteva lumini se aprinseseră prin curte şi în casele de vizavi. Ceva mai departe auzi nechezatul cailor din grajd. Erau neliniştiţi în acea seară. Einar zâmbi. Se simţise dintotdeauna minunat atunci când lucrurile nu se aflau în armonie. Moştenise asta de la tatăl lui.

Uneori se gândea la el cu dor. Tatăl lui nu fusese un om

obişnuit, dar se înţeleseseră, la fel cum se înţelegeau el şi Jonas. Helga însă avea să rămână pentru totdeauna în afara relaţiei lor, toantă şi naivă cum era.

Femeile erau creaturi cu mintea slabă, aşa crezuse mereu, dar trebuia să admită că Marta era diferită. Cu timpul, ajunsese chiar să o admire. Era complet diferită de fricoasa de Terese, care începuse să tremure în clipa în care se uitase la ea. O detestase, dar o vreme vorbiseră chiar de o logodnă. Helga o iubise, evident, pe Terese. Era exact tipul de fată pe care ar fi vrut să o ia sub aripa ei, şi chiar îşi imaginase că avea să stea la taclale cu ea ca între muieri, în timp ce împărtăşea din sfaturile ei de mamă casnică şi ştergea la nas o ceată de nepoţi mucoşi.

Din fericire, lucrurile nu rămăseseră aşa. Într-o zi, Terese dispăruse, iar Jonas o adusese pe Marta. Le explicase că avea să locuiască la ei, că urmau să fie împreună pentru totdeauna, iar Einar îl crezuse. El şi Marta schimbaseră o privire şi ştiuseră că se înţelegeau unul pe celălalt. Cu un gest scurt cu capul îşi dăduse binecuvântarea. Helga plânsese în pernă, pe tăcute, mai multe nopţi la rând, dar înţelesese că nu merita să spună ceva, căci decizia fusese luată deja.

Nu vorbise niciodată cu Helga despre părerile lor diferite legate de Marta. Nu mai vorbeau unul cu altul în sensul acela. Pentru scurt timp, când o curta înainte de căsătorie, făcuse eforturi, evident, şi pălăvrăgise cu ea despre viaţă aşa cum ştia că trebuia să facă. Dar încetase imediat ce noaptea nunţii se sfârşise şi se culcase brutal cu ea, aşa cum voise dintotdeauna. Nu mai avea niciun motiv să continue acel joc ridicol.

Simţi că începe să se umezească între picioare, aşa cum stătea în scaunul cu rotile. Se uită în jos. Da, punga pentru urină, a cărei garnitură o slăbise cu câteva momente înainte, cursese cum trebuia. Mulţumit, trase aer adânc în

piept:

— Helgaaa!

Uddevalla 1973

Laila nu crezuse niciodată în răul absolut, dar acum credea. Îl vedea în acei ochi, şi răul se uita înapoi la ea. Îi era frică şi era sfârşită de oboseală. Cum pot oamenii să doarmă cu răul în casă? Cum se pot odihni chiar şi pentru o secundă? Răul se cuibărise în pereţi, domnea în fiecare colţişor, în fiecare ungher.

Ea singură îl lăsase să intre, ba chiar îl crease. Ea îl hrănise, îl lăsase să crească până ce n-a mai putut fi controlat.

Îşi privi mâinile. Zgârieturile se întindeau ca nişte fulgere roşii pe dosul palmelor şi degetul mic de la mâna dreaptă făcea un unghi ciudat. Era nevoită să se ducă la doctor din nou şi din nou, să întâlnească privirile bănuitoare, să fie întrebată lucruri la care nu putea răspunde. Căci cum ar fi putut spune adevărul? Cum ar fi putut împărtăşi groaza pe care o simţea? Nu existau cuvinte potrivite. N-ar fi fost de niciun folos.

Avea să continue să tacă şi să mintă, deşi vedea pe chipurile lor că nu o credeau.

Degetul era dureros şi pulsa. Urma să-i fie greu să aibă grijă de Peter şi să se ocupe de treburile casei, dar învăţase multe despre forţa proprie. Cât de mult putea îndura, câtă teamă şi groază putea tolera, cât de mult se putea apropia de răul absolut fără să se înfioare. Cumva, avea să se descurce.

Terese îi sunase pe toţi cei la care se putuse gândi. Pe puţinele rude ale lui Lasse, cu majoritatea cărora nu mai păstraseră legătura. Pe vechii lui tovarăşi de pahar, prietenii mai noi, foştii colegi de serviciu, inclusiv membrii congregaţiei ale căror nume le cunoştea.

Sentimentul de vinovăţie îi dădea o stare de rău. Cu o zi

înainte stătuse în bucătărie făcând melci cu scorţişoară şi simţise ceva foarte asemănător cu fericirea în clipa în care se decisese să se despartă de el şi să-l părăsească. Nu începuse să se neliniştească decât abia după ora şapte şi jumătate seara, când nu apăruse la cină şi nu-i răspunsese la telefon. Venea şi pleca după bunul plac, şi de obicei era la sediul congregaţiei atunci când nu era acasă. Însă nu şi de data aceea. Nu-l văzuseră la biserică toată ziua, ceea ce o făcuse să se îngrijoreze de-a binelea. Chiar n-avea unde altundeva să fie.

Maşina dispăruse şi ea. Terese fusese nevoită să împrumute maşina vecinilor şi căutase prin oraş toată noaptea, deşi poliţia îi spusese că se va ocupa de asta a doua zi. Lasse era totuşi un om în toată firea şi era posibil să fi plecat de bunăvoie. Însă Terese nu putea să stea pur şi simplu acasă şi să se îngrijoreze. În timp ce Tyra se ocupa de băieţi, ea căutase prin toată Fjällbacka, ba se dusese chiar şi până la Kville, unde se afla congregaţia. Nu văzu pe nicăieri Volvo-ul lor roşu. Se bucura că poliţia o luase totuşi în serios când sunase. Probabil auziseră panica din vocea ei. Chiar şi când Lasse se îmbăta criţă, venea acasă seara. Şi nu mai pusese gura pe alcool de atâta timp.

Poliţistul care venise şi vorbise cu ea întrebase, firește, dacă Lasse consuma alcool. Era un orăşel mic şi bărbatul cunoştea trecutul lui Lasse. Terese îi spusese apăsat că Lasse nu începuse să bea din nou, dar dacă stătea să se gândească, ceva fusese diferit în ultimele luni. Nu era vorba doar de fervoarea lui religioasă maniacală, ci de altceva. Uneori îl surprinsese zâmbindu-şi mulţumit sieşi, ca şi cum se gândea la un secret minunat, ceva ce nu voia ca ea să afle.

Nu ştiuse cum să-i explice poliţistului ceva atât de vag, şi înţelegea şi ea cât de nebuneşte suna. Cu toate astea,

fu dintr-odată sigură de ceva: Lasse avea un secret. Şi de ce îi era Teresei cel mai teamă, cum stătea acolo în bucătărie, în timp ce zorii zilei risipeau uşor întunericul, era că acel secret îl dusese pe Lasse pe un drum complet greşit.

Marta îl mână pe Valiant de-a lungul cărării din pădure. Un stol de păsări se ridicară speriate atunci când trecu călare pe lângă ele, iar Valiant o luă neliniştit la trap. Marta îl simţi că vrea să o ia la goană, dar îl înfrână şi continuară să meargă agale, prin liniştea dimineţii. Deşi era rece, Martei nu-i era frig. Trupul calului o încălzea şi ştia, de asemenea, cum să se îmbrace. Cu hainele potrivite putea să călărească ore întregi, chiar şi pe timpul iernii.

Antrenamentul lui Molly din ziua precedentă mersese bine. Fiica ei devenea o călăreaţă din ce în ce mai bună, iar Marta era chiar un pic mândră de ea. Altfel, mai mult Jonas se lăuda cu Molly, dar poate că era atât de limpede de unde moştenea talentul încât devenise ca o reflexie a ei însăşi.

Îl mână pe Valiant şi se bucură de senzaţie atunci când calul începu să galopeze. Niciodată nu se simţea la fel de liberă ca în şa. Era ca şi cum în rest juca un rol şi doar atunci când era în contact cu calul putea fi cu adevărat ea însăşi.

Moartea Victoriei schimbase totul. O simţea în atmosfera din grajd, acasă, ba chiar la Einar şi Helga. Fetele erau abătute şi speriate. Mai multe dintre ele veniseră direct la grajd după comemorarea din ziua precedentă. Ea şi Jonas le duseseră pe câteva dintre ele acasă cu maşina. Stătuseră tăcute pe bancheta din spate, fără să vorbească, fără să râdă, fără să se hârjonească aşa cum făceau de obicei. Iar rivalitatea dintre ele, curios

lucru, se înteţise. Se certau pe cai, se chinuiau să-i atragă atenţia, şi se uitau invidioase la Molly, despre care ştiau că are o poziţie inatacabilă.

Era un spectacol fascinant. Uneori nu putea să se abţină să pună gaz pe foc. Lăsa pe câte una să călărească unul dintre caii preferaţi de prea multe ori la rând, se ocupa un pic mai mult de alta în decursul câtorva lecţii, în timp ce o ignora pe a treia. Funcţiona întotdeauna. Intrigile începeau imediat să se ţească, iar nemulţumirea să clocotească. Observa privirile aruncate şi bisericuţele, ceea ce o amuza copios. Era atât de uşor să se joace cu nesiguranţa lor, atât de simplu să le anticipeze reacţiile.

Avusese dintotdeauna talentul acela şi poate că de aceea i se păruse atât de greu când fiica ei fusese mică. Copiii mici erau imprevizibili. Nu-i putea face să se conformeze la fel de uşor. În schimb, fusese nevoită să răspundă ea nevoilor lui Molly, când fata voia să doarmă sau să mănânce, sau era pur şi simplu necăjită fără vreun motiv raţional. Dacă era să fie sinceră, Marta nu mai credea că a fi mamă era atât de periculos. Pe măsură ce Molly crescuse, devenise mai simplu să aibă de-a face cu ea, să-i ghicească reacţiile şi acţiunile. Iar după ce-i descoperise talentul la călărie, începuse să simtă o altfel de apropiere de ea. Ca şi cum erau menite să fie împreună, iar Molly nu era doar o fiinţă străină care se pripăşise în corpul ei.

Valiant se destinse cu totul şi începu să galopeze de-a binelea, iute şi vesel. Marta ştia drumul atât de bine, încât îndrăzni să-l lase să alerge cât de repede voia. Câte o ramură ici-colo o obliga să se aplece, şi uneori le cădea zăpadă în cap în timp ce săgetau printre copaci. Zăpada se învălătucea în jurul copitelor şi părea că mergeau pe nori. Marta gâfâia, simţindu-şi întregul corp lucrând. Cei care nu călăreau credeau că tot ce trebuiau să facă erau să se lase

purtaţi pe spinarea calului. Nu înţelegeau că fiecare muşchi era activ. După o ieşire călare, simţea că o doare tot trupul.

Jonas trebuise să se grăbească la o urgenţă medicală devreme de dimineaţă. Trebuia să fie tot timpul disponibil şi, chiar înainte de ora cinci, cineva îl sunase de la una dintre fermele din apropiere. O vacă era bolnavă, iar în câteva minute Jonas era îmbrăcat şi urca în maşină. Marta se trezise când auzise soneria telefonului şi rămăsese tăcută, pe întuneric, privindu-i spatele în timp ce acesta se îmbrăca. După atâţia ani împreună, spatele îi era atât de cunoscut şi totuşi părea străin. Nu era întotdeauna simplu să trăiască împreună. Aveau conflictele lor, şi erau momente când îşi dorea să ţipe şi să-l pocnească frustrată. Însă convingerea că erau sortiţi să fie împreună era totuşi mereu acolo.

O vreme îi fusese frică. În alte împrejurări, n-ar fi recunoscut aşa ceva nici în ruptul capului, nici nu voia asta, dar în şa, când sentimentul de libertate îi făcea trupul şi simţurile să se relaxeze, gândurile începeau să-i dea târcoale. Fuseseră pe punctul de a pierde totul: unul pe celălalt, vieţile lor, loialitatea şi apropierea pe care o simţiseră încă de prima dată când se priviseră.

Exista un dram de nebunie în iubirea lor. Era măturată deoparte de văpaia care ardea continuu, şi ştiau cum să o menţină vie. Îşi exploraseră iubirea în toate felurile posibile, îi testaseră limitele pentru a vedea dacă rezistă. Şi rezistase. Doar o singură dată fusese aproape să se frângă, dar în ultima clipă totul se aşezase şi redevenise aşa cum trebuia să fie. Pericolul trecuse şi alesese să se gândească pe cât de puţin posibil la asta. Aşa era cel mai bine.

Marta îl mână pe Valiant şi goniră tăcuţi prin pădure. Înspre nimic, înspre tot.

Patrik se aşează la masa din bucătărie şi luă recunoscător ceaşca de cafea pe care i-o întinse Erica. Cina lor romantică din ziua precedentă se sfârşise dezamăgitor atunci când Terese Hansson sunase şi îşi exprimase îngrijorarea cu privire la soţul ei, Lasse. Patrik se dusese acolo şi vorbise cu ea, iar când se întorsese acasă, Erica făcuse curăţenie şi nu mai rămăsese nici urmă de cină. Era curat lună, cu siguranţă pentru că Gunnar şi Kristina aveau să vină în vizită duminică după-amiază, la o gustare.

Se uită la tabloul care stătea rezemat de perete. Zăcea acolo de un an şi, dacă nu se ocupa de asta, tipul bun la toate al mamei lui avea să vină degrabă cu ciocanul. Patrik îşi dădea seama că era copilăresc cum gândea, dar nu se simţea confortabil ca un alt bărbat să-i repare lucruri prin casă. El trebuia să facă asta, sau cel puţin să plătească pe cineva care se ocupa de aşa ceva, se grăbi el să adauge, căci era totuşi conştient de limitările lui când venea vorba de meşterit.

— Dă-l naibii de tablou, zise Erica zâmbind după ce îi urmărise privirea. Pot să-l ascund înainte să vină ei dacă nu vrei să rişti să fie agăţat.

Pentru o secundă, Patrik cântări propunerea, dar apoi i se păru stupid.

— Nu, lasă-l acolo. Am avut destul timp să-l agăţ, fără succes, la fel cum există o mulţime de alte lucruri pe care ar fi trebuit să le rezolv. Aşa că ar trebui să-mi fac mea culpa şi să fiu recunoscător pentru ajutor.

— Nu eşti singurul care ar fi putut să agaţe tabloul ăla şi să repare toate celelalte lucruri. Şi eu ştiu să folosesc un ciocan. Dar am avut alte priorităţi. Serviciul, copiii, chiar şi noi înşine, aş îndrăzni să spun. Ce contează un tablou neagăţat?

Erica se aşeză pe genunchii lui şi-l îmbrăţişă. Patrik

închise ochii şi inspiră cu nesaţ parfumul ei, de care nu se sătura niciodată. Viaţa cotidiană îşi pusese, evident, amprenta asupra iubirii lor arzătoare, însă Patrik considera că fusese înlocuită de ceva mai bun. O iubire liniştită şi constantă, dar puternică. Şi, în realitate, erau clipe în care se aprindea gândindu-se la soţia lui, la fel cum o făcuse la începutul relaţiei. Trecea un pic mai mult timp între două momente pasionale, atâta tot, dar era pur şi simplu modul în care natura se asigura că umanitatea se ocupa şi de altceva în loc să-şi petreacă toată ziua în pat.

— Aveam nişte planuri ieri... zise Erica şi-l muşcă uşor de buza de jos.

Deşi Patrik era mort de oboseală după toată munca din ultimele zile şi o noapte în care nu reuşise să se liniştească, simţi cum o parte din el se înviorează.

— Mmm, şi eu... zise el.

— Ce faceţi? se auzi o voce din cadrul uşii şi tresăriră vinovaţi.

Cu copii mici în casă, părea că nici să se giugiulească nu mai puteau.

— Ne pupam doar un pic, zise Erica şi se ridică.

— Bleah, ce scârbos, zise Maja şi o zbughi înapoi în sufragerie.

Erica îşi umplu o ceaşcă cu cafea.

— N-o să mai zică asta peste zece ani.

— Aoleu, nici nu pomeni aşa ceva, zise Patrik ridicându-se.

Dacă ar fi putut, ar fi oprit timpul în loc şi s-ar fi asigurat că Maja nu ajungea niciodată la vârsta adolescenţei.

— Ce facem acum? zise Erica.

Se rezemă de bufet şi sorbi din cafea. Patrik luă câteva înghiţituri înainte să răspundă. Cofeina nu avu decât un efect minor asupra oboselii lui.

— Am vorbit cu Terese din nou şi Lasse încă n-a apărut.

A ieşit şi l-a căutat o bună bucată de noapte, iar acum trebuie s-o ajutăm.

— Nicio teorie despre ce s-ar fi putut întâmpla?

— Nu, nu chiar. Dar acum Terese a zis că fusese ceva ciudat cu Lasse în ultimele luni, ceva diferit pe care nu-l poate explica.

— N-avea nicio idee? Majoritatea femeilor simt totuşi dacă partenerul lor învârte ceva. O amantă, o dependenţă de pariuri?

Patrik scutură din cap.

— Nu, dar o să întrebăm în cercul lui de cunoscuţi, şi l-am rugat şi pe Malte, de la bancă, să scoată extrasul de cont ca să vedem dacă Lasse a făcut retrageri neobişnuite sau dacă a cumpărat ceva care poate explica încotro a luat-o. Malte o să dea o fugă până la bancă şi-o să se ocupe imediat de asta.

Bărbatul se uită la ceas. Era aproape ora nouă şi soarele începuse în sfârşit să se ridice la orizont. Patrik detesta iarna cu nopţile ei eterne.

— Unul dintre avantajele vieţii într-un mic orăşel. Faptul că directorul băncii poate să „dea o fugă”.

— Da, slavă Domnului, asta uşurează procesul. Şi sper să ne dea un indiciu. Din ce am înţeles de la Terese, Lasse era cel care se ocupa de finanţele lor.

— Să verificaţi dacă a plătit ceva cu cardul sau dacă a făcut vreo retragere de la bancomat de când a dispărut, da? Poate că doar s-a săturat şi şi-a luat tălpăşiţa. A luat primul bilet către Ibiza. Da, ar trebui chiar să verificaţi zborurile. N-ar fi prima oară când un tată de copii mici rămas fără slujbă fuge de viaţa de zi cu zi.

— Da, mi-a trecut şi mie de multe ori prin cap, chiar dacă n-am rămas fără slujbă, rânji Patrik şi fu recompensat cu o palmă uşoară pe umăr.

— Numai să-ndrăzneşti! Du-te la Magaluf şi bea shot-uri

cu puştoaicele.

— Adorm sigur după primul pahar. Şi le sun părinţii să vină să le ia acasă.

Erica începu să râdă.

— Ai şi tu dreptate. Dar verifică totuşi plecările, nu ştii niciodată. Nu toţi sunt aşa de obosiţi şi integri ca tine.

— L-am rugat deja pe Gösta să facă asta. Iar Malte o să scoată extrasul cu plăţile făcute cu cardul şi retragerile de la bancomat. Plus că, evident, vom verifica lista de apeluri pe cât de repede posibil. Aşa că am totul sub control, mersi, zise Patrik şi-i făcu cu ochiul. Tu ce planuri ai azi?

— Kristina şi Gunnar o să treacă pe aici mai târziu. Şi dacă nu ai nimic împotrivă, mă gândeam să-i las cu cei mici o oră, cât lucrez. Chiar simt nevoia să continui, altfel n-o să înţeleg niciodată de ce o interesează pe Laila dispariţiile. Dacă găsesc o legătură, poate că o să ajungă să-mi povestească într-un sfârşit ce s-a întâmplat în ziua în care Vladek a fost omorât. Am simţit mereu că vrea să-mi povestească ceva, dar nu ştie cum, sau nu îndrăzneşte.

Zorii zilei pătrunseră pe fereastră şi luminară întreaga bucătărie. Părul blond al Ericăi străluci, iar Patrik îşi dădu brusc seama cât de incredibil de îndrăgostit era de soţia lui. Cu atât mai mult în asemenea momente, când radia entuziasm şi pasiune pentru munca ei.

— Faptul că maşina a dispărut arată totuşi că Lasse nu mai e prin zonă, zise Erica şi schimbă brusc subiectul.

— Poate. Terese a ieşit deja şi l-a căutat, dar mai sunt destule locuri în care putea să ascundă maşina. Drumeaguri prin pădure, de exemplu, sau dacă e prin vreun garaj pe undeva, e cu atât mai greu de găsit. Să sperăm că ne ajută comunitatea şi-atunci ar fi mai simplu să-l găsim, dacă încă mai e pe aici.

— Ce fel de maşină e?

Patrik se ridică după ce sorbi şi ultima picătură de cafea.

— Un Volvo Combi roşu.

— Adică unul cum e cel de acolo, zise Erica şi arătă spre parcarea mare de lângă malul apei.

Patrik se uită în direcţia în care arăta degetul ei. Nu-i veni să-şi creadă ochilor. Maşina lui Lasse era chiar acolo.

Gösta puse receptorul în furcă. Malte sunase şi-i spusese că hârtiile de la bancă urmau să fie trimise la secţie prin fax, aşa că se ridică să le aducă. I se părea în continuare incredibil că cineva putea vârî o foaie de hârtie într-o maşinărie, pentru ca aparent aceeaşi foaie să iasă ca prin magie dintr-un alt aparat într-un cu totul alt loc.

Căscă de-i trosniră fălcile. I-ar fi plăcut o dimineaţă târzie, ba chiar şi o duminică liberă, dar la cum se prezenta situaţia, nu era timp de aşa ceva. Hârtiile ieşiră încetul cu încetul, şi când păru că acelea erau toate, le adună şi se duse în bucătărie. Era mai plăcut să stea acolo decât în birou.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Annika.

Ea era deja acolo.

— Mulţumesc, ar fi drăguţ din partea ta.

Împărţi vraful în două jumătăţi şi îi dădu ei una.

— Ce-a zis Malte despre activitatea de pe cardul bancar?

— Păi, a zis că Lasse n-a folosit cardul de alaltăieri şi că n-a făcut nici retrageri de la bancomat.

— În regulă. Am trimis o cerere către liniile aeriene, aşa cum m-ai rugat. Dar pare greu de crezut că a plecat din ţară fără să plătească cu cardul, asta dacă nu cumva a pus deoparte bani lichizi şi i-a folosit pe aceia.

Gösta începu să răsfoiască prin jumătatea lui de vraf de pe masă.

— Da, am putea încerca să verificăm asta în extrasul de cont, în caz că au fost făcute nişte retrageri mai mari în

ultimul timp.

— Nu par să fi avut asemenea posibilităţi, remarcă Annika.

— Nu, Lasse a rămas fără slujbă şi nu-mi închipui că Terese câştigă prea bine. Ar trebui mai degrabă să le fie greu. Sau nu... zise el uimit când văzu cifrele din faţa lui.

— Cum adică?

Annika se aplecă în faţă ca să vadă ce voia să spună Gösta. Acesta întoarse hârtia şi indică soldul din josul paginii.

— Nu mai spune, zise ea uimită.

— Sunt cincizeci de mii de coroane în contul ăsta. Cum dracu' pot fi atât de mulţi bani?

Se uită rapid la intrările şi ieşirile din extrasul de cont.

— Sunt o mulţime de depuneri. Bani lichizi, din câte se pare. Câte cinci mii de coroane, o dată pe lună.

— Lasse trebuie să le fi făcut, pentru că el se ocupa de finanţe.

— Da, posibil. Dar ar trebui să vorbim cu Terese.

— De unde să fi făcut Lasse rost de banii ăştia? Pariuri?

Gösta bătu cu degetele în masă.

— N-am auzit nimic cum că s-ar fi priceput la pariuri, aşa că nu cred. Trebuie să-i verificăm calculatorul, în caz că a jucat jocuri online, dar atunci ar fi trebuit ca depunerile să fie de la vreo firmă de pariuri. Poate fi, desigur, o plată pentru cine ştie ce muncă a prestat, ceva dubios, despre care nu-i putea povesti Teresei.

— Nu e prea din cale-afară? zise Annika încruntându-se.

— Nu şi dacă ne gândim că a dispărut. Şi că Terese spune că poate i-a ascuns ceva în ultimele luni.

— În orice caz, n-o să fie uşor să descoperim despre ce fel de muncă e vorba. Nu putem lua urma banilor.

— Nu, nu înainte să avem un posibil client. Atunci putem să verificăm contul acelei persoane şi să vedem dacă s-au

retras sumele respective.

Gösta analiză din nou cu grijă fiecare tranzacţie, cu ochelarii pe vârful nasului. Însă nu găsi nimic altceva ieşit din comun. Dacă elimina acele depuneri, într-adevăr, familia abia dacă supravieţuia de pe o zi pe alta, şi observă că făceau minimum de cheltuieli.

— E îngrijorător că are toţi banii ăştia în cont şi a dispărut fără să scoată nimic, zise Annika.

— Da, aşa m-am gândit şi eu.

Se auzi un cling şi Gösta luă telefonul. Văzu pe ecran numărul lui Patrik şi răspunse.

— Salut. Ce? Unde? Venim imediat.

Încheie conversaţia, se ridică şi vârî telefonul la loc în buzunar.

— Maşina lui Lasse e în Sälvik. Şi au găsit sânge la locul de scăldat.

Annika dădu încet din cap. Nu părea surprinsă.

Tyra se opri în pragul uşii de la bucătărie şi se uită la mama ei. O durea sufletul să-i vadă chipul trist. Rămăsese ca paralizată la masa din bucătărie încă de când se întorsese din căutările nocturne.

— Mamă... zise Tyra dar nu văzu nicio reacţie. Mamă!

Terese ridică privirea.

— Da, draga mea?

Tyra se apropie de ea, se aşeză şi o luă de mână. Era încă rece.

— Ce fac băieţii? zise Terese.

— Bine. Sunt la Arvid, se joacă. Auzi, mamă...

— Da, scuze, voiai să spui ceva.

Terese clipi obosită. Abia dacă îşi putea ţine ochii deschişi.

— Voiam să-ţi arăt ceva. Vino.

— Da?

Terese se ridică şi o urmă pe Tyra până în sufragerie.

— Am găsit asta cu ceva timp în urmă. Şi n-am... n-am ştiut dacă să spun ceva sau nu.

— Ce anume? zise Terese, cercetând-o cu privirea. Are ceva de-a face cu Lasse? Pentru că dacă are, trebuie să-mi spui imediat.

Tyra dădu încet din cap. Apoi, făcându-şi curaj, vorbi.

— Lasse are două biblii, dar citeşte doar dintr-una. M-am tot întrebat de ce, pentru că şi cealaltă stă acolo. Aşa că m-am uitat în ea.

Fata scoase biblia din bibliotecă şi o deschise.

— Uite.

Biblia avea o ascunzătoare în interior. Cineva decupase o gaură prin pagini.

— Ce-i asta...? zise Terese.

— Am descoperit asta acum câteva luni, şi m-am mai uitat din când în când în ea. Uneori erau bani înăuntru, întotdeauna aceeaşi sumă. Cinci mii de coroane.

— Dar nu înţeleg. De unde să primească Lasse atâţia bani? Şi de ce i-a ascuns?

Tyra scutură din cap. Simţi un nod în stomac.

— Nu ştiu, dar ar fi trebuit să spun ceva. Dacă i s-a întâmplat ceva care are legătură cu banii. Atunci e vina mea, pentru că dacă ţi-aş fi spus, poate că...

Fata nu putu să-şi oprească lacrimile.

Terese o luă în braţe şi o linişti.

— Nu e vina ta, înţeleg de ce n-ai zis nimic. Am simţit şi eu că Lasse ascundea ceva şi sigur are de-a face cu asta, dar nimeni n-a putut prevedea ce s-a întâmplat. Şi nu ştim încă dacă s-a întâmplat cu adevărat ceva. Poate că doar a căzut pe undeva şi zace beat, iar poliţia o să-l găsească în curând.

— Nici tu nu crezi asta, suspină Tyra, cu faţa lipită de umărul mamei sale.

— Ei bine, nu ştim nimic, şi e stupid să facem presupuneri. Sun la poliţie imediat şi le povestesc despre bani. Aşa vedem dacă informaţia e de vreun ajutor. Nimeni n-o să te certe. I-ai fost loială lui Lasse şi nu voiai să-i faci probleme fără rost, şi cred că a fost drăguţ din partea ta. Da?

Terese o împinse uşor şi-şi puse palmele de-o parte şi de alta a feţei ei. Obrajii i se înroşiseră de la căldură, aşa că pentru Tyra era plăcut să simtă palmele răcoroase pe piele.

După ce o sărută pe frunte, Terese se duse să dea un telefon. Tyra rămase singură şi îşi şterse lacrimile. Apoi o urmă pe mama ei. Dar nu apucă să iasă din bucătărie că o şi auzi ţipând.

Mellberg se uită în copca de lângă capătul pontonului.

— Aha, deci acolo l-am găsit.

— Nu putem şti cu siguranţă, sublinie Patrik.

Acesta stătea ceva mai departe, aşteptând tehnicienii criminalişti. Însă Mellberg fusese de neoprit.

— Maşina lui Lasse e parcată acolo sus. Iar aici e sânge. E clar ca dracu’ că a fost omorât şi aruncat în copcă. N-o să dăm de el până nu ajunge la suprafaţă, la primăvară.

Mellberg mai făcu câţiva paşi de-a lungul pontonului, iar Patrik îşi încleştă fălcile.

— Torbjörn e pe drum. Ar fi bine să lăsăm locul pe cât de neatins posibil, îl rugă el.

— Nu e nevoie să-mi atragi atenţia. Ştiu cum să mă mişc la locul crimei, zise Mellberg. Abia dacă te născuseşi când luam parte la prima mea anchetă, şi ar trebui să fii mai respectuos cu...

Mellberg făcu un pas în spate şi, când îşi dădu seama că păşise în gol, expresia lui poruncitoare se transformă într-una uimită. Se prăbuşi cu un trosnet în copcă şi trase cu el

o bucată de gheaţă.

— La dracu’! strigă Patrik şi alergă pe ponton.

Aproape că-l cuprinse panica atunci când văzu că nu era niciun colac de salvare sau vreun alt echipament la îndemână, şi se gândi, deşi ştia că nu era o idee bună, să se întindă pe burtă pe gheaţă şi să încerce să-l tragă afară pe Mellberg. Însă tocmai când să se arunce pe gheaţă, Mellberg apucă scara pentru înotători şi se opinti afară din apă.

— Al naibii de frig!

Se aşeză gâfâind pe scândurile acoperite cu zăpadă. Patrik se uită descurajat la dezastru. Dacă reuşea să găsească ceva util la locul acelei crime după ravagiile făcute de Mellberg, Torbjörn avea puteri magice.

— Haide, Bertil, trebuie să intri la căldură. Mergem la mine, zise el şi trase de Mellberg, ajutându-l să se ridice.

Cu coada ochiului îi văzu pe Gösta şi Martin îndreptându-se spre locul de scăldat. Îl împinse pe Mellberg în faţă.

— Ce dra...? zise Gösta uitându-se înmărmurit la şeful lui murat, care trecu fornăind pe lângă ei şi urcă panta abruptă către parcare şi spre casa lui Patrik.

— Nu spune nimic, oftă Patrik. Primeşte-i doar pe Torbjörn şi echipa lui când vin. Şi avertizează-i că locul crimei nu e în cea mai bună stare. Au noroc dacă pot recupera ceva.

Jonas apăsă cu grijă pe sonerie. Nu mai fusese niciodată acasă la Terese şi trebuise să caute adresa pe internet.

— Bună, Jonas.

Tyra se uită uimită în sus la el când deschise uşa, dar se dădu la o parte şi-l lăsă să intre.

— Mama e acasă?

Fata făcu semn cu capul spre restul casei. Jonas se uită

în jur. Era curat şi plăcut, fără nimic ostentativ, exact aşa cum îşi imaginase că va fi. Intră în bucătărie.

— Salut, Terese.

Văzu uimirea de pe chipul ei.

— Am vrut doar să vin şi să văd ce faceţi tu şi Tyra. Ştiu că nu ne-am mai văzut de mult, dar fetele de la grajd mi-au povestit despre Lasse. Că a dispărut.

— Nu a dispărut.

Ochii Teresei erau umflaţi de plâns, iar vocea era monotonă şi nesigură.

— L-au găsit?

— Nu, doar maşina. Dar cel mai probabil e mort.

— N-ar trebui să suni pe cineva să vină pe aici? Pot să te ajut eu. Un preot, sau vreo prietenă?

Auzise că părinţii ei muriseră cu câţiva ani înainte şi nu avea fraţi sau surori.

— Mulţumesc, dar o am pe Tyra. Băieţii sunt la nişte prieteni buni. N-au aflat nimic încă.

— În regulă.

Jonas rămase confuz în bucătărie.

— Vrei să plec? Poate că vreţi mai degrabă să fiţi lăsate în pace?

— Nu, stai.

Terese făcu semn cu capul spre filtrul de cafea.

— Avem cafea, şi lapte în frigider. Îmi amintesc că o beai cu lapte.

Jonas zâmbi.

— Ce memorie bună ai.

Umplu o ceaşcă pentru sine, şi o umplu şi pe a ei. Apoi se aşeză de partea cealaltă a mesei.

— Poliţia ştie ce s-a întâmplat?

— Nu. Şi nici nu vor să dea detalii la telefon. Au spus doar că au motive să creadă că Lasse e mort.

— E totuşi potrivit să anunţe decesul prin telefon?

— Eu l-am sunat pe Patrik Hedström ca să... în legătură cu altceva. Şi am presimţit că se întâmpla ceva, aşa că a fost obligat să-mi povestească. Dar cineva de la poliţie o să vină pe aici în curând.

— Cum a primit Tyra vestea?

Trecu o vreme până ce Terese răspunse.

— Ea şi Lasse nu erau chiar atât de apropiaţi, zise într-un final. Anii în care a băut a fost complet absent, iar apoi a dispărut într-o altă direcţie, care uneori părea şi mai străină.

— Crezi că ce i s-a întâmplat poate avea legătură cu lucrurile noi? Sau cu cele vechi?

Terese îl privi întrebătoare.

— Cum adică?

— Păi, poate a fost vreo ceartă în congregaţie care a degenerat. Sau poate se întorsese la vechii lui tovarăşi de băut şi a ajuns să fie implicat în ceva ilegal? Poate că cineva îi voia răul?

— Nu, mi-e greu să cred că a căzut din nou în patima alcoolului. Dacă se poate spune ceva despre congregaţie, este că acea credinţă l-a ţinut departe de băutură. Şi n-a avut niciun cuvânt urât de spus despre nimeni de-acolo. Îi ofereau doar iubire şi iertare, aşa spunea, zise ea suspinând. Dar eu nu l-am iertat. Mă hotărâsem să-l părăsesc. Iar acum că nu mai e, mi-e dor de el.

Lacrimile începură să curgă, iar Jonas îi întinse un şerveţel dintr-un suport de pe masă. Terese îşi şterse obrajii.

— Eşti bine, mamă?

Tyra era în pragul uşii de la bucătărie şi se uita tristă la ea.

Terese părea pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Da, nu e nimic.

— Poate că a fost o idee proastă să vin, zise Jonas. M-am

gândit doar că aş putea fi de vreun ajutor.

— E drăguţ din partea ta că te-ai gândit, şi frumos că ai venit, zise Terese.

În acelaşi moment cineva sună la uşă şi sunetul îi făcu pe amândoi să tresară. Soneria era stridentă şi melodia se repetă o dată înainte ca Tyra să apuce să deschidă. Când auzi pe cineva intrând în bucătărie, Jonas se ridică şi fu întâmpinat de încă o privire uimită.

— Salut, Gösta, zise el grăbit. Tocmai plecam.

Se ridică şi se uită la Terese.

— Dacă pot face ceva, spune-mi. Nu trebuie decât să spui.

Femeia îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Mulţumesc.

În timp ce se îndrepta spre uşă, simţi o mână pe braţ. Pe un ton scăzut, pentru ca Terese să nu-l audă, Gösta zise:

— Aş vrea să vorbim despre ceva. Trec pe la tine cum termin aici.

Jonas dădu aprobator din cap. Simţi cum i se usucă gâtul. Nu-i plăcea deloc tonul lui Gösta.

Erica nu reuşea să scape de gândul la Peter, fiul de care mama Lailei avusese grijă, şi care dispăruse apoi. De ce avusese grijă doar de el şi nu de sora lui? Oare îşi luase intenţionat viaţa după moartea bunicii?

În jurul lui Peter planau prea multe întrebări şi era timpul să răspundă măcar la unele dintre ele. Răsfoi carnetul de notiţe până când ajunse la pagina cu datele de contact ale tuturor celor implicaţi. Încerca mereu să fie organizată şi să le adune într-un singur loc. Problema era doar că uneori îi era greu să-şi înţeleagă propriul scris.

De la parter se auzea râsul vesel al copiilor care se jucau cu Gunnar. Ajunseseră ca în scurt timp să-l placă pe prietenul bunicii, aşa cum îi spunea Maja. Se înţelegeau

bine, iar Erica putea să lucreze o vreme fără mustrări de conştiinţă.

Privirea îi alunecă spre fereastră. Îl văzuse pe Mellberg venind cu maşina, punând frână şi derapând, apoi aproape alergând către locul de scăldat. Însă oricât de mult şi-ar fi întins gâtul, nu putea vedea nimic, şi primise interdicţie clară să nu se ducă acolo, aşa că avea să aştepte până când Patrik ajungea acasă şi povestea ce găsiseră acolo.

Se uită din nou la carneţel. Lângă numele surorii Lailei era mâzgălit un număr de Spania, iar Erica se întinse după telefon în timp ce mijea ochii încercând să descifreze ce scrisese. Ultima cifră era oare un şapte sau un opt? oftă şi se gândi că în cel mai rău caz trebuia să încerce de mai multe ori. Hotărî să încerce cu şapte şi formă apoi numărul.

Auzea cum sună, dar sunetul era slab. Sunetele erau diferite când suna în străinătate şi se întrebase întotdeauna de ce.

— ¡Hola! răspunse o voce de bărbat.

— Hello. I would like to speak to Agneta. Is she home? zise Erica.

Studiase franceză la şcoală, aşa încât în spaniolă nu se descurca.

— May I ask who is calling? spuse bărbatul într-o engleză impecabilă.

— My name is Erica Falck, răspunse ea, apoi ezită. I'm calling about her sister.

La capătul celălalt al firului se lăsă pentru o bună bucată de timp liniştea. Apoi vocea vorbi în suedeză, cu un pic de accent:

— Numele meu e Stefan, sunt fiul Agnetei. Nu cred că mama vrea să vorbească despre Laila. Au pierdut legătura acum foarte mult timp.

— Ştiu, mi-a povestit Laila. Dar e foarte important să

vorbesc puţin cu mama ta. Îi poţi spune că este vorba despre Peter.

Din nou, tăcere. Erica aproape că putea simţi fizic ostilitatea bărbatului.

— Nu te întrebi niciodată ce fac rudele tale din Suedia? ocoli ea subiectul.

— Care rude? zise Stefan. Numai Laila a rămas şi nici măcar n-am cunoscut-o. Mama se mutase deja în Spania când m-am născut, aşa că n-am avut niciodată contact cu partea aceea a familiei. Şi cred că mama vrea ca lucrurile să rămână aşa cum sunt.

— N-ai putea totuşi s-o întrebi, te rog?

Erica auzea şi ea cum se milogea.

— Bine, dar nu fiţi prea convinsă că va spune da.

Stefan lăsă jos receptorul şi vorbi cu cineva. Ericăi i se păru că vorbea bine suedeză. Accentul era vag şi plăcut, şi abia dacă auzea s-ul pronunţat despre care ştia totuşi că exista în limba spaniolă.

— Puteţi vorbi cu ea câteva minute. V-o dau la telefon.

Erica tresări când auzi din nou vocea lui Stefan în receptor. Se pierduse în gânduri despre aspecte lingvistice.

— Alo? zise o voce de femeie.

Erica se prezentă repede, povestindu-i că scria o carte despre cazul surorii sale şi că ar fi fost recunoscătoare dacă-i putea pune câteva întrebări.

— Nu ştiu ce aş putea adăuga. Laila şi cu mine am rupt legătura acum mulţi ani şi nu ştiu nimic nici despre ea, nici despre familia ei. N-aş putea să te ajut nici dacă aş vrea.

— Laila spune acelaşi lucru, dar am câteva întrebări despre Peter la care speram totuşi să poţi răspunde.

— În regulă, ce-ai vrea să ştii? zise Agneta fără tragere de inimă.

— Mă întrebam de ce mama voastră n-a avut grijă şi de

Peter, şi de Louise. N-ar fi fost mai normal ca o bunică să-i ia în grijă pe ambii copii în loc să-i despartă? Louise a ajuns într-o familie adoptivă.

— Louise avea nevoie de... îngrijire specială. Mama nu i-o putea da.

— Dar ce era aşa special la ea? Era din cauză că era atât de traumatizată? Şi n-aţi bănuit niciodată că Vladek îşi maltrata familia? Mama ta locuia totuşi aici, în Fjällbacka, sigur trebuie să fi priceput că era ceva în neregulă, nu-i aşa?

Întrebările veniră una după alta şi iniţial Erica nu auzi nimic la celălalt capăt al firului.

— Chiar nu vreau să vorbesc despre asta. A trecut atât de mult timp de-atunci. Au fost vremuri întunecate şi nu vreau decât să uit de ele.

Vocea Agnetei se auzi slab şi întrerupt pe fir.

— Mama noastră a făcut tot ce a putut pentru a-l apăra pe Peter, asta e tot ce pot să spun.

— Şi Louise? De ce n-a apărat-o şi pe ea?

— Vladek se ocupase de Louise.

— A primit cel mai dur tratament pentru că era fată? De aceea i se spunea doar Fata? Vladek chiar ura femeile, dar se purta mai bine cu fiul lui? Şi Laila avea răni.

Continuă să pună întrebări una după alta, căci îi era teamă că Agneta putea, în orice secundă, să încheie conversaţia.

— Era... complicat. Nu pot să-ţi răspund. Şi nu mai am nimic de zis.

Părea că Agneta era pe cale să închidă, şi Erica se grăbi să schimbe subiectul.

— Înţeleg că e dureros să vorbeşti despre asta, dar ce crezi că s-a întâmplat atunci când mama voastră a murit? Potrivit raportului poliţiei, a fost o spargere care a degenerat. L-am citit şi am vorbit cu poliţistul care a fost

responsabil cu ancheta. Dar mă întreb totuşi dacă aşa s-a întâmplat cu adevărat. Pare o coincidenţă incredibilă ca două crime să aibă loc în aceeaşi familie, chiar dacă la atâţia ani distanţă.

— Se poate întâmpla. A fost o spargere, exact aşa cum a constatat poliţia. O persoană, posibil mai multe, au spart vila în timpul nopţii. Mama s-a trezit, iar hoţii s-au panicat şi au omorât-o.

— Cu un vătrai?

— Da, aia a fost arma pe care au găsit-o la repezeală.

— Nu s-a găsit nicio amprentă, nicio urmă. Trebuie să fi fost nişte hoţi foarte atenţi. Ce e ciudat e că, deşi erau atât de bine pregătiţi, totuşi s-au panicat atunci când locatara s-a trezit.

— Poliţiei nu i s-a părut ciudat. Au făcut o anchetă detaliată. Ba chiar au venit cu teoria cum că Peter ar fi fost implicat, dar a fost disculpat.

— Iar apoi a dispărut. Ce crezi că s-a întâmplat?

— Cine ştie? Poate că e pe vreo insulă în Caraibe. Ar fi frumos să fie aşa. Din păcate însă, nu cred asta. Cred că trauma din copilărie şi moartea a încă unei persoane apropiate lui au fost prea mult pentru el.

— Crezi că... crezi că şi-a luat viaţa?

— Da, zise Agneta. Din păcate, asta cred, dar sper să mă înşel. Iar acum nu mai pot vorbi. Stefan şi soţia lui trebuie să plece, iar eu trebuie să am grijă de fiii lor.

— Încă o întrebare, o rugă Erica. Ce relaţie aveai cu sora ta? Aţi fost apropiate în copilărie?

Voia să încheie cu o întrebare neutră pentru ca Agneta să nu ezite să vorbească cu ea dacă suna din nou.

— Nu, zise Agneta după o pauză lungă. Eram foarte diferite şi nu aveam prea multe în comun. Iar eu am ales să mă ţin deoparte de viaţa Lailei şi de alegerile pe care le-a făcut. Nimeni de aici nu ştie a cui soră sunt şi aş vrea

ca lucrurile să rămână aşa. Aşa că nu vreau să scrii despre mine şi nu vreau să spui nimănui că am vorbit. Nici măcar Lailei.

— Promit, spuse Erica. O ultimă întrebare doar. Laila adună articole tăiate din ziare despre fete care au dispărut în ultimii doi ani în Suedia. Una dintre ele a dispărut de aici, din Fjällbacka. A fost găsită săptămâna trecută, dar a murit, din păcate. Avea răni pe tot corpul din perioada în care a fost ţinută captivă. Ştii de ce ar fi interesată Laila de cazurile astea?

Erica tăcu şi auzi respiraţia Agnetei.

— Nu, zise femeia scurt, şi strigă apoi ceva în spaniolă pe lângă receptor. Trebuie să mă ocup de nepoţii mei acum. Dar cum am spus: nu vreau cu niciun chip să mă amestec în aşa ceva.

Erica o asigură încă o dată că n-avea să-i pomenească numele, şi încheie apoi conversaţia.

Tocmai când începuse să transcrie notiţele, auzi zarvă în hol. Se ridică imediat de pe scaunul de la birou, ieşi în fugă din cameră şi se uită peste balustradă.

— Ce n-ai...? zise ea şi alergă în jos pe scară.

La parter, Patrik scotea hainele de pe Bertil Mellberg care era ud până la piele, avea buzele vinete şi tremura de frig.

Martin intră în secţia de poliţie şi tropăi ca să-şi scuture zăpada de pe bocanci. Când trecu pe lângă recepţie, Annika se uită la el pe deasupra ochelarilor.

— Cum merg lucrurile?

— Păi, ca de obicei când e Mellberg prin preajmă.

Văzu expresia întrebătoare a Annikăi şi-i descrise, cât de calm putu, bravadele lui Mellberg.

— Dumnezeule, zise Annika, scuturând din cap. Bărbatul ăla nu încetează să mă uimească. Şi ce-a zis Torbjörn?

— Că din păcate o să fie greu să identifice urme de paşi sau detalii asemănătoare pentru că Mellberg s-a plimbat atât de mult pe acolo. Dar a luat o mostră de sânge. Ar trebui comparată cu grupa sangvină a lui Lasse, şi chiar cu ADN-ul fiilor, ca să putem şti dacă e al lui.

— Hai că nu e chiar un dezastru total. Credeţi că e mort? zise Annika prudentă.

— Era mult sânge pe ponton şi pe gheaţa din jurul copcii, dar nicio picătură de sânge în direcţia opusă. Iar dacă e sângele lui Lasse, aşa se pare.

— Ce oribil.

Ochii Annikăi se umplură cu lacrimi. Niciodată nu-i plăcuse să vadă sânge şi, de când ea şi soţul ei, Lennart, adoptaseră o fetiţă din China, devenise şi mai sensibilă la nedreptăţile vieţii.

— Da, nu ne-am imaginat că se va termina atât de neplăcut. Mai degrabă am crezut că-l găsim beart turtă pe undeva.

— Ce destin trist. Săraca familie.

Annika tăcu o clipă, dar apoi îşi veni în fire.

— Apropo, am reuşit să-i contactez pe toţi inspectorii vizaţi şi întâlnirea va avea loc la Göteborg, mâine dimineaţă la ora zece. I-am spus lui Patrik şi, evident, lui Mellberg. Tu şi Gösta cum faceţi? Vă duceţi şi voi?

Martin începuse să transpire şi îşi scoase jacheta. Când îşi trecu degetele prin părul roşcat, simţi cum i se umezeşte de-a dreptul mâna.

— Mi-aş fi dorit să merg, Gösta la fel, cred eu. Dar nu putem lăsa secţia goală. Mai ales nu acum când avem de rezolvat şi un caz de crimă.

— O decizie înţeleaptă. Şi apropo de înţelepciune: Paula e jos în arhivă din nou. Ai putea să te duci să vezi ce face, te rog?

— Sigur, mă duc imediat, zise Martin, dar merse întâi în

birou ca să-şi agaţe în cuier hainele călduroase de exterior.

Jos, la subsol, uşa arhivei stătea deschisă. Ciocăni totuşi cu grijă, căci Paula părea adâncită în ceea ce făcea.

— Nu te-ai dat bătută încă? zise el şi intră în încăpere.

Paula ridică privirea şi aşează încă un dosar deoparte.

— Probabil că n-o să găsesc ce caut, dar am în orice caz o clipă de respiro. Cine şi-a putut imagina că poate fi atât de obositor să ai un bebeluş? Cu Leo n-a fost aşa.

Dădu să se ridice şi Martin îi întinse o mână.

— Nu, am înţeles că Lisa e un pic mai specială. E acasă cu Johanna acum?

Paula scutură din cap.

— Johanna l-a scos pe Leo afară şi s-au dus la săniuş, aşa că Lisa a rămas cu bunica.

Inspiră adânc de câteva ori şi se întinse.

— Şi, ce mai faceţi voi? Am auzit că aţi găsit maşina lui Lasse şi urme de sânge.

Martin îi povesti acelaşi lucru pe care tocmai i-l povestise şi Annikăi, despre urmele de sânge şi copcă, şi chiar despre baia neaşteptată a lui Mellberg.

— Glumeşti! Cât de împiedicat poţi să fii?

Paula se holbă la el.

— Dar e bine? adăugă mai apoi, iar Martin fu mişcat de faptul că Paula era totuşi îngrijorată de starea lui Mellberg.

Ştia cât de apropiat era Bertil de fiul Paulei şi al Johannei, iar babacul avea ceva care te făcea să-l placi, în ciuda faptului că era atât de enervant.

— Da, e în regulă. E la Patrik, îşi revine.

— În orice caz, aşa se întâmplă de fiecare dată când e Bertil prin preajmă, zise Paula şi râse puţin.

— Chiar mă gândeam să iau o pauză când ai venit. Te ia cu durere de spate de la poziţia asta ghemuită. Îmi ţii companie?

Urcară pe scară şi se îndreptau către bucătărie când Martin se opri.

— Trebuie să verific rapid ceva în birou.

— Nicio problemă, vin şi eu, zise Paula şi-l urmă.

Martin începu să caute prin hârtii, iar Paula se opri şi se uită în biblioteca lui în timp ce încerca să vadă ce făcea. Ca de obicei, pe biroul lui era o dezordine totală.

— Ţi-e dor de muncă, nu? zise el.

— Da, puţin spus.

Paula se aplecă într-o parte ca să poată citi titlurile.

— Ai citit tot ce-i aici? Cărţi de psihologie, tehnici criminalistice, Dumnezeule, ai până şi…

Se opri în mijlocul propoziţiei şi se uită la o colecţie de cărţi ce stătea aliniată în biblioteca lui Martin.

— Ce idioată sunt. Nu în arhivă am citit despre limbă. Într-una din astea am citit.

Arătă spre cărţi şi Martin se întoarse uimit într-acolo. Doar nu era cu putinţă, nu?

Gösta coti şi intră în curtea de lângă şcoala de călărie. Era întotdeauna greu să stea de vorbă cu rudele. În cazul acela, nici nu putuse să dea vreo veste clară cu privire la deces. Nu existau decât indicii că i se întâmplase ceva lui Lasse şi că, cel mai probabil, acesta nu mai era în viaţă. Terese era nevoită să trăiască încă o vreme cu nesiguranţă.

Îl surprinsese să-l întâlnească pe Jonas acasă la ea. Ce căutase acolo? Ba mai mult, păruse supărat că Gösta voise să vorbească cu el. Era un lucru bun. Dacă îşi pierduse calmul, ar fi fost mai uşor să se dea de gol. Cel puţin asta ştia Gösta din experienţă.

— Cioc, cioc.

Ciocăni la uşa casei lui Jonas şi a Martei în acelaşi timp în care anunţă asta cu voce tare. Spera să poată vorbi

singur cu Jonas, aşa că dacă Marta sau fiica erau acasă, le-ar fi putut sugera să se ducă la cabinet.

Jonas deschise uşa. Avea o umbră cenuşie pe chip, pe care Gösta n-o mai văzuse până atunci.

— Eşti singur acasă? Aş vrea să discut ceva cu tine.

Pentru câteva secunde totul se cufundă în tăcere, iar Gösta rămase pe scară, aşteptând. Apoi Jonas se dădu la o parte, învins, ca şi cum ştia deja ce voia Gösta să întrebe. Şi poate că aşa era. Trebuia să-şi fi dat seama că era doar o chestiune de timp până ce totul ajungea la urechile poliţiei.

— Intră, zise el. Sunt doar eu aici.

Gösta se uită în jur. Casa părea decorată de cineva căruia nu-i păsa de aşa ceva şi nu era deloc primitoare. Nu mai fusese niciodată în casa familiei Persson şi nu ştia prea bine la ce se aşteptase, dar crezuse că oamenii frumoşi stăteau în cămine frumoase.

— E oribil ce s-a întâmplat cu Lasse, zise Jonas.

Făcu un gest spre canapeaua din sufragerie.

Gösta se aşează.

— Da, nu e niciodată plăcut să vii cu asemenea veşti. Cum se face că erai acasă la Terese?

— Am fost împreună acum mult timp. Am pierdut legătura de atunci, dar când am aflat că Lasse a dispărut, am vrut să văd dacă n-o pot ajuta totuşi cumva. Fiica ei stă mult pe la grajduri şi a fost foarte supărată după ce i s-a întâmplat Victoriei. Voiam să-i arăt că-mi pasă de greutăţile lor.

— Înţeleg, zise Gösta, apoi tăcu.

Observă că Jonas stătea tensionat şi aştepta ca el să spună de ce venise acolo.

— Aş vrea să te întreb despre Victoria. Cum era relaţia dintre voi? zise Gösta într-un final.

— Păi... începu Jonas şi se opri. Nu sunt prea multe de

spus în legătură cu asta. Era una dintre elevele Martei. Una dintre fetele care stau mai tot timpul la grajd.

Culese o scamă invizibilă de pe jeanşi.

— Din câte am înţeles, nu este întregul adevăr, zise Gösta ţintuindu-l pe Jonas cu privirea.

— Ce vrei să spui?

— Fumezi?

Jonas se uită încruntat la el.

— De ce întrebi? Nu, nu fumez.

— Bine. Să ne întoarcem la Victoria. Am auzit că aţi avut o... mda, o relaţie mai apropiată.

— Cine a zis asta? Abia dacă vorbeam cu ea. Dacă am avut treabă prin grajd, poate că am schimbat câteva vorbe cu ea, la fel cum am făcut cu celelalte fete de acolo.

— Am vorbit cu fratele ei, Ricky, iar el insistă că tu şi Victoria aveaţi o relaţie. În aceeaşi zi în care a dispărut, Ricky v-a văzut certându-vă în faţa grajdului. De ce vă certaţi?

Jonas scutură din cap.

— Nici nu-mi amintesc că am vorbit în ziua aia. Dar oricum, sigur n-a fost o ceartă. Uneori le fac observaţie fetelor dacă nu se comportă frumos la grajd şi sigur despre ceva de genul ăsta era vorba. Nu le place întotdeauna să li se atragă atenţia, sunt totuşi nişte puştoaice.

— Parcă spuneai că abia dacă ai contact cu fetele de la şcoală, zise Gösta calm şi se lăsă pe spate.

— Evident că am contact cu ele într-o anumită măsură. Sunt totuşi partener al şcolii de călărie, chiar dacă Marta e cea care o conduce acum. Se întâmplă să ajut cu partea practică şi dacă văd că nu este ceva aşa cum ar trebui, le atrag atenţia, evident.

Gösta cântări situaţia. Oare Ricky exagerase? Dar chiar şi dacă nu fusese o ceartă, Jonas ar fi trebuit totuşi să-şi amintească de episod.

— Ceartă sau nu, potrivit lui Ricky, ai avut o discuţie dură cu el. V-a văzut acolo şi a alergat la voi, a strigat la amândoi şi apoi a continuat să se certe cu tine după ce Victoria a fugit de-acolo. Chiar nu-ţi aminteşti nimic din toate astea?

— Nu, probabil că s-a înşelat...

Gösta îşi dădu seama că n-avea să ajungă nicăieri, aşa că se hotărî să continue, chiar dacă răspunsul lui Jonas nu era convingător. De ce să mintă Ricky despre confruntarea cu el?

— Victoria primise şi scrisori de ameninţare care indicau acelaşi lucru, că avea o relaţie cu cineva, zise el.

— Scrisori? zise Jonas şi gândurile părură să înceapă să i se învălmăşească în cap.

— Da, scrisori anonime care i-au fost trimise acasă.

Jonas păru complet surprins. Dar nu însemna neapărat ceva. Gösta mai fusese indus în eroare şi înainte de o aparentă sinceritate.

— Nu ştiu nimic de nicio scrisoare anonimă. Şi n-am avut nicio relaţie cu Victoria. În primul rând, sunt căsătorit şi fericit în căsnicie. Şi în al doilea rând, era doar un copil. Ricky se înşală.

— Atunci îţi mulţumesc pentru timpul acordat, zise Gösta şi se ridică. După cum ştii, trebuie să luăm astfel de informaţii în serios, şi le vom cerceta îndeaproape ca să vedem ce au şi ceilalţi de spus.

— Doar n-o să vă plimbaţi pe-aici punând întrebări de genul ăsta? zise Jonas şi se ridică şi el. Ştii cum sunt oamenii pe-aici. E destul să întrebaţi că o să şi creadă că e adevărat. Nu pricepi ce zvonuri o să se răspândească şi ce-o să însemne asta pentru şcoala de călărie? Totul e o neînţelegere, o minciună. Dumnezeule, Victoria e de vârsta fetei mele. Drept cine mă iei?

Chipul de obicei atât de deschis şi prietenos al lui Jonas

era schimonosit de furie.

— O să fim discreţi, promit, zise Gösta.

Jonas îşi trecu o mână prin păr.

— Discreţi? E o nebunie curată!

Gösta porni spre hol şi când deschise uşa, o văzu pe Marta în capul scărilor. Bărbatul tresări, luat prin surprindere.

— Bună, zise ea. Ce cauţi aici?

— Păi... doar am discutat nişte lucruri cu Jonas.

— Gösta mai avea nişte întrebări despre spargere, strigă Jonas din sufragerie.

Gösta dădu din cap.

— Da, erau câteva lucruri despre care am uitat să întreb data trecută.

— Vai, am auzit despre Lasse, zise Marta. Cum se simte Terese? Jonas zicea că pare totuşi destul de calmă.

— Mda...

Gösta nu ştia prea bine ce să răspundă.

— Ce s-a întâmplat? Jonas zicea că aţi găsit maşina lui Lasse?

— Din păcate, nu pot vorbi despre o anchetă în desfăşurare, zise Gösta şi-şi făcu loc pe lângă ea. Iar acum trebuie să mă întorc la secţie.

Se ţinu de balustradă în timp ce coborî scările din faţa casei. La vârsta lui, exista riscul să nu se mai ridice dacă aluneca şi cădea.

— Spune-ne dacă putem fi de vreun ajutor! strigă Marta după el în timp ce poliţistul se îndrepta spre maşină.

Acesta îi făcu cu ochiul drept răspuns. Înainte să se aşeze la volan, se uită spre casă, unde Marta şi Jonas se profilau ca nişte umbre la fereastra sufrageriei. În sinea lui, era sigur că Jonas minţea despre ceartă şi poate chiar şi despre relaţie. Ceva sunase fals în ceea ce spusese, dar n-avea să fie uşor să o demonstreze.

Uddevalla 1973

Vladek era din ce în ce mai schimbător. Atelierul intrase în faliment şi bărbatul se întorcea acasă ca un animal încolţit. Vorbea mult despre vechea lui viaţă, despre circ şi despre familia lui. Putea să vorbească ore în şir despre asta şi întreaga familie asculta.

Uneori, Laila închidea ochii şi încerca să-şi imagineze tot ceea ce povestea. Zgomotele, mirosurile, culorile, toţi oamenii pe care îi descria cu dragoste şi dor. O durea să-l audă vorbind despre dorul de ei, în care se simţea disperarea.

În acelaşi timp, acele ore îi ofereau un moment de respiro. Nu ştia de ce, dar totul se liniştea, iar haosul înceta. Stăteau ca într-o transă şi-l ascultau pe Vladek, se lăsau vrăjiţi de vocea şi poveştile lui, care-i ofereau Lailei şansa de a se odihni.

Tot ceea ce descria el părea rupt dintr-un vis sau dintr-un basm. Vorbea despre oameni care făceau echilibristică sus, în aer, despre prinţese de circ ce puteau sta în mâini pe şaua calului, despre clovni care făceau pe toată lumea să râdă atunci când se stropeau cu apă, despre zebre şi elefanţi care făceau lucruri despre care nimeni nu credea că sunt în stare.

Şi mai presus de orice, vorbea despre lei. Lei periculoşi, puternici, care-i ascultau toate comenzile. Care fuseseră dresaţi încă de când erau mici şi care făceau tot ceea ce le cerea în manej, în timp ce publicul îşi ţinea respiraţia şi aştepta ca animalele să se arunce asupra lui şi să-l sfâşie în bucăţi.

Mereu şi mereu povestea despre oamenii şi animalele de la circ, despre familia care întreţinuse entuziasmul şi magia timp de generaţii întregi. Dar imediat ce termina de vorbit, Laila era aruncată înapoi în realitatea de care voia,

mai mult decât orice altceva, să uite.

Nesiguranţa era cea mai rea. Era ca şi cum un leu înfometat se plimba încoace şi-ncolo, aşteptând următoarea victimă. Ieşirile şi atacurile veneau întotdeauna pe neaşteptate, întotdeauna dintr-o altă direcţie decât credea. Iar oboseala o făcea să fie din ce în ce mai puţin vigilentă.

— Dumnezeule, ce se întâmplă aici? râse Anna când auzi că Mellberg îşi revenise într-un final destul cât să meargă cu Patrik la secţie.

Se uită curioasă la Gunnar, pe care Erica îl descrisese în detaliu la telefon. Îi plăcuse instantaneu de el din momentul în care acesta îi întâmpinase în hol şi-i salutase întâi pe copii. Adrian avea să-l ajute acum să agaţe un tablou în bucătărie şi radia de bucurie.

— Cum merg lucrurile? zise ea pe un ton mai serios. E teribil ce s-a întâmplat cu Lasse. Poliţia a aflat ceva?

— Tocmai l-au găsit. Sau, mai bine zis, nu pe el, ci maşina lui şi ceea ce pare a fi locul crimei. Scafandrii sunt pe drum, dar întrebarea e dacă vor găsi trupul sau dacă a fost luat de curenţi.

— M-am întâlnit cu Tyra la grajd când am lăsat fetele acolo. O fată tare drăgălaşă. Terese pare şi ea drăguţă, pe ea doar am salutat-o la un moment dat. Săracele de ele...

Se uită la melcii cu scorţişoară pe care Kristina îi aşezase pe masă, dar n-avea nici poftă de mâncare, nici de ceva dulce.

— Mănânci cum trebuie? zise Erica şi se uită la ea cu severitate.

În copilăria lor, Erica fusese mai mult ca o mamă decât ca o soră mai mare, şi nu putuse să-şi iasă complet din rol. Însă Anna încetase să se mai împotrivească. Fără Erica, n-ar fi putut supravieţui tuturor greutăţilor vieţii. Mult iubita

ei soră mai mare fusese acolo la bine şi la rău, iar în ultimul timp doar acasă la ea mai putea să se simtă fericită şi să uite de sentimentul de vinovăţie.

— Eşti palidă, continuă Erica, iar Anna se chinui să zâmbească.

— Sunt bine, dar m-am simţit chiar rău în ultimul timp. Bănuiesc că e pe fond nervos şi mă tem de asemenea probleme.

Kristina se întoarse din locul în care stătea, lângă chiuvetă, unde trebăluia, deşi Erica o rugase de mai multe ori să se aşeze. O cercetă pe Anna din cap până în picioare.

— Da, Erica are dreptate. Eşti un pic palidă. Trebuie să mănânci şi să ai grijă de tine. În momente de criză e important să te hrăneşti cum trebuie şi să dormi bine. Ai somnifere? Dacă nu, îţi dau eu reţetă. Dacă nu dormim, nimic nu funcţionează cum trebuie, e de la sine înţeles.

— Mulţumesc, e drăguţ din partea ta, dar n-am probleme cu somnul.

Era o minciună. În ultimele nopţi stătuse în pat, cu ochii în tavan, şi încercase să oprească fluxul amintirilor. Dar nu voia să ajungă să ia pastile ca să atenueze anxietatea a cărei cauză era chiar ea. Poate că era şi puţin masochism în asta, o dorinţă de a-şi ispăşi păcatele.

— Nu ştiu dacă să te cred, dar nu te bat la cap... zise Erica.

Anna ştia însă că tocmai asta va face. Se întinse după un melc cu scorţişoară ca s-o împace, iar Erica luă şi ea unul.

— Mănâncă, avem nevoie de un strat bun de grăsime iarna, dădu Anna din cap.

— Auzi... zise Erica şi făcu un gest ca şi cum se pregătea să arunce melcul cu scorţişoară în sora ei mai mică.

— Dumnezeule, sunteţi incorigibile...

Kristina oftă şi se apucă să spele frigiderul. Erica ar fi vrut s-o oprească, dar îşi dădu seama probabil că n-avea să câştige acea luptă.

— Apropo, cum merge cartea? întrebă Anna şi reuşi cu mare greutate să înghită o bucăţică din melcul cu scorţişoară.

— Nu ştiu. Sunt atât de multe lucruri neobişnuite, încât habar n-am de unde să încep.

— Povesteşte-mi, zise Anna şi luă o gură de cafea.

Ascultă mirată în timp ce Erica povesti tot ceea ce se întâmplase în ultimele zile.

— Într-un fel ciudat, am impresia că povestea Lailei se leagă de fetele dispărute. Altfel de ce ar fi păstrat toate articolele alea decupate? Şi de ce a fost de acord să se vadă cu mine chiar în ziua în care ziarele au scris pentru prima oară despre dispariţia Victoriei?

— Deci nu e o coincidenţă? întrebă Anna, dar văzu pe chipul surorii sale care avea să fie răspunsul.

— Nu, cumva e o legătură acolo. Laila ştie ceva ce nu vrea să spună. Sau dimpotrivă, vrea să spună, dar pare că nu poate. E posibil ca ăsta să fie motivul pentru care să fi acceptat să se întâlnească cu mine, ca să aibă pe cineva căruia să i se destăinuie. Dar n-am reuşit s-o fac să se simtă destul de în largul ei încât să-mi povestească despre ce e vorba.

Erica îşi trecu frustrată o mână prin păr.

— Vai, dar e o minune că ce e aici înăuntru nu s-a târât încă afară, zise Kristina care făcea curat în frigider.

Erica îi aruncă Annei o privire care spunea că nu intenţiona să se lase provocată, ci doar să ignore operaţiunea de salvare.

— Poate că trebuie să mai investighezi puţin de una singură, sugeră Anna. Renunţase să mai mănânce din melcul cu scorţişoară şi sorbea doar din cafea.

— Ştiu, dar atât timp cât Laila tace, e aproape imposibil. Toţi cei implicaţi au dispărut. Louise e moartă, la fel ca mama Lailei, iar Peter a dispărut şi e probabil mort. Sora Lailei nu pare să ştie nimic. Nu mai e nimeni cu care să pot vorbi pentru că totul s-a întâmplat între patru pereţi.

— Cum a murit Louise?

— S-a înecat. Ea şi o altă fată care fusese adoptată de aceeaşi familie au mers la scăldat într-o zi şi nu s-au mai întors acasă. Hainele le-au fost găsite pe o stâncă, dar trupurile n-au fost recuperate niciodată.

— Ai vorbit cu părinţii adoptivi? întrebă Kristina din spatele uşii frigiderului.

— Nu, nici nu m-am gândit la asta. N-au nicio legătură cu ce s-a întâmplat la familia Kowalski.

— Dar poate că Louise li s-a destăinuit, sau poate că unora dintre ceilalţi copii adoptivi.

— Da... zise Erica.

Se simţea un pic prost că soacra ei trebuia să-i explice ceva atât de limpede.

— Cred că e bună sugestia Kristinei, zise Anna repede. Unde locuiesc?

— În Hamburgsund, aşa că aş putea da o raită pe-acolo, fireşte.

— Stăm noi cu copiii. Du-te, zise Kristina.

Anna fu de acord.

— Şi eu mai pot sta un pic. Verişorii se înţeleg foarte bine şi n-am de ce să mă grăbesc spre casă.

— Sigur? întrebă Erica, deşi se ridicase deja în picioare. Oricum, ar fi mai bine să sun întâi şi să verific dacă e totuşi în regulă să mă duc.

— Cară-te, zise Anna şi-i făcu vânt cu mâna. Sigur găsesc eu ceva de făcut. La ce dezordine e pe-aici...

Erica îi arătă degetul din mijloc drept mulţumire.

Patrik stătea lângă tabla albă din bucătărie. Iţele cazului erau mult prea încâlcite şi simţea nevoia să pună ordine în sarcini. Voia să se ducă pregătit la întâlnirea de la Göteborg şi cât era plecat, ancheta posibilei morţi a lui Lasse avea să continue. Îşi aminti, stresat, să-şi relaxeze umerii şi să inspire adânc de câteva ori. Se speriase îngrozitor cu câţiva ani înainte, când puterile îl părăsiseră şi leşinase. Fusese un semnal de alarmă. Mai devreme sau mai târziu, oboseala învingea chiar dacă îşi iubea meseria.

— Avem acum în faţă două anchete, zise el. Şi mă gândeam să începem cu Lasse.

Scrise „Lasse” cu litere de tipar şi sublinie numele.

— Am vorbit cu Torbjörn care a făcut tot ce a putut, zise Martin.

— Da, să vedem ce informaţii ne poate da...

Patrik se abţinu cu greu să nu comenteze amintindu-şi cum şeful lui distrusese probele. Slavă Domnului, se dusese acasă să se culce. Astfel, nu mai putea să saboteze ancheta în ziua aceea.

— Am primit permisiunea Teresei să recoltăm sânge de la fiul lor cel mare. Imediat ce facem asta, va fi comparat cu sângele de pe ponton, adăugă Martin.

— Bine. Încă nu putem spune cu siguranţă că e sângele lui Lasse, dar sugerez ca până una alta să plecăm de la presupunerea că Lasse a fost omorât acolo, la locul de scăldat.

— De acord, zise Gösta.

Patrik se uită la ceilalţi şi cu toţii încuviinţară.

— L-am rugat pe Torbjörn să analizeze inclusiv maşina lui Lasse, zise Martin. Dacă se va dovedi că Lasse şi ucigaşul s-au dus acolo împreună. Tehnicienii au identificat şi o serie de urme de cauciucuri sus, în parcare. Poate ar fi bine să le avem pentru eventuale comparaţii dacă vom avea nevoie să demonstrăm că a fost cineva acolo.

— Bine gândit, zise Patrik. N-am primit încă nicio listă a apelurilor de pe mobil, dar am avut ceva mai mult noroc la bancă. Nu-i aşa, Gösta?

Gösta îşi drese glasul.

— Da, Annika şi cu mine am verificat extrasul de cont al lui Lasse şi am descoperit că făcea depuneri regulate de cinci mii de coroane. Iar când am fost la Terese, mi-a povestit că fata lor, Tyra, a găsit o ascunzătoare în care Lasse pusese cu diferite ocazii tocmai câte cinci mii de coroane, bani gheaţă. Bănuiala mea e că îi ţinea acolo până prindea ocazia să-i depună.

— Terese are vreo idee de unde puteau să vină banii? întrebă Martin.

— Nu. Şi din câte îmi dau seama, spune adevărul.

— A simţit că-i ascundea ceva, şi ăsta ar putea fi secretul, zise Patrik. Prin urmare, ceea ce trebuie să aflăm e de unde veneau banii şi pentru ce anume erau.

— Faptul că era o sumă fixă indică cu siguranţă posibilitatea unui şantaj, nu-i aşa? zise Paula din cadrul uşii.

Annika o întrebase dacă nu voia să se aşeze la masă, însă i se spusese că trebuia să poată ieşi repede în caz că suna Rita în legătură cu Lisa.

— La ce anume te gândeşti? zise Gösta.

— Păi, dacă ar fi fost vorba de bani din jocuri de noroc, suma n-ar fi fost fixă. La fel dacă era vreo plată pentru o slujbă. Ar fi fost plătit la oră şi n-ar fi ieşit aceeaşi sumă de fiecare dată. Dimpotrivă, dacă e vorba de şantaj, ar fi plauzibil să primească o sumă fixă la intervale egale.

— Cred că Paula are dreptate, zise Gösta. Poate că Lasse şantaja pe cineva care într-un final s-a săturat.

— Întrebarea e atunci despre ce a putut fi vorba. Familia nu pare să ştie nimic, aşa că trebuie să lărgim cercul şi să vorbim cu toţi cunoscuţii lui Lasse, să vedem dacă

altcineva are habar de asta.

Patrik cugetă o clipă, apoi adăugă:

— Întrebaţi şi printre locuitorii din zonă, adică la vecinii mei din casele de-a lungul drumului în sus, către Sälvik. Poate că au văzut vreo maşină care s-a îndreptat în direcţia locului de scăldat. Traficul nu e atât de greu în perioada asta a anului şi oameni curioşi ascunşi pe după perdele se găsesc cu duiumul.

Notă sarcina pe tablă. Sarcinile urmau să fie împărţite, însă în acel moment nu voia decât să scrie pe tablă tot ce trebuia făcut.

— În regulă, atunci trecem la cazul Victoriei. Mâine e şedinţă generală la Göteborg cu toţi cei care participă la investigaţii. Annika, mulţumim că ai ajutat cu coordonarea ei.

— Pentru puţin. N-a fost aşa de greu. Toţi au fost foarte entuziasmaţi şi-au părut mai degrabă miraţi că nimeni nu s-a gândit la asta mai devreme.

— Mai bine mai târziu decât niciodată. Ce-am mai aflat de la ultima întâlnire?

— Păi, zise Gösta, cel mai interesant e de pildă faptul că, potrivit fratelui ei, Victoria a avut o relaţie cu Jonas Persson.

— Am primit vreo confirmare şi de la altcineva în afară de Ricky? întrebă Martin. Jonas ce zice?

— Nu, iar Jonas neagă, evident, dar nu cred că spune adevărul. Mă gândeam să verific cu fetele de la şcoala de echitaţie. Aşa ceva nu poate rămâne cu totul secret.

— Ai vorbit şi cu soţia lui? zise Patrik.

— Aş vrea să evit să vorbesc cu Marta până ce nu ştim mai multe. Dacă se dovedeşte că nu e adevărat, ar putea crea o mare tevatură.

— Sunt de acord cu asta. Dar, mai devreme sau mai târziu, vom fi nevoiţi să vorbim şi cu ea.

Paula îşi drese vocea.

— Scuze, dar nu înţeleg ce relevanţă are asta pentru anchetă. Căutăm pe cineva care răpeşte fete şi în alte zone din Suedia, nu doar aici.

— Aşa e, zise Patrik. Dacă Jonas n-ar fi avut un alibi pentru momentul dispariţiei Victoriei, ar putea foarte bine să fie el acela, la fel cum ar putea fi oricine altcineva. Dar poate se va dovedi că nu Jonas era cel cu care avea o relaţie, ci o altă persoană, care a şi răpit-o. Trebuie, pur şi simplu, să înţelegem cum a intrat Victoria în contact cu cel care a răpit-o, ce anume din viaţa ei o făcea să fie vulnerabilă. Poate fi vorba de orice. Şi ştim că cineva le fila casa. Dacă era făptaşul, e posibil să o fi ţinut sub observaţie o vreme, ceea ce sugerează că a făcut la fel şi cu celelalte fete. Detaliile vieţii private a Victoriei au jucat poate un rol în alegerea ei.

— A primit şi scrisori, cu mesaje de ameninţare, zise Gösta şi se întoarse spre Paula. Ricky le-a găsit, dar le-a aruncat, din păcate. Îi era teamă să nu le vadă părinţii.

— Atunci înţeleg, zise ea. Pare plauzibil.

— Cum merge analiza chiştocului? zise Martin.

— Nicicum momentan, zise Patrik. Şi trebuie oricum să avem pe cineva cu care să comparăm rezultatul ca să devină interesant. Ce altceva mai avem? întrebă şi se uită în jur.

Părea că semnele de întrebare se tot înmulţeau.

Privirea i se opri asupra Paulei şi îşi aminti instantaneu că ea şi Martin spuseseră că aveau ceva de povestit la şedinţă. Martin stătea ca pe ace, şi Patrik îi făcu semn cu capul.

— Aşa, zise Martin. Paulei i s-a părut că toată povestea cu rănile Victoriei îi e cunoscută de undeva.

— De unde şi orele petrecute în arhivă, zise Patrik şi simţi o undă de curiozitate când văzu roşeaţa care

cuprinse obrajii Paulei.

— Da, dar m-am înşelat. Ceea ce căutam eu nu se afla în arhivă, dar ştiam că am văzut-o undeva.

Se apropie şi se opri lângă Patrik, pentru ca nimeni să nu fie nevoit să se întoarcă spre locul ei de lângă uşă.

— Şi ai crezut că era o anchetă veche, zise Patrik, sperând că va fi succintă.

— Exact. Iar când am intrat în biroul lui Martin şi m-am uitat în biblioteca lui, mi-am amintit. Era un caz despre care citisem într-o colecţie de crime scandinave.

Patrik simţi cum inima începe să-i bată mai repede.

— Continuă, zise el.

— Acum douăzeci şi şapte de ani, într-o seară de joi din luna mai, o tânără şi proaspătă soţie, Ingela Eriksson, a dispărut din casa ei din Hultstred. Avea doar nouăsprezece ani şi soţul ei a devenit instantaneu suspect pentru că se făcuse vinovat în trecut de viol, abuzând atât de fostele lui prietene, cât şi de Ingela. A fost o mare desfăşurare de forţe şi dispariţia ei a fost intens comentată în presă pentru că s-a întâmplat să coincidă cu perioada în care ziarele scriau mult despre violenţa domestică împotriva femeilor. Şi când Ingela a fost găsită moartă în pădurea din spatele casei lor, a fost sfârşitul pentru soţul ei. S-a constatat că era moartă de ceva vreme, dar corpul era bine conservat şi s-a descoperit că fusese supusă unor torturi înfiorătoare. Soţul a fost condamnat pentru omucidere, dar a continuat să susţină că era nevinovat până când a murit, cinci ani mai târziu, în închisoare. A fost omorât de un alt deţinut într-o încăierare legată de o datorie la pariuri.

— Şi care e legătura? zise Patrik bănuind ce avea să audă.

Paula deschise cartea pe care o ţinea în mână şi arătă cu degetul un paragraf în care erau descrise rănile Ingelei.

Patrik coborî privirea şi citi. Erau prezentate în detaliu aceleaşi răni pe care le avea Victoria când fusese găsită.

— Ce-i? zise Gösta şi înşfăcă volumul, grăbindu-se să citească. Pe toţi dracii!

— Da, aşa s-ar zice, spuse Patrik. Pare că avem de-a face cu un făptaş care a fost activ mult mai mult timp decât am crezut iniţial.

— Sau, de asemenea, de un imitator, zise Martin.

În încăpere se lăsă o linişte mormântală.

Helga îi aruncă o privire lui Jonas, care stătea la masa din bucătărie. De la etaj îl auzea pe Einar cum gemea şi se foia în pat.

— Ce-a vrut poliţia?

— Era doar Gösta care voia să întrebe ceva, zise Jonas şi îşi trecu o mână peste faţă.

Femeia simţi un nod în stomac. Valul de îngrijorare devenise încetul cu încetul din ce în ce mai intens în ultimele luni şi anxietatea aproape că o sufoca.

— Ce anume? insistă ea şi se aşeză în faţa lui la masă.

— Nimic special. Doar ceva legat de spargere.

Tonul lui tăios o răni. N-o repezea aşa de obicei. Chiar dacă aveau o înţelegere tacită să nu vorbească despre anumite lucruri, nu mai folosise niciodată un astfel de ton. Îşi privi mâinile. Erau ridate şi crăpate, cu pete pe dosul palmelor. Erau mâini de bătrână, mâinile mamei ei. Când se schimbaseră într-atât? Nu se mai gândise până atunci, dar simţea că viaţa pe care o clădise cu atâta grijă se năruia încet. Nu putea lăsa să se întâmple aşa ceva.

— Molly ce mai face? zise ea în schimb.

Îi era greu să-şi ascundă dezaprobarea. Jonas nu accepta nicio critică la adresa fiicei lui, dar uneori Helga voia s-o scuture pe puştoaica aceea răsfăţată şi s-o facă să înţeleagă ce noroc avea, cât de privilegiată era.

— E bine acum, zise Jonas şi chipul i se lumină.

Zâmbetul lui o lovi pe Helga drept în inimă. Ştia că nu se cădea să fie invidioasă pe Molly, dar îşi dorea, totuşi, să vadă aceeaşi dragoste în ochii lui Jonas şi atunci când se uita la ea.

— Mergem la competiţia de joi, în schimb.

Jonas evită să-i întâlnească privirea mamei lui.

— Chiar ar trebui să faceţi asta? zise ea şi îşi auzi tonul rugător.

— Marta şi cu mine suntem de acord.

— Marta şi iar Marta! Îmi doresc să nu vă fi întâlnit niciodată. Ar fi trebuit să rămâi cu Terese. Era o fată tare drăguţă. Totul ar fi fost altfel!

Jonas se uită şocat la ea. Din copilărie n-o mai auzise niciodată vorbind pe un ton ridicat. Helga înţelegea că ar fi trebuit să tacă şi să continue să trăiască aşa cum o făcuse de-a lungul anilor, dar era ca şi cum o forţă străină pusese stăpânire pe ea.

— Ţi-a distrus viaţa! S-a insinuat în familia noastră şi ca un parazit s-a apropiat de tine, de noi, şi a...

Poc! Palma o reduse la tăcere şi, uimită, îşi duse mâna la obraz. O ustura tare şi ochii i se umplură cu lacrimi. Durerea nu era singurul motiv. Ştia că întrecuse limita şi că nu mai era cale de întoarcere.

Jonas părăsi bucătăria fără să se uite la ea şi, când Helga auzi uşa de la intrare închizându-se, înţelese că nu mai putea să stea deoparte şi să asiste fără să facă nimic. Acel timp apusese.

— Adunaţi-vă, fetelor!

Iritarea din vocea ei răsună în padocul acoperit. Toate fetele erau tensionate, iar Marta aşa le şi voia. Fără frică, nu învăţau nimic.

— Ce faci, Tindra?

Se încruntă la fata blondă care se chinuia să sară peste un obstacol.

— Fanta nu vrea. Se împotriveşte tot timpul.

— Tu eşti cea care ia deciziile, nu calul. Nu uita asta.

Marta se întrebă de câte ori repetase acel lucru. Privirea i se opri pe Molly, care avea control absolut asupra lui Scirocco. Totul părea să fie bine înainte de competiţie. Erau bine pregătite, în ciuda situaţiei.

În aceeaşi clipă, Fanta refuză să sară pentru a treia oară şi Marta îşi pierdu răbdarea.

— Nu înţeleg ce e cu voi azi. Ori vă concentraţi, ori încheiem lecţia.

Văzu satisfăcută cum fetele păliră. Încetiniră toate, se întoarseră către centrul padocului şi se opriră în faţa Martei.

Una dintre fete îşi drese glasul.

— Ne cerem scuze. Dar am auzit despre tatăl Tyrei... mă rog, tatăl ei vitreg.

Aşadar aceea era explicaţia pentru anxietatea din interiorul grupului. Ar fi trebuit să se gândească la asta, dar de cum intra în grajd, uita de lumea de afară. Era ca şi cum toate gândurile, toate amintirile dispăreau. Rămâneau doar mirosul cailor, zgomotele lor, respectul pe care i-l arătau şi care era infinit mai mare decât cel al oamenilor. În special al fetelor acelora.

— Ceea ce s-a întâmplat e teribil şi am toată înţelegerea pentru faptul că sunteţi alături de Tyra, dar aşa ceva nu-şi are locul aici. Dacă nu puteţi să încetaţi să vă gândiţi la asta şi vă lăsaţi afectate de altceva decât ce se întâmplă acum, în padocul ăsta, puteţi la fel de bine să descălecaţi şi să plecaţi acasă.

— Eu n-am probleme de concentrare. Ai văzut cum am sărit peste obstacolul ăla înalt? zise Molly.

Celelalte fete îşi dădură ochii peste cap. Fiica ei habar n-

avea de diferenţa dintre ce spunea şi ce gândea, ceea ce era surprinzător. Marta îşi însuşise la perfecţie acea artă. Ce spunea nu mai putea fi retras, o impresie greşită nu putea fi niciodată schimbată şi nu înţelegea cum Molly putea fi atât de nechibzuită.

— Şi vrei să-ţi dau o medalie sau ce? zise ea.

Molly se bosumflă, iar Marta observă că celelalte fete se bucurară, deşi încercau s-o ascundă. Molly nu urma să devină niciodată o învingătoare dacă n-avea un pic de sete de revanşă în ea. Asta nu înţelegea Jonas. O ţinea în puf, o răsfăţa şi-i distrugea şansele de a fi o supravieţuitoare.

— Schimbă calul cu Tindra, Molly. Să vedem dacă merge la fel de bine sau dacă e vina calului.

Molly păru că vrea să protesteze, dar se abţinu. Cu siguranţă încă se gândea la competiţia pe care o pierduse şi nu voia să rateze şansa de a concura la următoarea. Deocamdată, părinţii încă hotărau pentru ea şi era conştientă de asta.

— Marta?

Vocea lui Jonas din tribune o făcu să se întoarcă. Îi făcu semn cu mâna să se apropie şi expresia de pe chipul lui o făcu să se grăbească spre el.

— Continuaţi, vin imediat, le ordonă Marta fetelor şi urcă pe scări spre Jonas.

— Trebuie să vorbim despre ceva, zise el.

— Putem face asta mai târziu? Sunt în mijlocul lecţiei, zise Marta, dar văzu pe faţa lui care avea să fie răspunsul.

— Nu, spuse el. Trebuie să vorbim acum.

Ieşiră din padocul acoperit şi Marta continuă să audă în urma ei zgomotul cailor.

Erica se opri în faţa cafenelei din Hamburgsund. Drumul de la Fjällbacka era frumos şi se bucurase de câteva clipe de linişte în maşină. Când sunase şi explicase misiunea ei,

cuplul Wallander ezitase iniţial. Discutaseră puţin în timp ce Erica aştepta pe fir şi le asculta şuşotitul slab. Într-un sfârşit, acceptaseră să o întâlnească, dar nu acasă, ci la o cafenea din centru.

Erica îi zări de cum intră în cafenea şi se apropie repede de masa lor. Se ridicară şi o salutară jenaţi. Tony, capul familiei, era înalt şi puternic, avea tatuaje mari pe antebraţe şi era îmbrăcat cu o cămaşă cadrilată şi pantaloni de lucru albaştri. Soţia lui, Berit, era mult mai micuţă, dar corpul subţire părea viguros şi puternic, iar chipul îi era ars de soare.

— O, aţi luat deja cafea, şi mă gândisem să fac eu asta, zise Erica, făcând semn cu capul înspre ceştile lor.

Pe o farfurioară erau două tarte Mazarin cu migdale, pe jumătate mâncate.

— Da, am ajuns un pic mai devreme, zise Tony. Şi nu trebuie să te simţi obligată.

— Sigur ţi-ar prinde şi ţie bine o cafea, aşa că du-te şi ia-ţi una, zise Berit prietenoasă.

Ericăi îi plăcu instinctiv de acei doi oameni. „Cinstiţi” fu primul cuvânt care-i trecu prin minte. Se duse la bar şi comandă cafea şi ceva dulce, apoi se întoarse.

— Apropo, de ce-aţi vrut să ne vedem mai degrabă aici? Aş fi putut veni acasă la voi şi aţi fi putut scăpa de drumul ăsta, zise ea şi muşcă din desertul delicios.

— Păi, ne-am gândit că n-ar fi fost o idee bună, zise Berit şi se uită în jos, la faţa de masă. E atâta dezordine şi aşa de jalnic acasă. Nu puteam să invităm acolo pe cineva ca tine.

— Dar chiar nu trebuia, zise Erica.

Acum era rândul ei să se simtă jenată. Ura senzaţia că lumea se purta cu ea ca şi când era diferită, ba chiar mai bună decât alţii, doar pentru că apărea din când în când la televizor sau în ziare.

— Ce voiai să întrebi despre Louise? zise Tony, oferindu-i o ieşire din situaţia dificilă.

Erica se uită recunoscătoare la el şi luă o gură de cafea înainte să răspundă. Era bună şi tare.

— Păi, în primul rând, mă întreb cum aţi ajuns să aveţi grijă de Louise. Fratele ei a ajuns la bunica lor maternă.

Berit şi Tony se uitară unul la altul ca şi cum ar fi vrut să vadă cine să răspundă la întrebare. Berit fu aceea:

— Nu ne-am lămurit niciodată de ce bunica maternă n-a luat ambii copii. Poate că pur şi simplu nu putea să se descurce cu amândoi. Louise era, probabil, mult mai bolnavă decât fratele ei. În orice caz, am fost informaţi de municipalitate că o fetiţă de şapte ani avea nevoie urgentă de un cămin nou şi că trecuse printr-o traumă. A venit la noi direct de la spital, şi apoi am aflat, evident, mai multe de la reprezentantul serviciilor sociale.

— Cum era Louise când a ajuns la voi?

Tony îşi împreună mâinile pe masă şi se aplecă înainte. Fixă cu privirea un punct în spatele Ericăi şi păru să călătorească înapoi în timp până la anul în care o primiseră pe Louise.

— Era costelivă şi plină de vânătăi şi răni pe corp. Dar au îngrijit-o la spital şi i-au tuns părul, aşa că nu mai părea atât de sălbatică precum în pozele pe care i le-au făcut când au găsit-o.

— Era drăgălaşă, chiar drăgălaşă, zise Berit.

Tony fu de acord.

— Da, nu prea puteai spune altceva despre ea. Dar avea nevoie să mănânce şi să se vindece, atât fizic, cât şi psihic.

— Cum era ca fire?

— Taciturnă. Câteva luni de zile abia dacă am scos ceva de la ea. Stătea doar şi ne privea.

— Nu spunea nimic?

Erica se întrebă dacă să ia notiţe, dar se hotărî să asculte doar şi apoi să scrie din amintiri. Uneori îi scăpau nuanţele din replicile celorlalţi dacă şi le nota pe loc.

— Ba da, cuvinte scurte. Mulţumesc, sete, obosită. Ceva de genul.

— Dar vorbea cu Tess, adăugă Berit.

— Tess? Cealaltă fată care locuia cu voi?

— Da, Tess şi Louise s-au împrietenit din prima clipă, zise Tony. Le auzeam prin perete cum stăteau şi vorbeau împreună seara. Aşadar, bănuiesc că doar cu noi nu voia să vorbească. Louise nu făcea nimic din ce nu voia.

— Cum adică? Era turbulentă?

— Nu, de fapt era chiar liniştită, într-un anume sens.

Tony se scărpină pe creştetul chel.

— Nu prea ştiu cum să descriu asta.

Se uită nehotărât la Berit.

— Nu se împotrivea niciodată, dar dacă o rugai să facă ceva ce nu voia, pleca. Şi nu conta dacă o certai, pentru că era ca şi cum nu te auzea. Şi-apoi, era dificil să fii cât de dur ar fi trebuit poate să fii cu cineva care trecuse prin aşa ceva ca Louise.

— Da, ţi se rupea sufletul de mila ei, zise Tony şi ochii i se întunecară. Să-ţi închipui că poate cineva să se poarte aşa cu un copil.

— Oare a devenit mai vorbăreaţă cu timpul şi v-a povestit despre părinţii ei sau despre ceea ce s-a întâmplat?

— Da, a început să vorbească din ce în ce mai mult, zise Berit. Dar nimeni n-ar putea spune că a devenit vreodată vorbăreaţă. Doar rareori ne povestea ceva din proprie iniţiativă. Răspundea când vorbeai cu ea, dar refuza să te privească în ochi şi n-a avut niciodată încredere în noi. Poate că i-a povestit câte ceva lui Tess. Era ca şi cum aveau un univers al lor, fetele alea două.

— Din ce mediu venea Tess? De ce a ajuns la voi? zise Erica şi înghiţi ultima bucăţică de desert.

— Era orfană şi avusese o copilărie cumplită, zise Tony. Tatăl nu era niciodată acasă, din câte ştim noi, iar mama era dependentă de droguri şi a murit în urma unei supradoze. Tess a ajuns la noi chiar înainte să ajungă Louise. Erau de-o vârstă şi aproape că arătau ca două surori. Am fost atât de fericiţi că se aveau una pe cealaltă. Ne ajutau mult cu animalele dacă era nevoie. Am avut ghinion vreo doi ani să avem animale bolnave şi tot felul de accidente la fermă. Un ajutor în plus nu e de ici, de colo, şi atât Berit, cât şi eu suntem de părere că munca e un mod bun de a-ţi vindeca rănile sufleteşti.

Apucă mâna soţiei lui şi o strânse. Schimbară un zâmbet scurt, iar Erica simţi cum îi creşte inima văzând o asemenea dragoste trainică, deşi trăiseră atât de mult timp împreună. Asta îşi dorea să aibă şi ea cu Patrik, şi aşa credea că avea să fie.

— Se jucau mult împreună, adăugă Berit.

— Da, chiar aşa, circul, zise Tony şi ochii îi sclipiră când îşi aminti. Era jocul lor preferat, de-a circul. Tatăl lui Louise fusese circar şi asta le captivase imaginaţia fetelor. Au improvizat un mic manej în hambar şi făceau tot felul de trucuri acolo. O dată am descoperit că întinseseră o frânghie între două bârne şi intenţionau să facă echilibristică pe ea. Evident, puseseră fân dedesubt, dar totuşi se puteau răni grav, aşa că am pus punct jocului. Îţi mai aminteşti asta, când au vrut fetele să facă echilibristică?

— Da, ce farse mai făceau ele două uneori. Şi animalele erau importante pentru ele. Îmi amintesc când o vacă de-a noastră a fost bolnavă şi au stat toată noaptea să o vegheze până ce a murit într-un final, în zori.

— Nu v-au făcut niciodată probleme?

— Nu, nu ele două. Am avut copii care veneau şi plecau, şi cu care aveam probleme mult mai mari. Tess şi Louise aproape că se descurcau singure. Uneori aveam impresia că se izolaseră un pic de realitate şi n-am reuşit niciodată să ne apropiem de ele cu adevărat. Dar păreau să se simtă bine şi erau protejate. Chiar dormeau împreună. Dacă mă furişam înăuntru şi mă uitam la ele, stăteau întotdeauna întoarse una spre cealaltă, îmbrăţişate.

Berit zâmbi.

— A venit vreodată în vizită bunica lui Louise?

— O dată. Louise să fi avut vreo zece ani...

Berit se uită la soţul ei, care-i făcu semn cu capul.

— Cum a fost vizita? Ce s-a întâmplat?

— A fost...

Berit se uită din nou la Tony, care ridică din umeri şi preluă ştafeta.

— Nu s-a întâmplat nimic propriu-zis. Au stat în bucătărie şi Louise n-a zis nimic. Nici bunica ei n-a spus prea multe. Mai degrabă s-au uitat una la alta. Şi parcă-mi amintesc că Tess s-a tot plimbat prin faţa bucătăriei, îmbufnată. Bunica lui Louise voia să stea de vorbă cu fata între patru ochi, dar am insistat şi a fost de acord cu mare reticenţă să fiu şi eu de faţă. La momentul respectiv, Louise era la noi de trei ani. Aveam o răspundere faţă de ea şi habar n-aveam cum o să reacţioneze la apariţia bunicii. Sigur i-a trezit amintiri neplăcute, dar n-a fost prea evident, de fapt. Au stat pur şi simplu acolo. Ca să fiu sincer, nu înţeleg de ce a venit.

— Peter nu venise şi el?

— Peter? zise Tony. Te referi la fratele mai mic al lui Louise? Nu, era doar bunica.

— Şi Laila? A contactat-o vreodată pe Louise?

— Nu, zise Berit. N-am auzit nimic de ea. Mi-a fost incredibil de greu să înţeleg asta. Cum să fie atât de rece

ca nici să nu se întrebe ce făcea fata ei?

— Louise întreba de ea?

— Nu, niciodată. Cum spuneam, nu ne-a povestit nimic despre vechea ei viaţă şi nici noi nu am presat-o. Ţineam legătura cu un psiholog de copii care ne-a recomandat să o lăsăm să povestească în ritmul ei. Dar evident, i-am pus totuşi o serie de întrebări. Voiam, fireşte, să ştim cum se simţea.

Erica dădu din cap şi cuprinse ceaşca de cafea cu palmele, ca să şi le încălzească. De fiecare dată când se deschidea uşa cafenelei, un val de frig intra şi o făcea să îngheţe.

— Ce s-a întâmplat mai apoi, în ziua în care au dispărut? zise ea cu băgare de seamă.

— Ţi-e frig? Poţi lua puloverul meu, se oferi Berit.

Erica înţelese de ce cuplul îşi pusese la dispoziţie căminul atâtor copii adoptivi de-a lungul anilor. Amândoi păreau nişte oameni incredibil de atenţi.

— Nu, mulţumesc, e în regulă, zise Erica. Însă credeţi că mi-aţi putea povesti despre ziua aceea?

— S-a întâmplat acum atât de mulţi ani, încât e în regulă, zise Tony, dar Erica văzu cum o umbră întunecată li se aşternu pe chipuri la amintirea acelei zile fatidice de vară.

Citise despre episod în raportul poliţiei, dar era cu totul altceva să-i fie povestit de cei care fuseseră acolo.

— Era o miercuri, în iulie. Bine, nu că ar fi relevant ce zi a săptămânii era...

Vocea lui Tony tremură şi Berit puse delicat o mână pe braţul lui. Bărbatul îşi drese glasul şi continuă.

— Fetele au zis că se duc să înoate. Nu ne-am îngrijorat, plecau des împreună. Uneori erau plecate cât era ziua de lungă, dar se întorceau mereu înspre seară, când începea să li se facă foame. Însă nu şi în ziua aia. Am aşteptat şi-

am aşteptat, dar fetele n-au apărut. Şi înainte de ora opt ne-am dat seama că se întâmplase ceva. Am ieşit să le căutăm şi când nu le-am găsit, am sunat la poliţie. A doua zi le-au fost găsite hainele pe nişte stânci.

— Cine le-a găsit, voi sau poliţia?

— Poliţia adunase o echipă de căutători, aşa că unul dintre voluntari a găsit hainele.

Berit oftă.

— Probabil că au fost trase de curenţii puternici de acolo. Niciunul din trupuri n-a fost găsit... O tragedie înfiorătoare.

Tony lăsă privirea în pământ. Era limpede cât de adânc îi marcase întâmplarea pe amândoi.

— Ce s-a întâmplat apoi?

Pe Erica o durea sufletul când se gândea cum trebuie să se fi luptat cele două fete împotriva curentului.

— Poliţia a anchetat cazul şi a constatat că a fost vorba de un accident. Noi... păi, noi ne-am simţit vinovaţi mult timp. Dar fetele aveau totuşi cincisprezece ani şi ştiau să aibă grijă de ele. Cu timpul ne-am dat seama că nu fusese vina noastră. Nimeni nu putuse să prevadă întâmplarea. Ele două trăiseră destul de mult în captivitate şi noi le-am lăsat să zburde libere încă de când au venit la noi.

— A fost un gest înţelept, zise Erica şi se întrebă dacă fiii şi fiicele care locuiseră cu Berit şi Tony îşi dădeau seama ce loz norocos trăseseră.

Se ridică şi le întinse mâna.

— Mulţumesc că v-aţi rupt din timpul vostru ca să vă vedeţi cu mine. Apreciez foarte mult şi-mi pare rău dacă discuţia a trezit amintiri dureroase.

— A trezit şi amintiri frumoase, zise Berit şi-i strânse mâna cu căldură. Am avut norocul să îngrijim mulţi copii de-a lungul anilor, şi toţi şi-au lăsat amprenta asupra noastră. Tess şi Louise erau speciale şi n-au fost uitate.

Casa devenise nespus de tăcută. Era ca şi cum golul lăsat de Victoria umplea totul, ca şi cum îi umplea pe ei înşişi şi ameninţa să-i arunce în aer din interior.

Făceau încercări stângace de a-şi împărtăşi tristeţea, începeau să vorbească despre Victoria, dar se opreau brusc în mijlocul unei amintiri şi lăsau cuvintele să dispară în neant. Cum să mai fie viaţa la fel vreodată?

Ricky ştia că era doar o chestiune de timp până ce poliţia avea să vină din nou în vizită. Gösta sunase deja să verifice dacă într-adevăr nu văzuseră nicio persoană suspectă în zonă în perioada de dinaintea dispariţiei Victoriei. Probabil că aveau informaţii despre cineva care stătuse cu ochii pe casă la acea vreme. Ricky îşi dădu seama că vor vrea de asemenea să-i întrebe pe mama şi pe tata dacă ştiau ceva despre relaţia Victoriei cu Jonas, sau despre scrisorile pe care le găsise el. Într-o anumită măsură, ar fi fost o uşurare. Fusese greu să ducă povara secretului concomitent cu cea a tristeţii, fusese greu să-şi dea seama că părinţii nu ştiau totul.

— Îmi dai, te rog, cartofii?

Tatăl întinse mâna fără să-l privească în ochi, iar Ricky ridică bolul şi i-l dădu.

Acela era singurul gen de conversaţie pe care-l mai aveau. Despre chestii cotidiene şi practice.

— Vrei nişte morcovi?

Mama îi oferi castronul. Mâna ei o atinse pe a lui Ricky atunci când acesta luă castronul şi mama tresări ca arsă. Tristeţea îi apăsa atât de tare că abia reuşeau să convieţuiască.

Ricky se uită la părinţii lui. Mama pregătise prânzul, dar mâncarea fusese preparată la nimereală, şi arăta la fel de fadă pe cât era la gust. Mâncară în tăcere, fiecare cu gândurile lui. În scurt timp avea să vină poliţia şi să rupă

tăcerea, iar băiatul îşi dădu seama că el ar trebui să fie cel care să le povestească. Încercă să-şi ia inima în dinţi.

— Trebuie să vă spun ceva. Despre Victoria…

Se opriră din ce făceau şi se uitară la el, îl priviră aşa cum nu o mai făcuseră de mult timp. Inima începu să-i bată mai repede în piept, gura i se uscă, dar se forţă să continue. Povesti despre Jonas, despre cearta de la grajd, despre cum Victoria fugise, despre scrisorile pe care le găsise, despre cuvintele îngrozitoare şi despre ameninţări.

Ascultară cu atenţie, apoi mama plecă privirea. Dar Ricky zări o lucire ciudată în ochii ei. Îi luă o secundă să înţeleagă ce însemna.

Mama lui ştia deja.

— Deci nu şi-a omorât nevasta? Sau da?

Rita se încruntă şi o ascultă răbdătoare pe Paula.

— A fost condamnat pentru crimă, dar a susţinut tot timpul că e nevinovat. N-am reuşit să dau de nimeni care a lucrat la caz, dar am primit prin fax părţi din ancheta respectivă şi am citit mai multe articole din ziare. Iar dovezile erau doar circumstanţiale.

Paula se plimbă încolo şi-ncoace prin bucătărie, încercând să o liniştească pe Lisa în timp ce vorbea. Fetiţa era chiar calmă de data aceea, situaţie care s-ar fi schimbat imediat dacă Paula se oprea. Se întrebă când se aşezase la masă ultima oară şi se bucurase de un prânz întreg.

Johanna îi aruncă o privire, iar Paula se gândi în sinea ei că poate era de fapt rândul Johannei să se chinuie în braţe cu cea mică. Nimeni nu spunea că ea era cea mai potrivită pentru aşa ceva doar pentru că ea o născuse.

— Aşază-te odată, urlă Johanna la Leo, care se încăpăţâna să se ridice în scăunel între două îmbucături.

— Dumnezeule, dacă am face toţi aşa când mâncăm,

am fi numai piele şi os, zise Mellberg şi-i făcu cu ochiul lui Leo.

Johanna oftă.

— Te rog, Bertil, chiar trebuie să-l încurajezi? Şi-aşa e greu să ne descurcăm cu el.

— Ei, ce contează dacă puştiul face un pic de sport între înghiţituri? Cu toţii ar trebui să facem asta. Ia uite.

Mellberg luă o îmbucătură, se ridică, se aşeză, apoi se ridică din nou. Leo râse în hohote.

— Chiar nu poţi să-i zici să se oprească? spuse Johanna întorcându-se către Rita cu o expresie rugătoare.

Paula simţi cum o încearcă o senzaţie aparte. Ştia că Johanna avea să-şi iasă din minţi, dar într-un final nu mai putu să se abţină şi începu să râdă. Râse cu atâta poftă că-i dădură lacrimile şi i se păru că până şi Lisa zâmbeşte. Rita nu se putu abţine nici ea şi, încurajată de reacţia publicului, se aşeză şi se ridică în acelaşi ritm cu Leo şi Mellberg.

— Ce păcate oi fi avut în viaţa anterioară ca s-ajung într-o familie ca asta? oftă Johanna, însă un zâmbet începuse să se iţească şi pe chipul ei. Bine-atunci, faceţi ce vreţi. Eu mi-am pierdut deja orice speranţă că ăsta mic o să ajungă un adult funcţional.

Se aplecă râzând şi-l sărută pe Leo pe obraz.

— Vreau să ştiu mai multe despre crima aia, zise Rita când atmosfera din bucătărie se mai calmă. Dacă nu existau probe, nu-l puteau condamna, nu? În Suedia nu trimitem oameni la închisoare pentru ceea ce n-au făcut, nu-i aşa?

Paula îi zâmbi mamei ei. Încă de când venise din Chile, în anii şaptezeci, Rita avusese nişte aşteptări prea mari, la care Suedia n-ar fi putut niciodată să se ridice. Îmbrăţişase de asemenea toate tradiţiile şi petrecea sărbătorile suedeze cu o frenezie pe care până şi democraţii ar fi

găsit-o un pic exagerată. În toate celelalte zile gătea specialităţi din ţara lor, dar de solstiţiul de vară şi alte asemenea ocazii, abia dacă găseai altceva decât hering în frigider.

— Existau, cum spuneam, dovezi circumstanţiale, adică lucruri care indicau că el era vinovat, dar care nu... Cum să explic asta?

Mellberg îşi drese vocea.

— Probă circumstanţială e un termen juridic pentru anumite dovezi care sunt mai vagi decât un fapt, dar care pot totuşi să ducă la eliberarea sau condamnarea acuzatului.

Paula se holbă la el. Ultimul lucru la care se aşteptase era un răspuns la întrebare, d-apoi unul raţional. Mai că gândise cu voce tare.

— Exact. Iar în cazul ăsta se poate spune că soţul Ingelei avea un precedent care a influenţat sentinţa. Fostele lui prietene, ba chiar şi prietenele Ingelei, au depus mărturie că era adesea agresiv. Mai mult, o abuzase cu mai multe ocazii pe Ingela şi o ameninţase cu moartea. Atunci când i-a lipsit alibiul pentru momentul în care a dispărut Ingela şi corpul a fost găsit în pădurea din apropierea casei lor, ei bine, lucrurile au părut clare.

— Dar voi nu sunteţi de aceeaşi părere? zise Johanna şi-l şterse la gură pe Leo.

— E imposibil de zis. Dar rănile sunt foarte neobişnuite. Şi au fost voci de-a lungul anilor care l-au apărat pe soţul Ingelei şi care au susţinut că spunea adevărul. Refuzul poliţiei de a investiga şi alte piste a făcut să scape un criminal.

— Nu e posibil să fi auzit cineva despre crima asta şi să vrea să facă acelaşi lucru? întrebă Rita.

— Ba da, tocmai asta a zis şi Martin în timpul şedinţei. Au trecut aproape treizeci de ani de când Ingela a fost

omorâtă, aşa că, desigur, mai degrabă poate fi vorba de cineva care imită un ritual şi nu de acelaşi criminal care să fi reînceput să ucidă.

După ce-i aruncă o privire Lisei, care părea să doarmă adânc, Paula se aşează la masă. Avea să mănânce cu ea în braţe.

— Merită să cercetăm îndeaproape, în orice caz, zise Mellberg şi-şi mai puse o porţie. Mă gândeam să citesc dosarul în seara asta, ca să-l pot discuta la şedinţa de la Göteborg mâine-dimineaţă.

Paula îşi înăbuşi un oftat adânc. Mellberg avea cu siguranţă să-şi asume tot meritul pentru ceva ce, de fapt, ea descoperise.

Patrik intră pe uşă şi se uită mirat în jur.

— Am chemat cumva firma de curăţenie azi? Ba nu, aşa-i, mama şi tipul ei au fost pe-aici.

O sărută pe Erica pe obraz.

— Treci la raport. Cât de multe a reparat?

— Nu vrei să ştii, zise ea şi intră înaintea lui în bucătărie, unde continuă să pregătească cina.

— Aşa de rău e?

Patrik se aşeză cu un oftat şi copiii dădură buzna şi i se aruncară în braţe. Dar la fel de repede se făcură nevăzuţi. La TV era emisiunea Bolibompa.

— De când e balaurul verde mai interesant decât mine? zise el zâmbind mânzeşte.

— Oho, de multă vreme, spuse Erica aplecându-se şi sărutându-l pe buze. Dar, pentru mine, eşti în continuare cel mai popular.

— La fel de popular ca Brad Pitt?

— Mă tem că nu. N-o să-l poţi bate niciodată pe Brad Pitt.

Erica îi făcu apoi cu ochiul şi deschise dulapul, scoţând

nişte pahare, iar Patrik se ridică şi o ajută să pună masa.

— Cum mai merge? Aţi ajuns la vreo concluzie?

Patrik scutură din cap.

— Nu, nu încă. Rezultatele analizei de laborator iau ceva timp. Tot ce ştim e că cineva părea să-i plătească regulat cinci mii de coroane lui Lasse.

— Şantaj?

Patrik dădu aprobator din cap.

— Da, asta e şi teoria noastră. Încercăm să nu ne rezumăm doar la ea, dar pare destul de probabil că şantaja pe cineva care s-a săturat într-un final. Întrebarea e cine anume. În prezent n-avem nicio idee.

— Care e atmosfera de dinaintea şedinţei de mâine? întrebă Erica amestecând într-o oală de pe aragaz.

— Suntem rezonabil de pregătiţi. Dar Paula a venit cu o nouă teorie azi. E posibil să existe o legătură cu un caz vechi de douăzeci şi şapte de ani. Ingela Eriksson, care a fost omorâtă la Hultstred.

— Cea care a fost torturată şi omorâtă de soţul ei?

Erica se întoarse şi se uită fix la el.

— Cum adică are legătură cu cazul vostru?

— O, da, am uitat că le ai cu istoria criminalităţii suedeze. Atunci ar trebui să-ţi aminteşti cum a fost torturată, nu?

— Nu, ştiu doar că a molestat-o şi a abandonat-o în pădurea din apropierea casei lor. Acum spune-mi care e legătura.

Erica nu-şi putu ascunde curiozitatea din voce.

— Ingela Eriksson avea exact aceleaşi răni ca Victoria.

Pentru o clipă se făcu linişte în bucătărie.

— Glumeşti? zise apoi Erica.

— Din păcate, nu.

Patrik mirosi aroma ce venea dinspre aragaz.

— Ce avem la cină?

— Supă de peşte.

Erica începu să umple cu supă bolurile de pe masă, dar Patrik îşi dădu seama că era cu mintea în altă parte.

— Ori soţul ei era nevinovat şi acelaşi criminal le-a răpit pe fete, ori e cineva care a copiat metoda criminalului. Sau poate că e pură coincidenţă.

— Nu cred în coincidenţe.

Erica se aşeză.

— Nici eu. O să discutaţi subiectul la şedinţa de mâine?

— Da, am luat copii ale dosarelor cu mine în seara asta. Şi chiar şi Mellberg o să citească despre caz, aşa zice.

— Voi doi mergeţi acolo? întrebă Erica şi sorbi din supă.

— Da, plecăm devreme. Şedinţa începe la ora zece.

— Sper să iasă ceva din asta, zise Erica, uitându-se scrutător la el. Arăţi obosit. Ştiu că e important să rezolvaţi asta rapid, dar trebuie să ai grijă de tine.

— Am. Ştiu care-mi sunt limitele. Apropo de oboseală, cum a fost azi cu Anna?

Erica păru să-şi cântărească vorbele.

— Sinceră să fiu, nu ştiu. S-a închis în sine. Pare că e copleşită de vinovăţie şi nu ştiu cum să o readuc la realitate.

— Poate că nu e responsabilitatea ta, zise Patrik, deşi ştia că-şi răceşte gura degeaba.

— O să vorbesc cu Dan, spuse Erica, părând să spună că discuţia despre Anna era încheiată.

Patrik pricepu şi nu mai întrebă nimic. Grija pentru sora ei apăsa greu pe umerii Ericăi, iar dacă voia să vorbească despre asta, avea să o facă din proprie iniţiativă. Până atunci, avea să mediteze de una singură.

— O să am nevoie oricum de terapie, zise ea şi-şi mai puse nişte supă.

— Nu mai spune, de ce anume? Ce-a mai zis mama acum?

— Kristina e complet nevinovată de data asta. Şi n-o să am nevoie doar de terapie. Probabil că va trebui să-mi şterg şi memoria după ce l-am văzut pe Mellberg aproape gol puşcă azi-dimineaţă.

Patrik nu se putu abţine, izbucni în râs şi aproape se înecă.

— O, da, privelişte aia n-o s-o uite niciunul din noi. Ei bine, trebuie să fim împreună şi la bine, şi la rău... Încearcă doar să nu ţi-l imaginezi în timp ce facem sex.

Erica se holbă îngrozită la el.

Uddevalla 1974

Începea să nu mai facă diferenţa între ce era normal şi ce nu. Laila vedea şi înţelegea, însă uneori nu putea să reziste tentaţiei de a-i face pe plac lui Vladek. Ştia că nu era bine, dar voia să-şi imagineze pentru o clipă că duceau o viaţă obişnuită.

Poveştile lui Vladek continuau să-i vrăjească. Împleteau bizarul cu banalul, fantezia cu fantasticul. Adesea stăteau cu toţii în jurul mesei din bucătărie, cu o singură lămpiţă aprinsă. Pe întuneric, puteau cu toţii să se imagineze în poveştile lui. Puteau auzi zgomotul aplauzelor din public, vedeau echilibriştii pe sârmă, sus de tot, înspre tavan, râdeau de clovni şi glumele lor, erau fascinaţi de prinţesa circului care, cu graţie şi forţă, îşi ţinea echilibrul pe calul care alerga în cerc, împodobit cu pene şi paiete. Dar cel mai limpede îi vedeau pe Vladek şi pe lei în manej. Cum stătea acolo, puternic şi mândru, dominând animalele sălbatice. Nu pentru că avea biciul în mână, aşa cum credea publicul, ci pentru că leii îl respectau şi-l iubeau. Aveau încredere în el, aşa că i se supuneau.

Numărul lui senzaţional, cel cu care încheia, era atunci când sfida moartea şi îşi vâra capul în gura unui leu. În acea clipă, publicul tăcea şi nu-i venea să creadă că era adevărat. Trucul cu focul fusese şi el de efect. Când se stingea lumina în manej, îngrijorarea începea să se răspândească printre spectatori. Gândul că acolo, undeva, în întuneric, se aflau animale sălbatice care-i priveau ca pe o pradă îi făcea pe oameni să-l apuce de mână pe cel de lângă ei. Apoi întunericul era luminat brusc de cercuri în flăcări, care ardeau hipnotic.

Iar leii îşi învingeau frica de foc şi săreau graţios prin ele, pentru că aveau încredere în cel care-i dresase şi care le ordona să execute trucul.

Aşa stătea şi asculta Laila, dorindu-şi ceva care să-i risipească propriul întuneric. Pentru ca, din nou, să aibă încredere în cineva.

Străzile se întindeau pustii în timp ce Helga se plimba prin Fjällbacka în acea dimineaţă friguroasă. Vara, micul oraş vibra, plin de viaţă. Magazinele erau deschise, restaurantele pline, în port acostau bărcile una lângă alta şi mulţimi de oameni se plimbau prin jur. Iarna, locul era tăcut. Totul era închis şi era ca şi cum Fjällbacka hiberna în aşteptarea unei noi veri. Însă Helga preferase dintotdeauna anotimpurile mai calme. Până şi propria casă era mai liniştită în acele perioade. Verile, Erinar venea mai des beat acasă şi într-o dispoziţie extrem de proastă.

După ce se îmbolnăvise, fusese, desigur, altfel. Cuvintele erau singura lui armă, dar n-o mai puteau răni. Nimeni n-o mai putea răni, în afară de Jonas. Acesta îi cunoştea punctele slabe şi ştia când era mai fragilă. Absurd era însă că voia totuşi să-l protejeze. Nu conta că era un om în toată firea, înalt şi puternic. Avea în continuare nevoie de ea, iar ea avea să-l apere de toate relele.

Trecu pe lângă piaţa Ingrid Bergman, unde se opri şi privi apa îngheţată. Îi plăcea la nebunie arhipelagul. Tatăl ei fusese pescar şi ieşiseră adesea împreună, cu barca. Dar toate acelea încetaseră când se căsătorise cu Einar. El venea din centrul ţării şi nu se obişnuise niciodată cu capriciile mării. Dacă oamenii ar fi fost meniţi să-şi petreacă zilele pe mare, s-ar fi născut cu branhii, mormăise el. Nici Jonas nu fusese atras de traiul pe barcă, aşa că Helga nu mai ieşise pe mare de când avea şaptesprezece ani, deşi locuia în cea mai frumoasă zonă a arhipelagului.

Pentru prima dată în mulţi ani, simţi dorul ieşirilor cu

barca. Dar şi dacă ar fi avut una, n-ar fi putut. Gheaţa era groasă, iar puţinele bărci care nu fuseseră trase pe mal stăteau îngheţate în port. Îi semănau. Aşa se simţise în toţi acei ani: atât de aproape de mediul ei, dar nefiind în stare să scape din captivitate.

Jonas fusese cel care o ajutase să supravieţuiască. Dragostea pentru el era atât de puternică, încât orice altceva pălea în faţa ei. Toată viaţa ei se pregătise să se aşeze în calea trenului care acum era pe cale să-l strivească. Era pregătită şi nu simţea nici urmă de ezitare. Tot ce făcea pentru Jonas, făcea cu drag.

Se opri şi se uită la bustul lui Ingrid Bergman. Jonas şi cu ea coborâseră în piaţă când avusese loc ceremonia de dezvelire a statuii. Atunci fuseseră plantaţi şi trandafirii. Îşi amintea cât de frumoşi erau. Jonas fusese foarte entuziasmat. Copiii lui Ingrid aveau să fie de faţă, ba chiar şi iubita fiului ei: Caroline de Monaco. Jonas era la vârsta la care lumea lui era plină cu cavaleri şi balauri, prinţi şi prinţese. Mai degrabă i-ar fi plăcut un cavaler, dar mergea şi o prinţesă. Era înduioşător să vadă cât de entuziasmat era şi cum se pregătise pentru marea ocazie. Se pieptănase cu grijă şi culesese flori din grădină, care se îndoiau îngrijorător în mâna lui transpirată în drum spre locul ceremoniei. Einar îl necăjise, evident, fără milă, dar de data aceea, Jonas îşi ignorase tatăl. Doar avea să vadă o prinţesă adevărată.

Helga încă îşi amintea dezamăgirea uluită de pe chipul lui atunci când i-o arătase pe Caroline. Se uitase la ea şi buza de jos îi tremurase, apoi spusese:

— Dar mami, arată ca o tanti obişnuită.

La cină, după ce se întorseseră acasă, îi găsise cărţile cu basme într-un maldăr, în spatele casei. Aruncate. Jonas nu putuse niciodată să facă faţă prea bine dezamăgirii.

Helga inspiră adânc, se întoarse şi o porni înapoi spre

casă. Era responsabilitatea ei să-l ferească de deziluzii. Atât de cele mari, cât şi de cele mici.

Inspectorul Palle Viking, care conducea întâlnirea, îşi drese glasul.

— Bine aţi venit la sediul poliţiei din Göteborg. Aş vrea să vă mulţumesc pentru buna colaborare de până acum. Poate vă gândiţi c-ar fi trebuit să ne strângem în felul ăsta mai devreme, dar ştim cu toţii cât de greoaie şi ineficientă poate fi colaborarea dintre secţii şi poate se va dovedi, totuşi, că acesta este momentul potrivit.

Bărbatul coborî privirea şi adăugă:

— Faptul că Victoria Hallberg a fost găsită, şi într-o asemenea stare, este, desigur, o tragedie. Ne oferă însă o idee despre ce e posibil să se fi întâmplat cu celelalte fete şi poate şi o serie de informaţii ce ne-ar ajuta mai departe în anchete.

— Aşa vorbeşte întotdeauna? şopti Mellberg.

Patrik dădu din cap că da.

— A ajuns să fie poliţist târziu, dar a avut o carieră meteorică. Se zice că ar fi foarte talentat. Înainte să facă asta era cercetător în filosofie.

Mellberg rămase cu gura căscată.

— Şi mai rău. Dar numele e inventat, nu?

— Nu, dar i se potriveşte.

— Da, Dumnezeule, arată ca... suedezul ăla care s-a bătut cu Rocky.

— Dacă pui problema aşa... zâmbi Patrik.

Mellberg avea dreptate. Viking era copia lui Dolph Lundgren.

Palle Viking îşi continuase între timp introducerea.

— Mă gândeam să vorbim pe rând şi să precizăm unde suntem fiecare în ancheta respectivă. Am transmis deja majoritatea informaţiilor, dar m-am asigurat că primiţi

dosare cu detalii actualizate ale cercetărilor. O să primiţi şi copii cu discuţiile filmate cu rudele. A fost o iniţiativă bună. Mulţumim, Tage, zise Palle şi-i făcu semn cu capul unui bărbat scund şi solid, cu o mustaţă stufoasă, care răspundea de ancheta din cazul dispariţiei Sandrei Andersson.

Încă de când dispăruse Jennifer Backlin, la o jumătate de an după Sandra, începuseră să suspecteze o legătură, şi Tage reuşise să facă poliţia din Falsterbo să le urmeze exemplul şi să filmeze interogatoriile cu rudele. Ideea era ca membrii familiei să împărtăşească fără constrângeri observaţiile lor în legătură cu dispariţia. Acasă, anchetatorii puteau de asemenea să-şi facă o idee mai bună despre cine erau fetele dispărute. De atunci, cu toţii procedaseră la fel, iar acum aveau să se uite la filmele celorlalţi.

Pe perete era agăţată o hartă a Suediei, pe care erau marcate localităţile din care dispăruseră fetele. Chiar dacă făcuse acelaşi lucru acasă, la secţie, Patrik o analiză atent şi încercă încă o dată să identifice un tipar. Însă nu putu să vadă nicio legătură între localităţi în afara faptului că se găseau în centrul şi în sud-vestul Suediei. Nu existau marcaje în est sau la nord de Västerås.

— Începem cu tine, Tage?

Palle arătă cu degetul spre inspectorul din Strömsholm, care se ridică şi-i luă locul în faţa adunării.

Unul după altul spuseră în ce stadiu se aflau cu ancheta. Dezamăgit, Patrik constată că nu aduceau nimic nou. Erau aceleaşi informaţii sărăcăcioase ca în toate dosarele pe care le citiseră deja. Înţelese că nu era singurul de acea părere, căci atmosfera din încăpere devenea din ce în ce mai apăsătoare.

Mellberg fu ultimul, căci Victoria dispăruse ultima. Cu coada ochiului, Patrik observă cât de entuziasmat era să

profite de momentul lui de glorie. Spera în sinea lui că Mellberg era pregătit pentru acea sarcină şi-şi făcuse cât de cât temele.

— Salutare! începu Mellberg, ca de obicei, incapabil să simtă atmosfera din încăpere sau să se adapteze la ea.

Drept răspuns se auzi un murmur general. Dumnezeule, îşi zise Patrik, oare cum avea să meargă toată treaba? Însă spre uimirea sa, Mellberg făcu un rezumat convingător al anchetei şi al teoriilor lui Gerhard Struwer despre făptaş. Pentru câteva clipe, păru chiar competent. Patrik îşi ţinu respiraţia când îşi dădu seama că Mellberg ajunsese la ceva ce avea să fie o noutate pentru ceilalţi poliţişti.

— Suntem cunoscuţi pentru investigaţiile eficiente pe care le facem în Tanumshede, zise el şi Patrik îşi înăbuşi un pufnet.

Cei din jur nu aveau aceeaşi stăpânire de sine şi cineva chicoti.

— Unul dintre poliţiştii noştri a găsit o legătură între Victoria Hallberg şi un caz de omor mult mai vechi.

Făcu o pauză teatrală, aşteptând reacţii care nu veniră.

— Îşi aminteşte cineva de moartea Ingelei Eriksson? Din Hultstred?

Mai multe persoane dădură din cap, şi unul dintre poliţiştii din Västerås spuse:

— Da, cea care a fost găsită moartă în pădurea din spatele casei ei. Se pare că a fost supusă unor torturi groaznice. Soţul ei a fost condamnat pentru crimă, deşi a pledat mereu nevinovat.

Mellberg dădu încet din cap.

— A murit mai târziu în închisoare. Cazul a avut la bază dovezi circumstanţiale, şi există motive să credem că bărbatul era de fapt nevinovat. Susţinea că fusese singur acasă în seara în care dispăruse soţia lui. Îi spusese că se ducea să se vadă cu o prietenă, dar prietena respectivă a

infirmat asta. Oricum ar fi fost, nu avea alibi şi nu exista niciun martor care să susţină afirmaţia că soţia fusese acasă mai devreme în timpul zilei. Potrivit soţului, fuseseră vizitaţi de un bărbat care răspunsese la un anunţ de-al lor, dar poliţia n-a dat niciodată de el. Deoarece se ştia că soţul abuzase de femei în trecut, inclusiv de soţia lui, poliţia s-a concentrat imediat pe el. N-au părut să fie foarte interesaţi să investigheze şi alte piste.

— Dar ce legătură are asta cu dispariţiile? zise poliţistul din Västerås. Nu s-a întâmplat acum treizeci de ani?

— Douăzeci şi şapte. Mda, ideea e că... zise Mellberg şi făcu o nouă pauză teatrală, astfel încât ceea ce urma să spună să aibă un efect cât mai puternic. Ideea e că Ingela Eriksson avea exact aceleaşi răni ca Victoria.

Se lăsă o lungă tăcere.

— Poate fi vorba de un imitator? zise Tage din Strömsholm într-un sfârşit.

— E o posibilitate.

— Nu sună mai plauzibil decât ideea că e vorba de acelaşi făptaş? De ce să fi lăsat atâţia ani să treacă între crime?

Tage se uită în jur, la ceilalţi. Mai multe persoane fură de acord cu el.

— Da, zise Palle şi se întoarse în scaun ca să audă mai bine. Sau poate că făptaşul n-a mai comis nicio crimă în anii ăştia dintr-un alt motiv. De exemplu, poate că a fost închis sau a locuit în altă ţară. E posibil de asemenea să existe victime pe care le-am ratat. În fiecare an dispar şase mii de oameni în Suedia, şi e posibil ca printre ei să se fi numărat fete pe care nimeni să nu le fi legat de acest caz. Prin urmare, trebuie să analizăm şi posibilitatea că ar fi vorba de acelaşi făptaş. Dar, continuă Palle ridicând un deget, nu trebuie să luăm de bun faptul că există o legătură. N-ar putea fi o coincidenţă?

— Rănile sunt identice, obiectă Mellberg. În cele mai mici detalii. Puteţi citi şi singuri în dosarul anchetei. Avem mai multe copii.

— Să luăm o pauză de lectură? zise Palle Viking.

Se ridicară cu toţii şi luară câte o copie din vraful de pe masa de lângă Mellberg. Se strânseră în jurul lui şi-i puseră întrebări, toată atenţia făcându-l să strălucească de mândrie.

Patrik ridică dintr-o sprânceană. Mellberg nu-şi asumase meritul, ceea ce îl uimea. Până şi Mellberg avea momentele lui bune. Dar poate că n-ar fi fost rău să-şi amintească motivul pentru care erau acolo. Patru fete dispărute. Şi una moartă.

Marta se trezise, ca de obicei, devreme. Treburile nu puteau să aştepte. Jonas, pe de altă parte, se trezise şi mai devreme, ca să meargă la o fermă din apropiere, unde un cal era bolnav. Marta căscă. Stătuseră şi vorbiseră până târziu, aşa că nu le rămăseseră prea multe ore de somn.

Telefonul începu să vibreze şi-l scoase din buzunar, uitându-se la ecran. Helga voia să le invite pe ea şi pe Molly la o gustare. Sigur trăsese cu ochiul pe fereastră, văzuse că Molly nu era la şcoală şi voia să ştie de ce. Adevărul era că Molly spusese că o durea stomacul, iar Marta se prefăcuse că o crede, deşi ştia că era o minciună gogonată.

— Molly, bunica vrea să mergem pe la ea la o gustare.

— Chiar trebuie? se auzi vocea lui Molly dintr-una din boxe.

— Da, trebuie. Haide.

— Dar mă doare burta, se smiorcăi Molly.

Marta oftă.

— Dacă poţi să stai în grajd cu durere de burtă, atunci o să supravieţuieşti şi unei gustări la bunica. Haide, să

terminăm cu asta. Jonas şi cu ea s-au certat ieri şi-o să se bucure dacă încercăm să o împăcăm.

— Voiam să călăresc un pic.

Molly ieşi din boxă cu capul în piept.

— Acum, când te doare stomacul? zise Marta şi primi o căutătură furioasă drept răspuns. O să apuci să faci şi asta. Luăm o gustare rapidă la bunica şi apoi poţi să te antrenezi în linişte după-amiază. Am prima lecţie abia la ora cinci astăzi.

— Să zicem, mormăi Molly.

În timp ce traversau curtea, Marta îşi încleştă pumnii de furie. Molly primise totul pe tavă. Habar n-avea cum era să aibă o copilărie nefericită, să trebuiască să se descurce singură. Uneori tare-ar mai fi vrut să-i arate cum ar fi fost viaţa dacă nu era atât de răsfăţată.

— Am ajuns, zise Marta şi intră în casa soacrei sale fără să bată la uşă.

— Intraţi şi aşezaţi-vă. Am făcut pandişpan, şi e ceai pentru amândouă.

Helga se întoarse spre ele în clipa în care intrară în bucătărie. Arăta ca o bunică din poveşti, cu un şorţ plin de făină legat în jurul taliei şi părul cărunt coafat ca un nor în jurul feţei.

— Ceai? strâmbă Molly din nas. Vreau cafea.

— Şi eu aş bea nişte cafea, zise Marta aşezându-se.

— Din păcate, am rămas fără cafea. N-am apucat să cumpăr. Pune o linguriţă de miere şi alunecă mai uşor.

Arătă înspre un borcan aflat pe masă.

Marta se întinse după el şi îşi puse în ceaşcă o linguriţă mare de miere.

— Am auzit că o să concurezi din nou? zise Helga.

Molly sorbi din băutura caldă.

— Mda, n-am mers sâmbătă, aşa că e imposibil să ratez următorul concurs.

— Da, aşa e.

Helga împinse farfuria cu pandişpan spre ele.

— Sigur o să fie foarte bine. Mama şi tata merg şi ei?

— Da, evident.

— Ce vă mai plimbaţi peste tot, zise Helga către Marta cu un oftat. Dar de asta e nevoie. De părinţi care te susţin întotdeauna.

Marta se uită suspicioasă la ea. Helga nu era de obicei atât de optimistă.

— Da, aşa e. Şi antrenamentele au mers bine. Cred că avem şanse să câştigăm.

Molly zâmbi forţat. Nu primea prea des laude din partea mamei ei.

— Eşti talentată. Da, amândouă sunteţi, zise Helga şi zâmbi. Şi eu visam să călăresc pe când eram mică, dar n-am avut niciodată şansa asta. Şi-apoi l-am întâlnit pe Einar.

Zâmbetul dispăru şi faţa i se întunecă. Marta o privi tăcută, în timp ce amesteca în ceai. Da, Einar putea să facă zâmbetele să dispară, ştia şi ea asta.

— Cum v-aţi întâlnit tu şi bunicul? întrebă Molly, iar Marta fu surprinsă de interesul ei subit pentru altcineva în afară de propria persoană.

— La o serată, în Fjällbacka. Bunicul tău era foarte stilat pe vremea aia.

— Pe bune? zise Molly uluită.

Nu avea prea multe amintiri despre bunicul ei din vremurile de dinainte să ajungă în scaunul cu rotile.

— Da, şi tatăl tău îi seamănă. Stai să aduc o fotografie.

Helga se ridică şi se duse în sufragerie. Se întoarse cu un album foto şi răsfoi până ce găsi poza respectivă.

— Uite, aici e bunicul în zilele lui de glorie.

Tonul Helgăi era vădit plin de amărăciune.

— Oau, ce mişto arată! Şi ce seamănă cu tata. Nu că

tata ar fi mişto, nu-ţi mai poţi da seama de asta când e tatăl tău.

Molly se uită atentă la poză.

— Câţi ani are aici?

Helga stătu să se gândească.

— Aici avea cu siguranţă treizeci şi cinci de ani.

— Ce fel de maşină e aia? Era a voastră? zise Molly şi arătă cu degetul maşina de care stătea sprijinit Einar.

— Nu, era una dintre maşinile pe care le cumpăra şi le renova. Un Volvo Amazon pe care l-a lucrat foarte frumos. Da, orice s-ar zice, era foarte priceput cu maşinile.

Din nou, tonul plin de amărăciune. Marta se uită uimită la soacră, în timp ce luă încă o înghiţitură din ceaiul dulce.

— Îmi doresc să-l fi întâlnit pe bunicul atunci, înainte să se îmbolnăvească, zise Molly.

Helga dădu din cap.

— Da, te înţeleg. Dar mama ta l-a cunoscut atunci, aşa că o poţi întreba pe ea.

— Nu m-am gândit niciodată la asta înainte. Pentru mine a fost mai mult moşul nervos de la etaj, zise Molly cu francheţea unei adolescente.

— Moşul nervos de la etaj. Da, e o descriere corectă, râse Helga.

Marta îi zâmbi înapoi. Soacra ei nu era ea însăşi. Dintr-o serie de motive, mai mult sau mai puţin evidente, nu se plăcuseră niciodată. Dar în acea zi Helga nu era la fel de inofensivă ca de obicei, îşi zise Marta. Dar ştia că o să treacă. Marta luă o îmbucătură de pandişpan. În curând aveau să poată încheia acea vizită de complezenţă.

Era incredibil de linişte în casă. Copiii erau la grădiniţă, Patrik la Göteborg, iar asta însemna că putea lucra nestingherită. Îşi mutase cartierul general din micul birou de la etaj pe podeaua sufrageriei. Peste tot zăceau hârtii.

Cea mai nouă achiziţie era o copie a raportului despre moartea Ingelei Eriksson. Fusese nevoie de multă muncă de convingere, dar în final reuşise să facă rost de una dintre copiile pe care Patrik avea să le ia cu el la şedinţa de la Göteborg. Citise cu atenţie raportul o dată şi încă o dată. Exista, într-adevăr, o asemănare sinistră cu rănile Victoriei.

Citise de asemenea şi toate notiţele proprii de la întâlnirile cu Laila, din timpul conversaţiei cu sora ei, cu părinţii adoptivi ai lui Louise şi personalul de la închisoare. Mai multe ore de discuţii pe care le avusese pentru a înţelege ce se întâmplase în ziua în care Vladek Kowalski fusese omorât, şi acum, pentru a găsi de asemenea legătura dintre acea crimă şi dispariţiile a cinci fete tinere.

Erica se ridică în picioare şi încercă să-şi facă o imagine de ansamblu asupra materialului pe care-l avea înaintea sa. Oare ce voia Laila să-i spună dar, din cine ştie ce motiv, nu putea să exprime? Potrivit personalului, nu avusese contact cu nimeni din afara închisorii în toţi acei ani. Nu primise nicio vizită, niciun telefon, nicio...

Erica se opri brusc. Uitase să verifice dacă Laila primise sau trimisese vreo scrisoare. Ce gafă. Ridică telefonul şi formă numărul închisorii, pe care-l ştia deja pe de rost.

— Bună, Erica Falck la telefon.

Paznicul care răspunse o recunoscu.

— Bună, Erica. Tina sunt. Voiai să vii în vizită?

— Nu, nu azi. Voiam doar să verific un lucru. Laila a primit scrisori de-a lungul anilor? Sau a trimis vreunele?

— Da, a primit câteva vederi. Şi cred că e posibil să fi primit şi câteva scrisori.

— Nu mai spune, zise Erica.

Nu se aşteptase la acel răspuns.

— Ştii de la cine?

— Nu, dar poate că ştie altcineva de pe aici. Vederile

erau în orice caz fără mesaj. Şi n-a vrut să le primească.

— Cum adică?

— Din câte ştiu, nici n-a vrut să le accepte. Ne-a rugat doar să le aruncăm. Dar le-am păstrat, în caz că se răzgândea.

— Aşadar există pe undeva?

Erica nu-şi putu ascunde entuziasmul.

— Pot să le văd?

După ce promise că avea să treacă pe acolo şi să se uite la ele, Erica puse confuză receptorul în furcă. Asta trebuia să însemne ceva. Însă habar n-avea ce anume.

Gösta îşi scărpină creştetul acoperit de păr cărunt. Se simţea singur la secţie. În afară de el, nu mai rămăsese decât Annika. Patrik şi Mellberg erau la Göteborg, iar Martin se dusese la Sälvik, să bată pe la uşile vilelor din apropierea locului de scăldat. Scafandrii nu găsiseră niciun cadavru, dar poate că nu era atât de ciudat dacă luau în calcul condiţiile vitrege. El unul vorbise cu câţiva dintre cunoscuţii lui Lasse, dar niciunul dintre ei nu ştia nimic despre bani. Acum stătea şi se gândea dacă să meargă până la Kville şi să stea de vorbă cu liderii congregaţiei lui Lasse.

Tocmai se pregătea să se ridice când sună telefonul. Se aruncă asupra receptorului. Era Pedersen.

— Salut. Aşa repede? Şi ce-aţi descoperit?

Ascultă atent.

— Chiar aşa? zise apoi.

După ce mai puse câteva întrebări, aşeză receptorul în furcă şi rămase nemişcat câteva minute. Gândurile i se învălmăşeau în cap şi nu ştia de unde să apuce ceea ce tocmai aflase. Însă o teorie începea să se înfiripe.

Îşi trase haina pe el şi trecu grăbit pe lângă recepţia unde stătea Annika.

— Dau o fugă până la Fjällbacka.

— Ce faci acolo? strigă Annika după el, însă tocmai ieşea pe uşă.

Avea să-i explice mai târziu.

Drumul cu maşina de la Tanumshede la Fjällbacka îi luă doar douăzeci de minute, dar i se păru o eternitate. Gösta se întrebă dacă ar fi trebuit să-l sune pe Patrik şi să-i povestească despre rezultatul lui Pedersen, dar decise că nu era necesar să deranjeze şedinţa. Putea la fel de bine să se pună pe treabă, ca să aibă ceva nou de prezentat când aveau să se întoarcă. Să ia iniţiativa, asta era important. Iar el era perfect capabil să rezolve situaţia de unul singur.

Ajungând la fermă, sună la uşa lui Jonas şi a Martei şi după o vreme, apăru Jonas. Părea că tocmai se trezise.

— Te-am trezit? zise Gösta şi se uită la ceas.

Era ora unu.

— Am avut o urgenţă medicală în zori, aşa că am recuperat nişte ore de somn pierdute. Dar intră. Îmi revin imediat.

Încercă să-şi aranjeze părul zburlit în toate direcţiile.

Gösta îl urmă în bucătărie şi se aşeză, deşi Jonas nu-l invitase să o facă. Se hotărî să treacă direct la subiect.

— Cât de bine îl cunoşteai pe Lasse?

— Trebuie să spun că nu-l cunoşteam deloc. L-am salutat la un moment dat când a luat-o pe Tyra de la grajd, dar asta-i tot.

— Am motive să cred că nu e adevărat, zise Gösta.

Jonas continua să stea în picioare şi o expresie de iritare i se citea pe chip.

— Începe să mă obosească toată treaba asta. Ce vrei de fapt?

— Cred că Lasse ştia de relaţia ta cu Victoria. Şi te şantaja.

Jonas se holbă la el.

— Doar nu vorbeşti serios.

Părea chiar uimit şi, pentru o secundă, Gösta avu o ezitare cu privire la teoria pe care o elaborase după discuţia cu Pedersen. Apoi lăsă deoparte ezitarea. Probabil că teoria lui era valabilă şi nici n-avea să fie prea greu s-o dovedească.

— N-ar fi mai bine să spui adevărul? Vom verifica apelurile telefonice şi retragerile din cont, şi atunci o să vedem că aţi ţinut legătura şi că ai scos bani gheaţă ca să-l plăteşti pe Lasse. Poţi să ne scuteşti de o muncă în plus dacă le spui lucrurilor pe nume.

— Ieşi afară, zise Jonas şi arătă cu degetul spre uşă. Destul.

— O să se vadă totul, negru pe alb, continuă Gösta. Şi ce s-a întâmplat pe urmă? A vrut mai mult? Te-ai săturat de pretenţiile lui şi l-ai omorât?

— Vreau să ieşi din casa mea.

Vocea lui Jonas era rece ca gheaţa. Îl urmă pe Gösta până la uşă şi aproape că-l împinse afară.

— Ştiu că am dreptate, zise Gösta de pe prima treaptă.

— Greşeşti. În primul rând, nu aveam nicio relaţie cu Victoria, şi în al doilea rând Terese a spus că Lasse a dispărut la un moment dat între sâmbătă dimineaţa şi duminică la prânz, iar eu am alibi pentru toată acea perioadă. Aşa că data următoare când te văd, vreau să-ţi ceri scuze. Şi-o să le spun care este alibiul meu colegilor tăi dacă o să mă întrebe. Dar nu ţie.

Jonas închise uşa, iar Gösta simţi o undă de nesiguranţă. Totul părea să se aşeze atât de frumos, dar dacă se înşela? Poate că totul avea să se rezolve totuşi. Trebuia să mai facă încă o vizită, după care avea să se ocupe tocmai de ceea ce-i spusese lui Jonas. Retragerile din contul bancar şi lista cu apeluri aveau să facă lumină. După

aceea, Jonas n-avea decât să bată câmpii despre alibiuri cât voia.

Urma să sosească în curând. Laila simţea că în oricare din zile putea să primească o nouă vedere. Începuseră să vină prin poştă de vreo doi ani, şi până atunci primise în total patru. La câteva zile după fiecare vedere venea plicul cu un articol decupat din ziar. Nu scria nimic pe spatele vederii, dar încetul cu încetul îşi dăduse seama despre ce era vorba.

Vederile o îngrozeau, şi rugase personalul să le arunce. Articolele le păstrase. De fiecare dată când le scotea din ascunzătoare, spera să înţeleagă mai multe despre ameninţarea care nu mai era îndreptată doar asupra sa.

Se aşeză obosită pe pat. Într-o oră avea din nou o şedinţă de terapie lipsită de sens. Dormise prost în noaptea aceea, avusese coşmaruri despre Vladek şi Fată. Era greu de înţeles cum ajunseseră în situaţia aceea, cum anormalul devenise normal. Se schimbaseră încetul cu încetul, până când, în final, nu se mai recunoscuseră.

— Poţi veni acum, Laila.

Ulla ciocăni la uşa ei deschisă, iar Laila se ridică anevoie. Oboseala era tot mai mare cu fiecare zi. Coşmarurile, aşteptarea, toate amintirile unei vieţi care încet, dar sigur, o luase razna. Îl iubise atât de mult. Lumea lui fusese complet diferită de a ei, nicicând nu-şi putuse imagina că avea să întâlnească pe cineva ca el, şi totuşi deveniseră un cuplu. Păruse cel mai natural lucru din lume, până când răul acaparase şi năruise totul.

— Vii, Laila? se auzi vocea Ullei.

Laila le ordonă picioarelor să se mişte. Se simţea ca şi cum mergea printr-o apă adâncă. Frica o împiedicase atâta amar de vreme să vorbească, să facă ceva, orice. Şi îi era în continuare frică. Groază. Însă soarta fetelor

dispărute o mişcase până în străfunduri şi nu mai putea să tacă. Îi era ruşine de propria laşitate, de faptul că-i permisese răului să ia atâtea vieţi nevinovate. Întâlnirile cu Erica erau în orice caz un început, şi poate că la un moment dat avea să găsească curajul de a spune adevărul. Se gândi la ceva ce auzise, cum că bătaia aripilor unui fluture putea să provoace un uragan la capătul opus al lumii. Poate că asta avea să se întâmple.

— Laila?

— Vin, zise ea cu un oftat.

Groaza o paralizã. Oriunde privea, vedea numai grozăvii. Pe podea se încolăceau şerpi cu ochi strălucitori, iar pereţii erau acoperiţi cu păianjeni şi gândaci. Începu să ţipe şi ecoul se transformă într-un cor înfiorător. Se zbătu să scape de lighioane, dar cineva o ţinea strâns şi cu cât se zbătea mai tare, cu atât mai mult o durea. Undeva, departe, auzi pe cineva strigând-o, mai tare, tot mai tare, şi încercă să se întoarcă înspre vocea care o chema, dar fu trasă din nou înapoi, şi durerea făcu panica să crească şi mai mult.

— Molly!

Vocea îi acoperi ţipătul şi totul păru să se oprească în loc. Continuă să-şi audă numele repetat, mai calm şi mai încet, şi văzu cum insectele se dizolvau încet şi dispăreau ca şi cum nu fuseseră niciodată acolo.

— Ai halucinaţii, zise Marta şi vocea ei se auzi deodată tare şi clară.

Molly se uită în jur şi încercă să distingă ce se afla în faţa ei. Se simţea confuză şi nu putea pricepe nimic. Unde dispăruseră şerpii şi gândacii? Fuseseră chiar acolo, îi văzuse cu ochii ei.

— Ascultă-mă. Nimic din ce vezi nu e adevărat.

— Bine, zise ea cu gura uscată, şi încercă încă o dată să

se întoarcă spre locul din care venea vocea Martei.

— Au, sunt legată.

Îşi smuci piciorul, dar nu reuşi să se dezlege. În jurul ei era întuneric beznă, şi înţelese că Marta avea dreptate. Insectele nu puteau fi adevărate, pentru că n-ar fi putut să le vadă pe întuneric. Dar se simţea ca şi cum pereţii se apropiau tot mai mult şi nu mai avea aer în plămâni.

— Linişteşte-te, Molly, zise Marta cu vocea ei aspră, care le făcea întotdeauna pe fetele de la şcoala de echitaţie să fie atente.

Funcţionă şi de data aceea. Molly se chinui să respire mai calm, şi după o vreme panica se domoli şi plămânii se umplură din nou cu oxigen.

— Trebuie să ne păstrăm calmul. Altfel nu scăpăm de aici.

— Ce e aici... unde suntem?

Molly se aşeză pe vine şi-şi trecu o mână de-a lungul gambei. Un inel de metal era prins în jurul gleznei şi când continuă să pipăie, simţi verigile grele ale unui lanţ. Trase zadarnic de el în timp ce urla în întuneric.

— Linişteşte-te, am zis! N-o să te eliberezi aşa.

Tonul era insistent şi hotărât, dar de data aceea vocea nu putu să alunge teama care se înteţi până ce Molly îşi dădu în sfârşit seama. Tăcu brusc şi şopti în întuneric:

— Cine a luat-o pe Victoria ne-a luat şi pe noi.

Aşteptă să audă vocea Martei, dar aceasta tăcu. Şi acea tăcere o îngrozi pe Molly mai mult decât orice altceva.

Luaseră prânzul la bufetul secţiei de poliţie şi când se adunaseră din nou, erau sătui şi uşor moleşiţi. Patrik se scutură un pic încercând să se mai trezească. Nu apucase să doarmă decât foarte puţin în ultimul timp şi oboseala era ca o greutate ce apăsa asupra corpului.

— Să continuăm, zise Palle Viking şi arătă harta cu

degetul. Zona geografică în care au avut loc dispariţiile e relativ limitată, dar nimeni n-a reuşit să găsească vreo legătură între localităţi. În ceea ce le priveşte pe fete, există câteva asemănări legate de înfăţişare şi mediul din care provin, dar n-am găsit încă un numitor comun, cum ar fi interese comune, activitate pe acelaşi forum online sau altele asemenea. Există totuşi câteva deosebiri, şi cea care iese în evidenţă e Minna Wahiberg, aşa cum au spus mai devreme cei de la poliţia din Tanumshede. Aici, la Göteborg, am făcut desigur toate eforturile să găsim mai multe persoane care să fi văzut maşina albă, dar, aşa cum ştiţi, n-am ajuns nicăieri.

— Întrebarea e de ce a fost făptaşul atât de neatent doar în cazul acela, zise Patrik şi toate privirile se întoarseră către el. Doar n-a lăsat nicio urmă în cazul celorlalte răpiri. Asta dacă plecăm de la premisa că şoferul maşinii albe a fost cel care a răpit-o pe Minna, ceea ce de fapt, nu ştim cu siguranţă. Dar în orice caz, Gerhard Struwer crede, aşa cum v-am povestit de dimineaţă, că ar trebui să ne concentrăm pe situaţiile în care făptaşul îşi schimbă comportamentul.

— Sunt de acord. Una dintre teoriile noastre e că ucigaşul o cunoştea personal. Am interogat deja o mulţime de persoane din anturajul Minnei, dar cred totuşi că ar merita să continuăm căutările.

Palle primi drept răspuns un murmur aprobator.

— Se zvoneşte că până şi soţia ta a vorbit cu mama Minnei, adăugă el cu un zâmbet amuzat.

În sală se auziră chicote, iar Patrik simţi cum roşeşte.

— Da, colegul meu, Martin Molin, şi cu mine am vizitat-o pe mama Minnei, iar soţia mea, Erica... era şi ea acolo.

Auzea până şi el cum înflorea lucrurile.

Mellberg pufni.

— Soţul unei femeiuşti impertinente...

— Totul apare în raport, se grăbi Patrik să menţioneze, în încercarea de a-i acoperi vocea.

Făcu semn cu capul spre hârtiile pe care le primiseră cu toţii.

— Sau, mă rog, nu scrie despre vizita Ericăi.

Se auziră şi mai multe chicote, iar Patrik oftă în sinea lui. Îşi iubea soţia, dar uneori îl punea în situaţii de-a dreptul imposibile.

— Aşa e, într-adevăr, cu raportul vostru, zâmbi Palle, însă apoi deveni serios. Dar se mai zvoneşte şi că Erica are o minte ageră, aşa că te rog să afli dacă a dat de ceva pe care e posibil ca voi, sau noi, să-l fi ratat.

— Evident că am vorbit deja cu ea despre asta şi nu cred că a descoperit mai multe decât noi.

— Discută totuşi cu ea, te rog. Trebuie să aflăm ce anume face cazul Minnei să fie diferit.

— Bine, o să discut cu ea, zise Patrik ceva mai împăcat.

Următoarele ore le petrecură analizând cazurile din toate punctele de vedere posibile şi imposibile. Veniră cu diverse teorii, schimbară tot felul de idei, schiţară posibile căi de investigaţie şi le împărţiră între secţii. Idei nebuneşti erau acceptate cu aceeaşi dărnicie precum cele rezonabile. Fiecare voia să găsească ceva care să împingă anchetele mai departe. Simţiseră aceeaşi neputinţă că nu reuşiseră să le găsească pe fete. Fiecare echipă îşi amintea de interogatoriile cu rudele fetelor, durerea, chinul, neliniştea, groaza de a nu şti ce se întâmplase. Iar apoi disperarea şi mai mare din momentul în care fusese găsită Victoria, când îşi dăduseră seama că era posibil ca fetele lor să fi avut parte de aceeaşi soartă.

La finalul zilei, noul grup tăcut dar hotărât se despărţi pentru a se întoarce acasă şi continua investigaţiile. Soarta a cinci fete atârna greu pe umerii lor. Una dintre ele era moartă. Patru erau în continuare dispărute.

Închisoarea era tăcută şi liniştită când intră Erica. Salută ca de obicei personalul de acolo şi, după ce îşi anunţă sosirea şi fu înregistrată în sistem, i se dădu drumul în sala de aşteptare şi se aşeză pe un scaun. Cât stătu acolo, se îngrijoră din nou că fusese atât de neglijentă. Nu-i plăcea să facă asemenea greşeli.

— Bună, Erica.

Tina intră şi închise uşa în urma ei. Avea în mână câteva vederi prinse cu un elastic şi le puse pe masă, în faţa Ericăi.

— Astea sunt.

— Pot să mă uit?

Tina dădu din cap în semn că da şi Erica se întinse după teanc, scoţând elasticul. Apoi se opri şi se gândi la amprente, dar îşi dădu imediat seama că trecuseră deja prin atâtea mâini încât toate urmele interesante dispăruseră de mult.

Erau patru vederi. Erica le întinse în faţa ei, cu imaginea deasupra. Toate aveau teme spaniole.

— Când a venit ultima?

— Când să fi fost...? Acum vreo trei, patru luni.

— Laila n-a zis nimic despre ele, despre cine ar fi putut să le trimită?

— Nimic. Dar e foarte supărată când vin şi câteva zile după aceea pare afectată.

— Şi nu vrea să le păstreze?

Erica se uită cu atenţie la ele.

— Nu, ne spune întotdeauna să le aruncăm.

— Dar nu credeţi că toată treaba asta e un pic ciudată?

— Păi... ezită Tina. De asta probabil le-am şi păstrat, în ciuda rugăminţii ei.

Erica se uită în jurul ei, la încăperea rece şi impersonală. Singura încercare de a face camera mai primitoare era un

arbust yucca pe jumătate uscat, aşezat pe pervaz.

— Nu stăm prea mult pe-aici, zise Tina zâmbind.

— Nu, cred şi eu, spuse Erica.

Începu iar să cerceteze vederile. Erau într-adevăr goale, cu excepţia adresei Lailei de la închisoare, care era ştampilată cu cerneală albastră. Toate purtau ştampila poştei din diverse locuri şi niciunul dintre ele nu se potrivea cu ceea ce ştia Erica despre Laila.

De ce Spania? Oare sora Lailei fusese cea care-i trimisese vederile? De ce aşa? Nu părea foarte probabil, căci toate aveau ştampila serviciilor poştale suedeze. Se întrebă dacă ar trebui să-l roage pe Patrik să verifice intrările şi ieşirile din ţară ale Agnetei. Poate că surorile ţinuseră legătura mai mult decât spusese Laila. Sau poate că nu era vorba de nimic din toate astea?

— Vrei să afli ce are de zis Laila despre ele? Pot să văd dacă e de acord cu o vizită, sugeră Tina.

Erica se gândi o clipă, se uită la arbustul yucca uscat de lângă fereastră şi apoi scuturã din cap.

— Mulţumesc, dar vreau să mă gândesc un pic la asta întâi şi să văd dacă pot să-mi dau seama despre ce e vorba.

— Mult noroc, zise Tina şi se ridică.

Erica zâmbi cu jumătate de gură. Chiar avea nevoie de noroc.

— Pot să iau cu mine vederile?

Tina ezită.

— De acord, dacă promiţi să le aduci înapoi.

— Promit, zise Erica şi le puse în poşetă.

Nimic nu era imposibil. Undeva exista o legătură şi n-avea să se dea bătută până ce n-o găsea.

Gösta se întrebă dacă n-ar fi trebuit totuşi să-l aştepte pe Patrik să se întoarcă, dar părea că nu era timp pentru

aşa ceva. Se hotărî să-şi urmeze instinctul şi să continue cu ce ştia.

Annika sunase şi anunţase că plecase acasă mai devreme pentru că fiica ei era bolnavă, aşa că, de fapt, poate ar fi trebuit să se întoarcă la secţie şi să fie la post. Dar Martin avea cu siguranţă să se întoarcă repede, aşa că ignoră regulile şi porni spre Sumpan.

Ricky deschise uşa şi-l lăsă, tăcut, să intre în hol. Gösta îi trimisese un SMS de pe drum şi se asigurase că erau acasă, iar tensiunea, când intră în sufragerie, era palpabilă.

— Aţi aflat vreo veste nouă? zise Markus.

Gösta zări speranţa din ochii lor, nu aceea că fiica lor avea să fie găsită, ci speranţa unei explicaţii şi posibilitatea unei reconcilieri. Îl durea că trebuia să-i dezamăgească.

— Nu, în orice caz nimic despre care să ştim cu siguranţă că are de-a face cu moartea Victoriei. Însă a apărut o situaţie neobişnuită care are legătură cu celălalt caz pe care-l investigăm.

— Lasse? zise Helena.

Gösta dădu din cap.

— Da, am găsit o legătură între Victoria şi Lasse. Se potriveşte cu altceva ce am aflat. Şi este un subiect destul de sensibil.

Îşi drese vocea. Nu ştia prea bine de unde să o apuce. Toţi trei aşteptau tăcuţi, şi văzu agonia din ochii lui Ricky, remuşcările cu care avea probabil să trăiască pentru tot restul vieţii.

— N-am găsit încă trupul lui Lasse, dar am găsit urme de sânge în apropierea maşinii lui şi le-am trimis la analizat. S-a dovedit a fi al lui Lasse.

— Aha, zise Markus. Dar ce-are de-a face cu Victoria?

— Păi, după cum ştiţi, suspectam că vă urmărea cineva.

Am găsit un chiştoc în grădina unuia dintre vecinii voştri şi l-am trimis la analizat, zise Gösta, ştiind că începea să se apropie de subiectul pe care ar fi vrut mai degrabă să-l evite. Tehnicienii criminalişti au comparat din proprie iniţiativă sângele de pe ponton cu ADN-ul de pe chiştoc, şi s-a dovedit că se potriveau. Cu alte cuvinte, Lasse era cel care o urmărea pe Victoria, şi probabil că tot el era cel care-i trimitea scrisori de ameninţare. Da, Ricky ne-a povestit despre ele.

— Ne-a povestit şi nouă, zise Helena cu ochii la Ricky.

— Îmi pare aşa de rău că le-am aruncat, murmură el. Nu voiam să le vedeţi.

— Nu-ţi mai face griji în legătură cu asta, zise Gösta. Nu ne îndoim de intenţia ta. În orice caz, acum lucrăm pornind de la teoria că Lasse şantaja financiar pe cineva care în final s-a săturat şi l-a omorât. Şi am o teorie despre cine este această persoană.

— Iartă-mă, nu cred că pricep, zise Helena. Ce legătură are asta cu Victoria?

— Da, de ce o urmărea pe ea? spuse Markus. Ce legătură putea să aibă ea cu faptul că el şantaja pe cineva? Acum chiar trebuie să explici.

Gösta oftă şi inspiră adânc.

— Cred că Lasse îl şantaja pe Jonas Persson pentru că ştia că Jonas avea o relaţie extraconjugală cu o fată mult mai tânără decât el. Cu Victoria.

După ce spuse în sfârşit asta, simţi cum i se relaxează umerii. Îşi ţinu respiraţia, aşteptând reacţia părinţilor Victoriei. Nu era nicidecum cea pe care şi-o imaginase. Helena ridică privirea şi se uită lung la el. Apoi îi oferi un zâmbet trist.

— Ai înţeles greşit, Gösta.

Spre surprinderea lui Dan, Anna se oferise de bunăvoie

să le ducă pe fete să vadă caii. Simţea nevoia să iasă din casă, să respire puţin aer proaspăt şi nici măcar apropierea cailor n-o putea intimida. Tremură şi-şi strânse jacheta în jurul ei. Pe lângă toate problemele, greaţa se înrăutăţise, şi începea să fie din ce în ce mai convinsă că nu mai era doar ceva psihic, ci că era pe cale să facă gastroenterita care făcea ravagii prin şcoală. Până atunci reuşise să facă faţă înghiţind zece boabe de piper alb, dar curând avea să ajungă fără doar şi poate cu capul deasupra vreunei găleţi, vomitând.

În faţa grajdului, câteva fete stăteau şi îngheţau. Emma şi Lisen alergară la ele şi Anna le urmă.

— Bună, de ce staţi aici?

— Marta n-a venit încă, zise o fată înaltă şi brunetă. Şi ea nu întârzie niciodată.

— Atunci sigur vine curând.

— Dar Molly trebuia să fie şi ea aici să ajute, zise din nou bruneta înaltă, iar celelalte dădură din cap.

Se părea că ea era lidera grupului.

— Aţi bătut la ei la uşă? întrebă Anna şi se uită spre casă.

Înăuntru era lumină şi părea că era cineva acasă.

— Nu, n-avem voie să facem asta.

Fata păru îngrozită.

— Atunci bat eu. Aşteptaţi aici.

Anna traversă grăbită curtea spre casa lui Jonas şi a Martei. Senzaţia de rău nu trecuse nicidecum după alergătură şi se sprijini de balustradă în timp ce urcă scările. Sună de două ori la uşă înainte ca Jonas să răspundă. Acesta îşi usca mâinile pe un şervet de bucătărie şi, după miros, gătea ceva.

— Bună, zise el pe un ton întrebător.

Anna îşi drese vocea.

— Bună. Marta şi Molly sunt pe-aici?

— Nu, trebuie să fie la grajduri.

Jonas se uită la ceas.

— Marta are lecţie în câteva minute şi cred că Molly trebuie s-o ajute.

Anna scutură din cap.

— N-au apărut. Care crezi că e motivul?

— N-am idee, zise Jonas şi păru că se gândeşte. Nu le-am mai văzut de azi dimineaţă, devreme, pentru că a trebuit să mă ocup de un caz urgent şi când am venit acasă nu mai era nimeni aici. După asta am dormit şi am fost la cabinet, şi am presupus că au fost la grajd după-amiază. Molly are o competiţie importantă în curând, aşadar am crezut că se antrenau intensiv. Doar maşina e aici.

Arătă spre Toyota albastră parcată în faţa casei.

Anna dădu aprobator din cap.

— Ce să facem atunci? Fetele aşteaptă...

— O sun pe mobil. Intră, până una alta, zise Jonas şi se dădu la o parte.

Luă telefonul care stătea pe o comodă în hol şi sună la un număr setat pentru acces rapid.

— Nu, nu răspunde. Ce ciudat. Are întotdeauna telefonul la ea.

Jonas părea din ce în ce mai îngrijorat.

— O sun şi pe mama.

Formă numărul, iar Anna îl auzi explicând situaţia şi asigurându-şi mama că nu era nimic serios, că totul era în regulă. Încheie conversaţia luându-şi la revedere de mai multe ori.

— Mamele şi telefoanele, zise el şi se strâmbă uşor. E mai simplu să faci porcii să zboare decât să faci mamele să pună receptorul în furcă.

— Da, aşa e, zise Anna ca şi cum ştia la ce se referea Jonas.

Adevărul era că mama ei şi a Ericăi abia dacă le dădea vreun semn.

— Se pare că au fost pe la ea la o gustare de dimineaţă, dar apoi nu le-a mai văzut. Mama zicea că Molly nu s-a dus la şcoală azi din cauză că o durea stomacul, dar urmau totuşi să se antreneze după-amiază.

Jonas îşi puse haina şi ţinu uşa deschisă pentru Anna.

— Ies şi eu să le caut. Trebuie să fie pe aici, pe undeva.

Dădură un ocol prin curte, se uitară în vechiul hambar, în sălile de clasă şi, în final, în sala de întâlniri. Molly şi Marta nu erau nicăieri.

Fetele intraseră în grajd, şi le puteau auzi glasurile, vorbind cu caii şi unele cu altele.

— Hai să mai aşteptăm un pic, zise Anna. Pe urmă ne îndreptăm spre casă dacă nu apar. Poate a fost o neînţelegere cu ora.

— Da, probabil, zise Jonas cu ezitare în glas. Dar mă duc să mai verific prin jur un pic, aşa că nu pleca încă.

— Sigur, zise Anna şi intră în grajd.

Între timp, avea să se ţină la distanţă de bestii.

Se îndreptau spre casă. Patrik insistase să conducă, pentru că avea nevoie să se relaxeze.

— Da, a fost o zi intensă, zise el. A fost bine să facem trecerea asta în revistă, dar speram să avem nişte rezultate mai concrete de pe urma ei.

— Ajungem şi acolo, zise Mellberg pe un ton neobişnuit de vesel.

Probabil că era în continuare euforic de la câtă atenţie primise când povestise despre Ingela Eriksson. Putea să-şi tragă energia din aşa ceva săptămâni întregi, îşi zise Patrik. Însă îşi dădu seama că şi el trebuia să-şi ridice moralul. Nu putea să ţină o şedinţă de dimineaţă şi să lase impresia că nu ajunseseră nicăieri.

— Poate că ai dreptate, poate că întâlnirea o să ducă totuşi la ceva. Palle o să aloce resurse suplimentare ca să reanalizeze cazul Ingelei Eriksson şi, dacă participăm cu toţii, ar trebui să putem descoperi ce este diferit la dispariţia Minnei Wahiberg.

Apăsă încă un pic pe acceleraţie. Era nerăbdător să ajungă acasă, ca să se gândească pe îndelete la toate şi eventual să discute despre asta şi cu Erica. Ea reuşea adesea să organizeze ceea ce lui i se părea haotic şi nimeni nu era mai de ajutor decât ea atunci când avea nevoie să-şi pună ordine în gânduri.

Pe lângă asta, voia să-i ceară o favoare, ceva ce nu intenţiona să-i spună lui Mellberg, care comenta cel mai mult despre obiceiul Ericăi de a se amesteca în anchetele lor. Chiar dacă şi Patrik putea să se enerveze teribil pe ea, Erica avea un talent să găsească noi piste. Palle îl rugase să profite de asta, şi ea era cumva deja amestecată în caz, dacă era să ia în calcul posibila conexiune pe care o descoperise între Laila şi dispariţia fetelor. Patrik se gândise dacă să deschidă subiectul la şedinţă, dar se hotărâse într-un final să n-o facă. Voia să ştie mai multe înainte, altfel exista riscul să-i distragă şi să împiedice ancheta mai degrabă decât să o înlesnească. Erica nu găsise încă dovezi care să susţină teoria, dar Patrik ştia din experienţă că merita să asculte atunci când avea câte un moment de inspiraţie. Nu se înşela decât rareori, ceea ce putea fi teribil de enervant dar, cu toate astea, de mare ajutor. De aceea avea să o roage să se uite la înregistrări. În continuare, marea provocare era să găsească un numitor comun între fete, şi poate că Erica era capabilă să descopere ceva ce toţi ceilalţi trecuseră cu vederea.

— Mă gândeam să ne adunăm la ora opt mâine-dimineaţă şi să discutăm totul, zise el. Şi mă gândeam să o rog pe Paula să ni se alăture, dacă poate.

În maşină se lăsase liniştea şi Patrik încercă să se concentreze la condus. Drumul începea să fie mult prea alunecos pentru gustul lui.

— Ce crezi, Bertil? adăugă el când nu primi niciun răspuns la întrebare. Poţi vedea dacă Paula vrea să vină mâine-dimineaţă?

Drept răspuns, auzi un sforăit zgomotos. Se uită într-o parte. Într-adevăr, Mellberg adormise. Cu siguranţă că era extenuat după o zi întreagă de muncă. Ceva foarte neobişnuit pentru el.

Fjällbacka 1975

Situaţia scăpase de sub control. Întrebările din partea vecinilor şi autorităţilor se înmulţiseră mult prea mult şi îşi dăduseră seama că nu mai puteau să rămână acolo. După ce Agneta se mutase în Spania, mama Lailei începuse să o sune mai des. Se simţea singură şi când le spusese de o casă ieftină de vânzare lângă Fjällbacka, decizia fusese simplă. Aveau să se mute înapoi.

În acelaşi timp, Laila ştia că era o nebunie, că era periculos să se apropie prea mult de mama ei. Însă în suflet i se aprinse speranţa că putea totuşi să-i ajute, şi că totul avea să fie mai simplu dacă erau lăsaţi în pace, în acea casă nouă şi izolată, departe de vecinii curioşi.

Speranţa se stinsese curând. Vladek avea tot mai puţină răbdare şi certurile erau tot mai dese. Din ceea ce fusese odinioară, nu mai rămăsese nimic.

Cu o zi înainte, mama ei apăruse deodată la ei acasă. Îngrijorarea i se citea limpede pe chip şi la început Laila ar fi vrut să i se arunce în braţe, să fie din nou mică şi să plângă ca un copil. Apoi simţise mâna lui Vladek pe umăr, forţa ei, şi momentul trecu. Încet şi calm, spusese ceea ce trebuia să spună, deşi vorbele o răneau pe mama ei.

Mama se ridicase şi, când Laila o văzuse plecând spre maşină cu umerii căzuţi, voise să strige după ea. Să-i strige că o iubea, că avea nevoie de ea. Însă cuvintele i se opriseră în gât.

Uneori se întreba cum putuse fi atât de proastă încât să creadă că mutarea avea să schimbe ceva. Problema era doar a lor, şi nimeni nu-i putea ajuta. Erau singuri. Nu putea să o cheme pe mama ei în iadul lor.

Se întâmpla să se strecoare lângă Vladek noaptea şi să-şi amintească de primul an, când dormiseră atât de aproape unul de celălalt. În fiecare noapte, dormiseră

îmbrăţişaţi, deşi de fapt se făcea mult prea cald sub plapumă. Acum nu mai putea dormi. Stătea trează lângă Vladek, ascultându-i sforăitul sonor şi respiratul profund. Îl urmărea cum tresărea în somn şi cum ochii i se roteau agitaţi pe sub pleoape.

Afară ningea, iar Einar urmărea ca hipnotizat plutirea lentă a fulgilor de nea. De la parter ajungeau la el aceleaşi sunete ca de obicei, cele pe care le auzise zi după zi în ultimii ani: Helga trebăluind în bucătărie, aspiratorul huruind, clinchetul porţelanului în maşina de spălat vase. Curăţatul etern căruia îşi dedicase întreaga viaţă.

Dumnezeule, cât o dispreţuia pe creatura aia slabă şi abjectă. Urâse femeile toată viaţa lui. Mama lui fusese prima dintre ele, apoi îi urmaseră altele. Mama îl detestase din prima clipă, încercase să-i taie aripile, să-l împiedice să fie el însuşi. Dar acum se odihnea deja de mult timp în pământ.

Făcuse un atac de cord când Einar avea doisprezece ani. O văzuse murind, şi aceea era una dintre amintirile lui cele mai frumoase. Ca pe o comoară, o ascunsese adânc înăuntrul lui şi o scotea doar la ocazii speciale. Atunci, îşi amintea toate detaliile ca şi cum un film îi rula în faţa ochilor: cum mama îşi ducea mâna la piept, cum faţa i se schimonosea de durere şi uimire, şi cum se prăbuşea la pământ. Einar nu strigase după ajutor, ci stătuse lângă ea, ca să nu-i piardă niciuna din expresiile feţei. Îi studiase cu atenţie chipul care devenise imobil, apoi din ce în ce mai vânăt din cauza lipsei de oxigen din momentul când inima încetase să mai bată.

În anii precedenţi aproape că se excitase gândindu-se la chinurile ei şi la puterea pe care simţise că o avea asupra ei. Einar îşi dorea să o poată retrăi, dar corpul îi refuza plăcerea. Nicio amintire la care se întorcea nu-i mai putea

da acea senzaţie minunată în zona genitală. Singura lui plăcere rămăsese să o chinuie pe Helga.

Trase aer în piept.

— Helga! Helgaaa!!

Zgomotul de la parter încetă. Probabil că ofta acolo, jos, şi se bucură la acel gând. Apoi auzi paşi pe trepte şi Helga intră în camera lui.

— Punga trebuie schimbată din nou.

Trăsese de ea ca să curgă înainte să o strige. Ştia că ea ştia, şi tocmai asta era distractiv, faptul că Helga n-avea de ales. Nu s-ar fi însurat niciodată cu cineva care-şi închipuia că are de ales, cu atât mai puţin cu cineva cu voinţă proprie. Femeile nu trebuiau să aibă voinţă proprie. Bărbaţii le erau superiori în toate privinţele, în timp ce femeile nu erau bune decât la făcut copii. Dar nici la asta nu se prea pricepuse Helga.

— Ştiu că singur faci asta, zise Helga ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Einar nu răspunse, ci doar se uită la ea. Nu conta ce credea ea, avea să fie nevoită oricum să cureţe.

— Cine-a sunat mai devreme? zise el.

— Jonas. A întrebat de Molly şi Marta.

Cu mişcări un pic mai smucite, îi descheie cămaşa.

— Da? De ce? zise el şi-şi înăbuşi impulsul de a-i da o palmă răsunătoare.

Îi lipsea felul în care o controlase cu forţa lui fizică, felul în care, cu o ameninţare nerostită, o făcea să plece privirea, să-l asculte, să i se supună. Dar n-avea s-o lase niciodată să-l controleze. Trupul îl trădase, dar mintea era în continuare mai puternică decât a ei.

— Nu erau în grajd, unde ar fi trebuit să fie. Câteva fete stăteau şi aşteptau să înceapă lecţia, dar nici Molly, nici Marta nu erau acolo.

— Chiar aşa greu o fi să conducă o afacere cum trebuie?

zise Einar şi tresări când Helga îl ciupi. Ce dracu’ faci?

— Scuze, n-am vrut, zise Helga.

Vocii ei îi lipsea acel ton supus pe care se obişnuise să-l audă, dar se decise să nu se gândească la asta. Era mult prea obosit în ziua aceea.

— Şi ce s-a întâmplat?

— De unde vrei să ştiu eu? îl repezi Helga şi se duse la baie să aducă apă.

Einar tresări. Era inacceptabil să vorbească aşa cu el.

— Când le-a văzut ultima dată? strigă el şi auzi răspunsul prin zgomotul apei ce curgea în lighean.

— Azi-dimineaţă, devreme. Dormeau, când a avut o urgenţă la ferma familiei Leandersson. Dar au fost aici înainte de prânz şi n-au zis că aveau de gând să plece undeva anume. Iar maşina e la locul ei.

— Da, dar atunci sunt pe-aici, pe undeva.

Einar o privi cu atenţie când se întoarse de la baie cu ligheanul cu apă şi o cârpă.

— Dar Marta trebuie să înţeleagă că nu poate lipsi de la lecţii aşa. Altfel o să ajungă să piardă elevi şi din ce-o să trăiască cu toţii? Clinica lui Jonas merge bine, dar nu-i destul.

Einar închise ochii şi se bucură de apa caldă şi de senzaţia de curăţenie.

— Se descurcă ei, zise Helga şi stoarse cârpa.

— Da, dar în niciun caz să nu creadă că pot veni aici să împrumute bani.

Ridicase vocea la gândul că ar fi fost nevoit vreodată să se despartă de banii pe care-i adunase cu greu, bani de care Helga nu ştia. Fusese bun la ce făcea şi avea plăceri ieftine. Ideea era ca banii să ajungă într-o zi la Jonas, dar Einar era îngrijorat că fiul său, într-un acces de generozitate, avea să-i împartă cu mama lui. Jonas îi semăna, dar avea şi o anume slăbiciune pe care o

moştenise probabil de la Helga. Einar n-o înţelegea şi asta-l îngrijora.

— Gata, e totul curat? întrebă el când Helga îl îmbrăcă cu o cămaşă nouă şi încheie nasturii cu degetele ei muncite.

— Da, până data viitoare când o să vrei să te distrezi desfăcând punga.

Femeia se ridică în picioare şi se uită la el, iar Einar simţi cum îl apucă iritarea. Ce se întâmpla cu ea? Era ca şi cum studia o insectă la microscop. Privirea îi era rece, scrutătoare, iscoditoare şi, mai presus de orice, neînfricată.

Pentru prima dată în mulţi ani, Einar simţi ceva ce-i displăcea profund: nesiguranţă. Era perdantul şi ştia că trebuia să restabilească rapid raportul de putere dintre ei.

— Roagă-l pe Jonas să vină pe aici, îi zise pe un ton cât putu de aspru.

Dar Helga nu răspunse, ci continuă să se uite la el.

Lui Molly îi era atât de frig încât îi clănţăneau dinţii. Ochii i se obişnuiseră cu întunericul şi putea distinge silueta Martei ca o umbră. Voia să se târască la ea şi să se încălzească, dar ceva o oprea. Acel ceva care o oprise dintotdeauna.

Ştia că Marta n-o iubea. Ştia asta de când lumea şi, de fapt, nu dusese niciodată dorul dragostei ei. Cum să ducă dorul a ceva ce nu primise niciodată? De altfel, Jonas fusese întotdeauna acolo. El fusese cel care-i curăţase de nisip juliturile când căzuse cu bicicleta, cel care alungase monştrii de sub pat şi o aşezase în pat în fiecare seară. El o ascultase la teme, îi explicase totul despre planete şi sistemul solar, fusese cel atoateştiutor şi atotputernic.

Molly nu pricepea cum Jonas putea fi atât de obsedat de Marta. Uneori îi văzuse uitându-se unul la altul peste masa

din bucătărie, le văzuse privirile înfometate. Ce vedea la ea? Ce văzuse la ea prima dată când se cunoscuseră, momentul acela despre care auzise de atâtea ori?

— Mi-e frig, zise ea şi se uită la silueta nemişcată din întuneric.

Marta nu-i răspunse şi Molly suspină.

— Ce s-a întâmplat? Ce căutăm aici? Unde suntem?

Nu putea să pună capăt şirului de întrebări. I se îngrămădeau în cap şi nesiguranţa se amesteca dureros cu frica. Încercă să tragă din nou de lanţ. La gleznă îi apăruse deja o rană, şi se strâmbă de durere.

— Încetează, n-ai cum să scapi, zise Marta.

— Doar n-o să ne dăm bătute, nu?

De ciudă, Molly trase din nou de lanţ, dar fu pedepsită pe loc de durerea care-i săgetă piciorul.

— Cine-a zis că ne dăm bătute?

Vocea Martei era calmă. Cum putea să fie atât de stăpână pe sine? Calmul mai degrabă o îngrozea şi Molly simţi cum o lovi frica.

— Ajutooor! strigă ea, şi ţipătul reverberă între pereţi. Suntem aici! Ajutooor!

Tăcerea ce se lăsă după ultimele ecouri ale ţipătului era asurzitoare.

— Nu te mai chinui. Nu rezolvi nimic, zise Marta cu aceeaşi voce glacială.

Molly îşi dori în acea clipă s-o lovească şi s-o zgârie cu unghiile, s-o tragă de păr şi s-o plesnească, orice numai să primească o altfel de reacţie în afară de calmul acela sinistru.

— O să primim ajutor, zise Marta într-un final. Dar trebuie să aşteptăm. Trebuie să nu ne pierdem calmul. Taci acum, totul o să fie bine.

Molly nu înţelese ce voia Marta să spună. Părea o nebunie curată. Cine să le găsească acolo? Apoi, panica se

mai domoli. Poate că Marta ştia totuşi. Dacă spunea că o să primească ajutor, atunci aşa avea să fie. Molly se aşează cu spatele la perete şi-şi lăsă capul pe genunchi. Avea să facă precum spunea Marta.

— Dumnezeule, ce obosit sunt.

Patrik îşi masă faţa cu palma. Gösta sunase chiar în clipa în care ajunsese în faţa uşii şi voia probabil să primească un raport despre cum mersese şedinţa, dar după ce ezitase un moment, se hotărâse să lase deoparte telefonul. Dacă era ceva urgent, n-aveau decât să vină şi să-l ia cu ei. În acel moment nu putea să se gândească la mai mult de un lucru o dată, şi voia să facă o trecere în revistă în linişte, împreună cu Erica.

— În seara asta încearcă doar să te odihneşti, zise Erica.

Patrik zâmbi. Pricepuse deja din expresia ei că avea ceva să-i povestească.

— Nu, am nevoie de ajutorul tău cu o chestie, zise el şi se duse până în sufragerie să-i salute pe copii. Toţi trei veniră înspre el şi i se aruncară în braţe. Aceea era una dintre faţetele incredibile ale statutului de părinte: după o zi departe de casă, îl primeau înapoi ca şi cum fusese într-o călătorie în jurul lumii.

— Sigur, îi dăm noi de cap, zise Erica, iar Patrik auzi cât de uşurată părea.

Se întrebă ce voia să-i povestească, dar simţi că trebuia să mănânce un pic înainte.

O jumătate de oră mai târziu, era sătul şi gata să asculte ceea ce soţia lui era atât de nerăbdătoare să-i povestească.

— Azi mi-am dat seama că am uitat să verific ceva, zise ea aşezându-se în faţa lui. Am verificat, fireşte, dacă Laila a primit vizite sau telefoane, şi n-a primit.

— Da, îmi amintesc că spuneai asta.

O privi în lumina lumânării ce ardea pe masa din bucătărie. Era atât de frumoasă. Era ca şi cum uita asta uneori, ca şi cum era atât de obişnuit să o vadă, încât nu mai reacţiona. Ar fi trebuit să i-o spună mai des şi să o curteze mai mult, chiar dacă ştia că era mulţumită şi cu puţinele clipe din timpul zilei, cu serile petrecute pe canapea cu capul pe umărul lui, cina de vineri seara cu mâncare bună şi un pahar de vin, conversaţia din pat de dinainte să adoarmă – da, toate acele lucruri pe care şi el le iubea la viaţa lor de cuplu.

— Scuze, ce spuneai?

Patrik îşi dădu seama că se afundase în propriile gânduri. Oboseala făcea să-i fie greu să se concentreze.

— Păi, faptul că mi-a scăpat o anumită conexiune. Foarte stupid din partea mea, dar am avut totuşi noroc şi mi-am dat seama într-un final.

— Treci la subiect, iubito, zise el pe un ton iritat.

— Da, bine. Poşta. Am uitat să verific dacă a primit ceva prin poştă sau dacă a trimis vreo scrisoare.

— Dacă ar fi să mă iau după înflăcărarea ta prost disimulată, ar trebui să presupun că ai găsit ceva, nu-i aşa?

Erica dădu din cap cu entuziasm.

— Da, dar nu ştiu ce înseamnă. Stai, îţi arăt imediat.

Se ridică, ieşi pe hol şi îşi aduse poşeta. Scoase cu grijă din ea câteva vederi şi le aşează pe masă în faţa lui.

— Astea i-au fost trimise Lailei, dar n-a vrut să le păstreze şi a rugat personalul să le arunce. Ceea ce, din fericire, n-au făcut. După cum vezi, toate au o temă spaniolă.

— De la cine sunt?

— N-am idee. Poartă ştampila poştei din diverse localităţi din Suedia şi nu-mi dau seama care e legătura dintre ele.

— Laila ce spune?

Patrik ridică o vedere, o întoarse şi văzu adresa ştampilată cu albastru.

— N-am vorbit cu ea încă. Vreau să încerc să găsesc legătura înainte.

— Ai vreo teorie?

— Nu, mă tot gândesc la asta de când le-am primit. Dar în afară de Spania nu găsesc niciun numitor comun.

— Nu avea Laila o soră în Spania?

Erica dădu din cap şi ridică şi ea o vedere. Înfăţişa un matador cu o mantie roşie faţă în faţă cu un taur feroce.

— Da, dar se pare că n-au mai ţinut deloc legătura, şi-n plus, vederile au ştampile din Suedia, nu din Spania.

Patrik îşi încreţi fruntea şi încercă să se gândească la mai multe moduri de a găsi o legătură.

— Ai marcat pe o hartă localităţile de unde au fost trimise?

— Nu, nu m-am gândit la asta. Vino, hai să facem asta pe harta pe care o am sus.

Erica ieşi din bucătărie cu vederile în mână, iar Patrik se ridică obosit şi o urmă.

Sus, în camera de lucru, Erica întoarse prima vedere, se uită la ştampilă şi apoi la hartă. Când găsi localitatea pe care o căuta, puse un semn lângă numele acesteia şi făcu apoi acelaşi lucru cu celelalte trei vederi. Patrik o privi tăcut, sprijinit de cadrul uşii, cu braţele încrucişate. De jos, de la televizor, auzea vocea tatălui lui Emil din Lönneberga[2] care alerga ţipând după fiul lui spre atelierul de tâmplărie.

— Aşa!

Erica făcu un pas în spate şi privi harta cu o expresie critică. Marcase cu roşu localităţile de unde dispăruseră

---

2 Personajul principal dintr-o serie de romane pentru copii scrise de Astrid Lindgren, despre un băieţel poznaş şi aventurile lui.

fetele, în timp ce vederile erau marcate cu albastru.

— Tot nu-mi dau seama.

Patrik intră în cameră şi se opri lângă ea.

— Nu, nici eu nu recunosc vreun tipar.

— Şi n-aţi descoperit nimic azi care să ne ajute? zise Erica fără să-şi ia privirea de la hartă.

— Nu, nimic, răspunse el ridicând abătut din umeri. Dar pentru că eşti deja atât de implicată în toată treaba, pot să-ţi arăt materialele despre care am discutat. Poate că tu vezi ceva ce am ratat. Haide, să coborâm şi să ne aşezăm să vorbim.

Se îndreptă spre scară şi începu să coboare încet, în timp ce vorbea în continuare peste umăr.

— Mă gândeam, cum ziceam, să-ţi cer ajutorul în legătură cu ceva. Toate echipele au filmat interogatoriile cu familiile fetelor, şi acum am primit copii ale materialelor. Înainte aveam doar rapoarte scrise pe care să ne bazăm. Aş vrea să te uiţi la ele împreună cu mine şi să-mi spui tot ce-ţi trece prin minte.

Erica era chiar în spatele lui şi-i puse o mână pe umăr.

— Sigur că vreau să mă uit la ele. Putem face asta imediat ce s-au culcat copiii. Dar povesteşte-mi întâi ce s-a discutat azi, ca să ştiu un pic mai multe.

Se aşezară din nou în bucătărie şi Patrik se întrebă dacă să propună să caute prin congelator şi să vadă ce îngheţată mai era pe acolo.

— Colegul meu din Göteborg vrea chiar să te rog să-mi povesteşti din nou despre discuţia ta cu mama Minnei. Cu toţii avem senzaţia că este un caz special, şi orice descoperi, oricât de mic, poate fi util.

— Sigur că da. Dar ţi-am spus totul imediat după aceea, iar acum nu mai am întâlnirea atât de proaspătă în minte.

— Povesteşte-mi ce-ţi aminteşti, zise Patrik şi jubilă în sinea lui când Erica se duse către congelator şi scoase o

cutie de îngheţată Ben & Jerry’s.

Uneori se întreba dacă oamenii ajungeau să-şi citească reciproc gândurile atunci când locuiau de mai mult timp împreună.

— Hei, mâncaţi îngheţată!

Maja intrase în bucătărie şi stătea uitându-se supărată la ei.

— Uf, nu-i corect!

Patrik văzu cum îşi ia avânt şi ştiu pe dată ce avea să se întâmple.

— Anton! Noel! Mama şi tata mănâncă îngheţată şi nouă nu ne dau nimic.

Patrik oftă şi se ridică. Scoase o cutie cu îngheţată Big Pack şi trei boluri, şi începu să le umple cu lingura. În viaţă trebuia să-şi aleagă bătăliile.

Tocmai terminase de umplut cel de-al treilea bol şi se bucura la gândul că avea să se înarmeze cu o porţie copioasă de îngheţată de ciocolată când auzi soneria. Din nou şi din nou.

— Ce-o mai fi şi asta?

Se uită la Erica şi se duse apoi să deschidă. În faţa uşii stătea Martin cu o expresie tensionată.

— De ce dracu’ nu răspunzi la telefon? Te-am căutat ca nebunii!”

— Ce s-a întâmplat? zise Patrik şi simţi un gol în stomac.

Martin îl privi cu un aer grav.

— A sunat Jonas Persson. Molly şi Marta au dispărut.

În spatele lui, Patrik auzi cum Ericăi i se taie respiraţia.

Jonas stătea în sufragerie şi simţea cum devine din ce în ce mai îngrijorat. Nu înţelegea ce căuta poliţia acolo. N-ar fi trebuit să fie pe afară, pe undeva, căutând, în loc să stea acolo? Idioţi incompetenţi.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Patrik Hedström veni şi-i

puse o mână pe umăr.

— O să cercetăm împrejurimile acum, dar va trebui să aşteptăm până se luminează pentru a cerceta pădurea. O să avem nevoie de ajutorul tău când vom alcătui o listă cu toţi prietenii comuni ai Martei şi ai lui Molly. Poate că ar fi bine să începi să-i suni?

— Am sunat deja la toţi la care m-am putut gândi.

— Fă totuşi o listă. Poate dai de nume la care nu te-ai gândit. Mă voi duce să vorbesc şi cu mama ta, în caz că-şi aminteşte dacă au spus mai multe despre ce aveau să facă după-amiază. Marta are vreo agendă? Dar Molly? Totul ne poate fi de ajutor în momentul ăsta.

— Marta foloseşte agenda din telefon şi are telefonul la ea, chiar dacă nu răspunde. Nu pleacă niciodată de acasă fără el. Telefonul lui Molly e în camera ei. Chiar nu ştiu dacă are o altă agendă.

Jonas scutură din cap. Ce ştia el de fapt despre viaţa lui Molly? Ce ştia despre fiica lui?

— În regulă, zise Patrik şi-şi lăsă şi cealaltă mână pe umărul lui Jonas.

Jonas se miră de efectul pe care îl avea gestul lui Patrik. Mâinile reuşiră să-i transmită puţină linişte.

— Pot să vin şi eu la mama ta?

Se ridică pentru a-i arăta că nu era de fapt o întrebare.

— Se îngrijorează repede şi e foarte supărată în legătură cu ce s-a întâmplat.

— Da, e în regulă, zise Patrik scurt şi se îndreptă spre uşa de la intrare.

Jonas îl urmă şi traversară tăcuţi curtea spre casa Helgăi şi a lui Einar. Bărbatul se grăbi pe lângă Patrik pe scări şi deschise uşa.

— Eu sunt, mamă. Şi poliţia care vrea să pună câteva întrebări.

Helga ieşi pe hol.

— Poliţia? Ce vrea poliţia? S-a întâmplat ceva cu ele?

— Nu e nimic grav, zise Patrik iute. Am venit pentru că Marta şi Molly n-au apărut, iar Jonas n-a reuşit să dea de ele. Dar asemenea situaţii se dovedesc de obicei a fi pure neînţelegeri. Cu siguranţă sunt acasă la vreo prietenă şi au uitat pur şi simplu să anunţe.

Helga păru ceva mai liniştită şi dădu scurt din cap.

— Da, aşa e. Nu prea înţeleg de ce e nevoie să deranjăm poliţia pentru aşa ceva. Sigur aveţi destule pe cap.

Intră înaintea lor în bucătărie şi continuă să descarce maşina de spălat vase.

— Aşază-te, mamă, zise Jonas.

Îngrijorarea era din ce în ce mai mare. Nu putea pricepe. Unde puteau fi? Relua în minte toate conversaţiile pe care le avusese cu Marta în ultimele zile. Nimic nu-i dăduse motive să creadă că era ceva în neregulă. În acelaşi timp, teama persista, aceea pe care o simţise de la prima lor întâlnire: teama şi convingerea că într-o bună zi avea să-l părăsească. Gândul acela îl speria mai mult decât orice altceva. Lucrurile perfecte erau destinate pieirii. Echilibrul trebuia deranjat. Aceea era filosofia după care se ghida. Cum putuse să creadă că el însuşi avea să rămână intact? Că regulile nu i se aplicau şi lui?

— Cât timp au stat?

Patrik rostea întrebările pe un ton calm, iar Jonas închise ochii şi le ascultă, împreună cu răspunsurile mamei. Putea auzi din vocea ei că-i displăcea situaţia în care fusese aruncată şi ştia că nu era de acord cu amestecul poliţiei. În familia lui, se descurcau pe cont propriu.

— N-au spus nimic de niciun plan, doar că urmau să se antreneze mai târziu.

Helga se uită în sus la tavan în timp ce se gândea, un obicei pe care Jonas îl ştia atât de bine. Toate acele gesturi binecunoscute, tot ceea ce se repeta din nou şi din nou,

într-un circuit etern. Jonas acceptase că era o parte a acelui circuit, Marta la fel. Dar fără ea, nu putea şi nici nu voia să facă parte din el. În acel moment, nimic nu mai avea sens.

— N-au vorbit despre vreo întâlnire cu cineva? Sau de ceva de care trebuiau să se ocupe? continuă Patrik, iar Helga scutură din cap.

— Nu, şi oricum, ar fi luat maşina. Marta era, totuşi, o comodă.

— Era? zise Jonas şi auzi cum vocea îi devine dintr-odată ascuţită. Poate vrei să spui „este”?

Patrik se uită uimit la el, iar Jonas îşi puse coatele pe masă şi capul în mâini.

— Îmi pare rău. Sunt treaz de la patru dimineaţa şi n-am reuşit să recuperez. Iar Martei nu-i stă în fire să lipsească de la lecţii, cu atât mai puţin să plece fără să anunţe.

— O să se întoarcă repede acasă şi-o să se supere când o să audă că ai făcut atâta tam-tam, zise Helga încurajator, dar cu o nuanţă în glas pe care Jonas se întrebă dacă Patrik o percepea.

Îşi dorea să o creadă, dar era ca şi cum întreaga lui fiinţă se împotrivea. Ce-avea să facă dacă mureau? N-ar mai putea explica niciodată cuiva cum el şi Marta erau una şi aceeaşi fiinţă. Din prima clipă respiraseră în acelaşi ritm. Molly era trupul şi sângele lui, dar fără Marta nu însemna nimic.

— Trebuie să mă duc la baie, zise el şi se ridică.

— Mama ta are cu siguranţă dreptate, îi zise Patrik în timp ce se îndepărta.

Jonas nu-i răspunse. De fapt, nu trebuia să meargă la toaletă. Avea doar nevoie de câteva minute ca să se adune şi ceilalţi să nu vadă că totul era pe punctul de a se nărui.

De deasupra îl auzi pe tatăl lui gemând şi gâfâind.

Desigur, făcea zarvă mare fiindcă auzea voci la parter. Dar Jonas n-avea de gând să urce la el. În acel moment, Einar era ultimul om din lume pe care voia să-l întâlnească. În clipa în care se apropia de tatăl lui, simţea o căldură dogoritoare, un fel de vâlvătaie. Aşa fusese dintotdeauna. Helga încercase să fie răcoarea dintre ei, dar nu reuşise niciodată. Acum nu mai rămăseseră decât cărbunii încinşi şi Jonas nu ştia cât avea să mai poată să-şi ajute tatăl să-i menţină arzând. Cât îi mai era dator.

Jonas intră în baia mică şi-şi lipi fruntea de oglindă. Senzaţia de răcoare era plăcută şi simţi cum îi ardeau obrajii. Când închidea ochii, imaginile se succedau fulgerător, atâtea amintiri ale vieţii pe care o împărţise cu Marta. Îşi trase nasul şi se aplecă să ia o bucăţică de hârtie igienică, dar aceasta se terminase şi nu mai rămăsese decât rola goală. Auzi murmurul vocilor din bucătărie amestecându-se cu zgomotele pe care le făcea Einar la etaj. Se lăsă pe vine şi deschise dulăpiorul din baie, unde Helga ţinea întotdeauna hârtie igienică suplimentară.

Se uită în dulap. Lângă role era ascuns ceva. Iniţial nu înţelese ce vedea. Apoi pricepu totul.

Erica se oferise să-l însoţească, dar Patrik îi atrăsese atenţia la ceva ce era evident: cineva trebuia să rămână acasă cu copiii. Îi dăduse dreptate împotriva voinţei ei şi se gândise în schimb să petreacă seara uitându-se la filmările interogatoriilor. Erau într-o pungă pe hol, însă ştia din experienţă că n-avea să se poată uita la ele înainte ca toţi cei trei copii să fi adormit în paturile lor. Aşa că lăsă deocamdată planul acesta şi se aşeză cu copiii pe canapea.

Ceva mai devreme pusese un DVD cu Emil din Lönneberga şi zâmbi urmărindu-i poznele, strângându-i pe micuţi mai aproape de ea. Cu trei copii era un pic mai greu

să se aşeze comod pe canapea, pentru că avea doar două laturi şi cu toţii voiau să stea lângă ea. Într-un final, îl aşează pe Anton pe genunchi şi-l lăsă pe Noel să stea de o parte, iar pe Maja de cealaltă. Amândoi se sprijiniră de ea şi simţi un val de recunoştinţă pentru tot ceea ce-i oferise viaţa. Se gândi la Laila şi se întrebă dacă simţise aceleaşi lucruri pentru copiii ei. Faptele ei indicau contrariul.

În timp ce Emil îi turna supă de afine pe faţă doamnei Petrell, simţi cum trupuşoarele copiilor deveneau tot mai grele, până ce, într-un final, auzi respiraţia inconfundabilă de copil adormit. Se desprinse cu grijă de prichindei, îi duse sus unul câte unul, şi-i aşeză în pat. Rămase câteva secunde în camera băieţilor, uitându-se la capetele lor mici şi blonde ce se afundau în perne, atât de încrezători, de neştiutori când venea vorba de răul care se găsea în lume. Apoi se furişă cu grijă afară, se duse în hol şi aduse filmele, după care se aşeză din nou pe canapea. Se uită cu atenţie la DVD-urile inscripţionate cu grijă şi alese să le urmărească în ordinea în care dispăruseră fetele.

Inima i se strânse de milă când văzu familia Sandrei Andersson, chipurile lor distruse în timp ce încercau să le răspundă poliţiştilor, dorind să ajute şi în acelaşi timp chinuiţi de gândurile pe care le trezeau întrebările. Unele întrebări erau puse de mai multe ori şi, chiar dacă Erica le înţelegea rostul, empatiza cu frustrarea rudelor atunci când nu puteau da un răspuns.

Continuă cu cel de-al doilea şi al treilea film, şi încercă să aibă mintea trează. Deznădejdea i se strecură încet în suflet când nu reuşi să găsească acel ceva nedefinit pe care-l căuta. Îşi dădu seama că fusese un pariu riscant să-i ceară ajutorul, că Patrik nu credea cu adevărat că avea să găsească ceva. Însă sperase totuşi să aibă acea revelaţie când vedea totul clar şi bucăţelele se potriveau perfect. O mai simţise şi înainte şi ştia că era posibilă, dar acum nu

vedea decât familii îndurerate, disperate, care duceau în spate o mulţime de întrebări fără răspuns.

Opri filmul. Suferinţa din ochii părinţilor i se strecurase pe sub piele. Durerea lor radia din televizor, din gesturile, din vocile care tremurau din pricina efortului de a pune stavilă lacrimilor. Nu putea să se mai uite, cel puţin nu în acel moment, aşa încât se hotărî în schimb să-i dea Annei un semn.

Sora ei păru obosită când răspunse. Spre uimirea Ericăi, Anna fusese la grajdurile şcolii de echitaţie atunci când se descoperise că Marta şi Molly dispăruseră, iar Erica putea, la rândul ei, să-i spună că poliţia era de-acum implicată. Apoi vorbiră despre ce se mai întâmplase în ultimul timp, despre zilele care continuau să se succeadă. Nu întrebă cum se simţea Anna. În seara aceea nu putea să-i asculte minciunile cum că totul era în regulă, aşa că o lăsă pe sora ei să pălăvrăgească şi se prefăcu şi ea că totul era aşa cum ar fi trebuit să fie.

— Dar tu cum eşti, sincer? zise Anna.

Erica nu ştiu cum să-şi formuleze răspunsul. Îi povestise ce făcea, iar acum încerca să-i explice cum se simte.

— E aşa ciudat să stau şi să mă uit la filmele astea. E ca şi cum aş împărtăşi suferinţa cu familiile astea, ca şi cum aş simţi şi, cel puţin într-un anume sens, aş înţelege cât de înfiorător trebuie să fie să treci prin aşa ceva. În acelaşi timp, nu pot să nu simt o anume uşurare că micuţii mei sunt în siguranţă, în paturile lor, la etaj.

— Da, slavă Domnului că sunt copiii. Fără ei, nu ştiu cum aş fi rezistat. Dacă...

Anna tăcu, dar Erica ştiu ce voise să spună. Că ar mai fi trebuit să fie un copil.

— Trebuie să închid, zise Anna.

Erica vru să întrebe dacă Dan îi pomenise că-l sunase în ziua aceea. Dar se abţinu.

Cel mai bine era să aştepte şi să-i lase să se descurce în ritmul lor.

După ce îşi luară la revedere şi închiseră, Erica se ridică de pe canapea şi introduse următorul DVD în aparat. Conţinea înregistrarea conversaţiei cu mama Minnei şi îşi aminti de apartamentul pe care-l vizitase cu câteva zile înainte. Îşi aminti şi expresia demoralizată de pe chipul lui Nettan. Şi ea, precum ceilalţi părinţi, încerca să răspundă la întrebările poliţiştilor, era la fel de dornică să ajute, dar Nettan se deosebea totuşi de restul familiilor cu vieţi aproape prea ordonate. Părul ei tern era nepieptănat şi purta acelaşi pulover scămoşat ca la vizita Ericăi. Mai mult, fumase ţigară de la ţigară pe parcursul întregii discuţii, şi Erica putu auzi poliţiştii tuşind din când în când din pricina fumului.

Îi puseseră în mare parte aceleaşi întrebări pe care i le pusese şi ea, ceea ce o ajută să-şi reîmprospăteze memoria înainte să-i povestească lui Patrik. Marea diferenţă era că putuse să răsfoiască albumul foto şi avea aşadar o viziune mai personală despre viaţa Minnei şi a lui Nettan. Poliţia nu păruse să se obosească cu aşa ceva. Spre deosebire de ei, Erica fusese dintotdeauna mult mai interesată de oamenii implicaţi şi afectaţi de o crimă. Cum arătau viaţa lor privată şi relaţiile lor? Care erau amintirile lor? îi plăcea să se uite în albume foto, să vadă momente speciale şi zile obişnuite prin ochiul din spatele obiectivului.

În cazul lui Nettan, era dureros de clar câtă importanţă le dăduse diverşilor bărbaţi care intraseră şi ieşiseră din viaţa ei. Dorinţa de a avea o familie, un partener pentru ea şi un tată pentru Minna răzbătea din fiecare pagină. Fotografii cu Minna pe umerii câte unui bărbat, cu Nettan pe plajă împreună cu un altul, cu amândouă împreună cu cel mai nou iubit al lui Nettan în faţa unei maşini, cu

chipurile pline de speranţa unei vacanţe fericite. Asemenea detalii erau importante pentru Erica, deşi nu erau relevante pentru poliţie.

Schimbă din nou DVD-ul, trecând la discuţia cu părinţii şi fratele Victoriei. Însă nici acolo nu era nimic ieşit din comun. Se uită la ceas. Opt. Patrik avea să întârzie cu siguranţă, asta dacă avea să mai vină acasă. Erica nu se simţea prea obosită şi decise să revadă toate filmele cu şi mai multă atenţie.

Două ore mai târziu terminase şi constatase că nu descoperise nimic nou. Se hotărî să se ducă la culcare. Nu avea rost să-l aştepte trează pe Patrik, şi acesta nu-i dăduse nicio veste, aşa că era cu siguranţă ocupat până peste cap. Ar fi dat orice să ştie ce se întâmpla, dar anii petrecuţi alături de un poliţist o învăţaseră că alternativa era să-şi înfrâneze uneori curiozitatea şi să aştepte. Iar acela era un astfel de moment.

Obosită şi cu mintea plină de imagini, se strecură în pat şi trase plapuma până la bărbie. Atât ei, cât şi lui Patrik le plăcea să doarmă pe răcoare, şi era întotdeauna un pic prea frig în dormitor, pentru a se putea bucura în schimb de căldura de sub plapumă. Simţi aproape instantaneu cum o cuprinde moleşeala şi, în zona aceea dintre somn şi trezie, creierul ei începu să treacă haotic în revistă cadre din filme. Se perindau fără o ordine anume şi erau urmate mereu de unele noi. Corpul deveni din ce în ce mai greu şi, când începu să alunece înspre somn, iureşul se domoli. Succesiunea de imagini din creier se opri la una din ele. Şi brusc, Erica se trezi din nou.

La secţie era o activitate frenetică. Patrik se gândise să convoace o şedinţă scurtă pentru a coordona căutările după Molly şi Marta, dar activitatea era deja în plină desfăşurare. Gösta, Martin şi Annika se ocupau şi sunau la

prieteni şi cunoscuţi, la colegii de clasă ai lui Molly, fetele de la şcoala de echitaţie şi toţi ceilalţi care se aflau pe lista pe care o primiseră de la Jonas. Numele duceau la alte nume, dar momentan nu găsiseră pe nimeni care să ştie unde erau Molly şi Marta. Seara avansa, iar motivele rezonabile care-ar fi putut să explice absenţa lor se împuţinau.

Patrik străbătu coridorul spre bucătărie. Când trecu pe lângă biroul lui Gösta, văzu cu coada ochiului cum colegul său se ridica de pe scaunul de la birou.

— Hei, aşteaptă!

Patrik se opri.

— Ce e?

Gösta se apropie de el cu obrajii îmbujoraţi.

— Păi, s-a întâmplat ceva cât aţi fost plecaţi. N-am vrut să aduc vorba când v-aţi dus la Jonas, dar Pedersen a sunat mai devreme. Pe ponton era sângele lui Lasse.

— Aşa cum credeam.

— Da, dar asta n-a fost totul.

— În regulă, ce-a mai găsit? zise Patrik calm.

— Pedersen a avut un moment de inspiraţie şi a comparat sângele cu ADN-ul de pe chiştocul pe care l-am trimis la analizat. Cel pe care l-am găsit în grădina vecinei Victoriei.

— Şi?

Patrik stătea deja ca pe ace.

— Se potrivesc, zise Gösta şi aşteptă triumfător reacţia lui Patrik.

— Aşadar Lasse era cel care stătuse acolo?

Îl fixă pe Gösta cu privirea în timp ce încercă să pună informaţiile cap la cap.

— El era cel care o spiona pe Victoria?

— Da, şi probabil că tot el a fost cel care a trimis scrisorile de ameninţare. Dar nu vom şti niciodată, din

păcate, pentru că Ricky le-a aruncat.

— Aşa că Lasse şantaja, poate, pe cineva despre care ştia că e într-o relaţie cu Victoria? gândi Patrik cu voce tare. Cineva care avea motiv să ţină aşa ceva secret. Chiar şi cu preţul banilor.

Gösta dădu din cap.

— Exact cum m-am gândit şi eu.

— Aşadar, Jonas? zise Patrik.

— Asta am crezut şi eu, dar Ricky s-a înşelat.

Patrik ascultă uimit explicaţia lui Gösta şi tot ceea ce crezuse până atunci se întoarse cu susul în jos.

— Trebuie să le povestim şi celorlalţi despre asta. Îi spui tu lui Martin şi eu Annikăi?

Câteva minute mai târziu, stăteau cu toţii în bucătărie. Afară era întuneric şi zăpada cădea tăcută. Martin pusese iarăşi de cafea.

— Unde dracu' e Mellberg? zise Patrik.

— A stat o oră, după care s-a dus acasă să mănânce. Sigur a adormit pe canapea, spuse Annika.

— Bine, atunci ne descurcăm fără el.

Adrenalina îi influenţă reacţia. Chiar dacă era nervos că Mellberg reuşea întotdeauna să se fofileze, Patrik îşi dădea seama că puteau lucra mai bine în absenţa lui.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Martin.

— Am primit o serie de informaţii noi care pot fi vitale şi ne pot ajuta mult să le găsim pe Molly şi pe Marta.

Patrik auzi şi singur cât de bombastic formulase ideea, dar îi venea uşor când situaţia era atât de gravă ca în acel moment.

— Povesteşte, te rog, ce-ai aflat, Gösta.

Gösta îşi drese glasul şi explică apoi cum ajunsese la concluzia că Lasse o urmărise pe Victoria.

— Probabil că descoperise pur şi simplu că Victoria avea o relaţie cu cineva. Şi fiindcă probabil îşi dăduse seama că

acea relaţie era blamabilă din punct de vedere moral, începuse să-i trimită scrisori de ameninţare în acelaşi timp în care începuse şi şantajul.

— Oare el ar putea fi şi cel care a răpit-o pe Victoria? întrebă Martin.

— E o teorie, dar Lasse nu pare a fi tipul de făptaş pe care l-a descris Struwer şi mi-e greu să cred că a putut duce la capăt aşa ceva, zise Patrik.

— Dar pe cine şantaja Lasse? interveni Annika. Probabil că pe Jonas, nu-i aşa? Cu el avea Victoria o relaţie.

— Fireşte, asta a fost concluzia pe care am tras-o şi eu. Dar...

Gösta făcu o pauză teatrală şi Patrik îşi dădu seama că-i plăcea să aibă parte de atenţia tuturor.

— Însă nu el era acela, zise Patrik.

Îi făcu semn cu capul lui Gösta să continue.

— Ricky credea, aşa cum ştim cu toţii, că Jonas era cel cu care sora lui avea o relaţie, dar mama lor cunoştea o latură a Victoriei pe care nimeni altcineva n-o descoperise. Nu de băieţi îi plăcea ei.

— Ce? zise Martin şi se îndreptă în scaun. Dar cum de nu mai ştia nimeni altcineva? N-am auzit nimic despre aşa ceva când am vorbit cu prietenii şi colegii ei de clasă. Cum de ştia mama ei?

— Helena şi-a dat seama aşa cum o fac mamele. Apoi i s-a părut că a văzut ceva când Victoria a adus o colegă acasă. A deschis subiectul la un moment dat, ca Victoria să ştie că putea vorbi deschis cu familia despre asta. Dar Victoria s-a panicat şi a rugat-o să nu le spună nimic lui Ricky şi tatălui ei.

— E clar că era un subiect sensibil pentru ea, zise Annika. Nu poate fi simplu la vârsta aia, într-o comunitate atât de mică.

— Da, desigur. Dar impresia mea e că a fost atât de

îngrozită deoarece, la momentul respectiv, începuse o relaţie care nu le-ar fi plăcut părinţilor ei.

Gösta se întinse după ceaşca de cafea.

— Dar cu cine? întrebă Annika.

Martin îşi încreţi fruntea.

— Cu Marta? Asta ar explica cearta dintre Jonas şi Victoria din ziua aia. Poate că era vorba despre Marta.

Gösta dădu aprobator din cap.

— Ceea ce înseamnă că Jonas ştia totuşi despre asta.

— Să presupunem, deci, că Lasse o şantaja pe Marta, da? Iar ea s-a săturat să plătească şi l-a omorât, ori Jonas s-a înfuriat atât de tare când a aflat, încât a decis să rezolve singur situaţia? Sau poate că există vreun alt scenariu posibil pe care l-am ratat?

Martin se scărpină gânditor la ceafă.

— Nu, cred că e sau prima sau a doua variantă, zise Patrik şi se uită la Gösta care fu de acord.

— Atunci trebuie să vorbim din nou cu Jonas, zise Martin. E oare posibil ca Marta şi Molly să nu fi fost răpite de acelaşi făptaş care le-a răpit pe celelalte fete? E oare posibil ca Marta s-o fi luat cu ea pe Molly şi să fi fugit pentru a nu fi acuzată de crimă? Poate că Jonas ştie totuşi unde sunt şi joacă doar teatru?

— În cazul ăsta joacă bine... începu Patrik, dar se opri când auzi paşi pe coridor.

O văzu uimit pe soţia lui intrând în încăpere.

— Salut, zise Erica. Era deschis, aşa că am intrat.

Patrik se holbă la ea.

— Ce cauţi aici? Şi unde sunt copiii?

— Am sunat-o pe Anna să vină să stea cu ei.

— Dar de ce? zise Patrik înainte să-şi dea seama că el fusese de fapt cel care-i ceruse o favoare.

Oare descoperise ceva? Se uită întrebător la ea. Erica dădu din cap.

— Am găsit un numitor comun între fete. Şi cred că ştiu şi de ce cazul Minnei diferă de celelalte.

Ora când se dădea stingerea era momentul pe care Laila îl ura cel mai mult. În întunericul nopţii, viaţa o prindea din urmă, tot ceea ce reuşise să reprime în timpul zilei. Noaptea, răul putea să ajungă din nou la ea. Ştia că răul exista peste tot în lume, că era la fel de real ca pereţii camerei ei şi ca salteaua mult prea tare pe care stătea.

Se uită în tavan. Era întuneric beznă în cameră şi, chiar înainte să adoarmă, simţea uneori că pluteşte prin univers şi că neantul negru ameninţă să o devoreze.

Era atât de ciudat să se gândească la faptul că Vladek era mort. Încă îi era greu să priceapă asta. Putea auzi zgomotele din ziua în care se cunoscuseră, râsete vesele, muzică de carnaval, sunete de animale pe care nu le mai auzise înainte. Iar mirosurile erau la fel de puternice ca atunci: pop-corn, rumeguş, iarbă şi sudoare. Dar cea mai puternică era întotdeauna amintirea vocii lui. Îi umpluse inima chiar de dinainte să-l vadă. Când îi întâlnise privirea, o făcuse cu o certitudine pe care o văzuse oglindită în secunda următoare şi în ochii lui.

Încercă să-şi amintească dacă avusese vreo premoniţie legată de nenorocirea la care avea să ducă întâlnirea lor, dar nu-şi putu aminti nimic. Veneau din două lumi cu totul diferite şi duceau vieţi cu totul diferite, aşa că avuseseră, fireşte, dificultăţi de învins, dar nimeni nu putuse intui catastrofa ce urma să se întâmple. Nici măcar ghicitoarea Krystyna. Chiar fusese oarbă în acea zi, ea, care vedea totul? Sau poate că înţelesese, dar alesese să creadă că se înşela când văzuse cât de mare era dragostea unuia pentru celălalt?

Nimic nu păruse imposibil la acea vreme. Nimic nu păruse bizar sau greşit. Totul se întâmplase ca să-şi

construiască un viitor împreună şi viaţa îi păcălise că aveau să reuşească. Poate că de aceea şocul de mai târziu fusese atât de mare şi reacţionaseră la ceea ce urmase într-un fel de neiertat. Ştiuse încă de la început că nu era bine, dar instinctul de supravieţuire înlocuise raţiunea. Era prea târziu să regrete. Nu putea decât să stea acolo, pe întuneric, şi să contemple greşelile lor.

Jonas fu surprins de cât de calm era. Pregăti totul în ritmul lui. Avea ani şi ani de amintiri din care să aleagă, şi voia să aleagă bine, căci atunci când pleca, n-avea să mai fie cale de întoarcere. De asemenea, nu credea că avea rost să se grăbească. Nesiguranţa îi alimentase anxietatea, dar acum că ştia unde se afla Marta, putea planifica totul cu o răceală care-l ajuta să-şi păstreze mintea ascuţită şi limpede.

Se uită prin întuneric, aşezat pe vine. Becul se arsese şi nu avusese timp să-l înlocuiască. Neglijenţa îl deranja. Era important să fie întotdeauna pregătit, să fie mereu ordine. Totul pentru a evita suspiciunile.

Când se ridică, se lovi cu capul de punctul cel mai de jos al tavanului. Înjură cu voce tare şi pentru o clipă îşi permise să stea pur şi simplu şi să inspire mirosul. Aveau atâtea amintiri de acolo, dar amintirile nu erau legate de un loc, şi oricum, puteau fi retrăite, din nou şi din nou. Pipăi geanta. Dacă momentele minunate ar fi cântărit ceva, geanta ar fi fost imposibil de ridicat. În schimb, era uşoară ca un fulg în mâna lui, iar asta îl surprinse.

Urcă cu atenţie pe scară. Nu putea să scape geanta. Conţinea nu doar viaţa lui, ci o viaţă trăită în perfectă armonie.

Până atunci călcase pe urmele altcuiva. Continuase ceva deja început, fără să-şi lase propria amprentă. Era timpul să facă un pas în faţă şi să lase trecutul în urmă. Iar asta

nu-l speria, dimpotrivă. Deodată văzu totul atât de limpede. Avusese dintotdeauna puterea de a schimba totul, de a renunţa la trecut şi de a construi în schimb ceva al lui, ceva mai bun.

Gândul îl ameţea şi, odată ajuns afară, închise ochii şi inspiră aerul rece al nopţii. Părea că pământul se cutremură şi-şi desfăcu braţele pentru a-şi păstra echilibrul. Rămase aşa o clipă înainte să le coboare şi să deschidă încet ochii.

Dintr-un impuls, se îndreptă spre grajd. Împinse uşa cea grea, aprinse lumina şi puse cu grijă geanta cu conţinutul ei valoros lângă perete. Apoi deschise boxele şi dădu drumul cailor. Desfăcu hăţurile din boxe şi, unul după altul, caii ieşiră agale pe uşa grajdului. Se opriră în curte, amuşinară aerul şi nechezară înainte să o ia din loc, cozile lor biciuind aerul nopţii. Zâmbi când îi văzu cum dispăreau în întuneric. El însuşi se îndrepta către un nou fel de libertate şi n-avea de gând să se mai lase prins vreodată.

Era nespus de odihnitor să stea în casa copilăriei ei, cu copiii care dormeau cu un etaj mai sus drept singura companie. Acolo, pereţii nu erau impregnaţi de nicio vină.

Acolo erau doar amintirile unei copilării care, graţie Ericăi şi tatălui lor, Tore, fusese luminoasă şi ele se simţiseră protejate. Anna nu mai era nici înverşunată, nici supărată pe răceala neobişnuită a mamei lor. Primise explicaţia pentru asta şi apoi nu simţise decât milă faţă de cea care trecuse prin nişte experienţe ce o făcuseră să n-aibă curajul de a-şi iubi propriile fiice. Credea că mama le iubise totuşi, doar că nu fusese în stare să-şi arate dragostea. Spera că Elsy se uita la ele din cer şi ştia că fiicele ei înţelegeau, că o iertaseră şi o iubeau.

Se ridică de pe canapeaua din sufragerie şi începu să facă un pic de ordine. Era uimitor de curat şi zâmbi când

se gândi la Kristina şi la tipul ei. Soacrele erau ceva cu totul aparte. Mama lui Dan era mai degrabă opusul Kristinei, aproape prea timidă, şi îşi cerea întotdeauna scuze pentru deranj dacă venea pe la ei. Întrebarea era care variantă era mai bună. Însă soacrele erau precum copiii: le luai aşa cum veneau. Îţi puteai alege soţul, dar nu şi soacra.

Iar ea îl alesese pe Dan din toată inima, apoi îl trădase. Gândul acela o făcu să se simtă din nou rău. Se grăbi la baie şi vomită toată cina.

Îşi clăti gura cu apă. Fruntea îi era acoperită cu broboane de sudoare, aşa că se clăti pe faţă şi, în timp ce picăturile reci continuau să se prelingă pe pielea ei, se privi în oglindă. Aproape că se trase înapoi văzând disperarea evidentă din privirea sa. Asta era ce vedea Dan în fiecare zi? De aceea nu mai putea să se uite la ea?

Cineva sună la uşă şi Anna tresări. Cine putea să vină la Erica şi Patrik atât de târziu? Se şterse repede pe faţă şi se duse să deschidă. Pe trepte era Dan.

— Ce faci aici? zise Anna uimită, înainte ca groaza să pună stăpânire pe ea. Copiii? S-a întâmplat ceva cu copiii?

Dan scutură din cap.

— Nu, totul e în regulă. Voiam să vorbesc cu tine şi simţeam că nu mai poate aştepta, aşa că am rugat-o pe Belinda să vină şi să stea un pic cu cei mici.

Fiica cea mare a lui Dan nu mai locuia acasă, dar făcea uneori pe dădaca pentru fraţii şi surorile mai mici, spre încântarea lor.

— Dar trebuie să mă întorc repede.

— Bine.

Se uită la el, iar el îi întâlni privirea.

— Pot să intru? Altfel îngheţ de tot aici afară.

— Da, scuze, intră, zise ea politicos, ca şi cum i s-ar fi adresat unui străin, şi se dădu la o parte.

Aşadar acela era sfârşitul. Nu voia să vorbească despre asta acasă, cu copiii în jur şi toate amintirile frumoase care mai rămăseseră acolo. Şi chiar dacă începuse să-şi dorească oarecum ca acel impas dureros să ia sfârşit, oricare ar fi fost acela, era ca şi cum ceva dinăuntrul ei voia să ţipe în semn de protest că avea să piardă tot ce avea mai scump: marea dragoste a vieţii ei.

Intră cu paşi grei în sufragerie, se aşeză şi aşteptă. Începu imediat să se gândească la aspectele practice. Erica şi Patrik sigur n-ar fi avut nimic împotrivă ca ea şi copiii să stea în camera de oaspeţi până găsea un apartament nou. Încă de a doua zi dimineaţa putea împacheta cele necesare. Odată decizia luată, ar fi fost mai bine să se mute imediat, şi probabil că Dan avea să fie uşurat că era de aceeaşi părere. Sigur era la fel de sătul ca şi ea să o vadă mereu pradă remuşcărilor şi sentimentului de vinovăţie.

Simţi că i se taie răsuflarea când îl văzu pe Dan intrând în cameră. Acesta îşi trecu o mână prin păr cu o mişcare obosită, iar Anna observă, aşa cum făcea de obicei, cât de chipeş era. N-avea să-i fie foarte greu să-şi găsească pe altcineva. Multe tipe din Fjällbacka se uitau după el şi... Alungă acele gânduri. Era mult prea dureros să şi-l imagineze pe Dan în braţele altcuiva. Chiar atât de generoasă nu putea fi.

— Anna... zise Dan şi se aşeză lângă ea.

Anna văzu cum se lupta să aleagă cuvintele potrivite şi, pentru a mia oară, îi veni să strige „iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă”, dar ştia că era prea târziu. Se uită în jos şi spuse încet:

— Înţeleg, nu trebuie să spui nimic. O să-i rog pe Patrik şi Erica să ne lase să stăm aici o vreme, o să iau o parte din lucruri mâine-dimineaţă, iar restul mai târziu.

Dan se uită şocat la ea.

— Vrei să mă părăseşti?

Anna îşi încreţi fruntea.

— Nu, am crezut că ai venit să-mi spui că tu vrei să mă părăseşti. Nu asta vrei?

Abia dacă mai putu să respire aşteptând răspunsul. Urechile îi vuiau şi inima îi tresărea cu speranţe reînnoite.

Pe chipul lui Dan se citeau atâtea emoţii, încât îi era greu să le descifreze.

— Draga mea Anna, am încercat să mă gândesc să te părăsesc, dar nu pot. Erica a sunat azi... şi da, m-a făcut să înţeleg că trebuie să fac ceva dacă nu vreau să te pierd. Nu pot să promit că o să fie simplu sau că totul va fi bine peste noapte, dar nu pot să-mi imaginez viaţa fără tine. Şi vreau să avem o viaţă frumoasă. Ne-am rătăcit amândoi o vreme, dar acum iată-ne aici, ne avem unul pe celălalt şi vreau să continuăm aşa.

Îi luă mâna şi o duse la obraz. Anna îi simţi barba nerasă sub palmă şi se întrebă de câte ori îi mângâiase pielea înţepătoare.

— Tremuri, zise Dan şi o strânse mai tare de mână. Vrei? Vrei să continuăm să fim împreună, cu adevărat?

— Da, zise Anna. Da, Dan. Vreau.

Fjällbacka 1975

Cuţitele o speriau mai mult decât orice. Ascuţite şi lucioase, apăreau deodată acolo unde nu aveau ce căuta. La început le luase pur şi simplu şi le pusese la loc în sertarul din bucătărie, sperând că mintea ei extenuată şi chinuită îi juca feste. Dar apoi apăreau din nou: lângă pat, în sertarul cu lenjerie, pe masa din sufragerie. Stăteau acolo ca nişte naturi moarte macabre, şi nu înţelegea ce însemnau. Nu voia să înţeleagă.

Într-o seară, stând la masa din bucătărie, primise o lovitură în braţ. Lovitura venise de nicăieri şi fusese surprinsă de durere. Sângele pulsa din rană, roşu-aprins şi-l privi mirată o clipă înainte să alerge la chiuvetă şi să ia un şervet pe care să-l folosească pentru a opri sângerarea.

Rana se vindeca greu. Se infectase şi, când se spăla, o ustura atât de tare încât trebuia să se muşte de limbă ca să nu ţipe. În realitate, ar fi trebuit cusută, dar o lipise cu scotch cât putuse de bine. Erau decişi să evite să meargă la doctor acolo, în Fjällbacka.

Însă bănuia că rănile aveau să se înmulţească. Putea fi linişte câteva zile, dar apoi totul exploda, iar furia şi ura de nedescris îşi ieşeau din matcă. Lipsa de putere o paraliza. De unde venea răul? Simţea că n-avea să primească niciodată răspunsul la acea întrebare. Adevărul era că nu exista niciun răspuns.

În bucătărie era o linişte mormântală. Cu toţii se uitau curioşi la Erica – rămăsese în picioare, în ciuda faptului că atât Gösta, cât şi Martin o invitaseră să se aşeze pe scaunele lor. Era atât de tensionată încât nu reuşea să stea locului.

— Patrik m-a rugat să mă uit la astea.

Arătă spre punga cu DVD-uri, pe care o aşezase pe jos,

în mijlocul încăperii.

— Da, Erica se pricepe să vadă detalii pe care alţii le-ar putea rata, zise Patrik ca un fel de scuză, dar nimeni nu păru să aibă ceva împotrivă.

— Iniţial n-am văzut nimic interesant, dar a doua oară când m-am uitat la ele...

— Da? făcu Gösta fără să o scape din ochi.

— Atunci mi-am dat seama că de fapt numitorul comun nu are de-a face cu fetele, ci cu fraţii şi surorile lor.

— Cum adică? zise Martin. E drept că toate în afară de Minna şi Victoria aveau surori mai mici, dar ce legătură au ele cu dispariţia fetelor?

— Chiar cum se potrivesc lucrurile, nu ştiu. Dar toate surorile au fost filmate în camerele lor şi pe pereţii tuturor erau trofee din acelea pe care le primeşti la concursurile de călărie. Toate sunt călăreţe active. Aşa era şi Victoria, chiar dacă nu concura.

Tăcură din nou cu toţii. Nu se mai auzea decât filtrul de cafea şi Erica observă cum fiecare încerca să pună informaţiile cap la cap.

— Dar Minna? zise Gösta. Ea n-avea nicio soră mai mică. Şi nu mergea la călărie.

— Tocmai, răspunse Erica. De aceea cred că Minna nu se numără printre victime. Nici nu e sigur că a fost răpită sau că e moartă.

— Şi-atunci unde e? zise Martin.

— Nu ştiu. Dar mă gândeam să o sun pe mama ei mâine-dimineaţă. Am o teorie.

— Bine, dar ce concluzie am putea trage din faptul că surorile mai mici ale fetelor dispărute călăreau? zise Gösta confuz. În afară de Victoria, niciuna dintre fetele dispărute nu fusese în apropierea vreunui grajd sau la vreo competiţie.

— Nu, dar poate că făptaşul a fost atras de acele medii

şi le-a văzut pe fete când acestea s-au dus să se uite la surorile lor? Mă gândeam că ar trebui căutate datele dispariţiilor şi ar trebui să verificăm dacă a avut loc vreo competiţie în zonă în acea perioadă.

— N-ar fi pomenit asta părinţii lor? zise Annika şi-şi îndreptă ochelarii care-i alunecaseră prea jos pe nas. Faptul că au fost la o competiţie în aceeaşi zi în care fiicele lor au dispărut?

— Poate că n-au făcut legătura cu dispariţia, pentru că totul s-a concentrat în jurul fetelor, ce relaţii aveau, ce interese şi activităţi, şi tot aşa. Nimeni nu s-a gândit la surorile mai mici.

— La dracu', zise Patrik.

Erica se uită la el.

— Ce e?

— Jonas. Apare iar şi iar în investigaţia asta, în fel şi chip: ketamina, cearta cu Victoria, aşa-zisa relaţie, infidelitatea Martei, şantajul. Şi tot el a umblat peste tot pe la competiţii de călărie cu fiica lui. E posibil ca el să fie de fapt vinovatul?

— Are un alibi perfect pentru dispariţia Victoriei, preciză Gösta.

Patrik oftă.

— Da, ştiu. Dar trebuie pur şi simplu să cercetăm şi mai atent, acum când atâtea lucruri îl indică pe el. Annika, ai putea să verifici ce competiţii au avut loc în acele zile? Şi dacă Molly Persson a fost pe lista participanţilor?

— Sigur, zise Annika. O să văd ce pot afla.

— Atunci poate că n-a fost nicio spargere, spuse Gösta.

— Nu, e posibil ca Jonas să o fi raportat ca să înlăture suspiciunile care-ar fi planat asupra lui dacă Victoria ar fi fost găsită. Dar în afară de marea problemă a alibiului, rămân o serie întreagă de întrebări. Cum a putut să răpească fetele când Molly şi Marta erau cu el în maşină?

Unde le-a ţinut închise şi unde se află ele în momentul ăsta?

— Poate că în acelaşi loc cu Molly şi Marta, zise Martin. Poate au descoperit cu ce se ocupa...

Patrik dădu aprobator din cap.

— Da, nu e imposibil. Trebuie să cercetăm casa şi restul fermei din nou. Dacă ne gândim la locul în care a apărut Victoria, e posibil să fi fost ţinută prizonieră chiar acolo. Trebuie să mergem iarăşi în zona aceea.

— N-ar trebui să obţinem un mandat de percheziţie? zise Gösta.

— Ba da, dar n-avem timp de aşa ceva. Viaţa Martei şi a lui Molly poate fi în pericol.

Patrik se apropie de Erica şi se uită lung la ea. Apoi se aplecă şi o sărută, fără să-i pese că toţi ceilalţi îi vedeau.

— Bine lucrat, draga mea.

Helga se uita în gol pe geamul din dreapta. Părea că se apropia o mare furtună de zăpadă, aşa cum erau pe vremuri.

— Ce-o să ne facem acum? întrebă ea.

Jonas nu răspunse, dar nici nu se aşteptase să o facă.

— Cu ce-am greşit? zise şi se întoarse către el. Îmi făcusem atâtea speranţe pentru tine.

Vremea rea îl obliga să-şi dedice toată atenţia drumului, aşa că răspunse fără să se uite la ea.

— N-ai greşit cu nimic.

Răspunsul ar fi trebuit să o bucure, sau cel puţin să o liniştească. În schimb, se întristă şi mai tare. Ce-ar fi făcut dacă ar fi ştiut?

— N-ai fi putut face nimic, zise el ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Nu sunt ca tine. Nu sunt ca nimeni altcineva. Sunt... special.

Tonul vocii lui nu trăda nicio emoţie şi Helga se

cutremură.

— Te-am iubit. Sper că ştii asta. Şi încă te iubesc.

— Ştiu, zise el încet, apoi se aplecă înainte şi încercă să distingă ceva prin iureşul de zăpadă.

Ştergătoarele măturau parbrizul, dar nu puteau să înlăture toată zăpada care cădea. Conducea cu atâta grijă încât părea că maşina se târa.

— Eşti fericit?

Helga nu ştia nici ea de unde apăruse întrebarea, însă era una sinceră. Fusese oare fericit?

— Până acum, viaţa mea a fost mai bună decât a majorităţii oamenilor, zâmbi el.

Helga văzu zâmbetul şi simţi cum i se face pielea de găină. Însă era adevărat. În orice caz, avusese cu siguranţă o viaţă mai bună decât a ei – Helga trăise tot timpul îngrozită de adevărul pe care nu voia să-l accepte.

— Poate că noi avem dreptate şi tu te înşeli. Te-ai gândit vreodată la asta? adăugă el.

Helga nu pricepu la ce se referea şi reflectă o clipă. Când crezu că înţelese, se întristă.

— Nu, Jonas. Nu cred că eu sunt cea care se înşală.

— De ce nu? Tocmai ai demonstrat că nu suntem atât de diferiţi.

Helga se strâmbă la gândul acela şi încercă să găsească o justificare pentru adevărul din vorbele lui.

— Ca mamă, să-ţi protejezi copilul e un instinct fundamental. Nu e nimic mai firesc. Tot restul, e... nefiresc.

— Aşa să fie?

Jonas îşi întoarse pentru prima dată privirea către ea.

— Nu sunt deloc de acord.

— De ce nu-mi spui pur şi simplu ce-o să facem când ajungem?

Helga încercă să vadă cât le mai rămăsese din drum.

Dar întunericul şi ninsoarea deasă făceau ca lucrul ăsta să fie imposibil.

— O să vezi când ajungem acolo, zise el.

Afară, zăpada continua să cadă.

Erica intră în hol cu o dispoziţie proastă. Bucuria că adusese informaţii noi în anchetă fusese înlocuită de nemulţumire atunci când i se interzisese să-i însoţească la fermă. Încercase în toate felurile să-l convingă pe Patrik, dar acesta fusese de neclintit şi nu avusese altă alternativă decât să se ducă acasă. Avea cu siguranţă să stea trează toată noaptea, întrebându-se ce se întâmpla.

Anna ieşi din sufragerie şi o întâmpină.

— Bună, cum a fost cu copiii? zise Erica, dar se opri brusc. Ce fericită arăţi. S-a întâmplat ceva?

— Da, a venit Dan pe aici. Mulţumesc mult că ai vorbit cu el.

Îşi trase jacheta pe ea şi îşi vârî picioarele în bocanci.

— Cred că o să fie bine acum, dar îţi povestesc mai multe mâine-dimineaţă.

O sărută pe Erica pe obraz şi ieşi în furtună.

— Să conduci cu grijă, e alunecos! strigă Erica după ea şi închise uşa ca să nu intre prea multă zăpadă.

Zâmbi ca pentru sine. Poate că lucrurile aveau să se rezolve într-un sfârşit pentru sora ei. Cu gândul la Dan şi Anna, urcă până în dormitor după un pulover. Apoi îi verifică pe copii. Dormeau cu toţii adânc, aşa că se îndreptă spre birou. Rămase în picioare o bună bucată de vreme uitându-se la hartă. Ar fi trebuit, de fapt, să se culce, dar semnele albastre continuau să-i scape. Putea să jure că se potriveau cumva cu toate celelalte, dar întrebarea era cum. De ce păstrase Laila articolele despre fete? Ce legătură avea cu ele? Şi cum se făcea că Ingela Eriksson şi Victoria aveau răni asemănătoare? Erau atâtea

iţe încurcate, însă în acelaşi timp simţea că răspunsul se afla în faţa ei şi nu trebuia decât să-l vadă.

Frustrată, deschise calculatorul şi se aşeză la birou. Tot ce putea face era să treacă din nou prin tot materialul pe care-l adunase. Nu avea somn, aşa că putea măcar să facă ceva folositor.

Pagini după pagini de notiţe. Îi era recunoscătoare obiceiului de a le transcrie pe calculator. Altfel, nu şi-ar mai fi putut descifra propriile mâzgăliturі.

Laila. În centrul tuturor lucrurilor, Laila, ca un sfinx: tăcută şi impenetrabilă. Ea avea răspunsurile, însă se mulţumea să privească viaţa şi lumea din jur fără să spună nimic. Apăra oare pe cineva? Pe cine şi de ce? Şi de ce nu voia Laila să vorbească despre ceea ce se întâmplase în ziua aceea fatidică?

Erica începu să treacă metodic prin toate transcrierile conversaţiilor cu Laila. La început fusese şi mai tăcută decât atunci. Notiţele de la primele întâlniri erau foarte puţine, iar Erica îşi aminti cât de ciudat fusese să stea acolo cu cineva care abia dacă deschidea gura.

Laila nu începuse să vorbească decât după ce Erica întrebase de copii. Evitase să vorbească despre sărmana fetiţă, aşa că, de fapt, discuţiile se concentraseră mai mult pe Peter. În timp ce continuă să citească, Erica îşi aminti atmosfera din încăpere şi chipul Lailei atunci când povestea despre fiul ei. Privirea îi era mai luminoasă ca de obicei, dar în acelaşi timp plină de dor şi tristeţe. Nu încăpea vorbă că-l iubise. Îi descrisese obrajii catifelaţi, râsul, tăcerea, sâsâitul de când începuse să vorbească, bretonul blond care-i cădea mereu în ochi...

Erica se opri şi reciti ultimul paragraf. Apoi îl citi iar, după care închise ochii şi reflectă. Deodată, totul se limpezi. Descoperise una dintre piesele importante ale puzzle-ului, una care-i lipsise până atunci. Mergea cu

siguranţă la noroc, dar era de-ajuns pentru a vedea cum se conturează o situaţie plauzibilă. Simţi că trebuia să-l sune pe Patrik, dar se decise să aştepte. Nu era pe de-a-ntregul sigură. Şi exista doar un mod de a verifica dacă avea dreptate. Numai Laila îi putea confirma bănuielile.

Patrik simţi tensiunea din aer de cum coborî din maşină în curtea din faţa casei lui Jonas şi a Martei. Aveau oare să primească răspunsuri la toate întrebările? Cumva, gândul acela îl îngrozea. Dacă adevărul era atât de crud pe cât se temea, n-avea să le fie simplu nici lor, nici familiilor fetelor. Însă de-a lungul anilor ca poliţist, învăţase totuşi că certitudinea era întotdeauna mai bună decât incertitudinea.

— Îl luăm pe Jonas primul! le strigă lui Martin şi Gösta. Gösta, tu te duci cu el la secţie şi-l interoghezi, iar Martin şi cum mine percheziţionăm casa.

Urcă aplecat scările şi sună la uşă, dar nimeni nu răspunse. Maşina dispăruse şi era greu de crezut că Jonas dormea când Marta şi Molly erau de negăsit, aşa că deja de la a doua încercare, Patrik apăsă uşor pe clanţă. Uşa era descuiată.

— Intrăm, zise acesta şi ceilalţi îl urmară.

Casa era cufundată în beznă. Era linişte şi îşi dădură repede seama că nu era nimeni acasă.

— Aş sugera să percheziţionăm toate clădirile repede, ca să ne dăm seama dacă Molly şi Marta sunt sau nu aici, la fermă, după care ne putem întoarce şi cerceta din nou aici. Torbjörn ne stă la dispoziţie în caz că avem nevoie de echipa lui.

— În regulă.

Gösta se uită prin sufragerie.

— Mă întreb unde e Jonas.

— Poate că e pe afară şi caută, zise Patrik. Sau poate

ştie exact unde sunt.

Ieşiră din nou şi Patrik se ţinu de balustradă ca să nu alunece pe scara pe care se depusese un strat gros de zăpadă proaspătă. Cercetă cu privirea întreaga proprietate. După un moment de gândire, se hotărî să amâne vizita la Helga şi Einar. Aveau să se îngrijoreze şi să fie şi mai confuzi, şi ar fi fost de preferat să caute întâi prin celelalte clădiri în linişte.

— Începem cu grajdul şi trecem apoi pe la cabinetul lui Jonas, zise Patrik.

— Ia uite, e deschis, zise Martin şi o luă înainte spre clădirea lungă a grajdului.

Poarta se bălăngănea în vânt. Intrară cu mare grijă în grajdul tăcut şi nemişcat. Martin traversă iute intervalul şi se uită prin boxe şi despărţituri.

— E gol.

Patrik simţi un nod în stomac. Ceva era în neregulă acolo. Dacă îl avuseseră pe făptaş sub nasul lor, dacă acesta fusese de la bun început în circumscripţia lor şi îşi dăduseră seama prea târziu?

— L-ai sunat cumva pe Palle? întrebă Gösta.

Patrik dădu din cap.

— Da, e informat. Sunt pregătiţi dacă avem nevoie de întăriri.

— Bun, zise Gösta şi deschise uşa de la şcoala de călărie. Şi aici e pustiu.

Martin verificase între timp sala de şedinţe şi locul în care ţineau nutreţul, şi tocmai se întorcea în grajd.

— În regulă, atunci mergem mai departe la cabinetul lui Jonas, zise Patrik.

Ieşi în frig, cu Gösta şi Martin în urma lui. Zăpada le înţepă obrajii în timp ce alergară înapoi.

Gösta încercă uşa casei.

— E încuiată.

Îi aruncă lui Patrik o privire întrebătoare şi acesta dădu din cap. Cu o plăcere abia disimulată, Gösta se dădu câţiva paşi înapoi, îşi luă avânt şi lovi cu piciorul în uşă. Repetă mişcarea de câteva ori şi într-un final, uşa se deschise larg. La ce substanţe erau depozitate acolo, nu era foarte bine protejată de hoţi, iar Patrik nu-şi putu ascunde zâmbetul. Doar nu în fiecare zi îl vedea pe Gösta practicând kung-fu.

Cabinetul era foarte mic şi-l cercetară rapid. Jonas nu era acolo, iar totul era ordonat şi la locul său. În afară de dulapurile cu medicamente, care erau deschise, iar câteva rafturi – goale.

Gösta inspectă conţinutul dulapurilor.

— Se pare că a luat cu el mai multe medicamente.

— La dracu', zise Patrik.

Gândul că Jonas fugise cu ketamina şi ce altceva mai lipsea era extrem de îngrijorător.

— E posibil să-şi fi drogat soţia şi fiica, şi să le fi răpit?

— Dement nenorocit, zise Gösta, scuturând încet din cap. Cum de părea aşa normal? Cred că ăsta e cel mai scârbos lucru. Că era aşa de... amabil.

— Psihopaţii păcălesc pe toată lumea, zise Patrik şi ieşi în întunericul nopţii după ce aruncă o ultimă privire prin cabinet.

Martin îl urmă tremurând.

— Încotro? Casa părinţilor lui Jonas sau hambarul?

— Hambarul, zise Patrik.

Se grăbiră să străbată curtea alunecoasă.

— Ar fi trebuit să luăm lanterne, zise Patrik când intrară în hambar.

Era atât de beznă încât abia dacă puteau distinge maşinile dinăuntru.

— Da, sau putem aprinde lumina, zise Martin şi trase de o sfoară de pe perete.

Un bec chior şi fantomatic lumină încăperea înaltă. Ici-colo, intra câte un pic de zăpadă prin crăpăturile din perete, dar părea totuşi să fie ceva mai cald în hambar după ce se adăpostiseră de vântul tăios.

Pe Martin îl trecu un fior.

— Arată ca un cimitir pentru maşini.

— O, nu, astea sunt maşini bune. Cu puţină dragoste şi atenţie, ar putea deveni adevărate comori, zise Gösta şi mângâie melancolic capota unui Buick.

Începu să se plimbe încolo şi-ncoace printre maşini în timp ce se uita în jur. Patrik şi Martin făcură la fel, şi după o vreme constatară că nici acolo nu era nimic. Patrik era demoralizat. Poate că trebuia să se grăbească să-l dea în urmărire pe Jonas. Acolo nu era de găsit, dacă nu cumva se ascundea la părinţii lui. Dar Patrik nu credea asta. Probabil că acolo erau doar Helga şi Einar, care dormeau.

— Să mergem să-i trezim pe părinţii lui, zise Patrik şi trase de sfoara murdară, stingând lumina.

— Ce le spunem? întrebă Martin.

Patrik reflectă câteva clipe. Era o întrebare bună. Cum să le povestească părinţilor că era posibil ca fiul lor să fie un psihopat ce răpise şi torturase fete? Aşa ceva nu se învăţa la academia de poliţie.

— Vedem la momentul respectiv, zise el într-un sfârşit. Ştiu că le căutăm pe Marta şi Molly, iar acum a dispărut şi Jonas.

Traversară încă o dată curtea măturată de vânt. Patrik bătu la uşă, tare şi hotărât. Când nu se întâmplă nimic, izbi din nou în ea. O lumină se aprinse la etaj, posibil în dormitor. Dar nu veni nimeni să deschidă.

— Intrăm? întrebă Martin.

Patrik încercă uşa. Era descuiată. Faptul că oamenii de la ţară nu-şi încuiau decât rar uşile înlesnea uneori munca poliţiei. Intră în hol.

— Alo? strigă el.

— Cine dracu’ e? se auzi o voce furioasă de la etaj.

Îşi dădură imediat seama cum stătea treaba. Einar era singur acasă şi de aceea nu putuse deschide uşa.

— Poliţia. Urcăm acum.

Patrik îi făcu semn lui Gösta să-l urmeze în timp ce lui Martin îi spuse încetişor:

— Uită-te un pic prin jur în timp ce vorbim cu Einar.

— Dar unde e Helga? zise Martin.

Patrik scutură din cap. Şi el se întreba acelaşi lucru. Unde era Helga?

— Îl întrebăm pe Einar, zise acesta şi se grăbi în sus pe scări.

— Ce credeţi că faceţi? Cum veniţi aşa şi treziţi oamenii în puterea nopţii?! îi repezi Einar, care stătea într-o rână pe pat, pe jumătate adormit, cu părul zburlit şi îmbrăcat în chiloţi şi un maiou alb.

Patrik îi ignoră întrebarea.

— Unde e Helga?

— Doarme acolo!

Einar arătă cu degetul către o uşă închisă de pe partea cealaltă a holului.

Gösta se duse şi o deschise, se uită înăuntru şi scutură apoi din cap.

— Nu-i nimeni şi patul e făcut.

— Ce dracu’? Unde e atunci? Helgaaa! urlă Einar şi faţa începu să i se înroşească.

Patrik se uită la el.

— Deci nu ştii unde e?

— Ei na, dacă ştiam, aş fi zis. Pe unde o umbla?

Un firicel de salivă i se prelinse din colţul gurii pe piept.

— Poate că a ieşit să le caute pe Marta şi Molly, sugeră Patrik.

Einar pufni.

— Mda, ce tărăboi s-a iscat pe tema asta! Apar ele, n-ai tu grijă. Nu m-ar mira dacă Marta s-a supărat pe ceva ce Jonas a făcut sau n-a făcut, şi a plecat cu Molly ca să-l pedepsească. E fix genul ăla de comportament infantil tipic femeilor.

Cuvintele erau pline de dispreţ, iar Patrik şi-ar fi dorit să-i spună exact ce credea despre asta.

— Deci nu ştii unde e Helga? repetă el, încercând să nu ridice tonul. Nici Molly şi Marta?

— Nu, ţi-am mai spus! urlă Einar şi lovi cu mâna în plapumă.

— Şi Jonas?

— A dispărut şi el? Nu, nu ştiu unde e.

Einar îşi dădu ochii peste cap, dar Patrik observă că aruncase o privire fugară pe fereastră.

O senzaţie de calm îl umplu subit, ca şi cum ajunsese deodată în centrul furtunii. Se întoarse către Gösta.

— Cred că trebuie să căutăm din nou în hambar.

Mirosea a mucegai şi aerul greu îi umplea nările. Molly simţea că-i vine să vomite şi înghiţi anevoie, încercând să scape de gustul neplăcut din gură. Era dificil să rămână pe cât de calmă voia Marta.

— De ce suntem aici? întrebă ea în întuneric pentru a nu ştiu câta oară.

Nici acum nu primi vreun răspuns.

— Nu-ţi irosi forţele, zise Marta într-un târziu.

— Dar suntem închise aici! Cineva ne-a închis şi e probabil aceeaşi persoană care a luat-o pe Victoria, şi ştiu ce s-a întâmplat cu ea. Nu înţeleg cum de nu-ţi e frică.

Auzi cât de stinsă îi era vocea şi suspină, aşezându-şi capul pe genunchi. Lanţul se întinse şi Molly se trase mai aproape de perete. Astfel, cătuşa nu-i mai rănea glezna.

— N-are rost, repetă Marta.

— Şi-atunci ce ne facem? zise Molly, trăgând de lanţ. O să murim de foame şi-o să putrezim aici!

— Nu fi aşa teatrală. O să ne ajute cineva.

— Cum poţi fi sigură de asta? Încă n-a venit nimeni.

— Sunt convinsă că totul o să se rezolve. Şi nu sunt un ţânc răsfăţat, obişnuit să primească totul pe tavă, i-o întoarse Marta.

Molly începu să plângă în tăcere. Chiar dacă ştia că Marta n-o iubea, era greu să înţeleagă cum putea fi atât de crudă într-o situaţie atât de oribilă.

— A fost o prostie din partea mea să spun asta, zise Marta pe un ton mai moale. Dar n-are rost să strigăm şi să înjurăm. Mai bine ne păstrăm puterile şi aşteptăm să vină cineva şi să ne ajute.

Molly tăcu, ceva mai liniştită. N-avea să primească niciodată o scuză mai bună din partea Martei.

Rămaseră tăcute o vreme, dar apoi fata îşi luă inima în dinţi.

— De ce nu m-ai iubit niciodată? zise ea încet.

De mult voia să pună acea întrebare, dar nu îndrăznise. Însă în acel moment, la adăpostul întunericului, nu mai părea atât de înfricoşătoare.

— Nu mi s-a potrivit niciodată rolul de mamă.

Molly o simţi cum ridică din umeri.

— Dar atunci de ce-ai făcut copii?

— Pentru că aşa a vrut tatăl tău. Voia să aibă un copil care să-i semene.

— Şi-atunci nu şi-ar fi dorit mai degrabă un băiat?

Molly se minună de propria îndrăzneală. Toate întrebările care stătuseră ascunse înăuntrul ei începeau să iasă la lumină. Întreba fără să se simtă rănită, fără să simtă că despre ea era vorba. Voia doar să ştie.

— Sigur că şi-a dorit asta înainte să vii tu pe lume. Dar când te-ai născut, a fost la fel de bucuros că are o fiică.

— Ce drăguţ din partea lui, zise Molly ironică, dar nu voia să se plângă.

Pur şi simplu aşa stăteau lucrurile.

— Am procedat cum m-am priceput mai bine, dar n-a fost menirea mea să am copii.

Era ciudat că prima lor conversaţie serioasă avea loc când poate era deja prea târziu, dar nu mai exista niciun motiv să se ascundă şi poate că de aşa ceva era nevoie ca să înceteze să se mai prefacă.

— Cum poţi fi atât de sigură că o să fim salvate?

Lui Molly îi era din ce în ce mai frig pe podeaua rece, şi vezica începea să o jeneze. Gândul că trebuia să urineze în locul în care stătea aproape că o îngrozea.

— Pur şi simplu sunt, zise Marta, şi ca un răspuns la afirmaţia încrezătoare, auziră o uşă deschizându-se.

Molly se lipi de perete.

— Dacă vine? Dacă vine şi ne face rău?

— Calm, zise Marta.

Şi pentru prima dată de când Molly se trezise în acel întuneric compact, simţi mâna Martei pe braţ.

Martin şi Gösta stăteau înlemniţi pe latura cea mai scurtă a încăperii. Nu ştiau cum să reacţioneze în faţa acelei scene înfiorătoare.

— Pe toţi dracii, zise Gösta.

Martin nu putea decât să fie de acord: pe toţi dracii.

Niciunul nu-l crezuse pe Patrik atunci când ieşise din camera lui Einar şi spusese că era ceva în hambar. Dar îl ajutaseră să cerceteze încă o dată, mai atent, locul, şi când găsiseră trapa de sub una dintre maşini, toate obiecţiile lor se evaporaseră. Nerăbdător să le găsească pe Molly şi Marta, Patrik deschisese trapa şi se grăbise să coboare pe treptele înguste ce se pierdeau în întuneric. Nu pătrundea prea multă lumină acolo, jos şi lui Patrik îi fu

greu să vadă ceva, dar putuse totuşi să observe că nu era nimeni acolo şi că trebuiau să cheme tehnicienii. Până atunci, aveau să aştepte sus, în hambar.

Torbjörn şi echipa lui sosiră şi încăperea fu luminată de reflectoare ca o scenă. După ce recoltară urme de pe trepte şi de pe anumite porţiuni ale podelei, Patrik putu să coboare, iar Gösta şi Martin îl urmară.

Martin îl auzi pe Gösta trăgând brusc aer în piept când ajunseră în cămăruţă, în timp ce el rămase şocat de privelişte a care-l întâmpinase. Pereţii reci şi pardoseala bătătorită, de pământ, salteaua mizerabilă ale cărei pete întunecate erau, după toate probabilităţile, sânge uscat. În mijlocul camerei fusese ridicat un stâlp, în jurul căruia erau legate două sfori groase, pătate şi ele cu sânge. Aerul era greu de respirat şi mirosea a putred.

Vocea lui Torbjörn îl trezi din gânduri.

— Ceva a stat aici, şi e foarte posibil să fi fost trepiedul unei camere de filmat.

— Aşadar cineva a filmat ce s-a petrecut aici.

Patrik se întinse să vadă locul spre care arăta Torbjörn.

— Aşa aş zice. N-aţi găsit niciun film?

— Nu, zise Patrik şi scutură din cap. Dar poate că au stat acolo?

Se apropie de un raft murdar, prins de latura cea mai lungă a încăperii. Martin îl urmă. Pe raft era o porţiune curată şi lângă ea un suport de DVD gol.

— Probabil a venit şi le-a luat cu el, zise Martin. Întrebarea e încotro s-a dus.

— Da, şi dacă Molly şi Marta sunt cu el.

Martin simţi cum atmosfera apăsătoare de acolo îl secătuia tot mai mult de puteri.

— Unde dracu’ pot fi?

— N-am idee, zise Patrik. Dar trebuie să-i dăm de urmă. Şi trebuie să le găsim şi pe ele.

Martin văzu cum Patrik îşi încleştă fălcile, încercând să se controleze.

— Crezi că a...

Martin nu termină propoziţia.

— Nu ştiu. Nu mai ştiu nimic.

Tonul demoralizat aproape că-l descurajă pe Martin, însă îl înţelegea pe Patrik. Cu siguranţă că făcuseră un mare progres în anchetă, dar nu reuşiseră să facă cel mai important lucru: să le localizeze pe Molly şi Marta. Şi ţinând cont de ce găsiseră acolo, erau probabil în mâinile unui psihopat.

— Vino să vezi ceva, strigă Torbjörn de deasupra trapei.

— Vin! strigă Patrik înapoi.

Toţi trei urcară din nou la suprafaţă.

— Ai avut dreptate, îi spuse Torbjörn lui Patrik în timp ce acesta se îndrepta cu paşi repezi spre capătul îndepărtat al hambarului, acolo unde era parcată remorca pentru cai.

Era mai mare şi mai solidă decât alte remorci pe care le văzuse Martin pe şosele şi părea, la o cercetare mai atentă, inutil de încăpătoare dacă cineva, precum familia Persson, pleca la drum cu un singur cal.

— Uite. Remorca a fost modificată. Pe o latură podeaua a fost înălţată ca să se creeze un spaţiu acolo, dedesubt, destul de mare cât să încapă o persoană nu foarte dezvoltată. Ai zice că n-avea cum să nu se vadă, dar Jonas pusese fân pe deasupra şi poate că mamei şi fiicei nici nu le trecuse prin cap să se uite acolo.

— Cum dracu'...? făcu Gösta, uitându-se surprins la Patrik.

— Chiar mă întrebam cum ar fi putut Jonas să transporte fetele aici. În maşină ar fi fost imposibil, pentru că Molly şi Marta erau cu el. Aşa că remorca era singura opţiune.

— Da, desigur.

Martin se simţi prost că nu se gândise la aşa ceva, dar

totul se întâmplase atât de repede, încât abia dacă reuşise să priceapă ceva. Detaliile aveau să vină mai târziu, după ce imaginile celor întâmplate începeau să se limpezească.

— Adunaţi toate dovezile posibile că fetele au stat închise acolo, zise Patrik. Trebuie să fim pregătiţi. Jonas e o javră şmecheră dacă a reuşit să facă aşa ceva fără să-l suspecteze nimeni.

— Să trăiţi, am înţeles, spuse Torbjörn fără să zâmbească.

Niciunuia dintre ei nu-i ardea de glume, iar lui Martin îi venea de-a dreptul să plângă.

Să plângă din cauza tuturor oamenilor răi din lume, din cauză că puteau fi atât de aproape de ceilalţi şi că, mimând normalitatea, puteau să comită asemenea atrocităţi.

Se aşeză pe vine şi se uită în spaţiul de sub podeaua remorcii. Afară era întuneric şi lampa din hambar era slabă, dar reflectoarele îi ajutau să vadă totul clar.

— Imaginează-ţi cum e să te trezeşti în locul ăla.

O senzaţie de claustrofobie îl apăsă pe piept.

— Probabil că le ţinea adormite tot drumul. Parţial din raţiuni practice, parţial pentru ca Molly şi Marta să nu audă nimic.

— O avea pe propria lui fiică lângă el când răpea fete de aceeaşi vârstă cu ea, constată Gösta.

Stătea deoparte, cu braţele încrucişate şi o expresie uimită, de parcă încă nu-şi putea crede ochilor.

— Trebuie să găsim filmele, zise Patrik.

— Şi pe Jonas, adăugă Martin. E oare posibil să-şi fi dat seama că urma să fie prins şi să fi fugit din ţară? În cazul ăsta, unde sunt Marta, Molly şi Helga?

Patrik scutură din cap. Cenuşiu la faţă de la oboseală, se uită la spaţiul din remorcă.

— Nu ştiu, spuse el.

— În sfârşit ai venit, zise Marta când lumina se aprinse şi cineva coborî pe scări.

— M-am grăbit cât de mult am putut.

Jonas îngenunche şi o îmbrăţişă. Ca de obicei, simţiră că se contopeau.

— Jonas! ţipă Molly, dar acesta nu se clinti.

Într-un târziu, îi dădu drumul Martei şi se întoarse spre fiica sa.

— Linişteşte-te. Vă scot imediat de aici.

Molly începu să plângă isteric şi Martei i se făcu poftă să o pocnească. Nu se rezolvase oare totul? Urmau să iasă de acolo, aşa cum se tot tânguise fata. Ea una nu se îngrijorase deloc. Ştiuse că Jonas avea să le găsească.

— Ce caută bunica aici? se smiorcăi Molly.

Marta întâlni privirea lui Jonas. Pricepuse ce se întâmplase în cele câteva ore petrecute pe întuneric. Ceaiul dulce la care le invitase Helga, momentul în care totul se întunecase. Faptul că soacra ei reuşise să le târască din maşină până acolo era impresionant. Însă femeile erau mai puternice decât îşi închipuiau bărbaţii, şi toţi anii de lucru în grădină îi dăduseră Helgăi forţa de care fusese nevoie.

— Bunica a trebuit să vină cu noi. Doar ea are cheile, nu-i aşa?

Jonas întinse mâna către Helga, care stătea în spatele lui, tăcută şi vigilentă.

— Nu exista nicio altă soluţie. Ştii prea bine. Poliţia era pe urmele voastre şi am fost nevoită să vă fac să păreţi mai puţin suspecţi.

— Pe soţia şi pe fiica mea le-ai sacrificat, zise Jonas.

După un moment de ezitare, Helga vârî mâna în buzunar şi scoase două chei. Jonas încercă să deschidă cu una din ele cătuşele Martei. Nu se potrivi, dar cea de-a

doua le făcu să se deschidă cu un clinchet. Marta îşi masă glezna.

— La dracu', ce doare, zise ea strâmbându-se.

Întâlni privirea Helgăi şi se bucură de groaza ce licărea în ei.

Jonas se duse spre Molly şi se aşeză pe vine. Îi fu greu să strecoare cheia pentru că Molly se agăţă de el şi începu să plângă pe umărul lui.

— Nu e a ta, zise Helga neclintită.

Marta se uită la ea fix. Voia să se arunce pe ea şi să o reducă la tăcere, dar tăcu şi se pregăti de ceea ce urma.

— Poftim?

Jonas se smuci din strânsoarea lui Molly fără să fi deschis cătuşele.

— Molly nu e fata ta.

Helga nu mai putu ascunde bucuria că putea spune acele cuvinte cu voce tare.

— Minţi! zise Jonas şi se ridică.

— Întreab-o şi-o să-ţi spună, zise Helga arătând către Marta. Nu e nevoie să mă crezi, dar întreab-o.

Marta cântări iute toate soluţiile posibile. Diverse strategii şi minciuni i se perindară în goană prin minte, dar era inutil. Putea să mintă pe oricine fără să clipească şi fără ca nimeni să se îndoiască de ea. Dar cu Jonas era altceva. Fusese, într-adevăr, obligată să trăiască cu acea minciună cincisprezece ani, dar nu l-ar fi putut minţi în acel moment.

— Nu e sigur, zise ea, uitându-se la Helga. E posibil să fie fata lui Jonas.

Helga pufni.

— Ştiu şi eu să număr. A fost concepută în cele două săptămâni în care Jonas a fost plecat la cursuri.

— Ce? Când? făcu Jonas şi se uită de la mama lui la Marta.

Până şi Molly tăcuse şi se uita înmărmurită la ei.

— Cum ai aflat? zise Marta şi se ridică. Nimeni nu bănuia nimic.

— V-am văzut, zise Helga. V-am văzut în hambar.

— Ai văzut şi că m-am împotrivit? Că m-a violat?

— De parcă ar mai conta.

Helga se întoarse către Jonas.

— Tatăl tău s-a culcat cu soţia ta în timp ce tu erai plecat, şi el e tatăl lui Molly.

— Spune-mi că minte, Marta, zise Jonas, şi ea simţi cum indignarea lui începe să o irite.

Ce conta? Fusese doar o chestiune de timp până ce Einar profitase de ea. Chiar şi Jonas trebuia să-şi fi dat seama. Aşa de bine îşi cunoştea tatăl după tot ceea ce se întâmplase? Faptul că rămăsese însărcinată fusese un ghinion, dar Jonas nu se îndoise niciodată de nimic, nu socotise niciodată pe degete, deşi era medic. O acceptase pur şi simplu pe Molly ca fiind a lui.

— Aşa e, cum spune Helga. Erai plecat şi tatăl tău n-a mai putut rezista tentaţiei. N-ar trebui să te mire.

Marta se uită la Molly, care stătea tăcută, iar ochii ei mari se umpleau încetul cu încetul de lacrimi.

— Nu te mai smiorcăi. Eşti destul de mare să auzi adevărul, chiar dacă cel mai bine ar fi fost, desigur, ca niciunul dintre voi să nu afle nimic. Dar ce-a fost a fost. Prin urmare, ce intenţionezi să faci, Jonas? Să mă pedepseşti pentru că tatăl tău m-a violat? Am păstrat tăcerea spre binele tuturor.

— Eşti bolnavă la cap, zise Helga şi-şi încleştă pumnii.

— Eu sunt bolnavă?

Marta simţi cum o umflă râsul.

— În cazul acesta, aş zice că cine se aseamănă se adună. Nici tu nu pari prea sănătoasă la cap, dacă ne gândim ce-ai făcut.

Femeia arătă cu degetul cătuşele care o ţineau în continuare prizonieră pe Molly.

Jonas stătea tăcut şi se uita la ea, şi Molly îl apucă de picior.

— Te rog, dă-mi drumul. Mi-e frică.

Bărbatul făcu brusc un pas în faţă şi se smulse din mâinile ei. Molly începu să plângă în hohote, întinzându-şi braţele către el.

— Nu înţeleg ce spuneţi, dar mi-e frică. Daţi-mi drumul.

Jonas se apropie de Marta şi aceasta îi privi chipul, atât de aproape de al ei. Apoi îi simţi palma delicată pe obraz. Legătura nu se rupsese. Exista în continuare şi avea să fie întotdeauna acolo.

— N-a fost vina ta, zise el. Nimic din ce s-a întâmplat n-a fost vina ta.

Stătu o clipă aşa, cu mâna pe obrazul ei. Marta simţi forţa pe care o răspândea, aceeaşi forţă sălbatică, de nestăvilit, pe care o simţise instinctiv la el încă din prima clipă când îl văzuse.

— Avem o mulţime de lucruri de făcut, zise Jonas şi o privi adânc în ochi.

Marta încuviinţă.

— Da, avem.

Anna se bucurase pentru prima dată de un somn adânc şi fără vise. Atât cât dormise, mai bine zis. Ea şi Dan vorbiseră timp de câteva ore şi se hotărâseră să lase rana să se vindece, chiar dacă avea să dureze o vreme. Aleseseră, din nou, să fie împreună.

Anna stătea întinsă pe o parte şi întinse un braţ. Dan era acolo şi, în loc să se întoarcă pe partea cealaltă, acesta îi prinse mâna şi o duse la piept. Zâmbind, simţi un val de căldură încălzindu-i corpul de la picioare până la talie şi... Ţâşni din pat, alergă la baie şi reuşi să ridice capacul de la

closet chiar înainte să verse tot ce mâncase.

— Iubito, ce se întâmplă? zise neliniştit Dan din cadrul uşii.

În ciuda situaţiei teribile, Anna nu putu să nu lăcrimeze un pic de fericire că-i spusese „iubito”.

— Cred că e o enterocolită. Am simptome de ceva vreme.

Se ridică încet, dădu drumul la apă în chiuvetă şi îşi clăti gura. Simţea în continuare gustul de vomă, aşa că puse pastă de dinţi pe periuţă şi începu să se spele.

Dan se opri în spatele ei şi se uită la ea în oglindă.

— De cât timp?

— Nu ştiu, dar mă simt destul de rău de vreo două săptămâni. E ca şi cum nu mai trece odată, zise ea cu periuţa în gură.

Simţi mâna lui Dan pe umăr.

— Şi dacă nu e enterocolită? Nu te-ai gândit la o altă posibilitate?

Privirile li se întâlniră şi Anna se opri cu periuţa în mână. Scuipă pasta de dinţi, se întoarse şi se holbă la el.

— Când ţi-a venit ultima oară ciclul? o întrebă Dan.

Anna se gândi febril.

— A întârziat puţin. Dar m-am gândit că e din cauza... stresului. Crezi că...? A fost doar o dată.

— Se poate întâmpla, ştii şi tu.

Zâmbi şi îi puse o mână pe obraz.

— N-ar fi frumos dacă ar fi aşa?

— Da, zise ea şi simţi cum ochii i se umplu de lacrimi. Da, ar fi frumos.

— Să mă duc la farmacie să iau un test?

Anna dădu din cap. Nu voia să-şi facă false speranţe în caz că se dovedea a fi o banală enterocolită.

— Bine, mă duc imediat.

Dan o sărută pe obraz.

Anna se aşează pe pat, aşteptând, şi încercă să se pipăie. Sigur, sânii erau un pic dureroşi şi umflaţi, iar stomacul era şi el un pic mai rotund. Era oare posibil să încolţească ceva în ţinutul arid în care se transformase corpul ei? Dacă era adevărat, promitea să nu mai ia nimic de-a gata niciodată, să nu mai rişte nicicând să piardă ceva atât de rar şi valoros.

Se smulse din şirul gândurilor în clipa în care Dan intră gâfâind în dormitor.

— Uite, zise el şi-i întinse o punguţă cu sigla farmaciei.

Anna luă cutia cu mâini tremurânde şi, după ce-i aruncă lui Dan o privire panicată, intră în baie. Se aşeză pe closet, poziţionă beţigaşul între picioare şi încercă să-l nimerească. Apoi îl aşeză pe marginea chiuvetei şi se spălă pe mâini. Încă-i tremurau şi nu-şi putea lua ochii de la pătrăţelul care ar fi trebuit să se coloreze dacă viitorul lor urma să se schimbe, dacă aveau să primească o nouă fiinţă în viaţa lor sau nu.

Auzi uşa deschizându-se. Dan intră, se aşeză în spatele ei şi o cuprinse cu braţele. Se uitară amândoi la beţigaş. Aşteptând.

Erica nu prinsese decât câteva ore de somn chinuit. De fapt, voise să se ducă imediat acolo, dar ştia că n-avea să o poată vedea pe Laila înainte de ora zece dacă nu anunţase din timp. În plus, trebuia să-i ducă pe copii la grădiniţă.

Se întinse în pat. Oboseala îi slăbise corpul şi-i încetinise reacţiile. Pipăi cu mâna locul gol de alături. Patrik încă nu venise acasă şi se întreba ce se întâmplase la fermă, dacă le găsiseră pe Molly şi Marta, şi ce spusese Jonas. Însă nu voia să-l sune şi să-l deranjeze, chiar dacă şi ea avea ceva de povestit. Spera să fie mulţumit de efortul ei. Uneori se enerva că se amestecă în treburile lui, dar asta se

întâmpla doar pentru că era neliniştit, iar de data aceea chiar îi ceruse ajutorul. N-avea cum să intre în belele. Urma doar să vorbească cu Laila şi, după aceea, putea să-i transmită toate informaţiile lui Patrik, pentru ca acesta să le poată folosi în anchetă.

Doar cu cămaşa de noapte pe ea şi cu părul ciufulit, se furişă cu grijă afară din cameră şi în jos, pe scară. Să aibă un mic răgaz doar pentru ea şi să bea o ceaşcă de cafea în linişte înainte să se trezească cei mici era de nepreţuit. Îşi luă cu ea câteva notiţe pentru a le reciti. Era important să aibă un fundament solid înainte de vizită. Dar nu apucă să citească prea mult că auzi ţipete de la etaj. Se ridică oftând şi urcă să se ocupe de micuţii ei atât de plini de energie.

După ce termină cu toate treburile de fiecare dimineaţă şi-i lăsă pe copii la grădiniţă, profită de încă un moment de răgaz şi se hotărî să verifice din nou câteva detalii. Intră în camera de lucru şi se opri încă o dată în faţa hărţii. Rămase uitându-se la ea o vreme, fără să vadă niciun tipar. Apoi se uită din nou şi începu să râdă. Cum de nu observase mai devreme? Era atât de clar.

Se întinse după telefon şi o sună pe Annika la secţie. Cinci minute mai târziu, când încheie conversaţia, era şi mai convinsă că are dreptate.

Imaginea era din ce în ce mai clară, iar dacă Erica îi povestea şi ceea ce descoperise cu o zi înainte, Laila n-avea să mai poată să tacă. De data aceea avea să spună întreaga poveste.

Simţindu-se din nou optimistă, ieşi din casă şi se urcă în maşină. Înainte să plece, se asigură încă o dată că avea vederile la ea. Avea nevoie de ele ca să o facă pe Laila să destăinuie secretele pe care le păstrase atâţia ani.

Odată ajunsă la închisoare, se duse şi se trecu în registru.

— Aş dori să o vizitez pe Laila Kowalska. N-am anunţat că vin astăzi, dar aţi putea întreba, vă rog, dacă vrea totuşi să mă primească? Spuneţi-i că vreau să vorbesc despre vederi.

Erica îşi ţinu respiraţia în timp ce aşteptă în spatele grilajului. Curând se auzi soneria şi poarta se deschise, iar Erica se îndreptă cu inima bubuindu-i în piept spre clădire. Adrenalina îi gonea prin sânge şi o făcea să respire sacadat, şi se opri să inspire adânc de câteva ori pentru a se calma. Nu mai era vorba doar de o crimă veche, ci de cinci fete dispărute.

— Ce vrei? o întrebă Laila direct atunci când Erica intră în sala de vizite.

Stătea cu spatele la ea şi se uita pe fereastră.

— Am văzut vederile, zise Erica şi se aşeză.

Le scoase din poşetă şi le puse pe masă.

Laila rămase locului şi soarele luci prin părul ei scurt, iar pielea capului i se întrezări o clipă dedesubt.

— N-ar fi trebuit să fie păstrate. Am cerut anume să fie aruncate.

Nu părea supărată, ci mai degrabă învinsă, iar Ericăi i se păru că aude în vocea ei şi o anume uşurare.

— N-au fost aruncate. Şi cred că ştii cine le-a trimis. Şi de ce.

— Mi-am dat seama că mai devreme sau mai târziu urma să descoperi ceva. În sinea mea, chiar am sperat la asta.

Laila se întoarse şi se aşeză încet pe scaunul din faţa Ericăi. Ţinea privirea plecată şi se uită la mâinile care se odihneau pe masă, împreunate.

— N-ai îndrăznit să spui nimic pentru că vederile erau ameninţări ascunse. Un mesaj pe care doar tu îl înţelegeai. Nu-i aşa?

— Da. Şi cine să mă creadă?

Laila ridică din umeri şi mâinile îi tremurară uşor.

— A trebuit să apăr singurul lucru care mi-a mai rămas. Singurul lucru care mai înseamnă ceva.

Ridică privirea şi o ţintui cu ochii ei de un albastru glacial.

— Ştii, nu? adăugă ea.

— Că Peter trăieşte sau că bănuieşti că e în pericol? Că el e cel pe care-l aperi? Da, mi-am dat seama. Şi cred că tu şi sora ta sunteţi mult mai apropiate decât aţi vrut să lăsaţi să se înţeleagă. Tensiunea dintre voi e doar ca să ascundă faptul că ea l-a luat în grijă pe Peter atunci când mama voastră a murit.

— Cum ai descoperit asta? zise Laila.

Erica zâmbi.

— Ai spus într-una din discuţiile noastre că Peter era sâsâit, şi când am sunat la sora ta, mi-a răspuns un bărbat care a spus că e fiul ei. Şi el era sâsâit, şi iniţial am crezut că e de fapt influenţa accentului spaniol. Mi-a luat ceva până să fac legătura şi, evident, n-am putut şti cu siguranţă.

— Cum e Peter?

Pe Erica o duru sufletul când îşi dădu seama că Laila nu-l văzuse şi nici nu vorbise cu fiul ei în toţi acei ani. Dintr-un impuls, atinse mâna Lailei.

— Pare amabil şi simpatic. I-am auzit pe copiii lui în fundal.

Laila încuviinţă dând din cap şi nu-şi retrase mâna. Ochii începură să i se umezească şi Erica văzu că se lupta cu lacrimile.

— Ce s-a întâmplat când a trebuit să fugă?

— S-a întors acasă şi a găsit-o pe mama, pe bunica lui, moartă. A înţeles cine o făcuse şi şi-a dat seama că şi el era în pericol. Aşa că a contactat-o pe sora mea, care l-a ajutat să ajungă în Spania. A avut grijă de el ca de propriul

ei fiu.

— Dar cum s-a descurcat fără acte atâţia ani? întrebă Erica.

— Soţul Agnetei e un politician important. A putut să tragă nişte sfori pentru ca Peter să primească acte noi şi să treacă drept fiul lor.

— Ai înţeles care e legătura cu ştampilele poştei de pe vederi? întrebă Erica.

Laila se uită uimită la ea şi-şi trase mâna.

— Nu, nici nu m-am gândit la asta. Ştiu doar că am primit o vedere de fiecare dată când cineva a dispărut, pentru că la câteva zile după aceea primeam o scrisoare cu un articol decupat din ziar.

— Nu mai spune. De unde au fost trimise?

Erica nu-şi putu ascunde uimirea. Nu ştiuse nimic despre scrisori.

— N-am idee. Nu era niciun expeditor şi am aruncat plicurile. Dar adresa era ştampilată, la fel ca pe vederi. M-am speriat de moarte, fireşte. Pentru că am înţeles că Peter fusese descoperit şi că era posibil să fie rândul lui. N-am putut să interpretez altfel tema vederilor.

— Înţeleg. Dar cum ai interpretat articolele din ziare?

Erica se uită curioasă la ea.

— Din câte mi-am dat seama, exista o singură explicaţie. Fata trăia şi voia să se răzbune pe mine luându-mi-l pe Peter. Articolele din ziar erau un mod de a-mi arăta ce era în stare să facă.

— De cât timp ştii că e în viaţă? întrebă Erica încet, dar întrebarea răsună totuşi în încăpere.

Privirea de un albastru glacial se întoarse către ea, oglindind toţi acei ani plini de secrete, suferinţă, lipsuri şi furie, adunaţi la un loc.

— De când a omorât-o pe mama, zise Laila.

— Dar de ce a făcut asta?

Erica nu lua notiţe, alegând să stea şi să asculte. Important nu era dacă făcea sau nu rost de material pentru cartea ei. Nici nu ştia dacă avea să o poată scrie.

— Cine ştie? ridică Laila din umeri. Răzbunare? Pentru că aşa a vrut şi i-a făcut plăcere? N-am înţeles niciodată ce se petrecea în capul ei. Era o creatură străină, care nu funcţiona ca noi ceilalţi.

— Când ţi-ai dat seama că era ceva în neregulă?

— Devreme, aproape de la început. Mamele ştiu când ceva nu e aşa cum ar trebui să fie. Dar niciodată nu...

Laila întoarse capul, dar Erica putu să vadă durerea de pe chipul ei.

— Dar de ce...?

Erica nu ştiu cum să formuleze mai bine. Întrebările erau dificile şi răspunsurile ar fi fost în orice caz greu de înţeles.

— Am greşit. Ştiu asta. Dar habar n-am avut cum să procedăm. Iar Vladek venea dintr-o lume cu obiceiuri şi concepţii complet diferite.

Se uită rugător la Erica.

— Era un om bun, dar fusese pus în faţa unui fapt căruia nu-i putuse face faţă. Şi eu n-am făcut nimic ca să-l opresc. Lucrurile s-au înrăutăţit, ignoranţa şi teama au pus stăpânire pe noi şi recunosc că în final am ajuns s-o urăsc. Îmi uram propriul copil.

Laila oftă.

— Ce-ai simţit când ai înţeles că trăieşte? zise Erica formulându-şi cu grijă întrebarea.

— Când am auzit că a murit, am plâns. Crede-mă, chiar asta am făcut. Deşi am plâns-o mai degrabă pe fiica pe care n-am avut-o niciodată.

Întâlni privirea Ericăi şi inspiră adânc.

— Dar am plâns şi mai tare când am înţeles că era totuşi în viaţă şi că o omorâse până şi pe mama mea. Singurul lucru pe care mi-l doream era să nu mi-l ia şi pe Peter.

— Ştii unde locuieşte?

Laila scutură violent din cap.

— Nu. Pentru mine e doar o umbră nefastă care pluteşte prin lume.

Apoi ochii i se îngustară.

— Dar tu ştii?

— Nu chiar, dar am bănuielile mele.

Erica aşează vederile pe masă cu spatele în sus.

— Aşa o să înţelegi. Vederile astea poartă ştampila poştei de undeva de la mijlocul distanţei dintre locul în care a dispărut câte o fată şi Fjällbacka. Am descoperit asta pentru că le-am marcat pe toate pe o hartă a Suediei.

Laila se uită la vederi şi încuviinţă cu o mişcare din cap.

— Bine, dar ce înseamnă asta?

Erica îşi dădu seama că începuse povestea de la capătul greşit.

— Păi, poliţia tocmai a descoperit că în zilele în care fetele au fost răpite, au fost organizate competiţii hipice în localităţile din care dispăruseră. Pentru că Victoria a dispărut pe drumul de la grajdul lui Jonas şi al Martei, au figurat dintotdeauna în anchetă. Când s-a descoperit că acele competiţii hipice erau numitorul comun, şi când am descoperit, în plus, legătura dintre ele şi ştampilele poştei, am început să mă întreb dacă nu cumva...

— Ce anume? zise Laila cu sufletul la gură.

— Îţi povestesc totul, dar înainte vreau să aflu ce s-a întâmplat în ziua în care a murit Vladek.

Iniţial se lăsă o tăcere prelungă. Apoi Laila începu să povestească.

Fjällbacka 1975

Era o zi ca oricare alta, la fel de întunecată şi plină de deznădejde. Laila petrecuse încă o noapte nedormită, în care minutele se lungiseră încet înspre dimineaţă.

Fata petrecuse noaptea în pivniţă. Suferinţa de a o şti acolo încetase. Toate intenţiile de a o proteja, de a-şi îndeplini datoria de mamă şi de a face totul pentru copiii ei se transformaseră în uşurare când nu mai trebuise să se teamă. Cel pe care Laila trebuia să-l protejeze era Peter.

De propriile răni începuse să nu-i mai pese. Fata n-avea decât să facă ce voia cu ea. Dar întunericul din privirea ei atunci când reuşea să provoace durere era mult prea înfricoşător pentru a trece neobservat şi, de câteva ori când făcuse o criză de furie, îl rănise pe Peter. Băiatul nu ştiuse cum să reacţioneze şi la un moment dat, braţul îi fusese răsucit până ieşise din articulaţie. Scâncind îngrozit, îşi ţinuse braţul pe lângă corp şi fuseseră nevoiţi să meargă la spital. În dimineaţa următoare, Laila găsise nişte cuţite sub patul lui.

Abia după acel episod, Vladek întrecuse ultima limită. Lanţul apăruse deodată în pivniţă. Nu-l auzise meşterind acolo jos, nu observase că găsise o soluţie să doarmă în siguranţă noaptea şi să aibă linişte ziua. Era singura soluţie, aşa spusese. Nu puteau s-o închidă în camera ei şi trebuia să înţeleagă că era greşit ce făcea. Nu se descurcau cu răutatea ei, cu ieşirile imprevizibile şi, cu cât creştea mai mare şi mai puternică, cu atât mai grave aveau să devină rănile. Chiar dacă Laila ştia că era un gest nebunesc, nu putuse să se împotrivească.

Fata protestase la început. Ţipase, lovise cu mâinile şi-l zgâriase pe faţă când o cărase stoic în pivniţă şi o legase cu cătuşele. Vladek îşi curăţase rănile cu dezinfectant şi se bandajase cât putuse de bine. Clienţilor le spusese că-l

zgâriase pisica. Nimeni nu se îndoise de vorbele lui.

Într-un final, Fata se resemnase şi încetase să se mai împotrivească. Moale, se lăsase legată cu lanţul. Îi puneau mâncare şi apă, ca unui animal. Atât timp cât îi plăcea să vadă durere, cât era fascinată de sânge şi ţipete, erau nevoiţi să o controleze astfel. Când nu era nici în pivniţă, nici în cameră, unul dintre ei o păzea mereu, cel mai adesea Vladek. Chiar dacă Fata era micuţă, era deja puternică şi iute, şi Laila nu reuşea să o domine în totalitate. Aşa că Vladek rămăsese cel care stătea cu ochii pe Fată în timp ce ea avea grijă de Peter.

Însă în acea dimineaţă totul mersese prost. Până şi lui Vladek îi fusese greu să doarmă. Fusese lună plină şi stătuse întins lângă ea ore întregi, uitându-se în tavan. Când se treziseră în sfârşit, era prost dispus şi ameţit de oboseală. În plus, laptele se terminase şi pentru că Peter refuza să mănânce altceva în afară de fulgi de ovăz cu lapte la micul dejun, Laila îl urcase în maşină şi se dusese la Konsum să facă nişte cumpărături.

Jumătate de oră mai târziu, erau din nou acasă. Cu Peter în braţe, se grăbi să coboare din maşină. Băiatului îi era foame şi trebuise să aştepte mult prea mult după mâncare.

De cum intră în hol, îşi dădu seama că ceva nu era în regulă. Era neobişnuit de linişte în casă şi, când îl strigă pe Vladek, nu primi niciun răspuns. Îl puse jos pe Peter şi duse un deget la buze arătându-i că trebuia să tacă. Cel mic se uită neliniştit la ea, dar făcu întocmai.

Cu paşi măsuraţi, Laila se îndreptă spre bucătărie. Era pustie şi pe masă văzu resturile de la micul dejun. O ceaşcă pentru Vladek şi una pentru Fată.

Auzi o voce din sufragerie. O voce subţire şi monotonă de fetiţă care turuia continuu. Încercă să distingă cuvintele. Cai, leu, foc – erau poveştile despre circ cu care

îi vrăjise Vladek.

Se îndreptă încet într-acolo. Certitudinea o sufoca. Ezită la final, nu voia să vadă, dar nu mai era cale de întoarcere.

— Vladek? Şopti, dar ştiu că degeaba vorbea încet.

Se apropie de canapea şi nu se mai putu abţine. Ţipătul îi urcă din plămâni şi inimă şi umplu camera.

Fata zâmbea aproape mândră. Nu părea să reacţioneze la sunet, ci îşi aplecase capul într-o parte, privind-o fascinată, părând să se bucure de durerea ei. Era fericită. Laila văzu pentru prima dată fericire în privirea fiicei ei.

— Ce-ai făcut?

Vocea abia dacă i se auzea şi se împletici înspre canapea, cuprinzând drăgăstos cu palmele obrajii lui Vladek. Ochii lui deschişi se holbau goi în tavan, şi îşi aminti de ziua aceea de la circ, cum privirile li se întâlniseră şi înţeleseseră amândoi că din acel moment viaţa avea să ia o turnură diferită. Dacă ar fi ştiut ce urma să se întâmple, ar fi luat-o fiecare pe drumul său şi şi-ar fi continuat vieţile aşa cum toată lumea se aştepta să o facă. Aşa ar fi fost cel mai bine. Aşa Laila n-ar mai fi dat naştere acelui monstru.

— Asta am făcut, zise Fata.

Laila ridică privirea şi se uită la fiica ei care stătea cocoţată pe braţul canapelei. Cămaşa de noapte îi era îmbibată de sânge, iar părul lung şi brunet îi atârna încurcat pe spate, făcând-o să arate ca un trol. Furia pe care o simţise probabil atunci când implântase iar şi iar cuţitul în tatăl ei dispăruse deja şi părea calmă şi supusă. Satisfăcută.

Laila se uită din nou la Vladek, la bărbatul pe care-l iubise. Pe pieptul lui se vedeau urme de cuţit şi pe gât avea o tăietură adâncă, ca şi cum ar fi purtat o eşarfă roşie.

— Dormea.

Fata îşi trase picioarele la piept şi îşi puse capul pe genunchi.

— De ce-ai făcut asta? zise Laila, dar Fata ridică doar din umeri.

Un zgomot în spatele ei o făcu pe Laila să se întoarcă. Peter intrase în sufragerie şi, cu ochii plini de groază, se uită la Vladek şi apoi la Fată.

Sora lui se uită la el.

— Trebuie să ai grijă de mine, zise ea.

Laila simţi că îngheaţă. Ei i se adresase Fata, şi se uită la fetiţa subţirică, încercând să se convingă că era doar un copil. Însă ştia de ce era capabilă Fata. Ştiuse, de fapt, dintotdeauna. De aceea înţelesese însemnătatea cuvintelor şi ceea ce trebuia să facă: să aibă grijă de ea.

Se ridică în picioare.

— Haide, să te curăţăm de sânge. După aceea trebuie să te leg, aşa cum făcea tata.

Fata zâmbi. Apoi dădu din cap şi îşi urmă mama.

Mellberg intră în bucătăria secţiei cu o expresie de satisfacţie pe chip.

— Vai, dar ce obosiţi mai arătaţi!

Patrik îi aruncă o privire fioroasă.

— Am muncit toată noaptea.

Clipi de câteva ori ca să scape de senzaţia de uscăciune din ochi. Abia dacă-i mai putea ţine deschişi după o noaptea albă, dar îi spuse lui Mellberg pe scurt ce se întâmplase şi ce găsiseră la fermă. Mellberg se aşează pe unul dintre scaunele tari din jurul mesei.

— Totul pare să fie clar.

— Păi, de fapt n-a fost cum speram, zise Patrik cu mâna pe ceaşca de cafea. Au rămas mult prea multe lucruri nerezolvate, Marta şi Molly lipsesc, Helga pare să fi dispărut şi dracu’ ştie unde a plecat Jonas. Iar legătura cu

uciderea Ingelei Eriksson pare foarte vagă. Chiar dacă putem fi aproape siguri că Jonas le-a răpit pe patru dintre fetele care au dispărut în ultimii ani, era doar un copil pe vremea când a fost omorâtă Ingela. Apoi avem cazul lui Lasse Hansson. Dacă Victoria avea o relaţie cu Marta, atunci oare Marta a fost cea care i-a luat viaţa, şi cum? Ori i-a povestit de şantaj lui Jonas, care a decis să rezolve singur situaţia?

Mellberg fusese de câteva ori pe punctul de a spune ceva, dar Patrik îl întrerupsese. Acum acesta îşi drese vocea şi spuse cu o mutră satisfăcută:

— Cred că-i posibil să fi găsit o legătură între cazul Ingelei Eriksson şi al Victoriei, pe lângă răni, adică. Nu Jonas e vinovat. Sau da, poate fi şi el vinovat.

— Poftim?

Patrik se îndreptă de spate şi se trezi instantaneu. Era oare posibil ca Mellberg să fi reuşit într-adevăr să descopere ceva?

— Am recitit dosarele aseară. Îţi aminteşti că soţul Ingelei Eriksson a spus că în aceeaşi zi a fost vizitat de un tip care a răspuns unui anunţ?

— Da... zise Patrik, simţind nevoia să se aplece şi să smulgă cuvintele din gura lui Mellberg.

— Era un anunţ de vânzare a unei maşini. Bărbatul era interesat să cumpere o maşină veche. Ca să o restaureze. Pricepi la cine mă refer, nu-i aşa?

Patrik văzu în faţa ochilor hambarul în care fusese de mai multe ori în ultimele nopţi.

— Einar? zise el sceptic.

Simţi cum mecanismul începea să se mişte încetul cu încetul şi o teorie începea să prindă contur. O teorie înfricoşătoare, dar nu improbabilă. Se ridică în picioare.

— Mă duc să le spun şi celorlalţi. Trebuie să ne întoarcem la fermă.

Brusc, nu mai era câtuşi de puţin obosit.

Erica mergea cu maşina pe drumul ce nu fusese curăţat după viscolul din timpul nopţii. Cu siguranţă avea viteză prea mare, dar îi era greu să se concentreze la condus. Nu se putea gândi decât la ce-i povestise Laila şi la faptul că Louise trăia.

Încercase să-l sune pe Patrik şi să-i povestească tot ce ştia, dar acesta nu răspunsese. Frustrată, încercă să-şi pună singură ordine în gânduri, dar ceva continua să o macine: Molly se afla în pericol dacă era cu Louise, sau Marta, aşa cum îşi spunea în acel moment. Erica se întrebă cum îşi alesese numele şi cum se întâlniseră ea şi Jonas. Care erau şansele ca doi oameni atât de disfuncţionali să ajungă împreună? Existau destule exemple în istorie de combinaţii fatale: Myra Hindley şi Ian Brady, Fred şi Rosemary West, Karla Homolka şi Paul Bernardo. Dar asta nu făcea lucrurile mai puţin înfiorătoare.

I se năzări că Patrik şi colegii lui le găsiseră deja pe Molly şi Marta, dar îşi dădu seama că nu era cu putinţă. Nu, ar fi sunat-o şi i-ar fi spus, era sigură de asta. Aşadar nu erau la fermă. Unde puteau fi?

Trecu de intrarea dinspre Mörhult şi frână în curbele strâmte ale drumului ce cobora spre un şir de hangare noi pentru bărci. Nu şi-ar fi dorit să se intersecteze cu o altă maşină în acel moment. Rememoră povestea Lailei despre acea zi îngrozitoare, despre ceea ce se petrecuse în acea casă izolată. Fusese o casă a groazei încă de dinainte să fie denumită astfel, înainte să ştie cineva adevărul.

Erica frână. Maşina derapă şi inima îi bătu cu putere în timp ce se luptă să recapete controlul asupra automobilului. Apoi lovi cu mâna în volan. Cât de idioată putea fi? Apăsă din nou pe acceleraţie, trecu pe lângă hotelul şi restaurantul Richter amplasate în fosta fabrică

de conserve şi trebui să facă un efort să nu meargă ca o dementă pe străzile ce-i drept pustii, dar extrem de înguste din Fjällbacka. În clipa în care ieşi din localitate, îndrăzni să accelereze din nou, dar îşi impuse să rămână calmă, dată fiind starea drumurilor.

Cu ochii la drum, îl sună din nou pe Patrik. Niciun răspuns. Încercă să-i sune pe Gösta, şi pe Martin, dar era inutil. Probabil că erau prinşi cu ceva, şi şi-ar fi dorit să ştie cu ce. După un moment de ezitare, formă din nou numărul lui Patrik şi-i lăsă un mesaj vocal, spunându-i pe scurt ce aflase şi încotro se îndrepta. Probabil că urma să-şi iasă din minţi, dar nu avea alternativă. Dacă avea dreptate şi nu acţiona, consecinţele puteau fi catastrofale. În plus, avea să fie atentă. Învăţase totuşi câte ceva de-a lungul anilor. Trebuia să se gândească la copii şi nu voia să-şi asume niciun risc.

Parcă maşina ceva mai departe, ca motorul să nu se audă, şi se furişă spre casă. Părea complet pustie, dar se vedeau urme proaspete de cauciucuri pe zăpadă, aşadar cineva fusese recent pe acolo. Deschise uşa de la intrare cât de silenţios cu putinţă. Ciuli urechile. Iniţial nu auzi nimic, dar apoi i se păru că distinge un zgomot slab. Părea să vină de jos, şi suna ca şi cum cineva striga după ajutor.

Toate planurile de a fi cu băgare de seamă se evaporară pe loc. Alergă la uşa de la pivniţă şi trase de ea.

— Alo? Cine e acolo?

Auzi panica în ceea ce părea vocea unei femei mai în vârstă şi se chinui să-şi amintească unde era întrerupătorul.

— Erica Falck sunt, zise ea. Cine-i aici?

— Eu sunt, se auzi o voce speriată care-i aparţinea probabil lui Molly. Eu şi bunica.

— Linişteşte-te. Încerc să aprind lumina, zise Erica şi trase o înjurătură înainte să găsească într-un final

întrerupătorul.

Roti uşurată de el şi se rugă în sinea ei ca lampa să mai fie funcţională. Când se aprinse, strânse din reflex ochii până ce se obişnui cu lumina puternică. Jos, în pivniţă, putu să vadă două siluete ce stăteau ghemuite la perete, amândouă cu mâinile pavăză la ochi.

— Dumnezeule, zise Erica şi coborî în viteză scara abruptă.

Se grăbi spre Molly, care se agăţă de ea plângând în hohote. O lăsă să plângă puţin pe umărul ei înainte să se elibereze uşor din strânsoare.

— Ce s-a întâmplat? Unde sunt mama şi tatăl tău?

— Nu ştiu, totul e aşa ciudat... bâigui Molly.

Erica se uită la cătuşele prinse de lanţul gros. Le recunoscu de ultima dată când fusese în acea pivniţă. Era acelaşi lanţ care, cu atâţia ani înainte, o ferecase pe Louise la perete. Se întoarse către femeia în vârstă şi se uită la ea cu milă. Chipul ei era murdar şi ridurile adânci.

— Ştii dacă e vreo cheie pe aici, ca să vă pot elibera?

— Cheia de la cătuşele mele e acolo.

Helga arătă spre o bancă lipită de peretele din faţa ei.

— Dacă mă eliberezi, te ajut să cauţi cheia de la cătuşele lui Molly. Nu e aceeaşi cheie şi n-am văzut unde a căzut.

Erica fu impresionată de calmul bătrânei şi se duse după cheie. În spatele ei, Molly plângea incontrolabil şi mormăia lucruri pe care nu le înţelegea. Cu cheia în mână, se întoarse şi îngenunche lângă femeie.

— Ce s-a întâmplat? Unde sunt Jonas şi Marta? Ei v-au legat aici? Dumnezeule, cum poate cineva să-i facă asta propriului copil?

Vorbea agitată în timp ce bâjbâia cu cheia în deschizătoare. Apoi tăcu. Era vorba, totuşi, despre mama şi tatăl lui Molly. Oricum ar fi fost şi orice ar fi făcut, erau

în continuare părinţii ei.

— Stai liniştită, o să-i prindă poliţia, zise ea încet. Ceea ce v-a făcut fiul tău ţie şi lui Molly e îngrozitor, dar îţi promit că va fi prins. Ştiu destule pentru ca el şi soţia lui să înfunde puşcăria pentru totdeauna.

Cătuşele se deschiseră şi Erica se ridică, ştergându-se pe genunchi. Apoi întinse o mână şi o ajută pe bătrână să se ridice în picioare.

— Să încercăm să găsim cea de-a doua cheie, zise ea.

Bunica lui Molly o fixă cu o privire pe care nu o putu descifra, şi neliniştea îi strânse stomacul. După o clipă bizară de tăcere, Helga înclină capul într-o parte şi spuse calm:

— Jonas e fiul meu. Din păcate, nu te pot lăsa să-i distrugi viaţa.

Cu o viteză neaşteptată se aplecă, apucă o lopată de jos şi o ridică deasupra capului. Ultimul lucru pe care-l mai auzi Erica fu ţipătul strident al lui Molly care reverberă între pereţi. Apoi, totul se întunecă.

Era un sentiment ciudat să se întoarcă la fermă după orele petrecute acolo, în lumina reflectoarelor care dezvăluiseră lucruri pe care nicio fiinţă vie n-ar fi trebuit să le vadă. Totul era tăcut şi nemişcat. Caii fuseseră găsiţi, dar în loc să fie înapoiaţi, fuseseră luaţi în grijă de către oamenii de la fermele dimprejur. Proprietarii lipseau, aşa că nu exista nicio altă soluţie.

— La ce-am descoperit, poate că ar fi trebuit să avem pe cineva care să stea de pază, zise Gösta în timp ce traversau curtea pustie.

— Sunt de aceeaşi părere, spuse Mellberg.

Patrik dădu din cap. După război mulţi viteji se arată, dar Gösta avea dreptate. Se vedeau urme proaspete de cauciucuri ducând către casa lui Einar şi a Helgăi, şi înapoi.

Cu toate astea, nu se vedeau nici urme de maşină, nici de paşi în faţa casei unde locuiau Marta şi Jonas. Probabil crezuseră că rămăsese cineva acolo şi păzea casa. Patrik se simţi din ce în ce mai neliniştit. Dată fiind incredibila teorie care începuse să se înfiripe, era imposibil de ghicit ce avea să se întâmple.

Martin deschise uşa de la intrare şi păşi înăuntru.

Nu strigară, ci intrară tăcuţi, uitându-se atent în jur. Însă camerele păreau părăsite, iar Patrik bănui că toţi cei care putuseră, plecaseră de acolo. Aceea avea să fie următoarea problemă, să încerce să localizeze patru persoane care erau în continuare dispărute, unele de bunăvoie, altele nu. Spera că toate erau în viaţă, însă nu era sigur de asta.

— Bine, eu şi Martin urcăm, zise el. Restul rămâneţi aici în caz că vine cineva.

Cu fiecare treaptă, Patrik era din ce în ce mai convins că ceva nu era în regulă, şi parcă întreaga lui fiinţă încerca să fugă de ceea ce avea să găsească la etaj. Însă picioarele continuau să se mişte.

— Ssst, zise el şi ridică braţul pentru a-l opri pe Martin care se pregătea să treacă pe lângă el. Să fim precauţi, paza bună trece primejdia rea.

Scoase pistolul şi-l armă, iar Martin îi urmă exemplul. Cu armele în mână, urcară încet ultimele trepte. Primele camere de pe hol erau complet goale, şi continuară să meargă spre dormitorul de la capătul îndepărtat.

— Să fiu al naibii.

Patrik coborî pistolul. Creierul înregistra ceea ce vedea, dar nu reuşea să interpreteze imaginea.

— O, să fiu al naibii, repetă Martin din spatele lui.

Făcu după aceea câţiva paşi înapoi şi Patrik îl auzi vomitând pe hol.

— Nu intrăm, zise Patrik.

Se oprise în prag şi se uita la scena macabră din faţa lor. Einar era pe pat. Cioturile picioarelor stăteau peste plapumă şi braţele îi atârnau de o parte şi de alta a patului. O seringă căzuse lângă unul dintre braţe, şi Patrik presupuse că fusese plină cu ketamină. Orbitele se căscau goale şi însângerate. Părea că totul fusese făcut în grabă, iar acidul cursese şi-l arsese pe obraji şi piept. Firişoare de sânge îi curseseră din urechi, iar gura era roşie şi vâscoasă.

În stânga patului se afla un televizor, şi Patrik observă pentru prima dată ce se întâmpla pe ecran. Arătă mut spre el şi-l auzi pe Martin înghiţind cu greu în spatele lui.

— Ce dracu’ mai e şi aia? zise Martin.

— Cred că am găsit câteva dintre filmele care lipseau din camera de sub hambar.

Hamburgsund 1981

Întrebările lor o extenuau. Berit şi Tony o întrebau tot timpul cum se simţea, dacă era tristă. Nu ştia ce să răspundă, ce voiau să audă, aşa că tăcea.

Încerca să fie cuminte. În ciuda tuturor orelor petrecute în pivniţă, când fusese obligată să mănânce dintr-un castron ca un câine, ştiuse că mami şi tati aveau să o apere. Dar nu Berit şi Tony. Poate că aveau s-o alunge dacă nu se purta frumos, şi ar fi vrut să rămână acolo. Nu pentru că s-ar fi simţit bine la cuplul Wallander sau la fermă, ci pentru că voia să stea cu Tess.

Se recunoscuseră una în cealaltă din prima clipă. Semănau atât de mult. Şi învăţase atât de multe de la Tess. Stătea de şase ani la fermă şi uneori îi era greu să-şi controleze furia. Îi era dor să vadă durere în ochii altcuiva şi-i lipsea senzaţia aceea de putere dar, cu ajutorul lui Tess, înţelesese cum să-şi controleze impulsurile şi să se ascundă sub aparenţa normalităţii.

Atunci când dorinţa era prea intensă, avuseseră la dispoziţie animalele. Dar se asiguraseră că nimeni nu putea să-şi dea seama că rănile surveniseră în cu totul alt mod. Berit şi Tony nu bănuiau nimic. Se văitau doar de ghinionul pe care-l aveau şi nu pricepeau că Tess şi cu ea vegheaseră asupra văcuţei bolnave pentru că le plăcea să privească suferinţa animalului şi cum i se stingea încet lumina ochilor. Erau atât de naivi şi de proşti.

Tess se pricepea mai bine decât ea să se adapteze şi să nu ridice suspiciuni. Noaptea povestea şoptit despre foc, despre euforia de a vedea ceva arzând. Spunea că putea păstra acea plăcere în palmă şi o putea strânge atât de tare încât nu mai exista niciun pericol să fie dată în vileag dacă-i scăpa.

Nopţile îi plăceau cel mai mult. Încă din prima zi, Tess şi

cu ea dormiseră în acelaşi pat. La început căutaseră căldură şi siguranţă, dar cu timpul apăruse un nou motiv. Un tremur care-i străbătea corpul când îi atingea pielea pe sub plapumă. Începuseră să-şi exploreze trupul una alteia, îşi lăsaseră degetele să mângâie forme străine, până când ajunseseră să cunoască fiecare milimetru al celuilalt corp.

Nu ştia cum să descrie sentimentul. Să fi fost iubire? Nu mai iubise niciodată pe cineva, şi nici nu urâse. Mami era convinsă că ura, dar nu era aşa. Nu simţea deloc ură, ci doar indiferenţă faţă de lucrurile pe care ceilalţi păreau să le considere importante în viaţă. Tess însă putea să urască. Uneori vedea ura aprinzându-i-se în priviri, o auzea în tonul pe care-l folosea atunci când vorbea cu dispreţ despre oamenii care le făcuseră rău. Punea multe întrebări: despre tati, mami şi frăţior. Şi despre bunica. După ce bunica venise în vizită, vorbise despre ea câteva săptămâni, se întrebase dacă era unul dintre acei oameni care meritau să fie pedepsiţi. Ea una nu putea pricepe furia. Nu ura pe nimeni din familia ei, pur şi simplu nu-i păsa de ei. Încetaseră să mai existe pentru ea în clipa în care se mutase la Tony şi Berit. Ei erau trecutul. Tess era viitorul.

Singurul lucru pe care voia să şi-l amintească din vechea viaţă erau poveştile lui tati despre circ. Toate numele, toate oraşele şi ţările, toate animalele şi talentele acrobaţilor, cum mirosea, cum suna, culorile care transformau circul într-un spectacol magic de artificii. Lui Tess îi plăcea să asculte acele poveşti. Voia să le audă în fiecare seară, şi chiar şi atunci punea întrebări: despre circari, despre cum trăiau, ce spuneau, şi asculta răspunsurile cu respiraţia întretăiată.

Cu cât ajungeau să-şi cunoască reciproc corpurile mai bine, cu atât voia să povestească mai multe. Voia să o facă fericită pe Tess, şi poveştile lui tati erau darul ei.

Întreaga ei viaţă gravita în jurul lui Tess, şi înţelegea din ce în ce mai limpede că se comporta ca un animal. Tess îi explica pe îndelete cum funcţionau lucrurile în lumea reală. N-aveau să fie niciodată slabe, nici să se lase conduse de ce sălăşluia înăuntrul lor. Trebuiau să înveţe să aştepte momentul potrivit, trebuiau să afle ce era autocontrolul. Era greu, dar exersa, şi recompensa era că în fiecare seară se culca în braţele lui Tess, simţindu-i căldura în tot corpul, degetele pe piele şi respiraţia în păr.

Tess era totul pentru ea. Tess era lumea ei.

Stăteau în frig, în curte, şi inspirau cu nesaţ aerul proaspăt. Torbjörn se afla în casă. Patrik îl sunase în timp ce continuase să se uite la televizor. Apoi se chinuise să rămână în cadrul uşii şi să privească.

— De cât timp crezi că făcea asta? zise Martin.

— Trebuie să ne uităm la toate filmele pe care le are acolo şi să le comparăm cu dispariţiile raportate. Dar pare să se întindă mult în trecut. Poate că putem determina asta şi după vârsta lui Jonas.

— Să fiu al naibii. Să-şi oblige propriul fiu să se uite şi să filmeze aşa ceva. Crezi că l-a forţat şi să participe?

— Nu pare să fie cazul, dar poate că apare în alte filme. La drept vorbind, Jonas pare să tot fi repetat de atunci.

— Şi cu ajutorul Martei, zise Martin şi dădu uluit din cap. Psihopaţi nenorociţi.

— Nu mi-am închipuit niciodată că putea fi amestecat în aşa ceva, zise Patrik. Dar dacă e adevărat, atunci mă tem şi mai mult pentru Molly. Ar putea oare să-şi rănească propriul copil?

— Habar n-am, spuse Martin. Ştii ce? Eram convins că înţeleg natura umană, dar asta îmi arată că nu ştiu nimic. În mod normal, aş spune că nu, n-o să-i facă rău, dar de la oamenii ăştia te poţi aştepta la orice.

Patrik înţelese că aveau aceleaşi imagini imprimate pe retină. Filmările cu imagini neclare transferate pe DVD, dar înregistrate cu echipament vechi. Einar era înalt şi puternic, ba chiar chipeş. Se afla în camera de sub hambar, aceea care era imposibil de găsit dacă nu o căutai, ceea ce nimeni nu se gândise să facă în atâta amar de ani. Ceea ce făceau cu fetele încă necunoscute era de nedescris, la fel ca privirea lui aţintită asupra camerei. Ţipetele fetelor se amestecau cu instrucţiunile pe care i le dădea calm şi monoton fiului, despre cum să filmeze. Uneori Einar lua camera şi o întorcea spre Jonas. Un adolescent deşirat care, presupunea Patrik, avea să arate ca un om în toată firea în filmele mai recente. Şi la un moment dat Marta, pe când era tânără.

Dar ce-l făcuse pe Jonas să ducă mai departe oribila moştenire a tatălui său? Când se întâmplase asta? Şi cum de fusese târâtă Marta în acea lume înfiorătoare pe care tatăl şi fiul o construiseră? Dacă nu-i găseau, poate că n-aveau niciodată să afle întreaga poveste. Se întrebă dacă Helga ştiuse despre asta. Unde era oare?

Luă telefonul şi-şi aruncă un ochi la ecran. Trei apeluri pierdute de la Erica şi un mesaj vocal. Formă numărul căsuţei vocale şi, aşteptându-se la ce era mai rău, ascultă mesajul. Apoi înjură atât de tare încât Martin tresări.

— Ia-l pe Gösta. Cred că ştiu unde sunt. Erica e şi ea acolo.

Patrik o luase deja la fugă spre maşină, iar Martin îl urmă în timp ce striga după Gösta, care se dusese după colţ să urineze.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gösta alergând înspre ei.

— Marta e Louise! zise Patrik peste umăr.

— Cum adică?

Patrik deschise portiera, iar Martin şi Gösta urcară în maşină.

— Erica a fost s-o viziteze pe Laila în dimineaţa asta. Marta e Louise, fetiţa care a fost închisă în pivniţa părinţilor săi. Cea despre care se credea că a murit înecată. Trăieşte, şi e Marta. Nu ştiu mai multe detalii, dar dacă Erica zice că aşa e, sigur e adevărat. Erica mai crede că Marta şi Molly sunt în casa părintească a Martei, şi s-a dus într-acolo cu maşina, aşa că trebuie să ne grăbim!

Porni în trombă din curte. Martin se uita la el ca şi cum nu înţelegea nimic, dar nici că-i păsa.

— Femeie idioată, şuieră Patrik printre dinţi. Iartă-mă, draga mea, adăugă mai apoi.

Nu voia s-o înjure pe draga lui soţie, dar frica îl făcea să fie extrem de furios.

— Ai grijă! urlă Gösta când maşina derapă.

Patrik se forţă să încetinească deşi, în realitate, voia să apese pedala până la podea. Neliniştea îl chinuia ca o fiară sălbatică.

— N-ar trebui să-i spunem lui Bertil încotro am pornit? întrebă Martin.

Patrik înjură din nou. Chiar aşa, Mellberg era la fermă. Se dusese la Torbjörn şi „ajutase cu investigaţia criminalistică” atunci când plecaseră. Mai mult ca sigur că în acel moment îi înnebunea la cap pe Torbjörn şi echipa lui.

— Ba da, sună-l, zise Patrik fără să-şi ia ochii de la drum.

Martin făcu întocmai şi după câteva propoziţii scurte, încheie conversaţia.

— Zice că vine şi el.

— Ar fi mai bine să nu se amestece.

Intrară pe drumul lateral care ducea către casă, şi Patrik strânse şi mai tare din dinţi când îşi văzu Volvo-ul combi parcat ceva mai în faţă. Erica se oprise cu siguranţă mai departe de casă pentru a nu fi descoperită, dar asta nu-l liniştea câtuşi de puţin.

— Mergem până la uşă, zise acesta şi nimeni nu avu nimic împotrivă.

Apăsă pe frână fix în faţa casei dărăpănate şi sări din maşină fără să-i mai aştepte pe Gösta şi Martin. Însă atunci când ajunse la uşa de la intrare, îi auzi în spatele lui.

— Ssst, zise el şi duse un deget la buze.

Uşa dinspre pivniţă era închisă, dar ceva îi spunea că acela era primul loc în care trebuia să caute. Într-acolo credea că se îndrepta Louise. Deschise uşa, care, slavă Domnului, nu scârţâi. Dar când păşi pe prima treaptă, aceasta pârâi destul de tare şi auzi un ţipăt ascuţit de dedesubt:

— Ajutor! Ajutooor!

Se grăbi în jos pe scară şi-i auzi pe Martin şi pe Gösta făcând acelaşi lucru. Un singur bec lumina încăperea şi se opri brusc în faţa scenei dinaintea sa. Molly stătea şi se legăna înainte şi înapoi cu genunchii traşi la piept în timp ce ţipa ascuţit şi se holba la ei cu ochii mari. Erica era întinsă cu faţa în jos, şi părea că sângera la cap.

Patrik alergă la ea şi-i puse o mână pe gât în timp ce inima îi bubuia în piept. Când simţi că era caldă şi respira, îl cuprinse uşurarea, şi constată că sângele părea să curgă dintr-o arcadă spartă.

Erica deschise încet ochii şi gemu:

— Helga...

Patrik se întoarse spre Molly, care fusese ajutată de Martin şi Gösta să se ridice în picioare. Încercau să o elibereze de lanţul cu care era legată, şi Patrik îşi dădu seama că şi Erica era legată cu acelaşi lanţ.

— Unde e bunica ta? întrebă el.

— A plecat. Acum puţin timp.

Patrik se încruntă. Ar fi trebuit să o vadă pe drum.

— A lovit-o pe Erica, adăugă Molly şi buza de jos începu

să-i tremure.

Patrik se uită la rana de pe faţa soţiei lui. Ar fi putut fi mult mai rău, şi dacă nu i-ar fi spus încotro se ducea, nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să caute acolo. Atunci ea şi Molly ar fi murit de inaniţie.

Patrik se ridică şi scoase telefonul. Semnalul era slab în pivniţă, dar era destul cât să poată suna. Transmise instrucţiunile, apoi încheie conversaţia şi se întoarse către Gösta şi Martin, care găsiseră cheia de la cătuşele lui Molly.

— L-am rugat pe Mellberg să se uite după Helga şi s-o oprească dacă o vede.

— De ce a lovit-o pe Erica? zise Gösta în timp ce o mângâia stângaci pe Molly pe spate.

— Ca să-l apere pe Jonas.

Erica se ridică în capul oaselor cu un geamăt şi-şi pipăi capul.

— Dumnezeule, cât sânge poate să curgă, zise şi se uită la degetele lipicioase.

— Nu e o rană aşa adâncă, zise Patrik cu asprime.

Acum că principala grijă dispăruse, îi venea din nou să o certe.

— I-aţi găsit pe Jonas şi Marta?

Erica se ridică nesigură pe picioare, dar trase o înjurătură când simţi cătuşele din jurul gleznei.

— Ce dracu’!

— Ideea era să mori aici, zise Patrik.

Se uită în jur după o cheie. În realitate, i-ar fi plăcut să o lase legată o vreme şi poate că aşa avea să se şi întâmple. Nu vedea nicio cheie, aşa că avea să fie nevoită să aştepte până când cineva urma să taie cătuşele.

— Nu, nu i-am găsit.

Nu voia să-i povestească ce găsiseră la fermă după ceea ce fusese probabil vizita lui Jonas şi a Martei. Nu atâta timp

cât Molly asculta. Fata stătea şi plângea cu braţele în jurul mijlocului lui Gösta şi cu faţa ascunsă în pieptul lui.

— Am senzaţia că n-o să-i mai vedem niciodată, zise Erica, dar îi aruncă apoi o privire lui Molly şi tăcu.

Se auzi un ton de apel şi Patrik scoase telefonul. Era Mellberg. Ascultă o clipă şi, cu Mellberg încă pe fir, mimă către ceilalţi:

— A prins-o pe Helga.

Apoi mai ascultă un pic înainte să reuşească cu greu să întrerupă tirada triumfătoare a lui Mellberg.

— Se pare că a întâlnit-o pe drum. Se îndreaptă spre secţie cu ea.

— Trebuie să-i găsim pe Jonas şi Marta. Nu sunt... nu sunt sănătoşi, zise Erica încet, ca să n-o audă Molly.

— Ştiu, şopti Patrik şi nu se putu abţine să nu-şi pună braţele în jurul Ericăi şi să o îmbrăţişeze strâns.

Dumnezeule, ce-ar fi făcut dacă o pierdea? Dacă cei mici o pierdeau. Se desprinse din îmbrăţişare şi spuse pe un ton grav:

— Au fost daţi deja în urmărire. Am pus filtre la aeroporturi şi la punctele de frontieră. Mâine ziarele le publică fotografiile. N-o să scape.

— Bun, zise Erica.

Îşi puse braţele peste umerii lui Patrik.

— Deocamdată, spune-mi că o să scap de-aici.

Fjällbacka 1983

Când văzuse afişele care anunţau sosirea Circului Gigantus în Fjällbacka, se hotărâse pe loc. Inima începuse să-i bată cu putere în piept. Era un semn. Circul devenise o parte din ea. Îi ştia mirosurile, zgomotele, şi părea să cunoască atât oamenii, cât şi animalele. Se jucaseră de-a circul de atâtea ori. Ea era prinţesa care-i făcea pe cai să i se supună în timp ce publicul aplauda şi fluiera.

Şi-ar fi dorit să o facă împreună, şi aşa s-ar fi întâmplat dacă lucrurile nu s-ar fi terminat atât de prost. Aşa că se duse singură la circ.

Familia lui Vladek o întâmpină cu braţele deschise. Drept fiica lui. Ziseră că se gândiseră să-l caute, dar le explicase că făcuse infarct şi murise. Niciunuia nu i se păruse ciudat, nu era primul din familia lui cu o inimă slabă. Îşi dădu seama că avusese noroc, dar exista riscul ca vreun om din Fjällbacka să vorbească despre Vladek şi să dea în vileag adevărul. Trei zile lungi stătu ca pe ace, până când circul îşi împachetă catrafusele şi părăsi Fjällbacka. Atunci se simţi în siguranţă.

Avea doar cincisprezece ani şi o întrebaseră inclusiv despre mama ei, dacă avea într-adevăr permisiunea ei să plece şi să o părăsească. Îşi plecase capul şi se forţase să lăcrimeze. Spusese că Laila murise de cancer cu mulţi ani înainte. Cumnata lui Vladek îşi puse mâna noduroasă pe obrazul ei şi-i şterse lacrimile de crocodil. După aceea nu mai întrebaseră nimic, ci îi arătaseră doar un loc de dormit şi-i dăduseră haine şi mâncare. Nu-şi imaginase niciodată că avea să fie atât de simplu, dar deveni repede parte din familie. Pentru ei, sângele apă nu se făcea.

Aşteptase două săptămâni până se dusese la fratele lui Vladek şi-i spusese că voia să înveţe câte ceva, să devină o parte integrantă a circului şi să continue tradiţia familiei.

Şi el, şi ceilalţi se bucuraseră, aşa cum se aşteptase, şi se oferise să ajute cu caii. Voia să fie ca Paulina, tânăra frumoasă care făcea giumbuşlucuri pe spinarea cailor la fiecare reprezentaţie, îmbrăcată într-o rochie sclipitoare.

Avea să devină asistenta Paulinei. Cât era ziua de lungă, stătea în apropierea cailor şi o privea pe Paulina exersând. Paulina o urâse din prima clipă, dar nu făcea parte din familie şi, după o discuţie cu fratele lui Vladek, începuse să o pregătească. Şi ea era o elevă sârguincioasă. Înţelegea caii, iar caii o înţelegeau pe ea. Nu-i luă mai mult de un an să înveţe lucrurile de bază şi după doi ani ajunsese la fel de pricepută ca Paulina. Aşa că atunci când avu loc accidentul, putu să-i preia rolul.

Nimeni nu văzuse cum se întâmplase, dar într-o dimineaţă Paulina fusese găsită moartă printre cai. Se presupusese că alunecase şi se lovise la cap, sau că unul dintre cai o lovise grav. Era o catastrofă pentru circ, dar spre norocul tuturor, putea să se îmbrace cu una din rochiile minunate ale Paulinei şi reprezentaţia serii putea să aibă loc ca şi cum nimic nu se întâmplase. Din acel moment, executase în fiecare seară vechiul număr al Paulinei.

Trei ani călătorise cu circul. Într-o lume în care bizarul şi incredibilul se împleteau, nimeni nu observase că era diferită. Fusese locul perfect pentru ea. A doua zi, Circul Gigantus avea să sosească din nou la Fjällbacka, şi venise vremea să se ocupe de ceva care trebuise să aştepte mult prea mult timp. Îşi permisese să devină altcineva, să fie prinţesa de la circ pe cai albi cu pene unduitoare şi hamuri strălucitoare. Trăise într-o lume a fanteziei şi trebuia să se întoarcă la realitate.

— Ies să verific cutia poştală, zise Patrik şi-şi trase bocancii în picioare.

În ultimele zile el şi Erica abia dacă se văzuseră la faţă. Toate interogatoriile şi hârţogăraia îi ţinuseră ocupaţi pe el şi pe colegii lui de dimineaţa până seara. Însă era în sfârşit vineri şi îşi luase dimineaţa liberă.

— E al naibii de frig! zise el când se întoarse. Cred că s-a depus un metru de zăpadă azi-noapte.

— Da, parcă nu se mai termină.

Erica îi zâmbi obosită de la masa din bucătărie.

Patrik se aşeză pe latura opusă şi începu să se uite prin plicuri. Erica îşi aşeză capul în mâini şi păru să se afunde în gânduri. Patrik aşeză teancul de plicuri pe masă şi o privi gânditor.

— Cum te simţi?

— Nu ştiu. N-am idee cum să continui cu cartea. Dacă să mai scriu. Povestea pare să nu se fi terminat.

— Laila chiar vrea să scrii despre asta?

— Da, cred că vede publicarea cărţii ca pe o poliţă de asigurare. Crede că Marta pur şi simplu nu va mai scoate capul în lume dacă oamenii citesc despre cine e şi ce-a făcut.

— Şi nu există niciun risc că s-ar putea întâmpla contrariul? zise Patrik cu băgare de seamă.

Nu voia să hotărască pentru Erica ce-ar fi trebuit să facă, dar nu-i plăcea ideea ca soţia lui să scrie o carte despre oameni atât de plini de răutate precum Jonas şi Marta. Dacă se răzbunau pe ea?

— Nu, cred că Laila are dreptate. Şi în sinea mea ştiu că trebuie să termin cartea. Nu trebuie să te îngrijorezi, zise Erica şi-l privi în ochi. Ai încredere în mine.

— Ei sunt cei în care n-am încredere. N-avem nici cea mai vagă idee unde sunt.

Patrik nu-şi putu ascunde îngrijorarea din voce.

— Dar n-o să îndrăznească să scoată capul în lume şi aici n-a mai rămas nimic care să-i facă să se întoarcă.

— În afară de fiica lor, zise Patrik.

— Nu le pasă de Molly. Martei nu i-a păsat niciodată, şi interesul lui Jonas pare să fi dispărut când a înţeles că nu e fiica lui.

— Întrebarea e încotro. Pare improbabil să fi reuşit să părăsească ţara după ce au fost puşi sub urmărire.

— N-am idee, spuse Erica şi deschise unul dintre multele plicuri cu facturi. Dar Laila pare să se teamă că o să se ducă în Spania, să-l caute pe Peter.

Patrik dădu din cap.

— Pot înţelege aşa ceva, dar cum ziceam, cred că au rămas în ţară şi mai devreme sau mai târziu îi prindem. Şi-atunci o să trebuiască să răspundă pentru foarte multe lucruri. Am reuşit deja să le identificăm pe câteva dintre fetele din filme. Atât cele pe care le-a răpit Einar, cât şi victimele lui Jonas şi ale Martei.

— Nu înţeleg cum aţi reuşit să staţi şi să vă uitaţi la filmele alea.

— A fost oribil.

Imaginile îi răsăriră din nou în minte. Probabil că aveau să rămână imprimate acolo pentru totdeauna, ca un memento al răului de care erau capabili oamenii.

— De ce crezi că au ales să o răpească pe Victoria? zise el apoi. Trebuie să fi fost un risc enorm.

Erica tăcu un moment. Nu exista niciun răspuns evident. Jonas şi Marta dispăruseră, iar filmele le înfăţişau activităţile fără să divulge nimic despre motive.

— Cred că Marta s-a îndrăgostit de Victoria, dar când Jonas a descoperit relaţia, a fost clar cui îi era fidelă. Poate că Victoria a fost un fel de jertfă pentru Jonas. Un mod de a-şi cere scuze.

— Ar fi trebuit să ne dăm seama mai repede că era amestecată în asta, zise Patrik. Ea trebuie să fi fost cea care a prins-o pe Victoria.

— Dar cum să fi suspectat ceva? Gesturile şi motivaţiile oamenilor ăstora sunt de neînţeles. Am încercat să vorbesc cu Laila despre asta ieri, şi nici ea nu are nicio explicaţie pentru comportamentul Martei.

— Nu, îmi dau seama, şi totuşi nu pot să nu mă simt vinovat. Oricum ar fi, vreau să încerc să pricep cum de s-a ajuns la asta. De exemplu, de ce au ales Marta şi Jonas să calce pe urmele lui Einar? De ce şi-au torturat victimele în acelaşi mod macabru?

Patrik înghiţi cu greu. Îl cuprindea greaţa de fiecare dată când îşi amintea de filme.

Erica se gândi o vreme.

— Cred că nebunia lui Jonas a început în copilărie, când Einar l-a obligat să filmeze atrocităţile. Iar Marta, sau Louise, era la fel de traumatizată de experienţele din copilărie. Dacă e adevărat ceea ce spune Gerhard Struwer, a fost vorba doar despre control. Einar pare să le fi ţinut închise pe fete, mai puţin pe Ingela Eriksson, şi poate pe încă vreo câteva despre care nu ştim. Transformându-le în păpuşi supuse, îşi satisfăcea o nevoie bolnavă, nevoie pe care i-a transmis-o mai târziu lui Jonas, care la rândul lui a iniţiat-o pe Marta. Poate că propria lor relaţie a fost alimentată de controlul pe care-l aveau asupra fetelor.

— La naiba, ce situaţie îngrozitoare.

Patrik înghiţi cu noduri, încercând să facă greaţa să dispară.

— Helga ce zice? întrebă Erica. Ştia ce se întâmpla?

— Refuză să vorbească. Spune doar că e dispusă să-şi primească pedeapsa şi că n-o să-l găsim niciodată pe Jonas. Dar cred că ştia şi s-a făcut că nu vede. Cumva şi ea era o victimă.

— Da, toţi anii aceia trebuie să fi fost un calvar. Şi chiar dacă a înţeles şi i-a văzut adevărata natură, Jonas e totuşi fiul ei şi-l iubeşte.

Patrik oftă.

— Da, poate că aşa e. E atât de frustrant că încă nu avem toate răspunsurile. Că trebuie să continuăm să speculăm. Dar tu eşti în orice caz sigură că Marta e Louise Kowalska?

— Sunt. Nu pot explica asta logic, dar a fost evident când am înţeles că Marta şi Jonas le răpiseră pe fete în contextul competiţiilor hipice şi că ei îi trimiseseră probabil Lailei vederile şi articolele din ziare. Cine în afară de Louise ar fi avut motiv s-o urască pe Laila? În plus, vârsta Martei se potriveşte cu cea a lui Louise. Apoi suspiciunile mi-au fost confirmate de Laila, care îşi dăduse de mult seama că Louise trăia şi voia să-i omoare pe ea şi Peter.

Patrik se uită serios la ea.

— Mi-aş dori să am doar o mică parte din intuiţia ta, chiar dacă ar trebui să încetezi s-o urmezi orbeşte. E bine că măcar de data asta ai avut inspiraţia să laşi un mesaj şi să-mi spui încotro te-ai dus.

Bărbatul se cutremură la gândul a ce s-ar fi putut întâmpla dacă Erica ar fi rămas în pivniţa rece din Casa Groazei.

— Dar totul s-a terminat cu bine.

Erica scoase un plic din teanc, îl deschise cu degetul şi scoase o factură.

— Gândeşte-te totuşi că Helga era pregătită să le sacrifice şi pe Marta, şi pe Molly, pentru ca fiul ei să scape.

— Da, dar ştii şi tu cât de puternică e dragostea de mamă, zise Patrik.

— Apropo de asta, spuse Erica şi se lumină la faţă. Am vorbit din nou cu Nettan şi se pare că ea şi Minna sunt pe cale să se reîntâlnească.

Patrik zâmbi.

— A fost un noroc colosal că ai dat peste maşina aia.

— Da, mă irită doar faptul că n-am făcut legătura în

clipa în care am văzut maşina în album.

— Ce e ciudat e că Nettan n-a făcut nici ea legătura. Şi Palle, şi eu am întrebat-o de maşina albă.

— Ştiu, şi când i-am spus, aproape că s-a enervat. A zis că ar fi povestit cu siguranţă dacă ar fi ştiut pe cineva cu o astfel de maşină. Dar când am menţionat că mi-am amintit de o fotografie cu fostul ei iubit, Johan, în faţa unei maşini albe, a tăcut mâlc. Pe urmă a spus că era imposibil ca Minna să fi urcat de bunăvoie în maşina lui. Îl ura mai mult decât pe oricine altcineva.

— Oamenii nu ştiu multe lucruri despre fiicele lor adolescente, zise Patrik.

— Absolut. Dar cine s-ar fi gândit că Minna avea să se îndrăgostească de fostul iubit al mamei ei, cu care se certa mereu? Şi că avea să rămână însărcinată şi să fugă cu el pentru că-i era teamă că Nettan se va înfuria?

— Nu, nu-i deloc primul lucru care mi-ar trece prin cap.

— În orice caz, Nettan i-a promis Minnei s-o ajute cu copilul. Sunt amândouă la fel de supărate pe javra aia de Johan care se pare că s-a săturat de Minna imediat ce a început să-i crească burta. Şi cred că Nettan a fost atât de uşurată când a găsit-o pe Minna întreagă în cabana lui Johan, încât o să facă orice ca totul să fie bine.

— Măcar a ieşit ceva bun din toată nenorocirea asta, zise Patrik.

— Da, şi în curând Laila o să-l vadă şi ea pe fiul ei. După mai mult de douăzeci de ani... Când am vorbit ultima oară, mi-a povestit că Peter o s-o viziteze în curând la închisoare şi că o să-l pot întâlni şi eu.

Ochii Ericăi se luminară şi Patrik se bucură văzând optimismul soţiei lui. Era atât de fericită că o putuse ajuta pe Laila. El unul îşi dorea numai să lase acel caz în urmă. Văzuse prea multă suferinţă şi răutate.

— Ce frumos o să fie la cină diseară cu Dan şi Anna, zise

Patrik schimbând subiectul.

— Da, e minunat că s-au împăcat. În plus, Anna a zis că au să ne dea o veste bună. Nu suport când face aşa – dacă zici A, trebuie să zici B. Dar n-am putut s-o conving şi mi-a spus să am răbdare până diseară...

Erica se uită printre scrisorile de pe masă. Majoritatea păreau să fie facturi, dar dedesubtul lor văzu un plic gros şi alb, care arăta mult mai elegant decât cele de la Telia şi Fortum.

— Ce-o mai fi şi asta? Arată ca o invitaţie la nuntă.

Se ridică şi luă un cuţit ca să deschidă plicul. Înăuntru se afla o felicitare cu imaginea a două inele de aur imprimată pe ea.

— Ştim pe cineva care se căsătoreşte?

— Nu din câte ştiu eu, zise Patrik. Majoritatea prietenilor noştri sunt căsătoriţi de mult.

Erica deschise felicitarea.

— Ooo... făcu ea şi se uită la Patrik.

— Ce e?

Îi smulse felicitarea din mână, apoi citi cu voce tare, pe un ton uimit:

— Vă invităm la nunta Kristinei Hedström cu Gunnar Zetterlund.

Se uită la Erica şi apoi din nou la felicitare.

— Asta e o glumă, sau ce? făcu Patrik, întorcând invitaţia pe toate părţile.

— Nu cred, chicoti Erica. E atât de drăguţ!

— Dar sunt aşa... bătrâni, zise Patrik şi încercă să-şi şteargă din minte imaginea mamei lui într-o rochie albă şi văl.

— Ei hai, nu mai vorbi prostii, spuse Erica, ridicându-se şi sărutându-l pe obraz. O să fie grozav. O să-l avem pe tipul ei priceput doar pentru noi. O să rămânem fără lucruri de reparat în casă şi sigur o să vrea s-o facă mai

spaţioasă, de două ori mai mare.

— Înfricoşător gând, zise Patrik, dar nu se putu abţine să nu râdă.

Erica avea dreptate. În realitate, îi dorea mamei lui toată fericirea din lume şi era minunat că descoperise dragostea la vârsta ei. Doar că Patrik avea nevoie de puţin timp să se obişnuiască cu gândul.

— Dumnezeule, ce copilăros eşti uneori, zise Erica şi îl ciufuli. Ai noroc că eşti aşa drăguţ.

— Mersi la fel, zise el şi zâmbi.

Se hotărî să încerce să lase deoparte gândurile despre Victoria şi celelalte fete. Nu mai putea face nimic ca să le ajute. Dar acolo, acasă, erau soţia şi copiii lui care aveau nevoie de el şi care îi ofereau atâta iubire. Nu voia să schimbe nimic în viaţa lui. Absolut niciun detaliu.

N-aveau încă nicio idee încotro să o apuce, dar nu-şi făcea griji. Cei ca ea şi Jonas se descurcau întotdeauna. Pentru ei nu existau graniţe şi nici obstacole.

Viaţa ei o luase deja de la capăt de două ori. Ultima dată se întâmplase în casa părăsită, acolo unde îl întâlnise pe Jonas. Se întinsese şi dormise acolo, şi când deschisese ochii, văzuse un băiat necunoscut stând şi privind-o. În clipa în care li se întâlniseră privirile, ştiuseră că erau meniţi unul altuia. Văzuse întunericul din sufletul lui, iar el văzuse întunericul din al ei.

Fusese atrasă înapoi la Fjällbacka de un fel de forţă irezistibilă. Cât călătorise prin lume cu circul, întreaga Europă fusese casa ei, dar ştiuse că trebuia să se întoarcă. Nu mai simţise nicicând ceva atât de puternic şi când sosise într-un final, Jonas o aşteptase acolo.

Era destinul ei şi în întunericul casei, îi povestise totul. Despre încăperea de sub hambar, despre ce făcea tatăl lui acolo cu fetele, fete cărora nimănui nu le ducea dorul, fete

de nicăieri, fără nicio valoare.

Când se hotărâseră să ducă mai departe moştenirea lui Einar, spre deosebire de el, se deciseseră să ia fete care aveau să fie jelite, care erau iubite. Să facă o marionetă, o păpuşă neputincioasă, din cineva care însemna ceva pentru ceilalţi sporea satisfacţia. Poate că doar ei simţeau aşa, dar nu putuseră proceda altfel.

Necunoscutul n-o speria. Probabil că aveau să fie nevoiţi să-şi creeze noi identităţi altundeva. Atât timp cât erau împreună, nu conta. Atunci când îl întâlnise pe Jonas, devenise Marta. Geamăna lui, sufletul lui pereche.

Jonas îi acaparase mintea şi întreaga existenţă. Cu toate astea, nu-i putuse rezista Victoriei. Era ciudat. Ea, care înţelesese de mult importanţa autocontrolului, care nu se lăsase niciodată condusă de propriile dorinţe. Însă nu era proastă. Înţelesese că farmecul Victoriei consta în faptul că semăna cu cineva care fusese şi continua să fie o parte din ea. Victoria trezise, fără să-şi dea seama, amintiri vechi şi nu-i putuse rezista. Voia să-i aibă şi pe Jonas, şi pe Victoria.

Fusese o greşeală să răspundă tentaţiei de a atinge pielea unei fete, una care-i amintea de o dragoste pe care o pierduse. După o vreme, îşi dăduse seama că era o legătură imposibilă, ba chiar începuse să se plictisească. Diferenţele erau, totuşi, mai multe decât asemănările. Aşa că i-o dăduse lui Jonas. Acesta o iertase, şi fusese ca şi cum dragostea lui pentru ea devenise şi mai puternică după ce o împărţise cu el.

Era de neiertat că nu încuiaseră trapa cum trebuia în acea seară. Începuseră să devină comozi şi o lăsau să se mişte pe acolo, pe jos, dar nu şi-ar fi putut imagina că avea să se descurce să urce treptele, să iasă din hambar şi apoi să fugă pe jos prin pădure. O subestimaseră pe Victoria, şi îşi asumaseră un risc atunci când lăsaseră

moartea să se apropie într-atât de ei. Plătiseră scump, dar niciunul n-o vedea ca pe un final. Dimpotrivă, era un nou început. O nouă viaţă. A treia.

Prima dată se întâmplase într-una din acele zile de vară când pare că dogoarea face sângele să clocotească în vene. Louise şi cu ea hotărâseră să se ducă la scăldat şi a ei fusese sugestia să se îndepărteze de locul de scăldat şi să sară de pe stânci.

După ce numărară până la trei, săriră ţinându-se de mână. Viteza o făcu să ameţească şi răceala care le cuprinse când săriră în apă fu minunată. Dar în clipa următoare păru că două braţe puternice o apucară, trăgând-o la fund. Apa năvăli deasupra ei şi luptă din toate puterile împotriva curenţilor.

Când scoase din nou capul la suprafaţă, începu să înoate către mal, dar era ca şi cum înota în smoală. Se îndepărtă încet şi încercă să se uite în jur, dar n-o văzu pe Louise. Îşi simţea plămânii prea solicitaţi ca să poată striga, iar în creier nu încăpea decât un singur gând: să supravieţuiască, să ajungă la mal.

Deodată, curentul îi dădu drumul şi începu să avanseze cu fiecare mişcare. După câteva minute ajunse la mal. Extenuată, se întinse pe ţărm pe burtă, cu picioarele în apă şi obrazul în nisip. Când îşi recăpătă suflul, se ridică cu greu şi se uită în jur. Strigă după Louise, dar nu-i răspunse nimeni. Cu mâna streaşină la ochi, se uită încoace şi încolo pe întinderea apei. Apoi se căţără pe stânca de pe care săriseră. Alergă de colo-colo, căutând şi strigând din ce în ce mai disperată. Într-un târziu, se aşeză pe stâncă şi rămase acolo multă vreme, aşteptând. Poate ar fi trebuit să fugă după ajutor, dar atunci avea să se aleagă praful de planurile lor. Louise nu mai era, şi era mai bine să plece singură decât deloc.

Lăsă totul pe stâncă. Toate hainele şi lucrurile lor. Îi

împrumutase costumul de baie preferat, unul albastru şi, într-un fel bizar, era fericită că Louise îl luase cu ea în adâncuri. Ca pe un cadou.

Plecă, lăsând marea în urmă. Se furişă pe lângă o casă din apropiere şi fură câteva haine de pe sârmă, apoi se îndreptă hotărâtă spre locul în care ştia că o aştepta viitorul ei. Ca să fie sigură, o luă prin pădure, aşa că nu ajunse la Fjällbacka înainte de lăsarea serii. Când se apropie de circ, văzu culorile strălucitoare, auzi zgomotele vesele, zumzetul oamenilor şi muzica, şi se simţi în elementul ei. Ajunsese acasă.

În acea zi devenise Louise. Cea care făcuse ceea ce Tess îşi dorea de mult, să vadă sângele scurgându-se din corpul unui om, să privească lumina ochilor stingându-se. Invidioasă, ascultase poveştile despre circ, despre viaţa lui Vladek de îmblânzitor de lei. Părea atât de exotică în comparaţie cu originile ei sordide. Voise să fie Louise, voise să aibă trecutul ei.

Îi urâse pe Peter şi pe Laila. Louise îi povestise totul. Cum mama luase asupra ei vina crimei, cum bunica îl luase la ea pe fiul mult iubit, dar nu voise să mai aibă nimic de-a face cu ea. Chiar dacă Louise n-o rugase, avea să o răzbune. Ura arsese mocnit şi Tess făcuse ceea ce trebuia să facă.

Apoi căutase casa lui Louise, casa ei, şi acolo îl întâlnise pe Jonas. Era Tess. Era Louise. Era Marta. Era jumătatea lui Jonas. Şi nu terminase încă ce avea de făcut. Timpul avea să decidă cine avea să mai fie.

Îi zâmbi lui Jonas în timp ce mergeau cu maşina furată. Erau liberi şi curajoşi, erau puternici. Erau leii care nu puteau fi îmblânziţi.

Trecuseră câteva luni de când Laila îl întâlnise pe Peter pentru prima dată după toţi acei ani. Încă îşi putea aminti

emoţia care o încercase atunci când acesta intrase în sala de vizite. Era atât de elegant şi îi semăna mult tatălui lui, dar avea trăsături mai fine, ca ale ei.

Fusese recunoscătoare că apucase s-o întâlnească într-un final şi pe Agneta. Fuseseră întotdeauna foarte apropiate, dar trebuiseră să se îndepărteze. Iar sora ei îi făcuse cel mai mare dar din lume. Îl luase sub aripa ei pe fiul său şi-i oferise un refugiu, o familie. Fusese în siguranţă în casa lor, cel puţin atât timp cât Laila păstrase secretele.

Acum nu mai era nevoie să tacă. Se simţea eliberată. Urma să dureze o vreme, dar povestea ei avea să fie spusă, precum şi cea a Fetei. Nici nu îndrăznea să creadă că Peter era în siguranţă, dar poliţia o căutase pe Fată peste tot, şi era probabil prea inteligentă să renunţe la el.

Încercase să-şi dea seama dacă simţea ceva pentru fiica ei, copilul care era totuşi sânge din sângele ei. Dar nu, fusese o creatură străină de la bun început. Fata nu fusese parte din ea şi din Vladek, nu ca Peter.

Poate că avea să fie eliberată şi ea, dacă-i putea face să înţeleagă că povestea ei era adevărată. Nu ştia dacă să spere sau nu. Îşi petrecuse o parte atât de mare a vieţii acolo încât, de fapt, nu mai conta. Important era ca Peter şi ea să poată păstra legătura, să treacă uneori pe acolo şi, într-o bună zi, să-şi aducă şi copiii. Era destul pentru ca viaţa să merite trăită.

O bătaie timidă în uşă întrerupse şirul gândurilor fericite.

— Intră! strigă cu zâmbetul pe buze.

Uşa se deschise şi Tina păşi în celulă. Rămase locului, tăcută.

— Da? zise Laila într-un târziu.

Tina ţinea ceva în mână, şi când Laila se uită, simţi cum zâmbetul îi dispare încet.

— Ai primit o vedere, spuse Tina.

Mâna Lailei apucă tremurând incontrolabil bucata de carton care-i fusese întinsă. O vedere fără niciun mesaj şi cu adresa ştampilată cu cerneală albastră. Întoarse vederea. Imaginea unui matador ce împungea un taur.

Laila tăcu câteva secunde. Apoi începu să ţipe.

Mulţumiri

În primul rând, aş vrea să menţionez că orice eroare sau modificare intenţionată a faptelor îmi aparţine. Mi-am asumat libertatea de a schimba anumite întâmplări, în timp şi spaţiu, de dragul poveştii.

Ca de obicei atunci când scriu o carte, există nenumărate persoane în jurul meu cărora aş vrea să le mulţumesc şi îmi este întotdeauna teamă să nu uit pe cineva. Aş vrea totuşi să le numesc pe câteva dintre ele, cărora vreau să le mulţumesc în mod special. Foarte mulţi dintre cei de la editura mea, Forum, au făcut o treabă minunată cu îmblânzitorul de lei. Unul dintre ei este editorul meu, Karin Linge Nordh, cu care am lucrat încă de la al doilea roman. Este întotdeauna un sprijin incredibil, chiar şi atunci când emoţiile scapă uneori de sub control, căci suntem amândouă nişte fiinţe pasionale şi pasionate de ceea ce facem, şi de cărţi. Îţi mulţumesc că eşti un editor minunat şi o prietenă bună. Aş vrea să-i mulţumesc din suflet şi Matildei Lund, care a făcut din îmblânzitorul de lei cartea care este acum. Îi mulţumesc şi Sarei Lindegren – faptul că te pricepi să vinzi cartea e una, dar meriţi o medalie pentru curaj sau o evaluare psihologică, pentru faptul că ai curajul să-mi încredinţezi educaţia religioasă a copilului tău.

Niciuna dintre cărţi n-ar fi fost scrisă fără cei care m-au ajutat în viaţa de zi cu zi: mama mea, Gunnel Läckberg, „mama Ştiina” – Christina Melin – şi „mezina” Sandra Wirström. Un călduros mulţumesc şi celor trei copii minunaţi ai mei, Wille, Meja şi Charlie, care nu ezită niciodată să ofere sprijin şi ajutor atunci când mama trebuie să scrie.

Aş vrea, de asemenea, să le mulţumesc tuturor prietenilor mei minunaţi, nu vă spun pe nume pentru că

sunteţi atât de mulţi şi nu vreau să risc să uit pe cineva. Dar ştiţi cine sunteţi şi sunt foarte recunoscătoare că existaţi.

Îi mulţumesc şi agentului meu, Joakim Hansson, şi colegilor lui de la Nordin Agency.

Un mare MULŢUMESC şi Christinei Saliba, care nu a fost doar fana mea şi o mare inspiraţie ca femeie de afaceri, ci a devenit, de asemenea, un fel de soră libaneză. Vreau să-ţi mulţumesc, desigur, pentru petrecerea de neuitat de când am împlinit patruzeci de ani. Le mulţumesc de asemenea Mariei Fabricius şi echipei Mind Makers care lucrează împreună cu mine. Sunteţi cei mai tari.

Iar în final, aş vrea să-i mulţumesc dragului meu Simon. Ai intrat în viaţa mea când lucram la carte şi mi-ai oferit încredere, speranţă şi iubire. Îţi mulţumesc că mă susţii în toate şi că motto-ul tău în viaţă e: Happy wife, happy life. Mă faci happy.

Camilla Läckberg
Gamla Enskede, 30 septembrie, 2014